
Partea a doua a seriei fantasy 13 comori
13
BLESTEME
Michelle
Harrison

Autoarea a fost distinsă
cu WATERSTONES
CHILDREN'S BOOK PRIZE

Continuarea romanului *13 comori*
este fermecătoare, înțesată
de creaturi delicios de sinistre și
înspăimântător de magice.

Kirkus Reviews

O abordare interesantă și originală a
tărâmului zânelor.

School Library Journal

O serie fantasy fascinantă.

Booklist

biblioteca rao

Michelle Harrison

13 BLESTEME

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HARRISON, MICHELLE
Treisprezece blesteme / Michelle Harrison;
trad.: Liliana Pelici prin Lingua Connexion. —
Bucureşti: Editura RAO, 2016
ISBN 978 – 606 – 776 – 168 – 9
I. Pelici, Liliana (trad.)
821.111 – 31 = 135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9 – 11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MICHELLE HARRISON
13 Curses

Traducere din limba engleză:
LILIANA PELICI prin Lingua Connexion

2016

ISBN 978 – 606 – 776 – 168 – 9

Pentru Theresa şi Janet

Prolog

Aproape de miezul nopţii, în Pădurea Spânzuratului, două fete fugeau prin pădure, căutând cu disperare o ieşire. Fiecare pas greoi prin întunericul înăbuşitor le aducea mai aproape de ora vrăjilor şi, odată cu ea, de o fuziune momentană în timpul căreia lumea oamenilor şi cea a zânelor se intersectau.

Dintre cele două, fata cea mică şi brunetă alerga cel mai greu. Prin şiretlicuri şi înşelăciune, în clipa în care între cele două lumi s-ar fi stabilit o legătură, ea ar fi fost aruncată în tărâmul zânelor dacă nu ieşea din pădure la timp.

Cea de-a doua fată, înaltă, slabă şi băieţoasă, îi arăta calea, căutând cu ochii ei verzi orice i-ar fi semnalizat capătul pădurii. Mâinile îi zvâcneau în timp ce alerga; sângele îi picura din tăieturile din palme, care o usturau. Le dobândise când tăiase legăturile care o ţinuseră prizonieră pe însoţitoarea ei, cu doar câteva clipe mai devreme.

Fugeau fără oprire, păşind cu greu printre copaci şi peste covorul de frunze şi rădăcini care acoperea solul pădurii. În văzduh, zânele alunecau şi se năpusteau asupra lor; aşteptând momentul în care fata le va fi oferită lor. Treceau prin scoarţele noduroase ale copacilor şi le chemau cu chipurile lor agitate. Timpul se scurgea, iar marginea pădurii nu se vedea nicăieri.

Chiar dacă răsuflau cu greutate, amândouă fetele nu aveau de ales decât să continue. Apoi,

veni clipa în care inevitabilul nu mai putu fi amânat.

— Opreşte-te, murmură fata cea mică, încetinind.

— Nu putem să ne oprim! şuieră cealaltă. Mişcă-te. Am spus MIŞCĂ-TE!

Însoţitoarea ei brunetă se oprise de tot şi căzuse la pământ, închizându-şi ochii şi acoperindu-şi urechile cu mâinile ca să scape de un zgomot pe care numai ea îl putea auzi.

— Ridică-te! o îndemnă fata mai înaltă. Tanya, nu te poţi opri acum… Ridică-te!

Tanya era însă prea departe; se trântise ca să se odihnească pe solul pădurii. Miezul nopţii venise şi trecerea avea loc. Niciuna dintre fete nu mai putea face nimic ca s-o oprească. Lianele se târau şi şerpuiau spre fata căzută, prinzând-o într-o capcană şi fiind gata să o tragă în ascunzişurile întunecate ale tărâmului zânelor. Scoţându-şi cuţitul, cealaltă fată le tăie şi le ciopârţi. Dar erau prea multe. Mai aveau doar câteva clipe până când Tanya ar fi fost închisă în tărâmul zânelor. Dacă nu cumva…

Soluţia era atât de evidentă, încât fetei înalte nu-i veni să creadă că de-abia atunci se gândise la ea. Cu mâinile însângerate tremurându-i, căută în buzunar şi scoase o foarfecă mică şi argintie, îngenunchind lângă Tanya, apăsă un punct de pe degetul mare de la mâna fetei inconştiente, până când o mărgea întunecată de sânge apăru acolo. Apăsându-şi propriul ei deget mare, roşu şi umed, pe rană, îl ţinu strâns în timp ce Tanya se agită din

cauza senzaţiei de usturime.

— Cum am…? începu ea.

— Ia-mă pe mine, şopti cealaltă fată, apăsându-şi mâna mai tare pe cea a Tanyei. Sângele lor se amestecă şi, odată cu el, şi moştenirea Tanyei. Ia-mă pe mine în locul ei, repetă ea. Ea are o viaţă la care să se-ntoarcă. Eu n-am… ia-mă pe mine în locul ei.

Lianele care se târau peste Tanya încetiniră… apoi îşi schimbară direcţia, îndreptându-se spre cealaltă fată. Ea simţi pe piele umezeala rece a frunzelor întunecate, în timp ce crengile se căţărau pe ea. Ignorându-şi impulsul de a fugi, rămase complet nemişcată, lăsându-se cufundată în solul pădurii. Foarfecă îi căzu din mână, fiind înghiţită de frunziş împreună cu restul corpului ei. Începu să audă în urechi un zumzet, ca un zgomot îndepărtat făcut de un roi de albine, care în cele din urmă făcu loc unor voci murmurate.

Se simţi târâtă de lianele care o acopereau şi o trăgeau dintr-o parte în alta, cum face o pisică în joaca ei cu un păianjen. Vocile deveniră mai clare; erau comentariile curioase ale zânelor în timp ce o aşteptau pe nou-venită în lumea lor. Apoi, frunzişul se retrase la fel de rapid precum avansase, lăsând-o chircită pe pământ în mijlocul unei mulţimi de zâne. O priveau cu ochi scânteietori; unele pur şi simplu curioase, altele cu mai multă atenţie; erau tinere şi bătrâne, frumoase şi hidoase. În timp ce le privea uitându-se la ea, fata sări în picioare şi o luă la fugă cu un ţipăt înspăimântător. Când îi auziră strigătul, mai mult de jumătate dintre zâne se

împrăştiară, înapoindu-se în ascunzătorile lor, lăsând în urmă câteva goluri în mulţimea care se adunase. Alegându-le pe cele mai apropiate, ea fugi.

Plămânii o ardeau, încă nu erau refăcuţi după fuga de mai devreme alături de Tanya. Dar Tanya plecase, se întorsese în siguranţă în partea cealaltă, în lumea oamenilor. Fata auzi mişcările grăbite ale aripilor prin aerul din spatele ei. Crengile se mişcau, încercând s-o împiedice în timp ce fugea. Fiecare săritură pe care o făcea pentru a se feri de ele devenea tot mai grea pe măsură ce membrele îi oboseau şi se îngreunau.

Apoi, o văzu: o scorbură într-un copac bătrân şi uriaş, un loc destul de mare în care să se ascundă. Apropiindu-se, văzu nişte fructe de pădure verzi pe nişte ramuri cu frunze şi le recunoscu. Nicio zână nu s-ar fi adăpostit acolo. Aruncându-şi sacul în scorbură, se căţără după el, aranjând frunzişul şi fructele de pădure ca să ascundă mai bine scorbura. Corpul i se încordă în timp ce adunarea agitată trecu pe lângă ascunzătoarea ei, apoi plecă mai departe. Totul se linişti. Reuşise. Scăpase.

Extenuată, fata adormi. Când răsări soarele, câteva ore mai târziu, ea nu se trezi. Nici nu se mişcă atunci când noaptea se lăsă încă o dată. Peste tot în jurul ei pădurea crescu, ocrotind bătrânul copac şi scorbura lui cu braţe frunzoase.

Fata din scorbură continuă să doarmă.

Capitolul 1

De când zânele îi furaseră frăţiorul, Rowan Fox – sau Red, cum îşi spunea în ultimul timp – nu se gândise la nimic altceva decât la cum să-l recupereze. Asta o mistuise şi devenise singurul ei scop, motivul ei de a trăi. Dispariţia lui se petrecuse la mai puţin de două luni după moartea părinţilor, în urmă cu un an şi jumătate. Cu prima ocazie, Red pornise în căutarea lui. În timpul lunilor care urmaseră trăise cum putuse şi refuzase să se îndoiască – chiar şi în treacăt – că-l va găsi. Hotărârea ei fusese răsplătită. Făcuse o descoperire. Marea descoperire, în sfârşit, reuşise să intre în tărâmul zânelor.

Se trezi în zori dintr-un somn care i se păruse a fi un spaţiu gol şi negru. Era ghemuită într-un trunchi găunos al unui copac străvechi. Tremurând, îşi întinse o mână înţepenită şi rece ca să dea la o parte crengile încâlcite şi mărăcinii care o ascundeau în pădure. Prin lumina pestriţă a dimineţii, filtrată de arbuşti, îşi văzu cicatricile.

Ambele palme îi erau mânjite cu o substanţă închisă la culoare. Sânge uscat. Pielea îi era sfâşiată de răni subţiri, care o traversau dintr-o parte într-alta. Erau prea multe ca să le numere dar, în ciuda sângelui, rănile se vindecaseră până când ajunseseră doar nişte cicatrici argintii. Gândurile i se întoarseră repede în urmă, amintindu-şi cum le căpătase eliberând-o pe Tanya.

Stomacul gol îi chiorăi. Pe lângă asta, vezica plină o durea.

Strâmbându-se, Red ieşi din scorbură şi se

îndepărtă de copac împleticindu-se. Avea furnicături în picioare pentru că stătuse ghemuită atât de mult timp. Precautǎ, aruncă repede o privire în jurul ei. Fără să se mai poată abţine, îşi dădu jos pantalonii şi se aşeză pe vine ca să se uşureze.

Pădurea era nefiresc de liniştită. Când termină, se ridică şi-şi luă lucrurile din scorbură. Îşi scoase din rucsac cuţitul pe care-l purta tot timpul cu ea şi-l fixă în teaca de la curea. Apoi, se dădu câţiva paşi mai în spate şi se uită în sus la copac. Era un stejar bătrân şi gros, dar mulţumită păsărilor – sau a altor creaturi care trăiau în el – seminţe din altă plantă îşi găsiseră loc într-o gaură din scoarţă şi se răspândiseră, pentru că acea plantă creştea peste tot în partea cea mai de sus a coroanei. O ramură cu boabe roşii îi atrase privirea. Era scoruşul de munte, planta al cărei nume (Rowan) îl purta, chiar dacă nu mai fusese strigată pe numele ei adevărat de multă vreme. Din altă viaţă. Acesta era motivul pentru care alesese tocmai acel copac. Legenda spunea că scoruşul oferea protecţie împotriva vrăjilor, a magiei malefice a vrăjitoarelor… şi a zânelor.

O cuprinse neliniştea. Fructele fuseseră tari şi verzi când intrase în scorbură, la puţin timp după miezul nopţii. Acum erau însă roşii şi moi, pentru că se copseseră – peste noapte. Pe lângă rănile vindecate ale mâinilor ei, şi asta o neliniştea. I se părea că trecuse prea mult timp.

Încercă să-şi amintească rapid ce ştia despre acea plantă. Fructele se înroşeau de obicei

toamna. Când intrase în scorbură, chiar după miezul nopţii, era însă luna iulie, în toiul verii. Ceva nu era în regulă. Auzise de accelerarea trecerii timpului pe tărâmul zânelor, dar dacă bănuiala ei era corectă, atunci însemna că trecuseră, cumva, mai bine de două luni.

Red aruncă o privire prin pădure. Nimic nu se mişca, dar ea ştia că acea senzaţie de singurătate paşnică era o iluzie. Nu era singură. Până la urmă, ceva urma să-şi dezvăluie adevărata identitate; poate un chip din scoarţa unui copac sau un cântec obsedant care o va invita să danseze. Auzise de pericolele de pe tărâmul zânelor.

Acum că era aici, trebuia să fie pregătită pentru ele.

Avea de făcut un lucru înainte de a porni la drum. Folosind nodurile din scoarţa stejarului ca locuri de sprijin pentru picioare, se căţără ca să ajungă la o creangă de scoruş, puţin mai subţire decât încheietura mâinii. Creanga se rupse imediat sub greutatea fetei şi căzu la pământ.

Lungimea lemnului de scoruş era cu aproximativ treizeci de centimetri mai scurtă decât înălţimea ei. Sprijinind-o de cot, îşi scoase cuţitul de la curea şi începu să taie crenguţele şi ramurile mai subţiri care creşteau din ea, făcându-şi un fel de toiag. Odată înarmată cu această protecţie suplimentară, era gata de drum.

O luă din loc. Pădurea era tăcută şi rece, iar aerul dimineţii timpurii plutea ca o fantomă în ceaţa joasă de la solul pădurii. Roua picura de deasupra. Red putea simţi cum miroseau hainele ei

a mucegai de frunze ude pentru că stătuse în scorbură. Izul se confunda cu mirosul sângelui şi al sudorii ei. Mirosea urât – şi îşi dădea seama de asta.

Merse neîncetat, urmărind soarele în timp ce se înălţa pe cer. Aerul se încălzi puţin, dar îşi păstră răcoarea de toamnă. Cu toate astea, ea merse mai departe, sprijinindu-se în toiag, cu ochii şi urechile atente la orice semn că ar fi fost urmărită. În timp ce pădurea se trezea, din cauza mişcării, frunzele începură să foşnească pe deasupra capului ei. De câteva ori îşi ridică privirea, zărind nişte ochi de zână uitându-se pe furiş, în jos, la ea. Uneori, dispăreau imediat ce li se întâlneau privirile. Altele, mai puţin prudente, mai curioase, ieşeau din văgăunile lor pentru a o privi mai îndeaproape, aripile şi semnele lor amestecându-se cu auriul, rubiniul şi maroniul bogat şi proaspăt al copacilor.

Imediat, auzi sunetul bine-venit al apei curgătoare. I se luă o piatră de pe inimă. Se îndreptă spre zgomot până când ajunse în faţa pârâiaşului care-şi croia drum prin pădure. Se prelingea pe lângă ea, cărând câte-o frunză singuratică din loc în loc. Red îngenunche pe malul lui, recunoscătoare, aşezându-şi cu grijă toiagul din lemn în faţă, ca să-i rămână aproape în caz că ar fi avut nevoie de el. Îşi dădu jos rucsacul şi desfăcu fermoarul unuia dintre compartimente, scoţându-şi sticla pentru apă. O scutură; era aproape goală, conţinând mai puţin de o înghiţitură de lichid. Îi deşurubă capacul şi goli apa stătută pe iarba de

lângă ea, apoi luă sticla şi o scufundă în apă. Lichidul curse peste mâna ei, rece ca gheaţa.

Imediat ce sticla se umplu, luă câteva înghiţituri lungi înainte de a o pune înapoi în rucsac. După aceea se întoarse la apă şi începu să-şi spele cu grijă sângele de pe mâini, privindu-l cum dispărea în pârâul curgător, ca nişte vârtejuri de vopsea roşie-închisă. Luă apă în căuşul palmelor şi se stropi pe faţă şi pe gât cu ea. Împrospătată, păşi înapoi cu mâinile pe şolduri, şi îşi privi reflexia în pârâu. Se clătina odată cu mişcarea apei şi, după încă un val, Red văzu că îi crescuse părul. Aplecându-se în faţă, îşi ridică o mână până la cap şi-şi atinse pletele şatene. Şi le tunsese cu doar câteva zile înainte, într-un stil scurt, băieţesc. Cu siguranţă, acum era mai lung. Un centimetru din părul ei natural, roşcat, apărea la rădăcini. Timpul trecuse cu adevărat.

Dintr-odată, o siluetă apăru în apă lângă reflexia ei. Iute ca o pisică, Red apucă toiagul de scoruş şi se întoarse, în timp ce silueta se îndrepta spre ea, venind la doar câţiva centimetri distanţă. Red alunecă pe spate, şocată, pierzându-şi echilibrul. Căzu pe spate în pârâu, scăpând din mână toiagul din lemn. În acelaşi timp, un stol de păsări şi de zâne se împrăştiară deasupra copacilor, strigând chemări de avertizare în timp ce părăseau zona.

Red ieşi stropind din apa răcoroasă şi îşi zări toiagul de scoruş plutind în josul pârâului, prea departe ca să-l mai prindă.

O mână aspră se întinse spre ea, însoţită de o

voce joasă.

— Vino, copilă...

Chipul femeii căreia îi aparţinea vocea era parţial ascuns în umbra mantiei verzi cu glugă pe care o purta. De sub glugă se revărsa un păr lung şi cărunt, învăluind umerii femeii. Avea lucruri legate şi înnodate de cârlionţi: zdrenţe şi suluri mici de pergament. Red nu îi vedea prea bine faţa. Un nas coroiat – subţire la rădăcină şi gros la vârf – îi domina trăsăturile. Nările îi erau largi şi roz pe margini. Gura îi era subţire şi curbată, buzele palide, ca restul pielii, dar când vorbea, interiorul gurii îi era neobişnuit de roşu. Avea pete uscate de salivă la colţurile gurii. Era imposibil să-şi dea seama dacă era o fiinţă umană sau o zână.

— Haide, îi spuse ea din nou, apăsat, de parcă i se păreau ciudate cuvintele. Se cocoşă dintr-odată, tuşind de mai multe ori într-un mod oribil.

Red rămase pe loc, fără să se mişte nici măcar un centimetru. Inima încă îi bătea tare din cauza apariţiei bruşte a femeii. Cum venise fără să facă niciun zgomot? Apa curgea gârlă de pe Red, iar mâna ei cuprinse mânerul cuţitului, fiind gata să-l scoată. Văzu capul femeii înclinându-se şi-şi dădu seama că-l observase, încă băgat ferm în teacă la cureaua lui Red, chiar în acel moment. Red îşi mişcă foarte puţin mâna, de parcă ar fi fost gata să-l scoată. Chiar dacă nu ştia sigur dacă femeia voia să-i facă rău sau nu, ceva instinctiv o nelinişte a. Voia ca femeia să plece şi, dacă pentru asta trebuia să o rănească, asta era situaţia.

Femeia se dădu înapoi la fel de tăcută precum

venise, strecurându-se printre copaci. Red o privi, încă nemişcată, în timp ce-i dispăru încet din vedere. Era ceva ciudat în felul în care se mişca acea femeie; ceva ce nu putea înţelege. Red tresări pentru că i se făcuse pielea de găină pe braţe. Îi era frig şi foame. Trebuia să găsească mâncare – repede.

Îşi luă rucsacul şi se hotărî să plece, verificându-şi, ca de obicei, cuţitul cu o bătaie uşoară a mâinii. Senzaţia bine cunoscută a mânerului rece o linişti. Ridicându-şi rucsacul pe umeri, porni la drum, hotărâtă să menţină un ritm rapid, ca să se încălzească şi să se usuce. Hainele ude stăteau lipite de ea, iar din păr îi picura pe ceafă apă rece ca gheaţa. Tremura şi mergea repede, blestemând faptul că n-avea haine de schimb. Avea doar hainele de pe ea.

Nu ajunsese prea departe când văzu o altă zână. În liniştea pădurii, o mişcare discretă în crengile de deasupra capului ei îi atrase atenţia. O fiinţă cu pielea cenuşie, de mărimea unui copilaş, stătea cocoţată sus în copaci. Era ghemuită şi rotundă, iar pielea îi era tare, precum cea de elefant. De fiecare parte a capului avea nişte urechi mari, ca de liliac. Arăta ca un gargui urât din piatră. Se opri pentru o clipă înainte de a merge mai departe, fără să-şi ia ochii de la ea. Creatura îi răspunse privirii, holbându-se cu ochii ei ca din chihlimbar, fără să se clintească, şi se ghemui mai tare pe creangă, ţinându-se de ea cu nişte gheare colţuroase. Apariţia ei o făcu să-şi dea seama că freamătul şi şoaptele încetaseră. Ori zânele erau

foarte tăcute, ori din acea parte de pădure lipseau, în mod ciudat, foarte multe dintre ele.

Precaută, menţinu ritmul mersului în timp ce trecu pe sub crengi, cu acea creatură deasupra ei. Pe cărarea din faţa sa zăcea un copac căzut, lăţimea trunchiului lui gros ajungând până la înălţimea genunchiului ei. În faţa lui erau ferigi mari şi gunoaie din pădure. Trebuia să aibă grijă pe unde călca. Pentru o clipă, îşi luă ochii de la creatura ca un gargui ca să treacă peste trunchiul de copac. În timp ce făcu asta, se întâmplară două lucruri deodată. Primul fu un sunet ciudat, venit de deasupra: zornăitul şi clinchetul metalului pe metal. Al doilea lucru care se întâmplă fu că atunci când îşi puse piciorul dincolo de copacul căzut, pământul se prăbuşi sub ea.

În timp ce cădea în faţă, dând din mâini, piciorul ei stâng, încă în spatele copacului, se lovi de scoarţa lui; fiind purtat de greutatea ei. Simţi materialul şi carnea rupându-se în timp ce se prinse de suprafaţa dură, senzaţia întinzându-se pe toată lungimea fluierului piciorului în timp ce gravitaţia o aruncă înainte. Căzu, printre crengi şi frunziş, în întuneric. În timp ce o înghiţi pământul, ultimul lucru pe care-l auzi fu un cotocodăcit ascuţit înainte să se întunece totul.

Capitolul 2

În urmă cu un an şi jumătate

Primii stropi de ploaie căzură la scurt timp

după ce se auzi tunetul. Ajunseră pe parbrizul maşinii în picături mari şi dezordonate, înainte să se întindă pe geam cu un scârţâit la pornirea ştergătoarelor: *Afară, după-amiaza de ianuarie era colorată în sepia, cedând, în cele din urmă, furtunii*.

Se potrivea perfect cu starea oamenilor din maşină.

Pe bancheta din spate, Rowan stătea cu fruntea plecată, părul ei lung şi roşcat căzându-i peste umeri. *Printre golurile din breton putea vedea chipul tatăl ei, în oglinda retrovizoare*. *Chiar dacă ochii lui priveau înainte, îşi dădea seama din felul în care sprâncenele sale negre erau unite că nu se concentra la drum*. *Era supărat*. *Supărat pe ea*. *Până atunci, călătoria fusese tăcută, dar Rowan ştia că asta nu va dura*. *Nu fu nevoită să aştepte mult timp*.

— Eşti pedepsită. *Vocea tatălui ei era calmă, dar avea în ea o asprime*. *Se lupta ca să nu-şi piardă firea*.

Dădu uşor din cap. *Nu se aştepta la mai puţin de atât*.

— Timp de o lună, adăugă el. *La asta, Rowan* îşi *ridică brusc privirea*.

— O lună? *Dar*… *excursia cu şcoala*, *de săptămâna viitoare*… *tocmai ce am primit toate lucrurile necesare pentru tabără*!

— Le înapoiem, îi spuse mama, de pe locul pasagerului din faţă. Încă avem chitanţele. *Nu mai mergi*.

— Dar nu e corect! *Totul e pregătit – trebuie să mă lăsaţi să merg*!

— Ce nu e corect, domnişoară, e comportarea ta, răbufni tatăl ei. Ne-ai speriat îngrozitor de tare astăzi.

Rowan îşi dădu părul pe spate.

— Eram bine, bombăni ea. Se holbă la ceafa tatălui ei şi rezistă impulsului de a lovi chelia care-şi făcuse loc printre părul lui, odată negru şi des.

— Bine? Bine? întrebă mama ei. Ţi se putea întâmpla orice! Nu poţi face aşa ceva – nu poţi s-o ştergi de la şcoală toată ziua şi să te duci la Londra pentru un capriciu! Unde ţi-a fost capul?

*— N-am făcut-o din*tr-*un capriciu, spuse Rowan încet. Am plănuit totul, se gândi ea. Privi în jos la punguţa din hârtie pe care o strângea în mână. Pe partea din faţă avea scrise cuvintele: Galeria Naţională. Întoarse punga în mâini, distrasă.*

— Rowan, ai doisprezece ani, continuă tatăl ei. Poate crezi că eşti un adult, dar nu eşti destul de mare încât să mergi singură în Londra…

— Cu atât mai puţin cu metroul! îl întrerupse mama ei. Mi se face rău doar când mă gândesc la asta! Îşi *ridică o mână până la tâmplă şi începu s-o maseze. Era un gest pe care Rowan îl cunoştea bine.*

— Am spus că-mi pare rău, bombăni Rowan. Apoi, văzu privirea tatălui ei în oglindă, pentru un moment foarte scurt, înainte ca acesta să îşi îndrepte din nou atenţia la drum.

— Scuzele sunt doar nişte cuvinte. Şi e o diferenţă între a le spune şi a fi sincer.

— Dar sunt sinceră.

Mama ei se întoarse ca s-o privească mai

îndeaproape.

— Nu-ţi pare rău că ai făcut-o. Î*ţi pare rău că ai fost prinsă*.

Rowan nu răspunse. *Era parţial adevărat*.

— Exmatriculată, din nou! *continuă mama ei*. *Trei şcoli în doi ani*. *Iar acum ai primit ultimul avertisment la această şcoală*…

Îşi pierdu vocea şi se opri.

Rowan îşi aplecă din nou capul. Auzise toate astea şi altă dată.

— Rowan, *obsesia asta a ta trebuie să înceteze*, *îi spuse tatăl ei*. *Vorbesc serios*. *Să nu mai aud că vezi chestiile alea*, *creaturile alea*… *acele*… *acele zâne*. *Pronunţă ultimul cuvânt rapid*, *de parcă nu i-ar fi suportat gustul în gură*. *Sau cum li se mai spune în ziua de azi*. *Poate că ţi-am făcut pe plac prea mult timp*, *dar a trecut vremea poveştilor şi fanteziilor ăstora*. *Gata*.

— Poate pentru tine, *şopti Rowan*.

Cu privirea îndreptată în jos, *căută încet în punga din hârtie şi scoase câteva cărţi poştale*. *Le cumpărase de la galerie*. *Se uită la prima*: *era o fotografie*, *în alb şi negru*, *a unei fete cu bărbia sprijinită într-o mână în timp ce privea cu seninătate la aparatul de fotografiat*, *în prim-plan*, *câteva siluete mici dansau înaintea ei*. *Imaginea era una celebră dintr-o serie de cinci fotografii făcute la începutul secolului XX*. *Pe spatele cărţii poştale*, *într-o mică legendă*, *scria*: *Zânele din Cottingley*. *Le cercetă şi pe celelalte*, *captivată de imagini*. *O pictură în acuarele de culoare sepia*, *înfăţişând nişte creaturi înaripate zburând peste*

Grădinile Kensington din Londra; *o femeie purtând o mască din frunze verzi*. *Fiecare dintre ele era frumoasă şi incitantă*. *Pe spatele fiecărei cărţi poştale, sub titlul imaginii, era numele expoziţiei*: *Zânele*: *O istorie în artă şi fotografie*.

Cu grijă, băgă încet cărţile poştale înapoi în punga din hârtie. *Aceasta se mototoli şi foşni sub degetele ei*. *Pe locul pasagerului, părul blond al mamei ei săltă în timp ce ea se întoarse spre sursa zgomotului*.

— Ce-ai acolo?

— Nimic, răspunse Rowan, apărându-se şi încercând să îndese punga în rucsacul ei – dar era prea târziu.

— Dă-mi-o. *Acum*.

Fără tragere de inimă, Rowan îi oferi mamei punga. În timp ce cărţile poştale fură scoase încă o dată, urmă un moment de linişte în care tot ce se auzi fu zdrăngănitul motorului maşinii care îşi continua călătoria de-a lungul aglomeratului drum M25. În acel moment, un suspin uşor îi atrase atenţia lui Rowan şi, pentru prima dată de când se urcase în maşină în acea după-amiază, îi aruncă o privire frăţiorului ei, care dormea în scăunelul lui. *Degetul său mare îi era bine vârât în guriţa ca un boboc de trandafir, iar încheietura îi era lipicioasă din cauza salivei scurse*. *Moştenise pletele blonde de la mama lor*; *buclele blonde, ochii mari şi albaştri, cu gene dese*. *Din instinct, Rowan îşi ridică mâna spre coama ei dezordonată de păr roşu, blestemându-l din nou*. *Chiar şi în înfăţişare, ea era altfel*. *Chiar şi aşa, nu se integra*.

Sunetul hârtiilor rupte o trezi la realitate.

— Ce faci? întrebă ea sărind înainte.

Mama ei rupsese cărţile poştale în două şi se pregătea să le mai rupă o dată.

— Nu! strigă Rowan.

— Linişte! şuieră tatăl ei. O să-l trezeşti pe James!

Dar Rowan putea vedea doar mâna mamei ei trăgând de poze şi, dintr-odată, nu-i mai păsă de trezirea fratelui ei. Era prea furioasă.

— Opreşte-te! strigă ea. Opreşte-te!

Vocea ei se îmbină cu zbieretele bruşte ale lui James când se trezi. Haosul izbucni în maşină. Rowan şi părinţii ei strigau. Copilul ţipa. Rowan se lupta cu centura ei de siguranţă, aplecându-se înainte printre cele două scaune din faţă cât de mult putea, întinzându-se după mâinile mamei ei. Mama îi striga să se aşeze la loc. Afară, ploaia izbea parbrizul în timp ce ştergătoarele se chinuiau s-o ţină la distanţă. Apoi, înţelegând că nu mai avea nicio şansă în acea situaţie, Rowan renunţă, trântindu-se înapoi la locul ei, cu lacrimile înceţoşându-i vederea. Clipi ca să le alunge. Lângă ea, James continua să plângă, iar ea se întinse şi îşi puse o mână pe obrazul lui, mângâindu-l cu blândeţe. Sub degetele ei era un semn din naştere în formă de peşte, de culoarea unei pete de ceai.

În timp ce lacrimile i se domoliră, deveni conştientă de o mişcare la picioarele ei. Uitându-se în jos, văzu cum apare o mică deschizătură în rucsacul ei, apoi două lăbuţe, urmate îndeaproape de un cap ca de rozătoare. Creatura îşi ridică

privirea plină de dezaprobare către ea înainte de a ieşi târându-se din rucsac şi de a se urca grăbită pe piciorul ei. Se strâmbă de durere în timp ce o muşcă de două ori. Ştia că era supărată pe ea din cauza imaginilor cu zâne de pe cărţile poştale. Dar supărarea ei nu era nici pe jumătate cât ar fi fost cea a părinţilor ei dacă ar fi ştiut că nu plătise pentru ele. Nu fusese destul de curajoasă încât să fure albumul prezentat în expoziţie, dar cărţile poştale erau mici şi simplu de luat. De fapt, totul fusese uşor – cu excepţia părţii în care fusese descoperită.

Rowan se trezise, îşi mâncase micul dejun şi se spălase pe dinţi, apoi făcuse duş şi se îmbrăcase în uniforma de şcoală. Îşi luase sufertaşul cu prânzul de pe tejgheaua din bucătărie, apoi sărutase capul blond al lui James, care stătea în scăunelul lui înalt, cu faţa murdărită de piureul pentru bebeluşi. După ce-şi luase rămas-bun de la mama ei, ieşise pe uşa din faţă şi continuase să meargă pe străduţa ei obişnuită.

Totuşi, în acea zi, în loc să o ia la stânga ca să meargă la şcoală, cotise la dreapta la capătul străzii, îndreptându-se spre gară. Înainte de a-şi cumpăra biletul, se schimbase repede într-o toaletă de acolo, îndesându-şi uniforma în rucsac şi îmbrăcând blugii şi bluza pe care le pusese deoparte cu o seară înainte. O privire rapidă în oglindă îi confirmase că, fără uniformă, părea a avea mai mult de doisprezece ani: cel puţin paisprezece.

Îi luase un pic mai mult de jumătate de oră să ajungă pe strada Fenchurch, apoi încă aproximativ douăzeci de minute cu metroul ca să ajungă în centrul Londrei. Nu se bucurase deloc de călătoria cu metroul. Fiind oră de vârf, fusese înghesuită în vagonul aglomerat cu nasul înţepenit la subsuoara unui străin. După ce ieşise din metrou, se grăbise prin staţie, aplecându-şi capul şi ferindu-se de privirile din jurul ei: ale navetiştilor, ale personalului de la metrou şi ale cerşetorilor care-şi întindeau mâinile către oricine trecea pe lângă ei.

După ce ieşise la aer, mergând prin Piaţa Trafalgar, Rowan începuse să se simtă mai bine. Ocolind porumbeii, trecuse pe lângă leii mari din piatră şi urcase scările până la Galeria Naţională. Înăuntru, muzeul fremăta de vizitatori. Printre hoardele de turişti şi şcolari în excursii de o zi, fusese uşor să devină o anonimă. Îşi *alesese un ghid al expoziţiei şi pornise, ignorând atracţiile cele mai faimoase – tablourile lui Botticelli sau Van Gogh – croindu-şi în schimb calea spre cele mai îndepărtate galerii, cele care prezentau expoziţiile care o interesau. Acolo, saloanele erau mai liniştite, cu mai puţini vizitatori.*

Rowan aruncase priviri curioase pe pereţi, cercetând şi lăsându-se absorbită de ceea ce-i oferea fiecare imagine. Nu luase în considerare majoritatea tablourilor; înfăţişau nişte idei dulcege despre creaturi frumoase, cuibărindu-se-n flori sau cocoţate cu drăgălăşenie pe ciuperci. O privire rapidă fusese suficientă pentru a le respinge ca pe nişte vise şi fantezii. O interesau celelalte,

imaginile mai sumbre ale fiinţelor mascate şi camuflate în pădure; imaginile cu oameni transformaţi în dansatori, împotriva voinţei lor, de o melodie vrăjită; sau cu un copil dus la un pârâu de o mână, în timp ce o alta ţinea un alt copil sub apa rece ca gheaţa. Acestea erau tablourile pe care le căuta Rowan. Imaginile care înfăţişau adevărul văzut de cei ca ea. Cei înzestraţi cu clarviziune.

Rowan îşi întrerupse şirul gândurilor şi reveni în prezent. În maşină era linişte, cu excepţia unui scâncet încet, scos de James din când în când, dar ştia că, odată ce vor ajunge acasă şi James va fi pus deoparte, ca să nu-l audă, ea urma să aibă o mare problemă. Singura ei consolare era că măcar reuşise să facă tot ceea ce-şi propusese să facă fără să fie prinsă. Partea aceea venise mai târziu, chiar după ce părăsise galeria şi mergea prin piaţă. Când o mână o strânsese de umăr, ultimul chip pe care se aşteptase să-l vadă când se întorsese era cel al tatălui ei, cu expresia lui de uşurare transformându-se repede într-una de furie. Îi împinsese sub nas un fluturaş de la Galeria Naţională cu detaliile expoziţiei – care avea orele de circulaţie ale trenurilor scrise de mâna lui Rowan. Îngrozită, îşi dăduse seama că îl pescuise din coşul de gunoi după ce primise de la şcoală telefonul în legătură cu absenţa ei.

Nu-i venise să creadă că o găsise.

Creatura pe care numai ea putea s-o vadă îşi croi drum spre James şi se cuibări lângă el în

scăunelul pentru copii, fredonând o melodie ciudată; ceva ca un cântec de leagăn. Rowan se întrebă dacă el îl putea auzi. Nu putea să vadă creatura, de asta era sigură, dar părea să adoarmă din nou. Privi cum fiinţa îşi întinse laba şi dădu la o parte o şuviţă aurie din ochii frăţiorului ei. În timp ce făcu asta, mustăţile îi alunecară pe obrazul copilului şi, pentru o clipă, gura i se curbă în cel mai discret zâmbet. Acela fu momentul în care viaţa lui Rowan se schimbă pentru totdeauna. Momentul în care camionul se izbi de bariera centrală, cu un zăngănit asurzitor al metalului zgâriind metalul, apoi lovi maşina.

După aceea, Rowan îşi va aminti mereu acele câteva secunde îngrozitor de detaliat. Spargerea parbrizului, care fu urmată de vântul rece şi de ploaie. Scârţâitul maşinii în timp ce se îndoia sub greutatea zdrobitoare a camionului. Ţipetele neajutorate şi confuze ale lui James, amestecându-se cu ale ei în timp ce maşina se răsturna pe capotă, învârtindu-se ca o sămânţă de paltin. Cărţile poştale rupte fluturând în jurul capului ei ca nişte aripi frânte de zâne.

Îşi va aminti dorinţa de a-şi proteja frăţiorul de acel rău îngrozitor… şi cum mica zână urâtă şi fără nume se umflase dintr-odată şi se aruncase asupra lui, învăluindu-l într-*un cocon protector îmblănit.*

Îşi va aminti luminile intermitente şi partea laterală a maşinii tăiate; cum ţipase când o scoseseră, fracturându-i braţul ca să poată face asta. Dar lucrul pe care Rowan nu avea să-l uite niciodată şi care o bântuia cel mai mult era liniştea

totală care plutea din partea din faţă, zdrobită, a maşinii.

Capitolul 3

Când Red îşi recăpătă cunoştinţa, primul lucru pe care-l observă era că avea pământ în gură. Scuipă de scârbă, apoi îşi strânse între mâini capul care o durea. Deja putea simţi cum i se forma o vânătaie pe tâmplă. Razele subţiri de deasupra luminau împrejurimile întunecoase. Se uită în jur, deşi avea nisip în ochi.

Căzuse într-un fel de groapă, asta îi era clar. Sub ea, crengi rupte şi rădăcini zăceau împrăştiate ca nişte membre zdrobite. O durea trupul de parcă ar fi fost lovită, în cădere de toate cele care o înconjurau. Întinzându-şi mâna, pipăi pereţii din lut care o înconjurau şi înghiţi în sec. Pământul umed i se lipi de degete. Putea simţi ieşind din el rădăcini, unele mărunte, altele mari. Proptindu-se, se ridică, privind în sus, pregătită să facă faţă temerii ei crescânde că fusese înghiţită de una dintre catacombele din Pădurea Spânzuratului: una dintre cele şapte peşteri blestemate din acea parte a pădurii. Oare peşterile existau şi în tărâmul zânelor, aşa cum existau în lumea muritorilor? Întrebarea îi persistă în minte, însă dispăru când văzu că acele crengi care acopereau neglijent groapa erau la un mai mult de doi metri deasupra ei.

Lumina zilei se strecura prin gaura care o înghiţise. Îşi dădu seama că nu se afla într-o

peşteră. Era mai rău decât atât. Capul i se limpezi şi mintea începu să-i funcţioneze logic. Trecându-şi din nou mâinile peste pereţii de pământ, observă ceva ce-i scăpase prima dată: pereţii nu erau o formaţiune naturală. Cu excepţia rădăcinilor, erau netezi. Groapa fusese săpată cu un scop.

Era o capcană.

Se aşeză, calmă, ignorând fluxul de adrenalină din membre. Fusese în situaţii mai rele şi învăţase că cel mai dăunător lucru era să intre în panică. Socoti rapid dimensiunile capcanei. Diametrul ei era de aproximativ un metru şi jumătate; înălţimea, de vreo trei. Cu o gândire practică şi echipamentul potrivit, ar fi putut să se caţere până afară. Îşi scoase cuţitul şi, cu o lovitură puternică, îl cufundă adânc într-o parte a gropii. Alunecă uşor şi rămase acolo. Red îi testă rezistenţa, rezemându-se un pic pe mâner. Lama rezistă cu fermitate, promiţând să-i suporte greutatea. Îşi retrase lama cu un oarecare efort, apoi se ridică şi se apucă să caute primul loc de sprijin pentru picioare.

Dincolo de ea, ceva se mişcă în întuneric. Red rămase pe loc. Cu naivitate, nici nu-i trecuse prin minte că ar fi putut să nu fie singură în capcană. Cu grijă, făcu încă un pas, încercând să audă ceva. Sunetul veni din nou: mişcarea din materia uscată de sub ea, însoţită de un zgomot slab. Un scheunat. Încet, îngenunche şi luă o creangă lungă şi subţire care căzuse lângă ea. Începu să întoarcă frunzele, ridicându-le şi dându-le la o parte. La a treia măturare cu băţul, Red se trezi holbându-se la silueta jalnic de slabă a unei vulpi tinere, ale

cărei coaste îi ieşeau prin blană.

Aceasta o privi la rândul ei pe Red cu ochii trişti şi lipsiţi de speranţă ai cuiva care renunţase la toate şi-şi aştepta moartea. Nu părea că mai avea mult de aşteptat. Se gândi repede la apa din sticla ei. Apoi, împietrindu-şi inima, îşi feri privirea, întorcându-se la misiunea ei. Trebuia să se gândească la propria ei supravieţuire. Dacă vulpea murea de sete, atunci însemna că trebuie să fi fost în capcană de câteva zile. Existau toate şansele ca şi ea să aibă parte de aceeaşi soartă.

În scurt timp, găsi ceea ce căuta, o rădăcină solidă ieşind dintr-o parte a gropii, la jumătate de metru de sol. O testă cu greutatea ei, iar aceasta o ţinu cu fermitate. Urcându-se pe ea, pipăi în jur şi deasupra căutând ceva, orice altceva de care să se agaţe. Degetele ei intrară în contact cu ceva rece şi dur: o bucată de piatră, bine înfiptă în pământ. Încurajată, coborî. Acum, avea nevoie să pună ceva între rădăcină şi piatră, ceva care ar fi putut să-i servească drept un nou sprijin pentru picioare. Se lăsă în patru labe şi începu căutarea. O bucată de lemn ar fi fost ideală – o creangă puternică pe care ar fi ascuţit-o folosind cuţitul şi pe care ar fi înfipt-o apoi în pereţii gropii.

Atunci făcu a doua descoperire. Mâna îi intră în contact cu ea în timp ce răscolea o grămadă de frunze moarte. Cumva, chiar înainte să vadă obiectul, ştiu ce era. Cu pielea de găină, ţinu obiectul în raza de lumină. Era un pantofior galben. Un pantof de copil… cu floricele cusute pe el. Îşi dădu seama că trebuie să fi aparţinut unei fetiţe. O

fetiţă… nu mai mare de trei sau patru ani, prinsă în groapa aceea, singură în întuneric. Ce se întâmplase cu ea? Dintr-odată, Red se temu. Folosindu-şi degetele, îl goli, scuturând murdăria care se întărise în el şi, pentru o clipă, rămase locului, ţinând pur şi simplu pantoful şi holbându-se la el. Arăta de parcă ar fi fost acolo de multă vreme. Din loc în loc, pielea putrezise, dar eticheta dinăuntru îi confirmă că provenea din lumea oamenilor. Începu să tremure şi-l scăpă din mână. Aparţinuse cuiva, unui copil cu un nume şi o familie. Fiicei cuiva. Poate surorii cuiva. Unui copil ca James.

Încercă să-şi spună că oricine – sau orice – săpase groapa, o folosea cu siguranţă doar pentru scopul de a-şi procura hrana, de a prinde animale sălbatice. Copilul trebuie să fi căzut în groapă din greşeală – dar atunci, dacă fusese salvată, de ce rămăsese pantoful ei în urmă?

Descurajată, îi aruncă o privire vulpii. Ea o privi cu ochii ei goi, ca de chihlimbar. Oricine ar fi pus capcana, n-ar fi avut nevoie de creatura aceea jalnică; era numai piele şi os. De-abia ar fi putut fi o masă pentru ciori. În ciuda hotărârii ei de a nu se implica, ştia că nu putea s-o lase să moară. Încet, merse spre ea şi îngenunche. Vulpea îşi ridică privirea şi încercă să se târască mai departe. Urechile lui Red detectară sunetul unui mârâit slab ieşind din gâtul animalului. Cel puţin, asta era ceva promiţător. Încă mai avea în ea o scânteie din spiritul de luptător. Îşi băgă mâna în rucsac, scoţându-şi sticla cu apă şi o farfurioară din inox

pentru camping, pe care o folosea pentru mâncare – când avea mâncare. Turnă un pic de apă în bol, cu grijă să nu se reverse în caz că biata creatură ar fi înghiţit-o prea repede. Apoi, îşi cufundă degetele în apă şi lăsă câteva picături reci să cadă pe botul cald şi uscat al vulpii, înainte de a pune vasul cât de aproape putea de gura ei şi de a se retrage într-un colţ. Făcuse tot ce putuse. Acum, totul depindea de vulpe.

Căutând prin jur, găsi o creangă tare. O rupse, folosindu-se de tocul bocancului, apoi începu s-o ascută la un capăt. Cu coada ochiului, aruncă o privire vulpii. Limba îi ieşise din gură, căutând picăturile de apă de pe bot.

— Biata de ea, murmură Red. Urechile vulpii zvâcniră uşor la auzul vocii sale. Spre mirarea ei, îşi ridică apoi capul şi se apleca în faţă spre vasul cu apă.

— Haide, îi şopti ea, încurajând animalul să bea.

Vulpea îşi coborî botul spre apă şi începu s-o lipăie încet. O privi precaută în timp ce bău – şi bău doar câteva secunde înainte de a-şi lăsa în jos capul, ca să se odihnească, dar Red se simţi încurajată.

În clipele care urmară, îşi continuă munca neîntreruptă, ascuţindu-şi creanga până la vârf, apoi trecând la alta. După câteva minute, vulpea îşi înălţă capul, ca să mai bea un pic înainte de a se odihni din nou. Deja i se vedea o scânteie de viaţă în ochi. Red îşi continuă misiunea. Şi, la anumite intervale, vulpea continuă să bea. Când

vasul se goli, îl umplu din nou, ascultând cum vulpea lipăia zgomotos. Se întrebă dacă apa era de ajuns ca s-o salveze – cu siguranţă celui care făcuse capcana avea să i se facă milă de creatura slăbănoagă şi avea s-o elibereze – sau, ajutând-o să rămână în viaţă, îi prelungea pur şi simplu suferinţa. Îşi alungă acest ultim gând din minte. Era gata să-şi pună planul în aplicare.

Se descălţă de un bocanc şi, folosindu-i tocul, începu să ciocănească într-unul dintre beţe, ca să intre în peretele din pământ cam la înălţimea taliei ei – la jumătatea distanţei dintre rădăcini şi piatra pe care o descoperise mai devreme. Cu fiecare lovitură cu bocancul, îşi simţi subsuorile usturând-o de la transpiraţie. Până când termină, creanga fu transformată într-un suport solid în peretele gropii, având centimetri buni lăsaţi pentru locul de sprijin pentru picior. Încă ţinându-şi bocancul în mână, se urcă pe rădăcina cea mai apropiată de fundul gropii, apoi, cu mâna liberă ţinându-se de rădăcina mai groasă de deasupra capului ei, se urcă pe suportul pe care tocmai şi-l făcuse. Apoi veni partea mai grea: în timp ce-şi menţinea echilibrul, trebuia să repete procesul de a ciocăni încă o creangă în pământ. Numai că, de data asta, nu-şi menţinu bine echilibrul şi apăsă pe marginea gropii în timp ce încercă să înfigă lemnul cu tocul bocancului. Atunci, planul ei începu să dea greş.

În timp ce încercă să ciocănească în ţăruşul de lemn, pământul de deasupra ei se spulberă şi se dezintegră, acoperind-o cu murdărie, năruindu-se şi căzând peste ea. O parte din el se prăbuşi; o altă

parte se spulberă şi-i căzu, sub formă de praf, în ochi. Îşi ţinu respiraţia, hotărâtă să nu-l inhaleze şi continuă să bată ţăruşul pentru câteva clipe, fără niciun folos. Pământul de lângă intrare era sfărâmicios şi uscat, şi nu-i permitea să înfigă lemnul. Descurajată, coborî, scuturându-şi praful din păr şi de pe haine. Ideea ei nu funcţiona.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi luă o înghiţitură de apă. De-acum încolo, trebuia consumată cu porţia, pentru că nu se ştia cât timp avea să stea în groapă. Se uită la vulpe şi văzu că părea să se fi înviorat puţin, deşi încă era slăbită.

— Se pare că noi două avem în comun mai mult decât numele de familie Fox[1], îi spuse ea. Amândouă suntem blocate aici.

Nici nu termină propoziţia, că auzi un sunet de deasupra. Ceva se mişca prin pădure. Imediat se alarmă, lipindu-se de o parte a peretelui, sub umbra făcută de crengile de deasupra. Groapa fu cufundată în întuneric când lumina fu întreruptă momentan; ceva bloca deschizătura prin care căzuse. Apoi, una câte una, crengile care fuseseră puse peste intrarea în capcană fură ridicate. Ştiu că nu era un animal şi niciun trecător. Era cel care pusese capcana, în timp ce lumina umplu din nou capcana, Red ştiu că n-avea rost să mai încerce să se ascundă. În câteva secunde nu ar mai fi avut unde să o facă.

Plină de curaj, ieşi din umbră şi îşi întoarse faţa spre lumină.

— Bună ziua! strigă ea. Lumina soarelui o orbi.

1 Vulpe (în engleză, în orig.) (n.red.)

Pe fundalul ei se ridica o siluetă zdrenţăroasă, acoperită cu glugă, cu părul lung şi cărunt.

Red o recunoscu imediat. Era bătrâna!

O cuprinse atunci un amestec ciudat de sentimente, mica licărire de uşurare pentru că fusese găsită era întunecată de nesiguranţă. Dacă bătrâna pusese capcana, atunci cum reuşise să sape groapa? Părea prea fragilă pentru o asemenea sarcină. Apoi, alt gând îi trecu prin minte: poate capcana era veche, săpată de altcineva, iar bătrâna doar o găsise şi şi-o însuşise.

Fără să scoată niciun cuvânt, bătrâna aruncă în groapă ceva. Grijile lui Red se risipiră când văzu că era o frânghie înnodată care părea rezistentă. Femeia o ajuta să iasă. Recunoscătoare, o apucă şi o testă cu o smucitură puternică. Funia rezistă. Repede, luă vasul din faţa vulpii şi-l băgă în rucsac. Vulpea stătea în picioare, uitându-se cu teamă în ochi la lumina de deasupra. Red îi aruncă o ultimă privire, sperând că va putea s-o convingă pe bătrână să-i dea drumul – pentru că era sigură că n-ar fi avut nicio valoare pentru ea. Apoi, începu să urce.

La început, reuşi să folosească locurile de sprijin pentru picioare pe care le găsise mai devreme, dar, la jumătatea drumului, când mâinile ei rănite trebuiră să-i susţină greutatea, durerea îi înlăcrimă ochii. Până când ajunse la deschizătură, tot corpul îi tremura de oboseală. Repede, îşi aruncă un braţ peste marginea gropii, urmat îndeaproape de celălalt. Bătrâna stătu în faţa ei, tăcută, cu faţa ascunsă de gluga ei grea, la fel cum

fusese şi înainte, îşi întinse mâna şi i-o oferi lui Red. De data asta, Red nu avu de ales şi se văzu nevoită să o accepte.

În timp ce degetele noduroase ale bătrânei le prinseră pe ale ei, femeia expiră uşor, poate din cauza poverii greutăţii lui Red. Totuşi, pe măsură ce Red era trasă mai aproape de ea, fu copleşită de acel miros îngrozitor de dezgustător al acelei expiraţii uşoare şi, auzind din nou acel sunet în minte, i se păru mai degrabă un oftat. Mirosea a putreziciuni şi a descompunere. Căzu în genunchi la picioarele femeii, reuşind să zărească o singură dată chipul ascuns sub glugă. Gura ei subţire şi roşie era strâmbată într-un rânjet hidos.

Apoi, încă ţinând-o pe Red cu o mână, încolăcind-o în jurul ei ca un ştreang, îşi lăsă pe spate cealaltă mână. Neajutorată, Red văzu doar cum aceasta se îndreaptă repede spre ea… lovind-o cu cruzime în cap.

Chiar dacă lovitura nu o lăsă pe Red inconştientă, o ameţi foarte tare. Ghemuindu-se la pământ, auzi sunetul slab al unui geamăt – o fiinţă avea dureri – şi-şi dădu seama că era chiar ea. Amestecându-se cu acel sunet, era un altul: cotcodăcitul zânei care arăta ca un gargui, venind de deasupra ei, din copaci. Încercă, dar nu reuşi să se ridice, fiind forţată să zacă, neajutorată, pe o parte. Vederea i se înceţoşă pentru o clipă. Nu avu puterea de a lupta, pentru că încheieturile mâinilor şi gleznele îi fură legate la spate.

O văzu pe femeie în faţa ei, aplecată deasupra intrării în groapă, scoţând ceva din ea. Vulpea era

prinsă într-o plasă ţesută, luptându-se cu greu şi scheunând. Femeia se întoarse spre Red, apoi fata simţi că se aruncă ceva şi pe ea; ceva aspru şi care o zgârie. Sacul fu legat strâns deasupra capului său, apoi se trezi târâtă pe pământ. Pietrele o zgâriară rău pe spatele slab şi simţi o ciudată senzaţie de usturime într-una dintre glezne.

— Cine eşti? reuşi să întrebe Red. De ce-mi faci asta? Dă-mi drumul!

Femeia nu-i răspunse. Răsucindu-şi mâinile în legături, bâjbâi după cuţitul ei, deja ştiind că nu-l mai avea. Femeia trebuie că-l luase după ce o lovise. Prin ţesătura pânzei sacului, Red zări lumina soarelui pâlpâind printre crengile de deasupra. Capul îi zvâcnea. Creatura din copaci încă ţipa, dar ţipetele ei se răreau pe măsură ce Red era târâtă mai adânc în pădure.

În scurt timp, îşi reveni destul după lovitură cât să înceapă să riposteze. Ceaţa din minte i se risipi, dar femeia nu-i acordă nicio atenţie. Atunci Red ţipă, dar nu obţinu nimic altceva decât o durere în gât. Renunţă repede să mai strige după ce observă că femeia părea ciudat de indiferentă. Însemna că n-avea cine s-o audă.

Când femeia se opri, Red se răsuci, încă prizonieră în sac. Mirosea îngrozitor şi era pătat cu un lichid negru. Îşi apăsă faţa pe pânza care o zgâria, chiorându-se prin ţesătură. O căruţă din lemn stătea înaintea ei. Femeia deschise partea din spate a acesteia, apoi Rowan se simţi ridicată. O auzi pe femeie gemând din cauza efortului când o ridică, apoi fata căzu cu greutate pe platforma

din lemn a căruţei. Urmă o bufnitură înfundată când vulpea fu azvârlită peste ea. Îi simţi corpul slab rostogolindu-se şi căzând alături. Auzi un trosnet în timp ce zăvorul fu trântit la loc şi căruţa fu închisă din nou, ca să n-o lase să se rostogolească şi să sară din ea. Apoi, auzi venind de sus un scârţâit şi un zăngănit, iar când încercă să se ridice, îşi dădu seama că un fel de plasă fusese pusă peste partea de sus a căruţei, forţând-o să rămână culcată.

— Unde mă duci? ţipă ea. Te rog… dă-mi drumul! Trebuie să-mi dai drumul!

Rugăminţile ei fură zadarnice. Femeia nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o. În schimb, Rowan o auzi deplasându-se către partea din faţă a căruţei, apoi aceasta începu să hodorogească pe terenul accidentat.

Simţi cum vulpea de lângă ea tremura de groază şi respira superficial. Când căruţa se opri, la scurt timp după aceea, vulpea nu mai mişca deloc. Auzi cum plasa fu dată la o parte şi cum trapa fu coborâtă, apoi ceva scârţâi: o uşă. Partea de sus a sacului fu apucată şi se simţi târâtă încă o dată, jos din căruţă şi peste un prag, pe o podea tare. Din răceala pe care o simţea prin sac, Red bănui că era din piatră. Câteva secunde mai târziu, când sacul fu tăiat şi deschis, văzu că avusese dreptate.

Se afla într-o colibă dărăpănată. Era construită fără pricepere din piatră, cu o uşă din lemn şi cu ferestre mici şi strâmbe. În colţul cel mai îndepărtat, o oală neagră, foarte mare, clocotea deasupra unui foc, scoţând aburi. Poveştile cu

vrăjitoarele rele şi bătrâne din pădure îi năvăliră în minte. În colibă mirosea groaznic. Îşi ridică privirea spre acoperişul jos, acoperit cu paie, şi sursa mirosului i se dezvălui când dădu cu ochii de priveliştea macabră.

Piei de animale, de toate felurile, atârnau de căpriori: unele mari, altele mici, unele vechi, uscate, altele mai noi şi mai proaspete, care picurau în mod grotesc. Erau blănuri de bursuci, iepuri, vulpi, căprioare, veveriţe şi multe altele, pe care nu reuşi să le identifice. Duhoarea care-i umplea nările era mirosul morţii. În cuştile din lemn, împrăştiate în colţurile colibei, erau mai multe animale înghesuite. Încă trăiau, dar Red îşi dădu seama din privirile lor că ştiau ce soartă le aşteaptă. Văzuseră şi înţeleseseră.

Se zvârcoli, încercând cu disperare să-şi desfacă legăturile. Femeia părăsise coliba şi era afară, descărcând ce mai avea prin căruţă. Se întoarse după o clipă, aruncând pe podeaua colibei un sac mai mic, înainte de a dispărea din nou. Bocceaua căzu în faţa lui Red, iar ea ştiu că era vulpea. Se întoarse într-o poziţie în care să-şi poată pune mâinile pe sac. Prin ţesătură, îi simţi trupul jalnic, care încă mai era cald, dar complet nemişcat. Red îşi dădu seama că era moartă şi se bucură pentru că nu aflase ce avea să urmeze – spre deosebire de bietele creaturi prizoniere din jurul ei. Rămase nemişcată, în timp ce silueta femeii umplu cadrul uşii încă o dată, privind, cu ochii pe jumătate închişi, cum un coş cu ierburi şi plante fu aşezat chiar înăuntru, lângă uşă. Când

femeia plecă pentru a treia oară, Red scrută coliba, căutând ceva, orice ar fi putut fi folosit drept armă. Ochii ei ageri văzură pe cuptor mânerul unui cuţitaş, lângă o grămadă de legume. Se târî ca o omidă pe podeaua din piatră, înspre el, blestemând faptul că vatra era în cel mai îndepărtat colţ. Ajunsese abia la jumătatea drumului, când un râs hârâit se auzi din spatele ei. Femeia se întorsese.

Red se încordă, înghiţind în sec. Încercă să se rostogolească. Femeia o privi cu un amuzament vizibil pe faţa ei strâmbă. Făcând apel la toată forţa care îi mai rămăsese, Red se târî, încercând din toate puterile să reducă distanţa dintre ea şi armă. Era însă prea înceată, prea stângace, iar femeia traversă podeaua şi sări pe ea înainte de a ajunge aproape de cuţit. Prinzând-o de glezne, femeia o trase până în mijlocul colibei înainte de a-i da drumul. Apoi, încet şi dinadins, îşi dădu jos gluga şi-şi trecu mâna prin claia de păr încâlcit. Dezlegă o şuviţă groasă de păr cărunt şi o lăsă să cadă pe podea. Ajunse chiar lângă ea, iar Red putu să vadă petice înnodate de pânză şi, prins cu un nod într-o cosiţă subţire, un medalion fără strălucire. Era deschis, iar înăuntrul lui erau două portrete: unul al unui bărbat, iar celălalt al unei femei.

Confuză, Red se holbă la zgripţuroaică şi suspină. În faţa ochilor ei, femeia se schimba. Părul îi deveni mai luminos şi mai neted, până când ajunse de culoarea mierii. Ochii îi erau ca de chihlimbar, iar membrele mai lungi şi mai subţiri.

În câteva clipe, zgripțuroaica sfrijită care era când o întâlnise dispăru; fiind înlocuită de o femeie mult mai tânără. Faţa îi era aspră şi slabă; gura îi exprima cruzime.

Era ca şi cum ar fi fost o altă persoană.

Mişcându-se mult mai repede după ce-şi lepădă deghizarea, femeia îngenunche şi o prinse pe Red de păr cu o mână, dându-i capul pe spate cu forţa. Fata se strâmbă de durere, dar reuşi să se abţină şi să nu ţipe. Cu cealaltă mână, femeia îi înclină încet bărbia lui Red, de parcă ar fi admirat-o.

— Eşti arţăgoasă, îi spuse ea încet. Am venit imediat ce-am auzit de tine. În cea mai bună… costumaţie a mea, unde mai pui… chiar dacă nu ai fost păcălită nici de înfăţişarea unei bătrâne neajutorate. Se opri şi oftă încet şi, încă o dată, Red simţi mirosul îngrozitor al respiraţiei ei, de moarte şi putreziciune. N-am mai avut un copil de ceva vreme, şopti ea. Dar sunt gata pentru o schimbare. O să-mi fii foarte… utilă.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Red îngrozită. Ce vrei să spui cu asta?

Femeia nu-i răspunse. În schimb, se ridică şi trecu peste o blană groasă de animal care zăcea pe podea, servind drept covor, şi o dădu la o parte, dezvăluind un chepeng. Îl ridică, apoi o trase pe Red. O scară mică din lemn ducea într-o pivniţă. Un aer rece şi umed se ridica din ea.

Red se clătină pe picioare, oasele gleznelor intrându-i unele în altele din cauză că erau legate atât de strâns. Stând în picioare, văzu mult mai

mult din colibă – deşi nimic din ce vedea n-o liniştea.

O masă mare din lemn se găsea în fundul încăperii, mânjită cu pete negre. Pe ea erau nişte păsări moarte, iar câteva dintre ele fuseseră jumulite. Penele lor umpleau un coş din răchită, aflat în apropiere. Diferite cranii de animale erau îngrămădite într-un alt coş, lângă un mojar cu pistil care conţinea un praf alb, fin. Sticle şi borcane erau împrăştiate pe alte suprafeţe, iar conţinutul lor era negru şi aparent vâscos. O haină irizată, neterminată, strălucea din locul în care stătea împăturită peste spătarul unui scaun de lemn, cu un ac înfipt în ea, aşteptând să-şi termine treaba. Când se uită mai îndeaproape, Red văzu că materialul din care era făcută haina era format din sute şi sute de aripioare: aripi de fluturi, toate cusute laolaltă. Se întoarse cu faţa către femeia despre care ghicise deja că putea fi doar o vrăjitoare.

— Nu-mi mai simt picioarele, o rugă ea, clătinându-se din nou.

Vrăjitoarea îi zâmbi şi scoase dintre faldurile rochiei ei lungi ceva ascuţit şi scânteietor: cuţitul lui Red. Aplecându-se, coborî brusc cuţitul, tăind legăturile care ţineau strânse gleznele fetei. Apoi, fără să-i lase lui Red timp să fie surprinsă sau uşurată, o împinse cu putere, trimiţând-o în zbor în adâncimile pivniţei întunecate, înainte de a o închide, trântind chepengul şi zăvorându-l.

Cu mâinile încă legate la spate, Red n-avea cum să se salveze şi, chiar dacă încercă să-şi

recapete echilibrul pe trepte, nu reuşi. Din fericire, nu căzu de la mare înălţime. Ateriză greoi, pe partea stângă, pe o grămadă subţire de paie umede şi împuţite. Zăcu acolo, prea speriată şi năucită ca să se mişte.

După câteva secunde, avu parte de următorul şoc, deoarece auzi în întuneric o voce sinistră:

— Aşadar… te-a prins şi pe tine, nu-i aşa?

Capitolul 4

Tanya se trezi, tresărind când trenul în care călătorea trepidă la oprire. Visase din nou zânele. Nu cele prietenoase şi drăguţe, înfăţişate în cărţile cu poze, ci pe cele din celălalt fel. Cele care făceau mai mult decât să fure, să ciupească, să păcălească şi să mintă. Visase zânele care furau copiii oamenilor, care apoi nu mai erau văzuţi niciodată. Zânele adevărate.

Tanya se scutură şi-şi şterse un strat subţire de transpiraţie de pe buza superioară. Ştia mai bine decât majoritatea oamenilor că puţini mai credeau în zâne în zilele noastre. Iar dintre cei care credeau, puţini aveau capacitatea de a le vedea.

Tanya ştia asta pentru că era una dintre acele persoane.

Dincolo de geam, pe indicatorul de pe micul peron neîngrijit scria *Tickey End*. La picioarele ei, dobermanul ei maroniu, Oberon, căscă şi se scărpină, apoi se ridică, simţind că se terminase călătoria lor. Tanya îşi luă bagajul de pe poliţă, apoi îl cără până la uşa vagonului. Când trenul se

goli de ultimii dintre puţinii lui pasageri, privi cu ochii închişi pe jumătate lumina soarelui, simţind aerul rece de octombrie lovindu-i obrajii calzi şi păşi pe peron. Oberon o urmă, adulmecând nerăbdător aerul.

— Dă-mi voie să te ajut, draga mea.

Tanya îi permise controlorului corpolent să-i scoată bagajul din tren, dându-şi bine seama că bărbatul nu vedea prea des fete de treisprezece ani călătorind singure de la Londra până la Essex. Într-adevăr, era prima dată când Tanya călătorea singură. În mod normal, ar fi adus-o mama ei cu maşina, dar cum maşina era la service-ul auto pentru reparaţii, Tanya insistase să i se permită să meargă cu trenul.

— Te-ai întors pentru sărbători? o întrebă controlorul.

Tanya scutură din cap.

— Sunt venită doar în vizită, îi răspunse ea. Stau cu bunica în vacanţa de la jumătatea trimestrului.

— Unde, prin apropiere?

— La Conacul Elvesden, îi răspunse Tanya.

Bărbatului îi îngheţă zâmbetul pe buze.

— Ai grijă de tine, spuse el, apoi dădu politicos din cap şi se îndepărtă ca să ajute pe altcineva.

Tanya îl privi cum pleacă, rămasă fără cuvinte. Reacţia lui nu era neaşteptată. Toţi locuitorii din Tickey End ştiau ce se spunea despre Conacul Elvesden. Poveştile despre soţia primului proprietar, care murise într-un spital de nebuni, urmată de dispariţia unei fete din localitate, în

urmă cu vreo cincizeci şi ceva de ani – despre care mulţi credeau că fusese ucisă de grădinarul conacului din acea vreme.

Casa era învăluită în mister, devenind o inspiraţie nesfârşită pentru trăncăneli. Totuşi bârfa era dăunătoare. Acuzaţiile privitoare la fata dispărută întunecaseră viaţa fostului grădinar, iar acum bătrânul ajunsese să trăiască atât de retras, încât nu mai îndrăznea să coboare de la etajul al doilea al casei.

Oricum, problema adevăratei versiuni a desfăşurării evenimentelor – la a cărei descoperire Tanya ajutase în timpul verii – era că majoritatea oamenilor nu ar fi crezut-o. Adevărul era că fata dispărută fusese prizonieră pe tărâmul zânelor timp de jumătate de secol, incapabilă să plece de acolo dacă nu-i lua locul altcineva, încercarea ei de a se întoarce în lumea oamenilor ar fi avut ca rezultat înlocuirea ei cu Tanya şi prinderea în capcană a celei din urmă. Tanya fusese însă norocoasă. Cineva o salvase… luându-i locul în timp ce avea loc schimbul. Simţi un nod în stomac şi-şi aminti acea noapte îngrozitoare.

Se aşeză pe o bancă din apropiere şi aşteptă, adierea vântului de toamnă suflându-i prin părul lung şi negru care îi încadra faţa. Prin mulţimea ce se împuţina a ultimilor pasageri, o siluetă singuratică se îndrepta spre ea. În timp ce bărbatul se apropia, Tanya îi văzu ridurile de pe faţa bronzată. Ca de obicei, părul lui negru, încărunţit la tâmple, era legat la spate într-o coadă de cal neglijentă. Numele lui era Warwick şi era

grădinarul de la Conacul Elvesden. Arăta mai bătrân decât şi-l amintea. Se opri în faţa ei şi dădu discret din cap.

— Ai călătorit bine?

Tanya ridică din umeri şi zâmbi.

— A fost bine.

Warwick mângâie apăsat capul lui Oberon înainte de a ridica bagajul Tanyei pe umărul lui, cu mare uşurinţă. Merseră împreună spre locul de parcare. În timp ce trecu pe lângă ghişeul de bilete, observă nişte ochi neprietenoşi îndreptaţi spre însoţitorul ei. Îi aruncă o privire scurtă lui Warwick. Ochii lui priveau înainte, fără să dea niciun semn că ar fi observat ceva. Tanya se uită urât la personalul gării, dar, dacă aceştia văzuseră ceva, nu reacţionară.

Warwick era bine cunoscut în Tickey End ca fiind actualul grădinar al rău famatului Conac Elvesden. Era, totodată, şi fiul lui Amos, fostul grădinar, bănuit de crimă după dispariţia fetei. Ca şi Tanya, Warwick era unul dintre puţinii oameni care ştiau de existenţa zânelor – şi despre nevinovăţia tatălui lui. Totuşi, această informaţie era dulce-amăruie, pentru că era ceva ce nu avea să fie şi nu putea fi acceptat de oamenii din Tickey End.

Se urcară în Land Roverul uzat şi ieşiră din parcare, merseră înainte şi ieşiră din Tickey End, pornind pe drumurile înguste şi şerpuite ale regiunii Essex. În timpul verii, copacii fuseseră luxurianţi şi frunzoşi, formând un baldachin gros deasupra drumului. Acum, crengile care se

întindeau deasupra îşi lepădau frunzele ca pe nişte mănuşi nedorite. Zăceau pe drum într-un covor roşiatic, împrăştiindu-se ca păsările sau ca zânele când Land Roverul trecea duruind printre ele.

— Fabian de-abia aşteaptă să te vadă, îi spuse Warwick. Cred că vrea să colinde de Halloween cu tine.

În timpul verii, Tanya şi Fabian, fiul de doisprezece ani al lui Warwick, deveniseră prieteni buni. Fabian ştia şi el de capacitatea Tanyei de a vedea zâne, chiar dacă nu o împărtăşea.

— Iar bunica ta tocmai a angajat o nouă menajeră, adăugă Warwick.

După conversaţia politicoasă, se lăsă tăcerea. Tanya ştia că Warwick nu fusese prea vorbăreţ nici în vremurile lui cele mai bune, dar în acea zi părea îngrijorat. Se întrebă dacă se gândea la privirile ostile de care avusese parte în Tickey End. Chiar dacă părea să nu le fi observat, ea ştia că nu era aşa.

Warwick îşi făcu de lucru cu radioul, schimbând posturile. Frânturi de muzică erau înlocuite de bruiaj, apoi se opri la un post de ştiri şi se lăsă pe spate, relaxat, în scaunul lui. Tanya se lăsă şi ea pe spate şi se holbă pe geam, dorindu-şi ca Warwick să fi ales un post de muzică în locul celui de ştiri. Cu toate astea, după câteva minute, îşi ridică brusc capul.

— Un copil dispărut în octombrie, anul trecut, a fost găsit, spunea prezentatorul de ştiri de la radio.

Tanya bâjbâi după butonul de volum şi-l dădu mai tare.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Warwick, dar Tanya de-abia-l auzi.

— Lauren Marsh a dispărut dintr-un magazin de dulciuri din Suffolk, continuă ştirea. Astăzi a fost găsită, nevătămată, aproape de locul în care a dispărut. Detectivii o caută pe fugara Rowan Fox, în vârstă de paisprezece ani, în legătură cu această răpire şi alte două. Astăzi s-a confirmat faptul că fratele mai mic al lui Fox a dispărut în februarie anul trecut, în timp ce cei doi fraţi erau într-un centru de îngrijire. Fox nu a mai fost văzută din iulie, iar grijile pentru situaţia ei sunt într-o continuă creştere.

Numărul unei linii de asistenţă telefonică fu oferit pentru oricine ar fi avut o informaţie despre răpire, apoi prezentatorul trecu la altă ştire. Tanya se lăsă pe spate în scaunul ei, muşcându-şi buza. Cu coada ochiului, văzu privirea pe care i-o aruncă Warwick înainte de a se uita din nou la drum. Apoi, Land Roverul încetini, intră într-o parcare şi opri motorul.

— Ea a fost, nu-i aşa? întrebă el încet. Rowan Fox. Fata care te-a salvat. Fata care ţi-a luat locul. Făcu o pauză. Fata care-şi spune Red.

Tanya se uită la el şi încuviinţă. Ochii lui albaştri şi reci priveau fix la drum, iar gura lui era o linie subţire.

— Cum a putut să înapoieze copilul, dacă ea încă mai e pe tărâmul zânelor? întrebă el. N-are nicio logică.

— Nu se poate să fie Red cea care a înapoiat-o pe adevărata Lauren Marsh, spuse Tanya. Acum că

e în tărâmul zânelor, îl caută pe fratele ei – sunt sigură de asta. Îmi amintesc totuşi că mi-a spus că sunt implicaţi şi alţi oameni. Avea relaţii – alte persoane care făceau ce face şi ea. Altcineva trebuie s-o fi adus înapoi pe Lauren.

— Aşadar, nu te-a… contactat?

— Nu, îi răspunse Tanya. Nu are cum să mă contacteze decât în conac.

Warwick expiră încet, dând din cap.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Tanya.

Warwick porni motorul, cu o faţă indescifrabilă.

— Cred că încă e acolo, pe tărâmul zânelor. Şi mai cred că fata aceea a dat de o grămadă de belele. Pe ambele tărâmuri.

— Pe ambele tărâmuri? Vrei să spui… şi aici, şi… pe tărâmul zânelor?

— Da. Exact asta vreau să spun.

— Crezi că o să-şi găsească fratele?

Warwick păru să-şi gândească bine răspunsul.

— Să-l găsească e un lucru. Să-l aducă înapoi, e altceva.

Ultimele zece minute ale călătoriei se desfăşurară în tăcere.

În cele din urmă, Land Roverul trecu greoi printre două porţi metalice, deschise, care aveau de fiecare parte, cocoţaţi pe un stâlp, câte un gargui din piatră care se uita urât în jos. Apoi, înaintea lor se ivi clădirea magnifică şi năpădită de iederă cunoscută drept Conacul Elvesden.

Warwick parcă Land Roverul în laterala casei, lângă căsuţa lui. Apoi, el, Tanya şi Oberon se dădură jos din maşină şi-şi croiră calea către

partea din faţă a casei, cu paşii scârţâindu-le pe pietriş, în timp ce el îşi scotea cheile, Tanya se uită în sus la mulţimea de ferestre, cu iederă căţărată pe ele. Casa era uriaşă, avea aproape douăzeci de dormitoare, şi era mult prea mare pentru puţinii săi locuitori. Chiar şi aşa, bunica ei refuza cu încăpăţânare să se mute într-una mai mică şi îşi exprimase intenţia ca, într-o zi, casa să-i aparţină Tanyei. Având în vedere trecutul conacului, fata încă nu ştia ce simţea în legătură cu această perspectivă.

Uşa veche şi grea de la intrare scârţâi când Warwick o deschise, apoi intrară în holul întunecos. Tanya inspiră adânc de câteva ori, apoi strâmbă din nas. Era obişnuită cu mirosul stătut al casei, dar, în acea zi, avea alt miros, unul neobişnuit, greţos şi sintetic, ca de spray de mobilă sau de odorizant de cameră. Intrară mai adânc în casă, urcând pe scara care ducea la primul şi la al doilea etaj. Într-un loc mic aflat la jumătatea drumului până la primul etaj era aşezat un ceas cu pendul, care era tăcut, cu excepţia unor bătăi încete din interior. Pe măsură ce se apropiară de el, Tanya putu să distingă vocile zânelor care locuiau acolo.

— Nu ea, din nou!

— Cea şireată? Deja?

Warwick o privi pieziş, dar niciunul dintre ei nu vorbi despre ce auziseră.

— O să-ţi duc bagajul în camera ta, spuse el, urcând pe scări.

— Mersi, îi răspunse Tanya, îndreptându-se spre bucătărie, cu Oberon la picioarele ei. O să

despachetez mai târziu.

Din bucătărie se auzeau voci. Tanya intră, săltând nerăbdătoare, în timp ce deschidea uşa, bunica ei, o femeie în vârstă de şaizeci şi cinci de ani pe nume Florence, se întoarse spre ea, cu un zâmbet apărându-i pe faţa slabă.

— Ai venit! strigă ea. Ne întrebam pe unde eşti.

Făcu un pas în faţă, sărutând-o pe Tanya pe obraz.

— Ea e Nell, noua noastră menajeră.

Tanya se întoarse şi se uită în spatele ei. Doi oameni stăteau la masa din bucătărie. Unul era fiul lui Warwick, Fabian, un băiat înalt, slab, cu părul blond, ciufulit, şi cu ochelari cu lentile groase. Îi zâmbea, cu ochii lui albaştri sclipindu-i răutăcioşi. Pe masa din faţa lui era un dovleac mare. Încă mai purta uniforma şcolară, cu cravata dezlegată la gât. Se aplecă şi îl mângâie pe Oberon, care se aşezase sub masă, rozând mulţumit un os pe care Florence îl scosese pentru el dintr-o pungă maronie din hârtie.

Cealaltă persoană de la masă era una dintre cele mai ciudate femei pe care le văzuse vreodată Tanya. Era de vârstă mijlocie, avea probabil puţin peste cincizeci de ani. Părul ei părea o adunătură de paie grosolane, maronii, căzând pe nişte umeri graşi într-o claie încâlcită. Următorul lucru pe care Tanya îl observă fu silueta ei: partea de sus a femeii era disproporţionată, într-un fel ciudat, faţă de restul corpului ei. De la bărbia dublă până la posteriorul cărnos, era masivă, grasă şi avea un

abdomen rotunjit; totuşi, picioarele îi erau subţiri şi nu păreau destul de puternice pentru a-i susţine greutatea corpului. Hainele ei, o bluză largă, ieftină, şi nişte colanţi strâmţi, care erau potrivite pentru o femeie mult mai tânără, nu făceau altceva decât să accentueze ciudăţenia siluetei ei. Detaliile îi atrăseseră însă cu adevărat interesul Tanyei, cum ar fi lacul descojit de pe unghiile ei scurte şi groase, şi degetele la fel de scurte şi groase de la picioare, care ieşeau peste marginile şlapilor ei roz şi uzaţi.

— Bună, îi spuse Tanya politicoasă.

Nell zâmbi în timp ce Florence puse o ceaşcă de ceai aburindă în faţa Tanyei. Fata sorbi din ea, apoi îşi fixă privirea pe Fabian, care schiţa pe o bucată de hârtie un desen înfăţişând un dovleac, cu vârful limbii ieşindu-i din colţul gurii din cauza concentrării. Tanya merse şi se aşeză lângă el, trăgând cu ochiul la desen.

— Vrei să mă ajuţi să-l sculptez? întrebă el.

Nell vorbi înainte ca Tanya să-i poată răspunde.

— Nu-i un pic cam devreme? Avea o voce piţigăiată şi puţin cam tare. O să putrezească până la Halloween dacă-l sculptezi acum.

— Încă nu-l sculptez, spuse Fabian. Doar lucrez la model.

— Hm, rosti Nell, strâmbând din nas. Se chiori la desenul lui Fabian de parcă nu ar fi înţeles ce înfăţişă.

Chiar atunci, sună telefonul din hol. Florence se ridică de la masă şi ieşi din bucătărie. Se întoarse

după o clipă.

— N-a fost telefonul, spuse ea. A fost pasărea aia a ta, Nell. A învăţat să-l imite destul de bine.

— Ai o pasăre? întrebă Tanya. Ce fel de pasăre?

— Un papagal gri african, răspunse Nell.

— Ce-ar fi să-l aducem înăuntru? sugeră Florence. A stat închis în colivie în salon toată ziua.

— Cum îl cheamă? întrebă Tanya.

— Generalul Carver, răspunse Nell cu pieptul umflându-i-se de mândrie. Bine, dar să nu se apropie prea tare câinele ăla de el. Merse grăbită până în hol, în direcţia salonului. Auziră uşa deschizându-se, apoi scârţâitul roţilor. Nell apăru după o clipă trăgând o colivie argintie mai înaltă decât ea şi de două ori mai lată.

— Am ajuns, dragă, zise ea cu glas cântător, poziţionând colivia în faţa focului. Aşa e mai bine, nu-i aşa? Îi făcu semn Tanyei să vină mai aproape.

— Nu-i aşa că-i frumos? întrebă Nell.

Tanya se apropie încet şi se uită nesigură în colivie. Frumos nu era tocmai cuvântul pe care l-ar fi folosit. Urât părea un cuvânt mai potrivit. Generalul stătea nemişcat ca o statuie pe o stinghie din lemn. Era cu totul gri, cu excepţia ciocului negru şi curbat şi a câtorva pene roşii din coadă. Se holbă la ea cu nişte ochi galbeni şi reci, mici cât un punct.

— Vorbeşte cu el, îi spuse Nell, înghiontind entuziasmată braţul Tanyei. Se vede că te place.

— Mie mi se pare că arată ca şi cum n-ar plăcea pe nimeni, spuse Fabian, nici măcar pe tine.

De fapt, arată de parcă ar vrea să ciugulească ochii cuiva.

În sinea ei, Tanya fu de acord cu el.

— De ce îl cheamă Generalul Carver? întrebă ea.

— Ei bine, spuse Nell, îmbujorându-se, vezi tu, l-am numit aşa după un fost iubit. Generalul Reginald Carver. A fost dragoste la prima vedere. Am fost o frumuseţe de fată la vremea mea, să ştii.

La asta, Fabian tuşi tare, dar Nell continuă, indiferentă.

— Totul s-a terminat brusc, spuse ea.

— A murit? întrebă Tanya.

— Nu, răspunse Nell. S-a întors la soţia lui.

Florence scoase un „ţţ” dezaprobator.

— Şi nu te-ai măritat niciodată? întrebă Fabian.

— Ba da, în cele din urmă, spuse Nell. A fost un băiat bun Sidney al meu. Mă puteam baza pe el. A murit anul trecut.

Tanya fu scutită de la a mai spune ceva de General, care scoase un ţipăt asurzitor. La auzul lui, Oberon, care tocmai îşi adunase destul curaj cât să-şi ridice botul spre colivie pentru a putea privi mai bine creatura ciudată de dinăuntru, fugi şi se ascunse sub masă.

Nell chicoti. Generalul chicoti şi el.

— Ce obraznic! spuse el, imitând perfect vocea lui Nell. Ce obraznic! Prichindelul.

— Băiatul meu deştept, cântă Nell.

Generalul imită zgomotul pârţâitului şi se umflă în pene, aşa că păru de două ori mai mare decât în mod normal.

— Uite, spuse Nell. Şi-a pus armura.

— Poc, fuge nevăstuica! CE OBRAZNIC! ţipă papagalul, umflându-se în pene şi mai mult. Păcăleală, asta este!

O mişcare discretă îi atrase atenţia Tanyei. Pe tejgheaua din bucătărie, capacul recipientului pentru ceai se ridicase şi se iţise feţişoara stafidită a bătrânului spiriduş care trăia acolo. El clipi morocănos şi-şi agită bastonul spre General înainte de a închide trântind capacul şi de a se ascunde din nou între pungile de ceai. Tanya surprinse privirea bunicii ei. La fel ca ea, Florence avea clarviziunea, dar nimeni altcineva din bucătărie nu-l văzuse – sau nu putea să-l vadă. Cealaltă zână din bucătărie era o creatură mică şi timidă care trăia în cuptor, pe care Tanya o văzuse zburând în spatele găleţii pentru cărbuni cu doar câteva minute mai devreme.

— Pun pariu că l-aş putea învăţa câteva cuvinte noi, spuse Fabian.

— Aş prefera să nu faci asta, îi răspunse Nell. Dacă va începe să înjure, o să ştiu pe cine să dau vina şi o să-ţi spăl gura cu o bucată de săpun.

— De parcă aş face aşa ceva! exclamă Fabian, prefăcându-se şocat.

— Sunt sigură că Fabian îţi va respecta dorinţa, îi spuse Florence, aruncându-i o privire aspră lui Fabian. Nu-i aşa, Fabian?

Singurul răspuns al lui Fabian fu un „hm” vag.

— Parazit nenorocit! Pacoste nenorocită! spuse Generalul.

După expresia feţei lui Nell, era limpede că era

de acord.

Mai târziu, în acea seară, după ce Tanya îşi despachetase lucrurile şi îl lăsase pe Oberon să alerge în grădina din spate, toţi, cu excepţia lui Warwick, îşi mâncaseră cina şi stăteau adunaţi în bucătărie în faţa unui foc scânteietor. Din fericire, colivia Generalului fusese acoperită cu o pânză neagră şi fusese dus departe pe timpul nopţii. Oberon stătea întins cu labele pe cuptor, sforăind încet. Florence tricota ceva pentru un târg caritabil de vechituri, cu andrelele ţăcănind şi păcănind, răspunzând, din când în când, întrebărilor lui Nell despre casă. Tanya se holba la flăcări, ascultându-le, pe de o parte, iar pe de altă parte gândindu-se la Red şi la buletinul de ştiri pe care-l auzise la radio. Voia să discute cu Fabian despre asta şi îi sugeră de câteva ori să iasă împreună din cameră. Totuşi, Fabian stătea tolănit pe podea lângă Oberon, terminându-şi tema de care insistase să scape ca să nu-i strice vacanţa de la jumătatea trimestrului. Din când în când, se plângea de respiraţia lui Oberon şi se bâţâia scârbit.

— Unde duce scara aceea? întrebă Nell, cu pleoapele grele din cauza căldurii din cameră.

Tanya se uită la scara veche de lângă vatră. Se curba şi se răsucea, dispărând după un alt perete despărţitor.

— Ducea la primul şi al doilea etaj, răspunse Florence. Era folosită de servitori în urmă cu vreo câţiva ani, dar acum e blocată.

Tanya şi Fabian se priviră pe furiş. Era

adevărat că intrarea din bucătărie a scărilor era blocată, dar ceea ce Florence refuzase să spună era că se ajungea pe scările vechi printr-o uşă ascunsă de la etajul doi. Fără ştirea lui Florence şi a lui Warwick, Tanya şi Fabian găsiseră uşa şi exploraseră în timpul verii scara servitorilor.

Chiar atunci, Warwick intră în bucătărie prin uşa din spate, urmat de o rafală de aer rece şi de câteva frunze rătăcite. Fusese plecat toată după-amiaza şi părea înfrigurat, obosit şi flămând.

Îşi agăţă haina în spatele uşii şi merse spre cuptor, acolo unde ştia că-l aştepta cina, dar Florence se ridică de pe scaun.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea. O să-ţi fac o cană de ceai bun şi o să pregătesc cina în timp ce tu o să vezi ce face Amos.

Faţa obosită a lui Warwick se lumină. Îşi linse buzele şi dispăru ca să-l vadă pe tatăl lui la etaj. După câteva minute, se întoarse şi se aşeză la masă.

— Avem tocană, spuse Florence, tăind două felii dintr-o pâine cu coajă tare.

— Cu găluşte? întrebă Warwick bucuros.

— Cu găluşte, îi răspunse Florence, deschizând cuptorul. Vai!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu-i aici, spuse Florence, evident confuză. Am lăsat-o în cuptor, ca s-o păstrez caldă, şi a dispărut!

Nell se ridică, părând dintr-odată neliniştită. Îşi trase scaunul şi merse încet spre Florence.

— Ei bine… vezi tu, a… începu ea. M-am

gândit… ei bine, vreau să spun, am crezut că… of, dragă…

— Da? întrebă Florence, mijindu-şi ochii.

— Am crezut că era pentru bătrân, spuse Nell. Pentru Amos – am crezut că era pentru el… că n-a vrut-o… şi, ei bine, oricum spălam vasele, aşa că…

— Unde e? izbucni Florence.

Toţi ochii erau îndreptaţi spre menajeră, în timp ce ea se întoarse foarte încet spre Oberon.

Mai tare decât pârâitul focului, un gâlgâit zgomotos răsună din stomacul câinelui.

— Vai! exclamă Florence.

— Se usca! ţipă Nell.

— Mi-ai dat cina câinelui? întrebă Warwick, cu un glas răsunător.

— La naiba, n-am ştiut că era a ta!

— Dar ţi-am zis, Nell! spuse Florence. Am crezut că ţi-am explicat clar care sunt aranjamentele meselor… Amos îşi ia masa foarte devreme după-amiaza, iar Warwick are grijă de asta!

Nell arăta de parcă ar fi fost gata să plângă.

Warwick se holbă neîncrezător la cele două felii de pâine din faţa lui.

— Era mâncarea mea preferată, spuse el, uitându-se urât la menajeră.

— Ei bine, acum nu mai e, rosti Florence. Nell, te rog să nu mai faci aşa ceva niciodată. E o risipă îngrozitoare. Pe lângă asta, tocana aceea era plină de ceapă şi probabil o să-l deranjeze la burtică pe Oberon.

— Şi deja e destul de gras, preciză Fabian,

ţipând în timp ce Tanya îl înghionti în coaste.

Nell dădu încet din cap, cu tristeţe.

— Ar cam trebui să merg la culcare, nu-i aşa? întrebă ea cu o voce şoptită.

— Noapte bună, spuse brusc Florence.

Paşii lui Nell se auziră tot mai încet în timp ce se îndepărtau pe hol. Warwick se îndreptă spre prăjitorul de pâine şi împinse două felii în el înainte de a deschide o conservă de fasole.

— E o ciudată, fără-ndoială, spuse el. Ce-a fost în capul tău când ai angajat-o?

— Of, nu ştiu, răspunse Florence nervoasă. Am întâlnit-o la piaţă într-o zi şi am început să vorbim. Mi-a spus că tocmai a fost concediată şi mi-a părut rău de ea. Avea nevoie de un loc de muncă şi de un acoperiş deasupra capului, iar noi aveam nevoie de o menajeră. Totul părea perfect.

— O să facă mai mult rău decât bine, spuse Warwick, sumbru. Ţine minte vorbele mele.

Capitolul 5

Locul în care Rowan şi James fuseseră duşi era cenuşiu şi rece, o clădire victoriană care mirosea a dezinfectant şi a paturi care fuseseră udate. Odată, fusese o şcoală. Acum, era o casă de copii.

Rowan amorţise până când ajunseseră acolo. James stătea lipit de ea, lăsându-şi capul greu pe umărul ei. Pe Rowan o durea braţul bun din cauză că-l cărase. În ultimele douăzeci şi patru de ore plânsese după mama lui şi ţipase când altcineva încercase să-l ia de la Rowan. Aşa că rămăsese cu

ea tot timpul; în timpul întrebărilor şi examinărilor de la spital, în urma accidentului, şi a prezentării asistentei sociale, o tânără pe nume Ellie.

Ellie îşi puse mâna cu blândeţe pe umărul liber al lui Rowan.

— Vrei să am eu grijă de el?

Rowan dădu din cap. Părul ei roşcat atârna în cârlionţi unsuroşi, iar ochii ei umflaţi erau lipicioşi din cauza lacrimilor.

— O să se trezească.

Ellie o conduse în spatele clădirii şi, în cele din urmă, se opriră în faţa unei uşi din partea dreaptă. Vopseaua îi era scorojită şi, de sub ea, se putea vedea lumină în holul întunecos. Ellie aşează pe jos bagajul care conţinea bunurile lui Rowan şi ale lui James şi bătu la uşă. Aceasta se deschise aproape imediat şi un bărbat cărunt le făcu semn să intre şi le oferi locuri în faţa biroului lui. Rowan se aşeză, bucuroasă să mai scape de greutatea lui James. Îl repoziţionă în braţele sale, mişcarea răspândind până la nările ei mirosul unui scutec plin. Bărbatul cărunt care stătea vizavi o privi cu amabilitate şi, chiar dacă-l văzu strâmbând din nas, nu-i spuse nimic despre asta. Ellie se aşeză lângă Rowan.

— Ştiu că e o perioadă foarte grea pentru voi, începu bărbatul. Şi e târziu, aşa că o să fiu scurt.

Rowan aruncă o privire în sus, la ceasul de pe peretele, aflat în spatele bărbatului. Era aproape zece seara.

— Numele meu e John Temple, iar treaba mea e să mă asigur că totul va merge bine şi că toată lumea va fi fericită aici.

Cuvintele lui ajunseră până în mintea lui Rowan, dar fără a avea niciun înţeles. *Ştia că omul nutrea intenţii bune, dar vorbele lui despre fericire erau fără rost, pentru că nu avea să fie niciodată fericită acolo*. *Nu credea că avea să mai fie fericită vreodată*.

— O să fii prezentată restului personalului în decursul următoarelor zile. Între timp, Ellie va continua să te vadă, *iar noi, bineînţeles, vom căuta să găsim un loc permanent pentru tine şi pentru James*.

— Vreţi să spuneţi un centru de plasament familial, rosti Rowan.

John Temple încuviinţă.

— Da. *Asistenţa maternală e cea mai probabilă, deşi încă verificăm orice cale posibilă pentru a ajunge totuşi în grija unor membri ai familiei voastre*.

— Aţi reuşit să o contactaţi pe mătuşa mea Rose?

— Ah! *Nu, încă n-am contactat-o pe domnişoara Weaver, mătuşa ta, dar poţi să fii sigură că vom continua să încercăm*.

— Casa ei e ca o grădină zoologică, spuse Rowan. *Miroase ciudat*. *Şase pisici, trei câini, chiar şi două gâşte*. *Tata spune*... *spunea că o să fie evacuată*. *Cuvântul îi rămase-n gât ca rumeguşul şi* continuă *grăbită, cu lacrimile usturând-o pe sub pleoape*. *Şi asta fără raţe şi fără c-capra din grădină*...

Plângea.

— E în ordine, draga mea, îi spuse Ellie.

— Vrem să mergem la culcare acum, şopti Rowan, trăgându-l mai aproape pe James. Vă rog.

— Da, bineînţeles, răspunse John, ridicându-se de pe scaunul lui şi însoţindu-le până la uşă. Hai să mergem sus.

*La etaj era un pic mai bine decât la parter. Era curat, dar ponosit; covoarele erau învechite, iar pereţii aveau nevoie de un strat de vopsea. În timp ce John le conducea prin holurile întunecoase, Ellie trăgea în urma lor trolerul cu bunurile lui Rowan. Hurui încet pe covor până când John se opri în faţa unei uşi care fu*sese *lăsată întredeschisă.*

— A fost făcut patul pentru tine, îi spuse John, cu o voce scăzută. E şi un pătuţ pentru James, pentru noaptea asta, dar mâine va fi mutat la creșă, alături de ceilalţi bebeluşi şi copii mici. Baia e a treia uşă pe stânga. Vei fi trezită la şapte şi jumătate, pentru micul dejun de la opt. Î*i oferi un zâmbet compătimitor. Acesta e un loc bun. Unul dintre cele mai bune.*

După asta, John le ură noapte bună şi plecă, lăsându-i pe Rowan, pe Ellie şi pe James în faţa uşii dormitorului. Rowan împinse uşa şi o deschise. O frântură de lumină din hol se revărsă în cameră, scoţând în evidenţă un pat pentru o persoană şi un pătuţ pentru un copil mic. Un dulap îngust pentru haine era aşezat într-o parte, iar lângă el un birou cu un scaun şi câteva sertare. Totul era gol şi pustiu.

După ce Ellie ridică în tăcere bagajul lui Rowan şi-i desfăcu fermoarul, fata îşi adună unele obiecte din bagaj. Toate lucrurile de care avea nevoie

atunci fuseseră împachetate şi puse deasupra, urmând instrucţiunile lui Ellie. Îşi scoase gentuţa cu produse de toaletă şi cămaşa de noapte, apoi luă un prosop şi o cârpă pentru faţă care fuseseră lăsate împăturite pe pat.

Baia era spaţioasă şi rece, iar când Rowan umplu chiuveta cu apă fierbinte, aburul umplu aerul şi înceţoşă sticla oglinzii aflate deasupra, pe perete. Rowan şi Ellie schimbară împreună scutecul lui James şi îi spălară faţa şi mâinile. Apoi, în timp ce Ellie rămase să-l îmbrace pe James cu pijamalele, în ciuda protestelor lui, Rowan îşi spălă mâinile şi faţa, luându-i mai mult timp să facă totul, acum că, după accident, mâna ei stângă era în ghips.

Tremurând, se uită la cabina de duş. Cât timp avea braţul în ghips, era limitată la spălat în chiuvetă sau băi superficiale.

O gâlgâitură se auzi din gaura de scurgere a căzii, atrăgându-i atenţia. Nişte ochi galbeni, sclipitori se holbau la ea din întuneric. Ceva era acolo jos, iar din felul în care o privea îşi dădu seama că era un spiriduş. Se apropie. Nişte degete ca de broască alunecară prin gaura de scurgere, adunând părul înspumat care se adunase acolo. Sorbiturile şi lipăitul care urmară o făcură să-şi dea seama că părul era mâncat. Scoase un sunet slab de dezgust. Sorbitul continuă, indiferent.

Se întoarse, lepădându-şi hainele de zi şi îmbrăcându-şi cămaşa de noapte, apoi stinse becul din baie când ieşi. Ellie deja îl pusese pe James în pătuţ şi era gata de plecare. Îşi luă rămas-bun în

şoaptă, pe hol, şi îi spuse lui Rowan că se va întoarce a doua zi. Apoi plecă. Rowan intră în dormitorul întunecos, împingând uşa, dar fără să o închidă de tot. Auzi mai multe şoapte de la parter dintre Ellie şi John, apoi uşa de la intrare se deschise şi se închise, apoi clădirea se cufundă în tăcere.

Se băgă încet între cearşafurile reci ale patului, tremurând. James respira ritmic din pătuţul de la picioarele patului ei, deja răpus de oboseală. Ea se holbă prin cameră. Bagajul ei era aşezat în colţ. Conţinea doar obiecte de strictă necesitate, nimic personal, cu excepţia unui lucru: o carte veche de poveşti cu zâne, care aparţinuse mamei ei. Insistase să o aducă. Celelalte, restul cărţilor ei preferate şi jucăriile lui James, erau acasă.

Doar că acolo nu mai era acasă. Acum era doar o casă în care trăise cândva o familie. Copleşită de tristeţe, îi luă un timp să observe că uşa de la dormitor se deschidea încet şi fără niciun sunet. Îşi ţinu respiraţia, întrebându-se dacă era creatura aceea ciudată din baie, dar pe măsură ce deschizătura se lărgi, o mânuţă se strânse pe marginea uşii, apoi apăru o faţă; o faţă înconjurată de un păr scurt, ca de spiriduş. În următoarea clipă, a doua faţă, identică şi cu părul tuns la fel de scurt, apăru chiar deasupra. „Gemene, se gândi Rowan, de vreo opt, nouă ani". Repede, îşi închise ochii pe jumătate, privindu-le printre gene.

— Vezi? spuse una în şoaptă. Ţi-am spus că e o fată nouă.

— Bărbia ta îmi intră-n cap! se plânse cealaltă.

— Şşşt!

— Tu să şşşt! *O s-o trezeşti*!

— Credeam că vrei s-o trezeşti.

Geamăna de jos ridică din umeri.

— Fata nouă? *Eşti trează*?

Rowan nu răspunse. *Voia doar să fie lăsată în pace*, *dar gemenele nu aveau de gând să renunţe aşa de uşor*.

— Fata nouă? *Cum te cheamă*?

— Las-o-n pace, că doarme, îi şopti cealaltă.

Apoi, *Rowan o auzi pe una dintre ele făcând un pas în cameră*.

— Uite. *E un bebeluş – au spus că are un frate*.

— Cine?

— John. *L-am auzit spunându-i lui Sally*. *Au avut un accident de maşină*. *Părinţii lor au murit*.

Urmă o clipă de tăcere.

— Bieţii de ei.

— Haide. *Să ne-ntoarcem în pat*.

— Mai aşteaptă un minut, îi şopti cealaltă.

— Ce faci?

— I-l dau pe domnul Bones.

Rowan închise ochii şi îi strânse mai tare când geamăna se apropie de ea. *Inima îi bătea cu putere*. *Se întrebă ce putea fi domnul Bones*, *vreo farsă oribilă din casa de copii*, *care se făcea în prima noapte*?

— Pentru ce? *şuieră prima geamănă*. *N-o să vrea vechitura aia împuţită*!

— Ba o s-o vrea, *şopti sfidătoare geamăna care se apropia*. *O s-o facă să se simtă mai bine*. *Nu-ţi mai aminteşti prima noastră noapte aici*? *Prima*

noapte e întotdeauna cea mai grea.

Rowan încercă să respire liniştit şi convingător; *de parcă ar fi fost cufundată într-un somn adânc*. *Apoi*, *ceva fu pus pe pernă*, *lângă faţa ei*, *ceva cald*, *moale şi uşor urât mirositor*. *Rămase pe loc*, *mirosindu-i parfumul în timp ce gemenele plecară*. *Doar când fu sigură că ele dispăruseră îşi deschise ochii*.

Pe perna ei era un căţeluş din pluş. *Urechile lui arătau ca şi cum ar fi fost trase prea mult*, *iar una era mai lungă decât cealaltă*. *Era peticit*, *strâmb*, *cu un singur ochi şi fără coadă*. *Arăta ca o jucărie care fu*sese *întotdeauna cea mai iubită*.

Luând-o, *Rowan şi-o apropie*, *îmbrăţişând-o pe sub bărbie*. *Lacrimi fierbinţi îi curseră pe faţă şi fură absorbite de domnul Bones*. Î*şi îngropă faţa în pernă*.

Gemenele aveau dreptate. Într-adevăr, *prima noapte era cea mai grea*.

Capitolul 6

Groaza o învălui pe Red ca o mantie în timp ce stătea nemişcată în pivniţa întunecată. Îşi ciuli urechile, întrebându-se dacă şi-o imaginase – dar nu era aşa. Vocea se auzi din nou, joasă, tărăgănată şi obosită.

— Va trebui să ne ierţi pentru că nu ne-am pregătit pentru sosirea ta. Am fost un pic… prinşi cu alte lucruri.

Red se chiori în întunericul adânc. Nu putea vedea nimic. Vocea venea chiar din faţa ei.

— Câţi sunteţi acolo? întrebă ea, ascultând după orice alte semne de viaţă, dar fără să audă niciunul.

— O, suntem câţiva aici jos, se auzi vocea înceată trădând ceva ce suna ca o sugestie de amuzament. Dar numai cu mine vei putea purta o conversaţie.

Red simţi furnicături pe scalp în timp ce i se ridică părul din cap. Vocea era masculină şi suna mai în vârstă decât a ei. Avea în ea un fel de viclenie, ceva ce o făcu să se pună imediat în gardă.

— Cine eşti? întrebă, mişcându-se pe paiele ude de sub ea. Mişcarea împrăştie în aer un miros iritant. Ajunse în nasul şi în gâtul ei, provocându-i o criză de tuse.

Vocea aşteptă ca tusea să i se potolească.

— Spune-mi Eldritch.

Auzi din nou aceeaşi inflexiune vicleană a cuvintelor. Din acea propoziţie, Red înţelese două lucruri: în primul rând că oricine – sau orice – stătea vizavi de ea, nu era de încredere. Numele care i se prezentase nu era adevărat şi sub nicio formă nu trebuia să-şi dezvăluie propriul nume. În al doilea rând, felul în care un nume adevărat fusese ascuns cu străşnicie îi sugeră că fiinţa care stătea vizavi de ea era un spiriduş. Ultima idee i se întări în minte odată cu următoarele cuvinte ale creaturii.

— Şi care ar fi numele tău?

„Niciodată să nu le spui numele tău, dacă poţi evita asta, pentru că ele se vor asigura că nu ţi-l

spun niciodată pe al lor. Numele sunt puternice”.

— Spune-mi Red.

— Un răspuns înţelept, remarcă vocea, iar Red observă că devenise mai puţin amuzat şi mai prudent. Ascunzându-şi numele trăda faptul că avea cunoştinţe despre tărâmul zânelor – că nu era cineva care ajunsese din greşeală şi orbeşte aici.

Ochii ei se adaptară. O frântură de lumină din chepeng îşi croia drum prin pivniţă – nu era într-un întuneric adânc, cum crezuse la început. Putea distinge o formă umbroasă în faţa ei. Trăsăturile erau imperceptibile, dar putu să vadă că un braţ îi era legat de perete, ţintuit locului de nişte cătuşe.

Îşi răsuci corpul ca să se îndepărteze de paiele împuţite.

— O mişcare bună, spuse sec Eldritch. Dintre toate locurile în care ai fi putut ateriza, acela e cel mai puţin… norocos.

Red tresări de scârbă. Putoarea umedă care se lipise de ea îi sugeră că acele bucăţi de paie erau o latrină improvizată. Se luptă cu impulsul de a vomita.

— De când eşti aici? îl întrebă ea. Când te-a prins… şi cine e ea? Ce vrea…

— Răbdare, şopti Eldritch. Te rog, sunt obosit şi slăbit. Tuşi dintr-odată. Câte o întrebare pe rând.

— Nu am timp, şuieră Red. Trebuie să ieşim de aici şi să scăpăm de… de fiinţa aia de sus înainte de a afla ce ne-a pregătit! Şi, judecând după starea acelor biete animale – sau ce a mai rămas din ele – de acolo de sus, nu cred că se gândeşte la ceva plăcut pentru noi!

— Nu putem scăpa, spuse Eldritch, categoric. Nimeni nu scapă.

Zăcând pe o parte, Red încercă să-şi limpezească mintea.

Teama îi întuneca gândurile. Se forţă să rămână nemişcată şi inspiră de câteva ori ca să se calmeze, în timp ce se lupta ca mintea ei să gândească logic. După ce se mai linişti un pic, se rostogoli pe spate. Apoi, se legănă, ca să-şi coboare mâinile mai uşor spre baza spinării.

— Bine, spuse ea, încă agitându-şi încheieturile legate. Să începem cu începutul. Cine sau ce e ea? Femeia de sus?

Ochii lui Eldritch licăriră.

— E cunoscută ca Vrăjitoarea de la Gard, spuse el încet. Nimeni nu-i ştie numele adevărat sau de unde a venit. Dar cei mai mulţi au auzit de ea. E motivul pentru care partea asta a pădurii e pustie. Acum, din cauza ei, i se spune Pădurea Moartă. Nimic nu trăieşte mult aici. Puţini sunt în siguranţă cu ea.

Red mormăi ceva şi continuă să-şi zvârcolească mâinile la spate. Încet, reuşea să-şi treacă încheieturile legate ale mâinilor peste şoldurile ei subţiri. Dacă reuşea să le treacă pe sub ea şi peste picioare, ca să-i ajungă mâinile în faţă, ar fi avut mai multe şanse să se elibereze. Dar era o misiune dificilă.

Eldritch se opri şi o privi curios.

— Continuă, îi spuse Red, odihnindu-se ca să-şi potolească durerea din încheieturi.

— Face farmece – se ocupă cu magia neagră.

Pieile de animale de sus nu sunt doar pentru haine, nu judecând după ce face ea cu ele. Dacă pui pe tine una dintre acele piei de pisică sau de vulpe, devii acel animal. Magia ei extrage esenţa acelui animal – sufletul lui, dacă vrei să-i spui aşa – şi îl închide în acea piele. Şi nu sunt farmece slabe, de suprafaţă, făcute ca să păcălească doar oamenii obişnuiţi. Sunt infailibile – chiar şi ochii de zână sunt înşelaţi de ele. E o maestră a deghizărilor.

— Avea şi propria deghizare, îl întrerupse Red. Când m-a găsit, era o bătrână... părea inofensivă. Apoi, sus... în colibă, totul s-a topit cumva. A devenit... mai tânără.

Eldritch încuviinţă.

— Aşa face ea... aşa păcăleşte oamenii.

Red se lăsă din nou pe spate, împingându-şi încheieturile legate mai în jos.

— De când te-a prins?

— De trei sau patru cicluri ale lunii. Am pierdut şirul timpului. Tovarăşul meu şi cu mine am căzut într-una dintre capcanele ei.

— Ai avut un tovarăş? întrebă Red. Ce s-a-ntâmplat cu el?

— E acolo. Eldritch îşi înclină uşor capul.

Red privi o formă întunecată şi tăcută, aflată la distanţă mică de ea. Ca şi Eldritch, avea o mână încătuşată de perete. Capul îi era aplecat înainte, iar faţa nu îi era vizibilă.

— Nu se mişcă, şopti ea.

— A încetat să mai mişte acum două săptămâni.

Red îşi dădu brusc capul pe spate.

— Săptămâni? Credeam că eşti aici doar de trei sau patru zile. Decât dacă... o, nu... Îi tremură vocea. Când ai spus „cicluri ale lunii”, am crezut că te referi la nopţi. Dar nu. Tu te refereai la luni, nu-i aşa?

Faptul că Eldritch dădu încet din cap o făcu să tremure.

— De ce? bombăni ea. Ce vrea de la noi? De ce ne ţine aici jos?

— Prinde în principal pentru negoţ. Caută să-ţi descopere... calităţile. Apoi, aşteaptă până când are un cumpărător.

— Nu înţeleg.

— Cineva vine la ea, să zicem cineva care şi-a pierdut vederea şi vrea să şi-o recapete. Vrăjitoarea de la Gard poate să-i redea vederea – sau, mai exact, poate să-i dea vederea ta. Pentru că ce poate fi mai bun decât o pereche de ochi tineri şi sănătoşi?

Red suspină de groază, dar Eldritch de-abia începuse povestea.

— Sau poate vine cineva la ea care poate vedea perfect... cineva care are ochi roşii sau galbeni şi vrea să treacă drept om... sau, pur şi simplu, cineva care s-a plictisit şi vrea o schimbare...

— Opreşte-te! strigă Red. Nu e adevărat, nu poate fi adevărat!

— Dar e, spuse Eldritch, entuziasmându-se de subiectul lui. Vrei un leac pentru chelie? Vrăjitoarea de la Gard poate să-ţi ofere ce fel de plete vrei! E doar o chestiune de răbdare, până

vine o sursă potrivită. Sau ce-ai zice de o voce melodioasă, care ar putea îndulci şi orăcăitul broaştei? Taie doar limba unui băiat care cântă în corul unei biserici, şi e a ta!

— Opreşte-te!

— Sau dacă vrei să ţi se îmbolnăvească duşmanul, cumpără un blestem de înaltă calitate; o inimă plină de ură, ca s-o îngropi într-un colţ discret al pământului inamicului tău! Sau o epidemie de negi, oferită de persoana mea… Eldritch făcu o pauză, în cele din urmă, ca să respire, şi hohoti ca un nebun. I-aş fi dat cu plăcere… dar nu cu tot cu degetul de care erau ataşaţi. Îşi flutură dintr-odată mâna cu patru degete, apoi tăcu, izbucnirea lui bruscă de energie epuizându-se.

Red tremură de groază şi de mânie.

— Nu o să mă aibă, jură ea. N-o s-o las să mă folosească pentru vrăjile şi blestemele ei.

— N-ai de ales, îi spuse Eldritch. Ţi-am spus, nu poţi scăpa. Nimeni n-a reuşit s-o facă… nevătămat. Şi, oricum, mi se pare că are alte planuri pentru tine.

— Există o primă dată pentru orice, începu Red, apoi se opri. Ce vrei să spui cu „alte planuri”? Ce alte planuri şi de unde ştii?

— Pentru că am auzit ce a zis înainte să te arunce aici. Tu vei fi noua ei deghizare.

Capitolul 7

Bănuiala lui Warwick în legătură cu Nell se

dovedi, în scurt timp, a fi corectă. A doua zi, făcu ceva ce culmină cu o grămadă de necazuri.

Ziua începu într-un mod destul de obişnuit, dar cu o diferenţă notabilă. Când Tanya se trezi în patul ei, era linişte. Pentru prima dată, nu auzi nimic din obişnuitele strigăte sau accese de furie ale lui Amos, de sus, de la etajul al doilea. Casa era liniştită. Întorcându-i-se gândurile la vară, Tanya îşi aminti cum învăţase că rozmarinul avea puterea de a extrage amintiri din mintea oamenilor, dacă era folosit corect. Ştiind că multe dintre problemele lui Amos îşi aveau originea în trecut, Tanya venise cu sugestia de a-i extrage amintirile care-i tulburau mintea. Liniştea conacului îi confirmă că trecutul nu-l mai chinuia pe bătrân.

Când Tanya intră în bucătărie, Oberon sări pe ea, salutând-o, cu entuziasm, de dimineaţă. Gemu când labele lui enorme aterizară pe umerii ei. Respiraţia lui caldă de câine îi gâdilă nasul şi îl împinse deoparte, râzând.

— Aşa mi-a făcut şi mie, spuse Fabian morocănos, de lângă cuptor. Doar că, atunci când a sărit pe mine, tocmai venise din grădină. Se aşeză lângă poliţa de deasupra căminului. Două urme de labe murdare pătau puloverul lui subţire.

— Ce făceai pitit acolo? întrebă Tanya.

— Nimic, răspunse Fabian. Nu stăteam pitit.

— Ba da. Cauţi zâna din cuptor, nu-i aşa? ghici ea.

Fabian ridică din umeri.

— Poate.

— Ţi-am mai spus, e timidă, îi spuse Tanya.

Dacă vrei să vezi o zână, cea mai mare şansă o ai cu spiriduşul din cutia de ceai. E întotdeauna acolo – trebuie doar să ai grijă la dinţii lui.

— L-am căutat, zise Fabian, cu vocea căpătându-i o notă jalnică. Nu pot să-l văd – cred că e pentru că tocmai am folosit ultima dintre picăturile de ochi pe care mi le-a dat Morag Nebuna şi nu am mai avut pentru amândoi ochii.

— Le-ai folosit pe toate? întrebă Tanya.

— Sunt curios, răspunse Fabian. Sunt foarte multe de văzut în casa asta.

— Ce risipă! exclamă Tanya.

În timpul verii, ţiganca bătrână care locuia în apropiere, în Pădurea Spânzuratului, prevăzuse pericolele care-i păşteau pe Tanya şi pe Fabian şi le dăduse câteva daruri ca să-i ajute. Unul dintre ele era o sticluţă cu un lichid verde-închis, care, aplicat câte o picătură în fiecare ochi, îi permisese lui Fabian să aibă o clarviziune temporară. Celelalte obiecte erau o foarfecă argintie, care ar fi putut tăia aproape orice, şi o busolă care-i putea arăta persoanei care o poseda calea spre casă. În noaptea în care Tanya aproape dispăruse pe tărâmul zânelor, amândouă le fuseseră de ajutor ei şi lui Fabian în evadarea lor – dar Tanya nu mai văzuse foarfecă de atunci. Dispăruse odată cu Red. Acum, se terminaseră şi picăturile de ochi ale lui Fabian, şi le mai rămăsese numai busola.

— Mă gândeam la busolă, spuse ea, muşcându-şi limba.

— Ce-i cu ea? întrebă Fabian. Îşi împinse ochelarii groşi în sus pe nas, pătându-şi de cărbune

rădăcina nasului.

— Ar trebui să vedem dacă mai funcţionează. Morag mi-a spus că ar vrea să i-o înapoiem când se strică, pentru că asta înseamnă că nu ne mai e de folos şi o s-o dea cuiva care ar putea avea nevoie de ea.

— Asta înseamnă că, dacă nu mai taie, o să te duci s-o vezi la rulota ei din pădure? întrebă Fabian. Dacă faci asta, vin şi eu.

Tanya încuviinţă.

— O să verific după micul dejun.

Îi dădu lui Oberon o trataţie pentru câini, apoi luă capacul de pe cutia cu ceai. Folosind o linguriţă, ridică atent o grămăjoară de pungi de ceai şi tresări când o mânuţă noduroasă o lovi uşor peste încheieturi cu un bastonaş de mers. Strâmbându-se de durere, puse capacul la loc şi îşi frecă mâna.

— Poţi să fii sigur că încă mai e acolo, bombăni ea, întorcându-se la auzul sunetului paşilor.

Florence intră în bucătărie, zâmbindu-le, şi se apucă de pregătit micul dejun. La scurt timp, li se alătură Warwick, care mătură din vatră rămăşiţele focului din seara precedentă şi aprinse unul nou. Nell fu ultima care veni la parter, cu o cârpă de şters praful prinsă la brâu şi cu şlapii lipăind pe podeaua din piatră.

— E un miros ciudat sus, la etajul întâi, anunţă ea, strâmbând din nas în direcţia lui Fabian. Vine din camera ta.

— Probabil sunt şosetele de ieri, răspunse Fabian.

— Ei bine, fac o curăţenie de primăvară, aşa că, dacă ai aruncat pe jos ceva important, pune-l deoparte.

— Ciudată vreme pentru o curăţenie de primăvară, bombăni Fabian. E toamnă.

Nell îşi strânse buzele pungă şi azvârli cârpa de şters praful în maşina de spălat.

— Ştii ce vreau să spun.

După micul dejun, îl luă pe General din camera de zi, împingându-i colivia pe roţi până la poziţia lui preferată, în faţa cuptorului. Oberon se îndepărtă cu coada între picioare. Generalul nu-i dădu nicio atenţie. În schimb, îşi curăţă penele, apoi se aşeză în spate, privind pe toată lumea cu superioritate de deasupra ciocului lui coroiat. Tanya privi cum Nell deschise partea de sus a coliviei şi repoziţionă stinghia din lemn, ca să-i permită papagalului să stea afară.

— Nu o să zboare? întrebă ea.

— O, nu, răspunse Nell. Dacă nu cumva o să-l sperie ceva. Doar o să stea aici, ca un băiat cuminte.

Tanya nu-şi putea imagina ceva care ar fi putut să-l sperie pe General.

— Oricum, să nu-l lăsaţi nesupravegheat, spuse Warwick adunând farfuriile în chiuvetă. Trebuie să vă gândiţi la Scuipă-Foc. O fi el bătrân, dar încă are instinctul de ucigaş.

Când trecu pe lângă General, scoase un strigăt ascuţit.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Florence.

— M-a lovit cu ciocul! rosti Warwick, ţinându-se

de braţ şi părând indignat. Generalul cotcodăci, de parcă ar fi vrut să-l insulte şi mai mult.

— O, dragul meu, spuse Nell. Probabil l-ai speriat pentru că ai umblat prea aproape de el.

— Pare de-a dreptul împietrit de spaimă, răspunse Warwick, sarcastic. Se uită urât la pasăre şi plecă din bucătărie.

— Ce obraznic, spuse Generalul. Vai de capul lui!

Trecuseră trei luni de când Tanya ridicase ultima dată scândura mobilă din duşumeaua camerei ei. Din spaţiul aflat sub ea scoase o cutie de pantofi învelită într-o eşarfă roşie. Aceasta nu era pentru decor – folosea eşarfa deoarece culoarea roşie funcţiona ca un camuflaj pentru zâne. Când cutia era acoperită de eşarfa, era sigură că nimeni nu va umbla la ea. Dând la o parte capacul, aruncă o privire peste conţinut. Printre lucrurile aflate acolo era un jurnal vechi al Tanyei, câteva poze, o brăţară grea din argint, cu talismane, şi o busolă din alamă care-şi pierduse strălucirea. La prima vedere, busola părea destul de banală, dar, la o privire mai atentă, avea ceva ciudat: nu avea nicio direcţie marcată pe ea, cu excepţia unei litere „A”, aşezată unde ar fi fost în mod normal litera „N” pentru „nord”. Tanya descoperise că acel „A” însemna „acasă”.

— Ei bine? întrebă Fabian. Mai funcţionează?

Tanya ridică busola din cutie.

— Nu. Acul doar se învârte, de parcă ar fi stricat. Dacă ar fi funcţionat, acum ar fi stat pe „A”.

— Of, bine, spuse Fabian, supărat. Îşi întinse mâna pe lângă ea după brăţară. Mai porţi asta?

— Nu. O privi cu seriozitate. Nu… de când… cu spiriduşul din canalul de scurgere.

La început, fuseseră treisprezece talismane pe brăţară, dar unul, un cazan mic din argint, fusese luat de un spiriduş care încercase să fure şi restul brăţării. Acest fapt avusese ca rezultat o urmărire care se sfârşise cu moartea spiriduşului când se întâlnise cu Scuipă-Foc.

— Unde e cazanul-talisman acum? întrebă Fabian.

— Probabil că în ţeava de la chiuvetă, împreună cu restul lucrurilor pe care le-a furat spiriduşul din canalul de scurgere. Puse capacul pe cutie, apoi o împinse înapoi sub scândurile din duşumea, punând brăţara deoparte. Nici n-o mai vreau. Nu suport s-o mai văd – o să i-o dau înapoi bunicii. Uitându-se în sus către fereastră, se ridică în picioare. Haide, continuă ea. Hai să mergem şi să-i înapoiem busola lui Morag, cât mai e vremea bună. Apoi ridică brăţara şi spuse: O să i-o dau înapoi bunicii la ieşire.

Când ajunseră la parter, nu era însă nimeni prin jur; găsiră doar un bilet de la Florence, prin care îi anunţa că plecase să cumpere de mâncare în Tickey End, şi un sforăit ritmic venind dinspre spiriduşul din cutia de ceai. Nu era nici urmă de Warwick sau de Nell; doar un mop şi o găleată uitate în bucătărie. Tanya luă lesa lui Oberon de unde era atârnată, în spatele uşii de la bucătărie.

— Hai să mergem afară. Dacă întreabă cineva,

putem să spunem că-l plimbăm pe Oberon. Amintindu-şi de ea mai târziu, lăsă brăţara peste biletul lui Florence, înainte de a ieşi din casă. Urma să-i explice bunicii altă dată sentimentele ei.

Grădina mare din spate era la fel de luxuriantă ca întotdeauna, doar că arăta ca şi cum un artist ar fi pictat-o în culori de toamnă. Tanya îşi lăsă capul pe spate şi simţi mirosul frunzelor uscate.

În timpul verii, găsise adesea trei spiriduşi pe pietre, dar acum nu se vedea niciunul. Tanya se împrietenise cu unul dintre ei, un spiriduş cu o fire blândă, pe nume Brunswick, care fusese bătut de cei doi tovarăşi răutăcioşi ai lui. Se întrebă ce se alesese de el.

În scurt timp, Tanya, Fabian şi Oberon ieşiră pe poartă şi se îndreptară spre pădure. Se opriră în faţa pârâiaşului care mărginea pământul dintre conac şi pădure, apoi se folosiră de nişte pietre pentru a traversa. Fabian voi să dea buzna în pădure, dar Tanya îl chemă înapoi.

— Aşteaptă! Nu uita că pădurea e plină de zâne – trebuie să te protejezi.

Grăbită, îşi scoase jacheta, o întoarse pe dos, apoi se îmbrăcă din nou cu ea. Fabian o privi şi făcu la fel.

— Gata? întrebă el.

Tanya încuviinţă.

— Hai să mergem.

Apoi, intrară în Pădurea Spânzuratului.

Rulota bătrânei ţigănci fu greu de găsit. Tanya o mai găsise odată cu ajutorul spiriduşului Brunswick, dar acum ea şi Fabian se întrebau cum

să facă să o afle din nou. Fabian, întotdeauna raţional, avea o teorie.

— E evident că lui Morag Nebuna îi place intimitatea ei. Altfel, de ce ar trăi în pădure? Se ascunde pe undeva, dar nu e prea departe.

— Cum de eşti atât de sigur? îl întrerupse Tanya. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i mai spune Morag Nebuna. Nu e nebună, e doar excentrică…

— Excentrică? E o vrăjitoare, spuse Fabian cu obrăznicie. Cum spuneam, e bătrână şi n-o să vrea să meargă mai mult decât trebuie. Merge să-şi cumpere de mâncare din Tickey End, aşa că probabil trăieşte în partea asta a pădurii, rosti el, oprindu-se şi arătând cu degetul în stânga, şi ar vrea să fie aproape de pârâu, pentru proviziile de apă. Aşa că ar trebui să urmăm pârâul în direcţia asta.

Tanya nu-l contrazise. Ideea lui Fabian părea logică.

— Hai să mergem, spuse ea.

Porniră, lovind cu picioarele tufele. Când intrară mai adânc în pădure, Tanya văzu fragmente din cercurile zânelor; ciuperci roşii, maronii-deschise şi de culoarea cărnii creşteau în cercuri largi printre copaci şi, în unele cazuri, în jurul lor.

— Ai grijă, spuse ea. Să nu calci într-unul dintre acele cercuri de zână. Am citit că pot fi foarte periculoase.

— În ce fel periculoase? întrebă Fabian.

— Poţi să fii prins în dansul zânelor, care ţine

toată noaptea, sau, uneori, chiar ani de zile. Aşa că evită-le.

— Uşor de zis, dar greu de făcut, îi răspunse Fabian. De-abia pot să fac un pas fără să calc pe vreunul.

Era adevărat. Cercurile zânelor erau peste tot. Merseră cu atenţie şi, când intrară şi mai adânc în pădure, Tanya auzi în copaci zgomotele cunoscute ale unei pălăvrăgeli. Îşi păstră privirea îndreptată în faţă, dar rămase precaută. Adesea, zânele îşi vedeau de treaba lor dacă nu erau deranjate, iar în acea zi Tanya se simţi mai bine ştiind că nu aveau nicio treabă cu ea.

În scurt timp, cercurile zânelor se răriră, înainte de a dispărea complet, dar apoi găsiră altceva. Nişte zăbrele gri-argintii, aranjate într-o formă circulară, păzeau o groapă mare, ca o peşteră. Oberon înaintă grăbit, adulmecând frunzişul de la baza zăbrelelor, apoi îşi sprijini un picior pe ele.

— Cât de mare crezi că-i asta? îl întrebă Tanya.

— În jur de trei metri, răspunse Fabian. Seamănă cu aceea mare pe care am văzut-o astă-vară.

Gropile cavernoase erau cunoscute sub numele de Catacombele Spânzuratului, din cauza numeroşilor oameni care dispăruseră în pădure, de-a lungul anilor, înainte de a se construi gardurile din jurul lor. Erau de fapt peşteri artificiale şi se ştia că formau tuneluri lungi de câţiva kilometri pe sub pământ, răsucindu-se într-un labirint de peşteri. Aceasta era a treia pe care o

vedea Tanya, dar nu o impresionă mai puţin decât prima. Erau, într-adevăr, sinistre şi nu se găsise nicio explicaţie reală pentru existenţa lor.

— Haide, spuse Fabian. Uite! O cărare.

Oberon o luase înainte şi îi aştepta, dând din coadă. În timp ce se apropiară, îşi coborî botul la pământ şi adulmecă, de parcă ar fi luat urma unui miros. Nu după mult timp, se opri din nou şi aşteptă, cu limba căzându-i într-o parte a gurii.

— Se pare că a descoperit ceva, spuse Fabian.

— Da, răspunse Tanya. Zări o sclipire galbenă prin verdeaţă. El a mai fost aici. A găsit-o.

Rulota era exact aşa cum şi-o amintea; vopsită în culori vii, veche şi împodobită. Se strecurară până la uşa de la intrare, albastră ca şi cerul. Tanya mai avea o fracţiune de secundă până să ciocănească, dar nişte voci venind prin geamul deschis o opriră. Şocată, se întoarse repede cu faţa la Fabian.

Amândoi recunoscură imediat una dintre vocile joase ca fiind cea a lui Warwick.

— Ce caută aici? întrebă Tanya.

— Nu ştiu! şopti Fabian. Dar o să ne jupoaie de vii dacă ne vede; ştii doar că nu avem voie să intrăm în pădure! Se repezi mai aproape de rulotă şi se lipi de ea chiar sub geamul deschis, făcându-i semn Tanyei să i se alăture.

— Ce faci? şopti ea.

— Hai să ascultăm, spuse el încet. Vreau să aflu ce face aici. Putem să ne ascundem sub rulotă, dacă e nevoie.

Tanya fugi lângă Fabian, cu inima bătându-i

nebuneşte. Vocea lui Warwick era un murmur purtat de vânt prin geamul deschis.

— Aşadar, nu poţi să-mi spui nimic?

Morag vorbea cu vocea ei îmbătrânită, care suna ca un croncănit.

— Nu, nu pot, ea nu mi s-a arătat, nu de data asta.

— Dar, dacă vezi ceva, o să trimiţi după mine? continuă Warwick. E important.

— Dac-o să-mi apară, o să te-anunţ, îi promise bătrâna.

Câteva clipe trecură fără cuvinte în rulotă.

— Ce se-ntâmplă? şuieră Fabian, evident confuz. Despre cine vorbesc?

— Nu ştiu despre cine, îi răspunse Tanya, dar vorbeşte despre viziunile ei. Tatăl tău îi cere informaţii despre lucruri pe care le-ar fi… văzut.

Amândoi se uitară în sus spre geamul deschis.

— Văd altceva, o auziră pe Morag spunând în cele din urmă. E neclar, dar e ceva în legătură cu o sosire recentă… la conac. Ceva din trecut… un copil. Un copil pierdut. N-a fost niciodată uitat. Şi văd clar că urmează necazuri.

— Ce fel de necazuri? întrebă brusc Warwick.

— Genul cu care eşti deja obişnuit, îi răspunse Morag.

Înăuntrul rulotei se auzi un mers târşâit, apoi sunetul unor paşi grei care se apropiau de uşă. Întâlnirea secretă se terminase.

Tanya şi Fabian se uitară unul la altul, panicaţi, apoi se târâră pe sub rulotă, fiecare rostogolindu-se la marginile opuse, ca să se ascundă în spatele

uneia dintre cele patru roţi uriaşe. Uşa rulotei se deschise deasupra lor, iar bocancii acoperiţi cu noroi întărit ai lui Warwick coborâră pe scăriţă. La mijlocul drumului, se întoarse cu faţa spre direcţia din care venise. Spre îngrijorarea Tanyei, Oberon începu să dea din coadă când simţi mirosul cunoscut al lui Warwick. Îl avertiză, punându-şi mâna pe zgarda lui şi rugându-se să nu le dezvăluie prezenţa.

— Când va fi gata tonicul? întrebă Warwick. Aproape că l-am terminat.

— Până la următoarea lună plină, răspunse Morag. Peste trei zile.

— O să mă-ntorc atunci după el, spuse Warwick. Se răsuci din nou, coborî treptele şi se îndepărtă de rulotă, apoi se auzi uşa închizându-se.

Tanya şi Fabian îl priviră cum mergea înapoi în pădure. Tanya observă capul lui Oberon înclinându-se într-o parte, dar câinele păru să înţeleagă că trebuia să stea cu ea şi nu încercă să-l urmărească pe Warwick. Aşteptară, lăsând câteva minute să treacă înainte de a se strecura afară din ascunzătorile lor.

Tanya îl privi pe Fabian.

— Nu putem să mergem s-o vedem pe Morag acum, spuse ea cu o voce înceată.

— Ştiu, răspunse Fabian. Dacă ţine legătura cu tatăl meu, n-ar trebui să riscăm. I-ar putea spune că am venit s-o vedem şi, din câte ştie el, încă n-avem voie să intrăm în pădurea asta.

Porniră, îndepărtându-se de rulotă grăbiţi, dar în linişte.

— Despre cine crezi că voia să afle Warwick? întrebă Tanya.

Fabian îşi miji ochii de după ochelarii lui cu lentile groase.

— Nu ştiu, răspunse el. Dar persoana pe care Morag a văzut-o în viziunea ei trebuie să fie Nell. Ea e singura persoană nouă din gospodărie.

— Mă-ntreb ce i s-o fi întâmplat în trecut, spuse Tanya. Morag a zis că a văzut un copil pierdut. Poate că a avut un copil care… a murit.

— N-a zis nimic de familie, rosti Fabian, în afară de soţul ei mort.

— Dar prima persoană despre care a întrebat Warwick? Cine crezi că ar putea fi?

Fabian dădu din cap.

— Nu ştiu despre cine altcineva ar vrea să afle.

Se gândiră la asta pentru tot restul călătoriei lor până la conac, dar, chiar şi când ajunseră, niciunul dintre ei nu găsi un răspuns.

Când trecură prin casă, văzură semne că Florence şi Warwick se întorseseră amândoi înaintea lor. Urmele noroiase de bocanci ale lui Warwick murdăriseră podeaua curăţată cu mopul de Nell, iar cheile lui Florence erau pe o măsuţă. Tanya observă că brăţara cu talismane dispăruse din locul în care o lăsase şi îşi făcu o notiţă în minte să-i vorbească bunicii despre ea data viitoare când urma s-o vadă.

Cu toate astea, când urcă la etaj să pună busola înapoi sub scândurile duşumelei, Tanya îi văzu acul când o scoase din buzunar.

Busola mergea din nou. Odată cu asta, toate

gândurile despre vechea brăţară cu talismane îi dispărură din minte.

Capitolul 8

Tanya ieşi din cameră şi traversă palierul, nerăbdătoare să-i spună lui Fabian despre busolă. Ajunse aproape la uşa lui, când aceasta se deschise de cealaltă parte, făcând-o să tresară. Fabian ieşi cu paşi apăsaţi şi cu nările umflate.

— Uită-te la asta! Îi flutură ceva pe sub nas. O capcană pentru şoareci! Mi-ar fi rupt degetul de la picior dacă n-aş fi văzut-o la timp.

Tanya se încruntă.

— Bunica şi Warwick nu folosesc capcane pentru şoareci.

— Aşa e, nu folosesc, spuse Fabian furios. Lui Florence nu-i plac, iar noi n-am avut niciodată nevoie de ele, cu Scuipă-Foc în casă. Asta trebuie că a pus-o Nell!

— Ei bine, cred că bunica mea o va opri, spuse Tanya nerăbdătoare. Ascultă, în legătură cu busola…

Un ţipăt ascuţit şi îngrozitor de agonie n-o lăsă să-şi termine propoziţia.

— Ce-a fost asta?

Fabian nu reacţionă imediat.

— Ce?

— Un ţipăt, jos, pe palier.

Uitând de busolă, Tanya se îndepărtă de Fabian şi se îndreptă spre scară.

— Nu l-ai auzit?

Fabian scutură din cap, dar o urmă oricum. Un scâncet ajunse până la ei. Tanya coborî pe scări. Intuia de unde venea sunetul şi faptul că Fabian nu-l putea auzi nu era un semn bun. Fiecare pas o aducea mai aproape de ceasul cu pendul de pe palier. Sunetul venea din spatele lui. Se apropie, ignorându-l pe Fabian, care o tot înghiontea, cerându-i o explicaţie. Deja avea o presimţire oribilă despre ce avea să găsească.

În ceas, locuiau nişte zâne, iar spaţiul de lângă el era şi unul dintre locurile preferate de tras un pui de somn ale lui Scuipă-Foc. Combinaţia aceasta însemna o posibilitate mortală. Tanya simţi un nod în stomac în timp ce făcu următorul pas. Fusese martoră la moartea unei zâne în ghearele lui Scuipă-Foc. Nu dorea să vadă încă una.

De data asta, când se uită într-o parte a ceasului, nu-l văzu niciunde pe Scuipă-Foc, chiar dacă priveliştea care o întâmpină nu fu mai puţin înfiorătoare.

— O, nu… murmură Tanya.

Trei perechi de ochişori de zâne îi întâlniră privirea; un amestec de furie şi groază. Se îngrămădiră în aşa fel încât, chiar dacă una dintre ele îşi arăta dinţii, Tanya putea să vadă că se temeau. În spatele lor, o a patra zână era sursa scâncetului. Se uita în sus, la ea, cu ochii săi imenşi plini de frică şi durere. Chiar în faţa ei era un cub alb de brânză.

— Ce-i acolo? întrebă Fabian.

Tanya înghiţi în sec.

— Una dintre zânele din ceas. I s-au prins

aripile într-o capcană.

Se lăsă în genunchi, surdă la ţipetele tovarăşilor zânei prinse în capcană. Nu mai văzuse niciodată locuitorii ceasului cu pendul şi şi-i imaginase întotdeauna ca pe nişte creaturi urâte care aveau motive serioase de a se ascunde. Chiriaşii, aşa cum se gândise întotdeauna la ei, erau, de fapt, mai degrabă frumoşi; erau nişte fiinţe mici şi argintii, cu piele albăstruie şi păr alb, îmbrăcaţi în piei mici de şoarece.

— Lăsaţi-mă să vă ajut, le spuse ea, dar de cum îşi întinse mâna, ele fugiră şi se ascunseră în spatele ceasului. Zâna prinsă în capcană ţipă necăjită.

— Nu te apropia, fată vicleană!

— Vreau doar să te ajut, murmură ea, întrebându-se dacă ar fi trebuit să ducă totul – capcana şi zâna – la bunica ei. Pur şi simplu, nu mai suporta ca zâna să sufere. Încetişor, deschise capcana, desfăcând arcul care ţinea braţul de prindere în loc şi luă uşor zâna în palmă. Aceasta gemea incoerent, în timp ce tovarăşii ei se uitau la ele de la baza ceasului.

— O să te duc la bunica mea, îi spuse Tanya. Ea o să ştie ce să-ţi facă. Se ridică în picioare. Fabian stătea neajutorat lângă ea.

— Caută prin casă şi celelalte capcane şi demontează-le, îi spuse ea, începând să coboare pe scări. Dacă vor fi rănite mai multe zâne, s-ar putea să fim pedepsiţi.

— Cât de rău este? întrebă Fabian.

— Aripile îi sunt complet zdrobite, spuse ea cu

o voce pierită. Nu cred că va mai putea zbura vreodată.

Fabian plecă, urcând din nou scările. Uşile se deschiseră şi se trântiră în timp ce el căută prin camere. În bucătărie, Oberon se ridică brusc şi încercă să sară la ea, dar Tanya îl goni, de teamă că va răni mai rău zâna din palma ei.

Prin uşa din spate, o văzu pe Florence prinzând rufele afară, la uscat, cu nişte cârlige. Tanya o strigă şi aşteptă în pragul uşii, lângă colivia Generalului. Pasărea îşi înclină capul într-o parte, holbându-se cu interes la zâna care tremura în palma ei. Clămpăni tare dintr-odată, făcându-le şi pe Tanya, şi pe zână să tresară. După o clipă, Florence intră şi închise uşa. Aruncă o privire spre mâna Tanyei şi îşi strânse buzele subţiri într-o linie şi mai subţire.

— Cum s-a-ntâmplat? întrebă ea. A fost Scuipă-Foc?

— Nu, răspunse Tanya. O capcană pentru şoareci.

— O ce? Ce naiba căuta…

— Nell, încheie Tanya.

Florence îşi miji ochii şi îşi întinse repede mâna. Tanya puse zâna în palma bunicii ei cât de blând putu. Creatura gemu.

— Unde-i Nell? întrebă Tanya.

— A plecat la oficiul poştal din Tickey End, răspunse Florence, dar o să stau de vorbă cu ea când se-ntoarce. Ieşi din bucătărie şi începu să urce scările. Tanya ezită, apoi o urmă.

Uşa dormitorului bunicii ei era întredeschisă

când se apropiară, iar Tanya se întrebă dacă ea va observa. Fabian trebuie că intrase în camera lui Florence, în căutarea capcanelor, dar dacă Florence îşi dăduse seama de asta, nu zisese nimic.

În timp ce intrară, Tanya auzi un bocănit venind de la câteva uşi depărtare. Fabian încă era ocupat, căutând capcanele. Florence îi spuse Tanyei să închidă uşa, apoi se aşeză pe pat. Dacă ar fi fost în altă situaţie, Tanya s-ar fi bucurat de ocazia de a arunca o privire prin camera bunicii ei, pentru că nu intrase prea des acolo. Dar nu era momentul pentru satisfacerea curiozităţii.

Florence îi făcu un semn din cap înspre un dulap din stejar cu sertare, aflat sub fereastră.

— În al doilea sertar e o trusă de cusut. Adu-mi-o.

Tanya făcu aşa cum i se ceruse. Vederea unei poze înrămate, pe dulap, o distrase pentru un moment. O înfăţişa pe ea şi pe bunica ei şi fusese făcută în urmă cu doar câteva săptămâni.

— Deschide cutia, îi spuse Florence, aducând-o brusc înapoi în prezent. E un săculeţ roşu la fund.

Tanya bâjbâi prin cutie, înţepându-şi degetele în acele rătăcite. Dedesubtul unei aţe încâlcite pentru broderie era un săculeţ legat cu un şnur roşu ca sângele. Trase de el, simţindu-l moale şi catifelat între degete, şi îşi strecură degetul arătător înăuntrul lui.

Dădu peste ceva moale şi rece la atingere. Scoase un ghem mic din fire ca de funigel. Sclipi când lumina soarelui, care intra pe fereastră, îl

atinse.

— Ştii ce-i, nu-i aşa? o întrebă bunica ei.

Tanya încuviinţă.

— Împletitură din aţă de păianjen. Îşi ridică privirea spre bunica ei, mirată. De ce o ai?

— Nu e folosită doar de zâne, îi răspunse Florence. Poate fi folosită şi de noi, dacă ştim cum şi dacă facem rost de ea, bineînţeles.

— O ai de la Morag, ghici Tanya.

— Da. Şi o ţin aici, ascunsă, pentru vremuri ca astea, rosti bunica ei. Are puteri vindecătoare – poate să lege o rană şi să redea sănătatea mai eficient decât orice medicament pe care-l cunoaştem – dacă e folosită destul de repede. Am nevoie să-mi tai o bucată din ea şi să-mi bagi aţa-n ac.

— Cum s-o tai? întrebă Tanya, zăpăcită. Credeam că nu poate fi ruptă decât prin magie.

— Nu poate fi ruptă de mâini de muritor, continuă bunica ei, dar sunt şi alte căi şi nu toate implică magia.

— Cum atunci?

— Mai e ceva în săculeţ.

Tanya ridică săculeţul şi simţi că înăuntru mai era un obiect mic şi tare. Scutură săculeţul, căutând obiectul. Era o cutiuţă din lemn pentru pastile. O deschise. Înăuntru zări un grup de obiecte ciudate: dinţi de animale, bucăţi de oase şi câteva lucruri în formă de semilună – nişte gheare de pisică.

— Astea sunt…? începu ea.

— Da, ale lui Scuipă-Foc, răspunse Florence.

Câteva sunt de când i-am tăiat ghearele, iar altele şi le-a lepădat când şi le-a ascuţit pe mobilă.

— Pentru ce sunt? întrebă Tanya.

— Pentru a tăia aţa de păianjen, îi explică bunica ei. Cum probabil deja ştii, împletitura din aţă de păianjen nu poate fi distrusă de oameni şi, de aceea, a fost folosită pentru a face plasele cu care zânele capturau copiii oamenilor când se ocupau cu schimbul lor. Dar poate fi ruptă de lucruri care sunt create de natură pentru tăiere, cum ar fi dinţii sau ghearele animalelor. Orice se foloseşte trebuie să fie viu sau să provină de la o fiinţă vie. Dacă obiectul e detaşat de fiinţa vie, cum sunt astea, atunci fiecare poate fi folosit o singură dată.

Tanya dădu din cap. Acum înţelegea cât de valoroasă era foarfecă pe care i-o dăduse Morag – foarfecă pe care o pierduse. Desfăcând aţa pe o anumită lungime, alese o gheară negricioasă din cutie. Când o atinse de suprafaţa împletiturii din aţă de păianjen, acesta se separă fără efort de restul ghemului, pe care bunica îl puse înapoi în săculeţul din catifea.

— Acum, bagă aţa-n ac, îi spuse Florence.

Tanya îşi întinse mâna după capacul trusei de cusut, unde erau prinse câteva ace.

— Nu, nu acelea, îi spuse Florence. Sunt din oţel. Oţelul conţine fier, care va risipi magia.

— Atunci ce să folosesc? întrebă Tanya. Ochii îi căzură pe bucăţelele de os aflate în cutia din lemn. Ridică unul cu grijă şi-l cercetă, intuind corect că va găsi o ureche la capătul mai bont prin care va

băga aţa. Repede şi cu îndemânare, băgă împletitura din aţa de păianjen prin ea şi înmână acul cu aţă bunicii.

Zâna zăcea, fără vlagă şi tăcută, în palma lui Florence. În cele din urmă, leşinase de durere.

— Va mai zbura vreodată? întrebă Tanya, privind-o pe bunica ei începând să coasă cu pricepere bucăţile rupte din aripă.

— Nu ştiu, răspunse Florence, frământându-se. Se poate să fi intervenit la timp, dar paguba e mare. Nu ştiu de ce s-a gândit Nell să pună capcane pentru şoareci când avem în casă un motan. Majoritatea zânelor ştiu să stea departe de Scuipă-Foc, dar n-am folosit niciodată capcane, de teamă să nu se-ntâmple aşa ceva.

Tanya o privi pe bunica ei, care continua să coasă. Următoarele minute trecură în linişte, dar aceasta fu spulberată de un ropot de paşi venind de pe palierul din afara camerei, apoi de nişte voci ridicate de la parter.

— Acum ce mai e? izbucni Florence. Dacă e ceva legat de Nell, o să mă supăr foarte tare. Te rog, poţi merge să vezi ce s-a-ntâmplat?

Tanya se ridică şi ieşi din cameră. Coborî grăbită scările, dar se opri lângă ceasul cu pendul. Se auzeau hohote de plâns dinăuntru.

— O să fie bine, şopti ea lângă ceas. Bunica mea o ajută. Hohotele de plâns încetară, iar Tanya continuă să fugă spre bucătărie, unde începuse deja o ceartă aprinsă.

— Noi nu folosim capcane pentru şoareci, rosti Fabian, rece. Avem un motan foarte bun pentru

prins şoareci şi şobolani!

— Mai degrabă foarte inutil, îi replică Nell. De-abia reuşeşte să-şi mestece mâncarea cu ce i-a mai rămas din dinţi!

Tanya dădu buzna în bucătărie. Fabian şi Nell se uitau urât unul la celălalt. Haina lui Nell era aşezată pe spătarul unuia dintre scaunele din bucătărie şi tocmai îl pusese pe General pe stinghia lui din afara coliviei.

— Nu înţeleg de ce faci atâta tărăboi din cauza asta, spuse Nell, indignată. Aveţi rozătoare în casa asta – le aud prin nenorociţii ăştia de pereţi, încăierându-se şi mişunând peste tot. Sunt şi în ceasul ăla vechi de pe palier! Ridică din umerii ei dolofani, care se clătinară. Vocea ei devenise stridentă şi, ca răspuns, Generalul Carver sărea pe stinghia lui, fiind în mod clar agitat. Şi Oberon părea supărat, aşezat cu labele strânse peste bot, în coşul lui.

— Chiar şi-aşa, Nell, rosti Tanya, încercând să-şi ascundă iritarea. Nu le folosim. Bunica e foarte supărată.

— Supărată? zise Nell neîncrezătoare. Îşi ridică haina şi o aruncă pe un cârlig din spatele uşii, speriindu-l pe General. Supărată? După cum vă purtaţi voi, oricine-ar putea crede că-i acceptabil să ţineţi rozătoare în casă!

Aerul rece năvăli în bucătărie când Warwick intră pe uşa din spate. După expresia feţei lui, se vedea clar că era conştient de faptul că nimerise în mijlocul unui scandal.

— Ce s-a-ntâmplat?

Ultima tulburare se dovedi a fi prea mult pentru General. Ţipând şi dând din aripi, decolă de pe stinghia lui, zbură peste capul lui Warwick şi prin uşa deschisă, afară în grădină.

— Uite ce-ai făcut! strigă Nell. Carver, întoarce-te!

Warwick căzu pe spate, aterizând în cadrul uşii, pentru că Nell îl împinse când trecu pe lângă el. Tanya şi Fabian fugiră până la uşă, privind-o pe Nell cum se lăsa condusă de General într-un dans vesel prin grădină.

— Poate să-mi spună cineva ce s-a-ntâmplat? ceru să ştie Warwick.

Fabian arătă cu degetul spre mulţimea de capcane pentru şoareci pe care le adunase. Le pusese pe masă.

Warwick oftă, dându-şi la o parte de pe faţă părul lung.

— Florence ştie de ele? întrebă el. Unde este?

— Sus, răspunse Tanya. Una dintre zânele din ceas s-a prins într-o capcană. E rănită grav şi încearcă s-o ajute.

Warwick părea foarte furios.

— I-am spus c-o să-i facă numai probleme! Întorcându-se iar spre grădină, expresia feţei i se-ntunecă mai mult. Unde s-a dus?

Grădina era goală.

— Acolo! rosti Fabian dintr-odată. Prin poartă, uite!

O siluetă rotundă se micşora rapid în depărtare, dincolo de gardul grădinii. Deasupra ei, Tanya putu doar să distingă un punct pe cer

înainte de a dispărea amândoi.

— O, nu, murmură ea. Cred că Generalul tocmai a zburat în pădure… iar Nell o să-l urmeze!

Warwick mârâi ca un câine, apoi se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi mari spre grădină.

— Unde mergi? îi strigă Fabian.

— După ea, bineînţeles! veni răspunsul indignat al tatălui lui. Nu poate să meargă singură în pădure. Nu e un loc sigur.

Tanya şi Fabian făcură schimb de priviri, apoi cei doi îşi luară pantofii şi hainele şi fugiră după Warwick. Tanya fluieră după Oberon, care fu foarte bucuros să vină, sărind, după ei. Când îl ajunseră din urmă pe Warwick, acesta de-abia trecuse de poarta grădinii şi mergea repede pe pământul îmbibat cu apă.

Era după-amiază, dar întunericul începuse deja să se lase, aducând cu el un frig tomnatic care se furişă în jurul gâtului Tanyei ca tentaculele unei creaturi marine. Putea să vadă aburii respiraţiei lui Warwick ieşindu-i din nas sub forma unor norişori care dispăreau repede şi-l făceau să semene cu un dragon furios.

— Ce căutaţi voi doi aici? îi întrebă el cu o voce aspră. N-aveţi voie să intraţi în pădure. Întoarceţi-vă.

— Ştim cum să ne protejăm, spuse Fabian, arătând spre haina lui şi cea a Tanyei, pe care le îmbrăcaseră automat pe dos. Poate vei avea nevoie de ajutorul nostru.

Warwick pufni încet.

— Staţi aproape de mine. Dacă vă spun să

faceţi ceva – dacă vă spun să faceţi orice – mă ascultaţi. Imediat, aţi înţeles?

— Am înţeles, răspunseră ei la unison.

— Asta nu înseamnă că puteţi să hoinăriţi când aveţi chef, continuă Warwick. Asta e o excepţie.

Ajunseră la pârâu. Pentru a doua oară în acea zi (fără ştirea lui Warwick), trecură peste pietrele din pârâu şi îl urmară pe bărbat dincolo de bariera de copaci care marca marginea pădurii. Era aproape întuneric, iar Tanya începu să scrâşnească din dinţi, deşi asta avea legătură mai puţin cu faptul că era frig şi mai mult cu amintirea ultimei dăţi în care fusese în pădure după apusul soarelui. Noaptea în care fusese cât pe ce să rămână prizonieră pe tărâmul zânelor…

— Acum, ce facem? îl auzi pe Fabian întrebând.

— Aşteptăm şi ascultăm, răspunse Warwick. Probabil face destulă gălăgie cât să trezească jumătate din pădure. Aşa o să putem să-i dăm de urmă.

Chiar înainte să termine propoziţia, auziră o voce ascuţită strigând prin pădure.

— Generalule Carver! Unde eşti, dragul meu?

Tanya simţi un neaşteptat sentiment de milă când auzi vocea tremurătoare a lui Nell. Părea speriată şi îngrijorată pentru animalul ei de companie.

— Pe aici, spuse Warwick încet, conducându-i pe o potecă îngustă. Şi fiţi atenţi pe unde umblaţi – sunt cercuri de zâne peste tot în perioada asta a anului. Să nu călcaţi în ele.

Tanya şi Fabian nu spuseră nimic, fiecare

amintindu-şi conversaţia lor despre acelaşi subiect de mai devreme, din acea după-amiază.

— Carver! Insist să te întorci acum!

Vocea lui Nell părea a fi mai aproape. În faţa lor, auziră foşnetul crengilor joase date la o parte şi trosnetul tufelor sub paşii grei. Erau aproape.

— Dumnezeu ştie câte capcane mai sunt pe-acolo, bombăni Fabian. Probabil că a omorât jumătate dintre zânele din conac…

— Linişte! şuieră Warwick. Ceva nu e în regulă – ascultaţi!

Rămaseră nemişcaţi la auzul cuvintelor lui şi-şi ciuliră urechile.

Nell urla; era un sunet ascuţit şi pătrunzător de mirare. Dincolo de el, Tanya auzea muzică; un fel de vioară sau scripcă, un fluier din tinichea şi o bătaie neregulată, ca de tobă.

— De ce urlă aşa? se miră Fabian.

— Şi ce-i cu muzica aceea? se întrebă Tanya cu voce tare. Melodia mi se pare cumva cunoscută, dar nu pot să-mi dau seama…

— Muzică? Fabian se uită la ea cu ochii lui albaştri, curioşi. Nu aud nicio muzică, doar pe ea ţipând.

Amândoi îşi ridicară privirile spre Warwick. Expresia feţei lui era îngrijorătoare.

— Nici eu, spuse el, iar ăsta nu e un semn bun!

O luă la fugă, cu Tanya şi Fabian urmându-l îndeaproape. Tanya tresări când o pereche de ochi, dintr-o văgăună frunzoasă a unui copac, clipi cu supărare către ea. Se grăbi după Warwick până când îl ajunse pe Fabian, apoi îl depăşi.

Dintr-odată, urletul lui Nell se auzi lângă ei, iar Warwick se opri brusc. Fabian alunecă, oprindu-se lângă tatăl lui, şi rămase cu gura căscată de mirare. Tanya se opri în spatele lor, cu pieptul umflându-i-se din cauza respiraţiilor scurte şi dureroase.

În mijlocul unui cerc larg de ciuperci, de un roşu-aprins, se vedeau patru siluete dansând frenetic pe o melodie ciudată. Trei dintre siluete erau ale spiriduşilor muzicieni. A patra era a lui Nell, dansând pe melodie cu o expresie năucă a feţei. Tanyei îi era clar că Nell nu mai avea niciun control asupra membrelor sale şi că, spre groaza ei, odată ce intrase în cerc, îşi vedea însoţitorii cântăreţi la fel de bine ca ea.

— Nell, ce naiba faci? întrebă Fabian. Ai înnebunit de tot?

— Ajutor, gâfâi Nell. Opreşte-i!

— Pe cine?

— Nu e singură, rosti Tanya, ştiind că Fabian nu putea observa însoţitorii ciudaţi ai lui Nell. E vrăjită, într-un fel.

— Ce vezi? o întrebă Warwick. Descrie-mi-i.

Tanya îi aruncă o privire surprinsă. Crezuse că Warwick putea să vadă spiriduşii petrecăreţi, pentru că, deşi ştia că nu avea darul clarviziunii, bănuia că bărbatul folosea acelaşi tonic de ochi ca Fabian, ca să poată vedea temporar zânele.

— Am folosit mai devreme nişte picături de ochi, spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile. Acum, efectul a trecut şi nu mai am altele.

Tanya dădu din cap. Acum înţelese de ce

Warwick îi permisese ei şi lui Fabian să-l însoţească în pădure – avea nevoie de Tanya ca observatoare.

— Sunt trei acolo cu Nell, spuse ea cu o voce joasă. Cântă la instrumente şi dansează cu ea. Unul are o scripcă. E înalt cât Fabian şi arată de parcă ar fi jumătate om şi jumătate ţap. Are picioare de ţap, copite despicate şi două coarne mici, care-i cresc din cap.

— Ce eşti tu? Ce eşti tu? gâfâi Nell.

— Un faun, spuse Warwick, mijindu-şi ochii. Şi ceilalţi?

— Un spiriduş, rosti Tanya, sigură pe ea. E înalt până la genunchi şi e murdar. Loveşte cu o lingură într-o farfurie. În timp ce ea vorbea, spiriduşul o privi pe furiş şi rânji, arătându-şi dinţii mari şi galbeni caracteristici spiriduşilor. Al treilea e un bătrânel care poartă haine demodate. Seamănă un pic cu spiriduşul din cutia de ceai, dar e mai slab. Cântă la un fluier din tinichea.

— Altceva? întrebă Warwick.

— Dansează în jurul unei sticle goale.

— De unde ştii că e goală?

— Sticla e culcată pe o parte şi dopul e lângă ea.

— Sunt beţi, spuse Warwick scârbit, dar se simţea o oarecare uşurare în vocea lui. Probabil că sunt doar nişte poznaşi, dar ar putea fi în drum spre tărâmul zânelor. Trebuie s-o scoatem pe Nell de-acolo.

— Cum o să facem asta?

— O să-mi întind mâna şi o s-o trag afară, spuse Warwick.

— O să meargă? întrebă Fabian, neîncrezător.

— Atâta timp cât îmi ţin un picior în afara cercului şi o prind bine, ar trebui să meargă.

— Fă ceva! ţipă Nell, sărind nebuneşte într-un picior.

Warwick îşi înfipse un bocanc adânc în solul pădurii, fiind gata să sară la momentul potrivit.

— Staţi în spate! le ordonă el lui Fabian şi Tanyei. Apoi, către Nell, care era gata să se mai învârtă o dată în cerc, adăugă: Pregăteşte-te. Număr până la trei... unu, doi...

Când Nell ajunse în aproape acelaşi loc ca Warwick, îşi întinse mâna ca s-o prindă pe-a lui. Warwick îşi puse un picior în cercul zânelor şi se aplecă spre ea. Degetele lor se atinseră uşor pentru scurt timp, dar apoi Nell se împiedică de piciorul lui Warwick. Clătinându-se înainte, fu gata să cadă, dar reuşi cumva să se redreseze în ultima clipă. Efectul acestei întâmplări fu dezastruos. Foarte aproape, pe urmele lui Nell, era faunul, care se întinse repede şi-l luă pe Warwick de mână în locul lui Nell. Avântul lui îl prinse pe Warwick complet nepregătit... aruncându-l cu capul înainte în cercul zânelor, împreună cu Nell şi restul petrecăreţilor. Tot ce putu să facă fu să danseze neajutorat pe muzica vrăjită a spiriduşilor.

— Tată! strigă Fabian repezindu-se înainte.

Tanya îl apucă şi îl trase deoparte.

— Stai pe loc!

— Ce ne facem? ţipă el. Cum îi scoatem?

— Nu încercaţi nimic! strigă Warwick. Întoarceţi-vă imediat la conac!

— Dar…

— Plecaţi! Acum!

— Haide, spuse Tanya, trăgându-l de braţ pe Fabian. Avem nevoie de ajutor. Nu putem să mai riscăm – ne-ar putea trage şi pe noi.

Se îndepărtară de cerc, având grijă unde păşeau. Îndepărtându-se, auziră cum melodia cântată de spiriduşii petrecăreţi se schimbă, devenind dezacordată. Dansul se schimbă şi el şi, în faţa ochilor îngroziţi ai Tanyei şi ai lui Fabian, petrecăreţii săriră dintr-un cerc al zânelor într-altul, care era alături, continuându-şi dansul acolo pentru un minut sau două. Apoi, din nou, se schimbă o notă şi se mutară în alt cerc al zânelor, intrând treptat tot mai adânc în pădure şi îndepărtându-se.

— Unde-i duce? întrebă Fabian, respirând rapid.

— Nu ştiu, răspunse Tanya, dar trebuie să plecăm repede.

În timp ce ea vorbea, petrecăreţii, împreună cu Nell şi Warwick, dispărură, înghiţiţi de pădure.

— Care-i drumul de întoarcere? întrebă Fabian, panicându-se. Nu pot gândi – nu-mi amintesc din ce direcţie am venit!

Tanya îşi băgă mâna în buzunar şi scoase busola.

— Pe-aici, spuse ea, citind poziţia acului şi arătând calmă direcţia.

Fabian se holbă zăpăcit la busolă.

— Dar azi-dimineaţă… am mers să i-o înapoiem lui Morag Nebuna…

Tanya scutură din cap.

— Pentru asta am venit la tine când ai găsit prima capcană. Bine că n-am reuşit s-o înapoiem – încă funcţionează. Se uită printre copaci la locul unde-i văzuse ultima dată pe Warwick şi pe Nell. Ceea ce-i foarte bine, pentru că o să avem nevoie de ea.

Capitolul 9

Cuvintele lui Eldritch pluteau ca un ecou în capul lui Red.

— Noua ei… deghizare?

— Aşa am auzit, veni răspunsul lui viclean. E o bătrână cerşetoare de multă vreme…

Amândoi tresăriră când chepengul de deasupra se deschise, iar Vrăjitoarea de la Gard aruncă un alt corp în pivniţă. Ateriză lângă Red cu un geamăt. În secundele dinainte de a se închide chepengul din nou, Red zări noul prizonier.

Era un bărbat. Nu arăta mult mai în vârstă decât fusese tatăl ei, ceea ce ar fi însemnat că avea în jur de patruzeci de ani, şi nimic nu sugera că ar fi fost un spiriduş. Era îmbrăcat neglijent, în haine de exterior; un palton negru şi pantaloni groşi din catifea. Erau împroşcaţi cu noroi, la fel ca şi bocancii lui închişi la culoare. Părul lui era negru, chiar dacă era cărunt din loc în loc, şi era lung, peste umeri, şi ciufulit. Faţa lui era schimonosită de durere – dintr-un motiv serios.

Fusese legat; braţele lui erau fixate în lături, iar gleznele îi erau poziţionate într-un fel care arăta şi

incomod, şi nefiresc. Din loc în loc se putea vedea puţin din ceva care sclipea; era ceva aproape invizibil cu ochiul liber, ceva care arăta ca o pânză de păianjen. Privind mai atent, zări acelaşi material în jurul gurii bărbatului.

Înţelese. Avea cusături mici şi precise cu împletitură din aţă de păianjen. Red rămase cu gura căscată din cauza repulsiei: buzele bărbatului fuseseră cusute una de cealaltă.

Bărbatul începu să geamă, de parcă ar fi încercat să vorbească de dincolo de buzele lui cusute. Tot ce se auzi fu un bâzâit care-i ieşea pe nas.

— Va trebui să vorbeşti mai tare, spuse Eldritch. N-am prea înţeles ce-ai spus.

— Eşti un mizerabil, şuieră Red, neputând să-şi ia ochii de la buzele bărbatului.

Priveliştea era într-adevăr înfiorătoare. Apoi, se aprinse ceva în ea – un instinct primar de supravieţuire. Începu să se zbată din nou, chinuindu-se să-şi mişte mâinile legate, din spate în faţă. Folosindu-şi ultima fărâmă de putere, se chinui să-şi împingă mâinile peste şoldurile ei slabe, rugându-se ca silueta sa băieţească să-i fie salvarea. La a patra încercare, încheieturile îi alunecară pe şolduri şi, cu un strigăt discret de bucurie, îşi trecu mâinile amorţite din spatele călcâielor în faţă. Era un triumf mărunt, dar totuşi un triumf. Se întinse pe spate, tremurând pe podeaua din piatră, rece ca gheaţa, încercând să-şi mai recapete din puteri. Răgazul ei nu dură mult; senzaţia de înţepături îi reveni în gleznă şi fu chiar

mai rea decât înainte.

Bâţâindu-şi degetele ca să le readucă din nou la viaţă, îşi cercetă partea de jos a piciorului, peste pantaloni. Nu trecu mult timp până când degetele îi intrară în contact cu ceva mic şi tare, presiunea adăugată a mâinii ei făcând-o să simtă un junghi incomod în pielea de sub materialul textil. Strâmbându-se de durere, îşi folosi degetele încovoiate ca să tragă în sus tivul pantalonilor. Trebuia să fie un mărăcine sau un spin prins pe sub hainele ei.

O forfecuţă argintie ornamentată era încâlcită între nişte fire desfăcute din pantalonii ei. Era deschisă, iar unul dintre vârfuri îi intrase în piele; o pată întunecată de sânge marca locul în care lama o străpunsese. I se luă o piatră de pe inimă şi-şi făcu speranţe la vederea ei. Ştia că nu era o foarfecă obişnuită. Aparţinuse Tanyei şi putea tăia orice, cu excepţia metalului, a lemnului sau a pietrei. Strecurându-şi degetul mare şi cel arătător prin ea, o răsuci şi tăie firele în care era prinsă.

— Ce-ai acolo? întrebă Eldritch, dintr-odată atent. Arată-mi ce-ai în mână!

— Linişte, îi spuse Red, concentrându-se.

Spre marea ei frustrare, nu reuşi să poziţioneze foarfecă într-un fel care să-i permită să-şi elibereze mâinile. Încercă timp de câteva minute, renunţând în cele din urmă, pentru că o dureau degetele şi îi căzuse foarfeca, zăngănind pe podea, pentru a treia oară. Mârâind, se târî până la bărbatul cu buzele cusute. El o privi, pe ea şi foarfecă din mâna sa, cu precauţie. Ea văzu că ochii lui aveau o

culoare deschisă, fiind cenuşii sau albaştri – era greu să-şi dea seama în lumina aceea slabă.

— O să-ţi tai cusăturile de la gură, şopti ea cu înverşunare. Apoi, o să vorbeşti. O să-mi spui cum ai ajuns aici. Dacă o să cred ce o s-aud, atunci o să te eliberez, cu condiţia să-mi înapoiezi favoarea tăindu-mi frânghiile de la încheieturile mâinilor. Înţelegi?

Bărbatul dădu viguros din cap, cu ochii larg deschişi şi rosti:

— Bine, spuse Red. Acum, stai nemişcat.

— Cum rămâne cu mine? se văită Eldritch. Eu sunt aici de mai mult timp! Vezi dacă poţi să mă ajuţi!

— Taci! izbucni Red. Mă întorc la tine într-un minut. Dacă ai noroc, adăugă ea încet.

Se întinse în faţă, chiorându-se în lumina slabă. Lucirea de funigel a împletiturii din aţă de păianjen era utilă într-un fel: cusăturile sclipeau, permiţându-i să le vadă. Aplecându-se peste bărbat, strecură vârful foarfecii sub o cusătură care părea mai largă. Un punct roşu-închis apăru pe pielea lui în timp ce foarfeca îl înţepă, dar bărbatul nu scoase niciun sunet. Ea tăie, iar împletitura din aţă de păianjen se rupse. Scoţând foarfeca, o repoziţionă sub a doua cusătură. Aceasta era mai strâmtă. Bărbatul îşi închise ochii strângându-i în timp ce încercă să nu tresară instinctiv. Picuri de sudoare se formară pe fruntea lui ridată. Ea tăie din nou, apoi din nou şi din nou, până când rupse fiecare cusătură.

— Am terminat, spuse ea în cele din urmă.

Acum poţi să-ţi deschizi gura.

Bărbatul îşi despărţi buzele, nesigur.

— Mulţumesc, şopti el. Mulţumesc, mulţumesc…

Red îl lăsă să se liniştească pentru o clipă înainte de a continua. Nu avea timp de pierdut. Vrăjitoarea de la Gard putea să intre din nou în pivniţă în orice moment.

— Cine eşti tu, flăcăule?

Cuvântul „flăcău” o zăpăci momentan, înainte de a-şi aminti de propria înfăţişare. Arăta ca un băiat, cu părul ei scurt, ţepos şi cu hainele bărbăteşti. Cu tot ce i se-ntâmplase de când ajunsese pe tărâmul zânelor, uitase complet de deghizarea ei. Îşi îngroşă vocea înainte de-a răspunde.

— Poţi să-mi spui Red.

Crezu că vede o scânteie în ochii bărbatului, o privelişte trecătoare a ceea ce-i trecea lui prin minte. Dar, înainte să poată încerca s-o descifreze, dispăru.

— Înţeleg, spuse el, tuşind dintr-odată. Am uitat de chestia cu numele în locul ăsta. Va trebui să mă gândesc la unul pentru mine, la un fel de poreclă cu care să mă strigi.

Red deveni imediat atentă.

— Ce ştii despre tărâmul zânelor?

— Destul cât să ştiu să nu-mi dau numele adevărat, răspunse bărbatul. Dar, evident, nu destul cât să scap din ghearele fiinţei care e acolo sus. Îl privi pe Eldritch, apoi îşi întoarse privirea către Red. De când eşti aici?

— De mai puţin de o zi, răspunse ea, păstrându-şi vocea groasă şi băieţoasă. De fapt, doar de câteva ore.

Bărbatul o privi în tăcere, dar ea avu din nou senzaţia că se petrecea ceva dincolo de ochii lui deschişi la culoare – că ştia ceva despre ea. O stânjenea.

— Am spus destule despre mine, spuse ea, mijindu-şi ochii. Cum ai ajuns aici?

Din colţul lui de pivniţă, îl simţi mai mult decât îl văzu pe Eldritch aplecându-se mai aproape, ca să audă răspunsul bărbatului.

— Din greşeală, răspunse acesta. Încercând să ajut pe cineva. Pe menajera noastră. A fugit în pădure, după ce pasărea ei de companie şi-a luat zborul. Eu am fugit după ea şi am găsit-o dansând într-un cerc al zânelor. Am încercat s-o scot din el, dar am sfârşit fiind atras în el odată cu ea. Mai erau trei petrecăreţi acolo, care dansau şi cântau cu vocea şi la instrumente. Am fost purtaţi de dans, muzica era vrăjită... a fost imposibil să-i rezist.

— Unde-i ea? Menajera aceea?

— Nu ştiu. Ne-am despărţit când mi-am prins piciorul într-o capcană. Se uită în jos. Red îi urmări privirea. Pe bocancul lui stâng se vedeau nişte găuri în piele, de parcă l-ar fi muşcat un crocodil de picior. Sângele se acumulase în acele găuri. Au continuat să danseze şi s-au dus prin pădure, continuă el. Nu cred că şi-au dat seama că nu-i mai urmăresc. Nu ştiu unde-i ea acum, dar trebuie s-o găsesc şi să ieşim amândoi de-aici.

— Dar ştiai despre tărâmul zânelor? întrebă Red. Ştiai că menajera a fost prinsă într-un cerc al zânelor? De unde ştii de zâne, eşti clarvăzător?

Privirea bărbatului se mută la Eldritch. Parcă ezita să răspundă.

— Nu, răspunse el încet. Dar alţi oameni pe care-i cunosc sunt. Şi am folosit ceva înainte – o soluţie care m-a ajutat să le văd – dar n-am folosit-o azi. Totul s-a întâmplat foarte rapid şi pe neaşteptate. Am fugit în pădure fără să mă pregătesc bine.

Red dădu din cap, relaxându-se puţin.

— Te cred, îi spuse ea.

— Bine, îi răspunse bărbatul slăbit. Acum, taie-mi legăturile, eliberează-mă şi hai să plecăm de-aici.

— Crezi că o să fie aşa de uşor? rânji Eldritch. Chiar dacă n-o să mai fi legat, ieşitul din colibă o să fie altă poveste. Chepengul o să fie încuiat şi-ţi garantez că Vrăjitoarea de la Gard va folosi magia ca să oprească pe oricine ar vrea să plece de-aici fără voia ei.

— O să ne ocupăm de toate astea când o să dăm de ele, spuse Red, uitându-se urât la el.

— De unde o ai? o întrebă bărbatul, privind mirat foarfeca.

Red şovăi.

— A aparţinut altcuiva. A ajuns la mine din greşeală.

— Ai furat-o! cârâi Eldritch.

— Nu, nu-i adevărat! îi replică Red. Nici măcar nu mi-am dat seama că am adus-o cu mine. Mi s-a

prins în haine, de aceea Vrăjitoarea de la Gard nu a găsit-o…

Se opri brusc, pentru că auziră un scârţâit de sus. Zăvorul chepengului era tras înapoi.

— Vine! şuieră Eldritch.

Red se târî mai departe de bărbat, ascunzându-şi foarfecă în primul loc la care se putu gândi: sub paiele umede. I se făcu greaţă când putoarea fu răscolită, forţându-se să împingă foarfecă adânc în grămada putrezită. Avu la dispoziţie doar câteva secunde ca să se arunce înapoi la loc, înainte ca Vrăjitoarea de la Gard să tragă chepengul şi să păşească pe prima treaptă care ducea jos, în pivniţă.

Inima îi bătu nebuneşte în timp ce vrăjitoarea se apropie. Era singură, iar Red ştia că asta însemna că venise după unul dintre prizonierii ei.

Inima îi bătea ca a unui iepure zărit de o vulpe. Nu-i stătuse niciodată în fire lui Red să împietrească de frică; instinctul ei era acela de a fugi. Dar acum trebuia să stea nemişcată, să lupte cu impulsul ei, pentru că nu avea rost să fugă dacă n-avea niciun loc de scăpare. Chiar şi-aşa, privi scările care duceau în sus, până la colibă. Ar fi reuşit oare, dacă ar fi fugit destul de tare şi de repede?

Fără mâinile ei libere, cu care să-şi menţină echilibrul, totul părea zadarnic. Un pas greşit ar fi însemnat sfârşitul, pentru că nu avea mâini cu care să se sprijine dacă ar fi căzut. Şi nu se îndoia că mânia Vrăjitoarei de la Gard ar fi fost teribilă şi instantanee. Aşa că rămase nemişcată, aşteptând.

Vrăjitoarea se apropie, învârtindu-se pe lângă paiele murdare. Temerile lui Red se confirmară când femeia îngenunche lângă ea, mirosul ei de putreziciune umplând aerul. Strânse părul lui Red în pumn, întorcându-i capul către faţa ei. Lumina din coliba de sus licări pe ceva... un ciob de oglindă se îndrepta spre ea, gata s-o taie.

Red îşi zări propriii ochi, larg deschişi de groază, reflectaţi în el. Se auzi un sunet slab de tăiere atunci când îi reteză o şuviţă din păr, apoi vrăjitoarea dădu drumul restului părului ei, respirând greu. Red simţi furnicături pe pielea capului. O văzu pe vrăjitoare scuturând părul cu grijă în ceva oval, alb şi neted: o coajă de ou golită de conţinut. Apoi, ridicând ciobul de oglindă încă o dată, vrăjitoarea apucă mâna lui Red şi o trase spre ea. Red simţi o durere ascuţită în degetul mare şi ştiu că pielea din acel loc îi fusese străpunsă. Fără cuvinte, vrăjitoarea ridică degetul mare al lui Red şi îl strânse până o duru, colectând trei picături de sânge în coaja de ou cu şuviţa de păr în ea. Ciobul de oglindă li se alătură după câteva secunde. Red suspină, retrăgându-se instinctiv. Cu un râs gutural, vrăjitoarea îi dădu drumul şi străbătu pivniţa, urcând încă o dată treptele. Trântitul chepengului sună ca închiderea unui mormânt.

— Ce face? cârâi Red, sugându-şi degetul însângerat. De ce a luat păr şi sânge de la mine?

— Nu ţi-ai dat seama deja? îi răspunse Eldritch. De ce crezi că ţi-a luat părul şi sângele? De ce crezi că ţi le-a luat folosind o bucată de oglindă spartă?

Şi de ce crezi că le-a amestecat într-o coajă de ou?

Red se holbă la el, cuvintele lui răsunându-i în minte.

— Păr… sânge, şopti ea. O oglindă spartă… reflexii. Un ou… o nouă viaţă…

— Exact, zise Eldritch într-un fel sinistru. O să faci parte din vraja ei. Noua ei deghizare. Îşi înclină capul şi se uită spre tavan. În curând, o s-o auzi. Am auzit-o de două ori până acum.

Red îşi înălţă capul. Deasupra, Vrăjitoarea de la Gard începu incantaţia.

Sângele tău va curge prin venele mele,
Trei picături se-amestecă în coaja asta.
Pe capul meu părul tău va creşte
Şi ce-i bătrân va-ntineri.
Reflexia hainelor vechi
Amestecată cu hainele noi,
O nouă deghizare se face,
Vraja asta va schimba carnea.
Strâmbă şi răsuceşte, păcăleşte şi convinge
Percepţia privitorului.
Muritor; zână, sărăntoc sau prinţ
Cedează înşelăciunii.
Ca un şarpe, lepăd această piele
Şi una nouă-mi creşte-n loc.
O coadă de cameleon, picioare şi un cap.
Lăsaţi-mă să-mi schimb repede faţa.

Opri incantaţia pentru scurt timp, apoi o reluă, de la început.

Sângele tău va curge prin venele mele, trei picături se-amestecă în coaja asta...

Red se întoarse spre Eldritch. Acesta o privea răutăcios din umbră.

— Ce-o să se-ntâmple cu mine? întrebă ea grăbită. Cât timp mai am până când ea... până când ea se va transforma în mine? Şi ce se va-ntâmpla odată ce-o va face? Mă voi transforma în ea sau în cine se preface că e acum?

Eldritch se holbă iar la ea, cu un zâmbet răutăcios pe buze.

— Răspunde-mi! Ce-o să se-ntâmple?

— N-o să te transformi în ea, îi spuse el în cele din urmă. Dar, când ea o să fie... tu, o să-ncepi să te simţi ciudat... nelalocul tău. O să-ncepi să vezi lucruri pe care nu le-ai mai văzut şi nu le-ai mai făcut, şi o să ai amintiri care nu sunt ale tale, ci ale ei. Cu cât o să te folosească mai mult, cu atât o să te simţi mai puţin ca tine însăţi.

— Dar cum se poate aşa ceva? şopti Red, îngrozită.

— Pentru că ea va fi liberă şi va vedea, va face şi va experimenta diverse lucruri ca şi cum ar fi în pielea ta. În timp ce tu vei rămâne aici, jos, între aceşti patru pereţi, îngrozită şi disperată. O să dureze ceva timp, poate chiar luni de zile până când n-o să te mai simţi deloc ca tine însăţi. Iar ea va fi mai mult ca tine decât vei fi tu.

— Cât timp va dura până când vraja ei o va transforma în mine? întrebă Red, încercând să-şi împiedice tremurul vocii. Cât timp mai am?

Eldritch ridică din umeri.

— Greu de spus. A fost altfel pentru fiecare dintre cei pe care i-a folosit până acum. Cu unul a fost doar o chestiune de minute. Până când i-a luat părul şi sângele, şi-a pierdut jumătate din minţi de groază, ceea ce a părut să grăbească vraja. Cu celălalt a durat mai mult – şi-a făcut efectul de-abia în zori. A cântat toată noaptea, am crezut că n-o să-mi mai scot cuvintele din cap… Apoi, i-a pierit glasul.

— Trebuie să plecăm de-aici, spuse celălalt bărbat, cu o voce răguşită.

— Nu putem, spuse Eldritch. V-am mai spus, ea zăvorăşte chepengul, iar aceea e singura noastră cale de scăpare.

— Atunci vom aştepta până când va coborî din nou, spuse Red. Şi atunci vom fugi.

— Cum rămâne cu mine? ceru să ştie Eldritch. Nu pot să fug niciunde – nu cu asta care mă ţine-n loc! Îşi smuci încheietura mâinii, care era prinsă în cătuşe, apoi înjură încet. Nu pot ieşi decât cu cheia. Cineva trebuie s-o doboare, s-o ia prin surprindere.

Red îi aruncă o privire omului, încercând să-i citească expresia feţei. Bărbatul rămase tăcut, părând gânditor. Faţa lui era pe jumătate ascunsă în întuneric.

— Da, murmură el în cele din urmă. Doborârea ei e singura cale prin care putem scăpa toţi trei. Aşa că asta va trebui să facem.

— Foarte bine, spuse Red.

Întărindu-se, îşi cufundă mâinile în grămada de

paie împuţite şi bâjbâi după foarfecă. Până la urmă, o găsi şi o scoase, ştergând-o, ca să se usuce, de una dintre puţinele grămezi de paie curate. Apropiindu-se de bărbat, începu să taie împletitura din aţă de păianjen care-i ţinea membrele. După câteva minute, era liber, scuturându-se şi readucându-şi membrele la viaţă. Red aşteptă, încercând să-şi controleze nerăbdarea, în timp ce el se ridică în poziţie şezândă. Îşi întinse mâna după foarfecă, privind-o în ochi.

— Dă-mi-o, şi-o să-ţi tai legăturile.

Ea ezită.

— Dacă încerci altceva, orice, o să te fac să regreţi, îl ameninţă ea.

Bărbatul o privi, luat prin surprindere.

— Cum ar fi ce?

— Cum ar fi să nu-mi mai dai foarfeca înapoi, răspunse ea. Ca să-şi susţină ideea, se uită fix la piciorul lui rănit. Dac-o să-ncerci să fugi, n-o s-ajungi departe. O să-ţi fac rana de zece ori mai rea. Îi urmări privirea surprinsă şi speră că păruse convingătoare, în ciuda faptului că inima îi bătea agitată ca o pasăre în colivie.

Eldritch chicoti amuzat.

— Nu o să-ncerc nimic, spuse bărbatul, calm, întâlnindu-i privirea fixă.

În cele din urmă, ea îi înmână foarfeca. În linişte, el tăie frânghiile care-i legau încheieturile mâinilor, aşteptând răbdător când ea se grăbi să le frece ca să-şi încălzească şi să-şi readucă la viaţă mâinile îngheţate. Simţea furnicături în ele, dar,

chiar şi-aşa, smulse foarfeca din palma bărbatului şi o vârî într-un buzunar interior al pantalonilor ei.

— Acum, ce urmează? îl întrebă ea pe Eldritch. Cât mai avem până când o să vină din nou aici?

— E imposibil de ghicit. Ar putea trece minute sau ore.

Deşi nu venise vorba despre asta, Red înţelesese din discuţia despre doborârea Vrăjitoarei de la Gard că ea trebuia s-o facă. Gândul acesta o sperie mai mult decât o făcuse orice altceva în ultima vreme, dar nu avea de ales: Eldritch nu se putea mişca, iar piciorul bărbatului era rănit prea grav pentru ca el că se poate mişca suficient de rapid. Totul depindea de ea. Tot ce le mai rămânea acum era să aştepte.

— Hai să vorbim, spuse ea în cele din urmă, disperată să se gândească la ceva, orice în afară de ceea ce urma să se întâmple.

— Despre ce vrei să vorbim? întrebă Eldritch.

— De ce să nu-ncepem cu noi înşine? sugeră bărbatul. Mi se pare un subiect la fel de bun ca oricare altul. Se opri, schimbându-şi poziţia ca să dezlege şireturile bocancului cu care era încălţat piciorul lui rănit. Dacă o să colaborăm pentru a ieşi de-aici, atunci ar trebui să ne cunoaştem unii pe ceilalţi.

Red încuviinţă. Deasupra, incantaţia Vrăjitoarei de la Gard continuă, încet şi neîntrerupt.

Strâmbă şi răsuceşte, păcăleşte şi convinge percepţia privitorului...

Ea ridică din umeri, dornică să blocheze sunetele îngrozitoare.

— Bine, încep eu prima. Îşi închise ochii, permiţându-şi să privească înapoi spre trecut. Sunt aici din cauza fratelui meu. Mi-a fost luat în februarie, anul trecut. Am venit aici pentru a-l recupera.

Capitolul 10

În prima dimineaţă petrecută la casa de copii, domnul Bones dispăruse când Rowan se trezi. Una dintre gemene trebuie să fi venit tiptil şi să-l fi luat. Dormise cu întreruperi şi, când se ridică, frânturi de coşmaruri o înţepară ca nişte spini otrăviţi.

Dădu la o parte păturile şi îşi aruncă picioarele peste marginea patului. Pe măsuţa de toaletă era un ceas cu alarmă. Era încă devreme, aproape de ora şapte dimineaţa. Îl verifică pe James. Era treaz, întins şi liniştit în pătuţ. Când se aplecă şi-şi întinse mâinile spre el, îi apăru un zâmbet pe faţă. O apucă de braţul sănătos şi se ridică singur, apoi se agăţă de marginea pătuţului, explorând împrejurimile şi bătând din picioare.

— Vreau mami, spuse el.

— Ştiu, şopti Rowan. Şi eu. Îi mângâie mânuţa dolofană, apoi se îndepărtă ca să-şi despacheteze lucrurile din troler.

— Vreau mami, repetă James cu glăsciorul ridicat. Vreau tati.

— Şşşt, linişte acum, spuse Rowan, uitându-se la el. Ochii lui albaştri şi mari o urmăriră confuzi când începu să pună hainele în sertare.

Până când termină de despachetat şi merse la

*baie, apa era călduţă şi, încă o dată, gaura de scurgere era înfundată cu păr, care fu sorbit în scurt timp de spiriduşul scârbos din ţeava de scurgere. După ce se spălă şi se îmbrăcă, un membru al personalului de la creşă veni şi îl luă pe James şi, după o scurtă împotrivire, Rowan trebui să se mulţumeas*că cu *promisiunea că-l va vedea mai târziu, în cursul dimineţii*.

Primul mic dejun fu cel mai rău. Lui Rowan nu-i *plăcuse niciodată să fie în centrul atenţiei, dar acum, fiind fata cea nouă, era exact în centrul atenţiei. Unele dintre fete şopteau şi arătau cu degetul spre ea. Altele îi ofereau zâmbete nesigure, unele cuvinte de mângâiere, iar altele se holbau, pur şi simplu, cu o curiozitate neruşinată. Rowan nu reacţionă la nimic. Se uită la farfuria ei, pe jumătate umplută cu un fel de cereale îndulcite*. Î*i chiorăia stomacul, dar gândul la mâncare îi făcea greaţă*. Î*n schimb, sorbi dintr-o cană ciobită un ceai călduţ*. În *scurt timp i se alăturară, de fiecare parte, două siluete subţiri*.

— Bună, spuse cea din stânga, cu o voce veselă. Cum te cheamă?

Rowan îşi ridică privirea spre o faţă prietenoasă şi pistruiată care era înconjurată de o claie de păr scurt şi negru. O recunoscu pe una dintre gemene; *era cea care trăsese cu ochiul de după uşă în noaptea de dinainte*.

— Mă cheamă Rowan, răspunse ea.

— Eu sunt Penny, spuse geamăna, iar ea e sora mea, Polly. Avem nouă ani, dar Polly e cu douăzeci şi patru de minute şi jumătate mai în

vârstă decât mine. Suntem aici de două luni. Noi...

— Nu mai trăncăni atât, o întrerupse cealaltă geamănă. Nu vezi că vrea să fie lăsată-n pace?

Rowan se întoarse să se uite la cealaltă geamănă, la Polly. Avea acelaşi chip prietenos ca sora ei, dar era umbrit de îngrijorare. Rowan încercă să zâmbească, dar gura ei se împotrivi.

— Vorbeşte prea mult, spuse Polly. Îi tot spun asta, dar nu mă bagă-n seamă. Îşi ridică mâna şi se scărpină în claia de păr negru. Dacă ai nevoie de ajutor ca să înveţi cum e pe-aici, e de-ajuns să ni-l ceri. O să-ţi arătăm totul. Se întoarse spre geamăna ei. Haide, Penny.

— Aşteptaţi, spuse Rowan, dorind dintr-odată să nu mai fie singură. Poate... poate-mi arătaţi cum e pe-aici după micul dejun.

Mai erau câteva fete cu care Rowan împărţea aripa clădirii, deşi, pe parcursul zilei, uită multe dintre numele lor. Le acordase atenţie doar celor cu care crezuse că va avea relaţii apropiate.

— Ea e Sally, are nouă ani, la fel ca noi, spuse Polly.

La auzul numelui ei, Sally îşi ridică privirea şi zâmbi prietenos. Rowan îi răspunse cu un zâmbet timid, dar apoi atenţia ei fu captată de o fetiţă care părea speriată, era singură şi părea să se ascundă sub propriul ei păr.

— Cine-i aia? întrebă ea.

— O, e Lara, răspunseră gemenele la unison.

Se dovedi că, la fel ca şi Rowan, Lara avea o rudă mai tânără, o surioară de trei ani. Rowan le

vedea adesea la creşă când era acolo cu James. Uneori conversa cu ea, dar, în cea mai mare parte a timpului, Lara era retrasă. Rowan se întrebă care era povestea Larei; cum ajunsese acolo. Majoritatea copiilor ajunseseră acolo din cauza unor circumstanţe familiale nefericite. Unii, ca gemenele, fuseseră abandonaţi. Dar nimeni nu părea să cunoască povestea Larei. Şi, oricum, nu părea să-i pese nimănui. De fapt, nimeni n-o băga prea mult în seamă – până în ziua în care dispăru surioara ei.

Se întâmplă într-o după-amiază târzie, la trei săptămâni după sosirea lui Rowan şi a lui James. Rowan stătea pe podea în salonul de recreere, holbându-se la cartea ei de basme, cu James în poală, în partea cealaltă a salonului, gemenele erau implicate într-un joc zgomotos de cărţi, în timp ce Sally şi alte două fete jucau table. Renunţaseră să mai încerce s-o convingă pe Rowan să li se alăture, lăsând-o, în schimb, alături de carte. În poala ei, James gângurea mulţumit. Deja plângea mai puţin după părinţii lor. Pe ascuns, Rowan plângea tot mai mult după ei.

Braţul ei stâng, rupt, era încă în ghips, dar se vindeca repede. Din păcate, ea era stângace şi, până când ghipsul era îndepărtat, lucrurile pe care le putea face erau foarte limitate. Î*i era destul de greu şi să se îmbrace, dar, cu toate astea, ceea ce-şi dorea cel mai mult era să scrie o scrisoare. Genul de scrisoare pe care nu-l putea scrie cu mâna dreaptă. Era o scrisoare importantă, care*

trebuia să fie perfectă şi, cu cât trecea mai mult timp şi cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât mai monumentală devenea sarcina.

Avea de gând să-i scrie o scrisoare mătuşii ei, Rose, sora mai tânără a mamei sale. *Mătuşa Rose, cu coliba ei dărăpănată plină de animale, al cărei nume întotdeauna aducea un mic rid de îngrijorare pe fruntea mamei şi o încreţitură pe rădăcina nasului tatălui ei*. *Era adevărat că mătuşa Rose era o ciudată, dar era şi singurul membru al familiei care le mai rămăsese lui Rowan şi lui James*. *Aşa că Rowan se hotărâse ca în scrisoare, să-i ceară mătuşii Rose să-i ia pe ea şi pe James de-acolo*.

Rowan privea la paginile cărţii ei, văzând doar pe jumătate frumoasele imagini colorate întinse înaintea sa. *Ilustraţiile erau din Mica sirenă, de Hans Christian Andersen*. *Era unul dintre basmele ei preferate, dar, în acea zi, mintea îi era preocupată de cum avea să-şi înceapă scrisoarea*. *Dacă o scria bine, acea scrisoare putea fi biletul ei de ieşire din acel loc*.

Uşa de la salonul de recreere se deschise trântindu-se, iar Lara dădu buzna, cu faţa palidă.

— Mi-a văzut cineva sora? *întrebă ea cu o voce tare care nu-i stătea în fire*. *Ei bine*? *Scrută salonul*. *O mare de chipuri lipsite de expresie, inclusiv cel al lui Rowan, se uitau la ea*. *A văzut-o cineva*?

— Ce spui? *întrebă Polly*. *E la creşă, nu-i aşa*?

— Tocmai am venit de la creşă, răspunse Lara. *Respira foarte rapid*. *Am fost acolo, cu ea, apoi am mers să iau un pahar cu apă*. *După două minute m-am întors şi ea nu mai era*. *Am căutat-o peste tot şi*

nimeni n-a găsit-o. Mă-ntrebam dacă a reuşit să meargă atât de departe, până aici, jos.

În acel moment, doi membri ai personalului, care păreau chinuiţi, năvăliră în salon. Rowan recunoscu o asistentă de la creşă, iar cealaltă era femeia de serviciu, o persoană care arăta ciudat, cu o claie de păr şaten, ciufulit şi o pereche de şlapi în picioare, în ciuda faptului că era ianuarie. Ea vorbi prima, adresându-i-se Larei.

— E aici? Ai găsit-o?

Lara scutură din cap, iar expresia îngrijorată de pe feţele celor două persoane adulte se agravă.

— Nu-ţi face griji, draga mea, spuse femeia de serviciu, cu amabilitate. Nu putea s-ajungă departe, nu-i *aşa? Probabil se joacă de-a v-aţi ascunselea. O s-o găsim.*

Rowan se ridică în picioare, închizându-şi cartea cu zgomot.

— O să te-ajut s-o cauţi.

— Şi noi, spuseră gemenele.

Urmă o activitate agitată, iar locul fu întors cu sus-n jos în căutarea fetiţei. Fiecare cameră, fiecare dulap şi fiecare colţişor fură explorate, dar se părea că surioara Larei nu era niciunde. Minutele treceau, iar personalul începea să intre în panică. Oamenii strigau fetiţa când dădeau buzna în camere:

— Megan? Megan? Apoi, unii către ceilalţi: Cu ce era îmbrăcată?

— Cu o rochie verde, spuse sora ei.

Deşi se făceau eforturi pentru a fi păstrat calmul, confuzia şi haosul erau înspăimântătoare.

Apoi, chiar atunci când Lara începu să plângă, se auzi un strigăt dinspre gemene.

— *Aici*! *E aici – am găsit-o*!

Rowan o urmă pe Lara, care plângea în hohote, de-a lungul coridorului, până la camera Larei, de unde se auziseră vocile gemenelor.

Acolo, dormind adânc în patul Larei şi cu degetul mare în gură, o văzură pe Megan. *Era ascunsă între pături ca un pui de pârş, agitându-se numai când Lara îşi croi drum prin cameră, luând-o repede pe fetiţă în braţe şi strângând-o tare*.

— *Unde-ai fost*? *se tângui Lara, dar era numai uşurare în vocea ei, nu mânie*. *Să nu mai hoinăreşti aşa niciodată*!

Megan căscă, cu gura deschisă larg.

— *Mi-e foame, spuse ea*.

— *Cum naiba am pierdut-o*? *se întrebă Sally cu voce tare*. *Am mai căutat-o în camera asta*.

— *Dormea ca un animăluţ care hibernează, spuse femeia de serviciu, care fusese a doua care ajunsese la locul faptei*.

Când veniră mai mulţi oameni, Rowan plecă pe furiş, nedorind să le înghesuie pe bietele Lara şi Megan. *După ce se termină drama, se întoarse la salonul de recreere, acum gol, şi îşi luă în linişte cartea de pe jos, înainte de a se duce în camera ei împreună cu James*. *Se întinse în pat cu James în braţe, citindu-i cu o voce joasă şi, fără să vrea, aţipi*.

Se trezi tresărind, şi-şi găsi camera cufundată în întuneric. *Trebuie că trecuseră câteva ore, pentru că se lăsase noaptea*. *Gura îi era uscată şi îi*

era frig. Se ridică tremurând, mutându-l pe James pe braţul sănătos. Era treaz şi îi zâmbi liniştit. Totuşi, când se uită spre uşă, văzu că cineva stătea acolo, profilându-se pe holul luminat.

Tresări, strângându-l pe James un pic cam tare.

— Îmi pare rău, se auzi o voce înceată. N-am vrut să te sperii.

— Lara, spuse Rowan, revenindu-şi. E totul bine?

Lara ezită.

— Nu, şopti ea în cele din urmă. Nu e totul bine. Cred... cred că e ceva destul de rău.

Rowan se ridică şi aprinse becul, făcându-le pe amândouă să clipească din cauza fluxului brusc de lumină. O privire rapidă spre ceas îi arătă că era aproape opt. În curând era ora de culcare.

— Ce se-ntâmplă? întrebă ea.

— E vorba de Megan, spuse Lara. Nu e ea însăşi. Se poartă... ciudat.

— Poate nu se simte bine, îi răspunse Rowan. Cere-i cuiva să-i ia temperatura.

— Nu, nu-i vorba de asta, spuse Lara. Nu e bolnavă, e doar... diferită. Nimeni n-a observat, dar e... nu e cum e ea în mod normal. Eu sunt singura care ar putea observa – pentru că o cunosc. Eu îmi petrec timpul cu ea, aşa cum faci tu cu James. De aceea am venit la tine.

— Nu te-nţeleg, spuse Rowan. O urmă de iritare i se strecură în voce. O regretă imediat ce ochii Larei se umplură de lacrimi. Uite ce e, continuă ea grăbită. Stai jos. Linişteşte-te pentru un minut, gândeşte-te şi încearcă să-mi spui ce te

deranjează. Fii mai exactă.

Lara merse până la pat şi se aşeză pe păturile şifonate. Rowan se aşeză lângă ea.

— Vorbeşte mai puţin, începu Lara. De obicei, e vorbăreaţă, dar în după-amiaza asta de-abia a scos un cuvânt.

— Poate-i obosită, spuse Rowan, dar Lara scutură din cap.

— Nu. E ca şi cum... e ca şi cum ar fi făcut un pas înapoi sau mai mulţi. Întreabă cum se numesc lucrurile, de exemplu o carte sau o cană, lucruri pe care ar trebui să le cunoască. Lucruri pe care le cunoaşte. E ca şi cum ar învăţa din nou totul. Şi vocea ei e diferită. Când vorbeşte, sună ciudat, e mai înaltă la început, dar apoi revine la normal. Şi nu se mai opreşte din mâncat. A cerut de mâncare toată după-amiaza, iar ea, în mod normal, e pretenţioasă la mâncare. Acum, ar mânca orice-i pui în faţă.

Rowan se încruntă.

— Lara, nu te supăra, îi spuse ea cu grijă, dar poate eşti obosită sau supărată pentru că Megan s-a rătăcit mai devreme. Poate doar îţi imaginezi nişte lucruri...

— Nu-mi spune că-mi imaginez! Lara lovi frustrată cu palma în perna lui Rowan.

Lacrimi proaspete începură să-i curgă pe obraji. Ochii lui James se făcură mari la acea izbucnire, apoi începu să zbiere, dar Lara nu-l băgă în seamă. În schimb, se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă.

— Am venit la tine pentru că am crezut că m-ai

putea înţelege. Frăţiorul tău înseamnă totul pentru tine, la fel cum e Megan pentru mine. Ai şti dacă ar fi ceva în neregulă. Şi îţi spun, ceva sigur e în neregulă cu surioara mea! Se smiorcăi dintr-odată şi se şterse pe faţă cu manşeta mânecii. Dar ce-ţi pasă? Cui îi pasă?

— Lara, aşteaptă, începu Rowan, uimită de izbucnirea fetei, care era blândă de obicei. Îmi pasă! Doar că...

Îi pieri glasul. Vorbea cu un coridor gol. Lara deja plecase.

— Grozav, bombăni ea.

Rămase acolo pe pat pentru câteva minute, încercând să se hotărască dacă să meargă după Lara şi să-şi repare greşeala sau s-o lase în pace până când îi trecea supărarea. În cele din urmă, vinovăţia o copleşi. Oftând, se ridică din nou, cerându-i lui James, care încă scâncea uşor pe umărul ei, să stea liniştit, şi ieşi din dormitor. În drumul ei spre scări, Rowan trecu pe lângă sala de recreere, unde stăteau majoritatea fetelor, încercând să bea cât de încet puteau băuturile de la culcare, ca să facă rost de câteva minute în plus de joacă sau de privit la televizor. Ignoră chemările gemenelor de a li se alătura şi-şi continuă drumul.

Creşa era situată la parter, în capătul cel mai îndepărtat al clădirii. Era un salon mare, plin de pătuţuri şi ţarcuri dejoacă, decorat cu picturi murale. Spre partea din spate a salonului erau două glasvanduri care dădeau spre grădină.

Lara stătea lângă patul lui Megan, la vreun metru depărtare. Imediat ce Rowan intră în

cameră, înţelese că Megan avea o criză de nervi. Lara se holba pur şi simplu la ea, nemişcată.

— Ia-mă-n braţe! strigă fetiţa, şi până şi Rowan tresări la auzul vocii ei metalice, care zgâria urechea. James plângea şi mai tare.

Lara scutură din cap, muşcându-şi buza.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ia-o-n braţe! strigă Rowan furioasă, dar împietri când se apropie şi văzu faţa Larei. Era o mască a groazei. Se holba la Rowan cu nişte ochi sticloşi şi şocaţi.

— Părul ei, şopti ea. A crescut. Într-o zi. Am crezut că-mi imaginez, dar uite! Nu-mi imaginez, nu-i aşa? Spune-mi că nu-mi imaginez!

Rowan se holbă la fetiţă. Tresărind, îşi dădu seama că era adevărat; părul copilului crescuse cel puţin cinci centimetri. Bretonul îi ajungea în ochi.

— Nu, nu-ţi imaginezi.

Dintr-odată, copilul se opri din ţipat şi o privi pe Rowan drept în ochi.

— Mi-e foame, spuse ea, lingându-şi buzele.

— Dar am hrănit-o! spuse Lara disperată. Am hrănit-o acum douăzeci de minute!

Rowan nu-i răspunse. Pentru că acolo, chiar în faţa ochilor ei, se întâmpla ceva. Ceva foarte înspăimântător. Ochii lui Megan începură să-şi schimbe culoarea. Cum o privea, pupilele i se dilatară, devenind tot mai mari, până umplură complet irisurile căprui. Nici măcar atunci nu se opriră. Continuară să crească, să se întindă ca o cerneală neagră care fusese vărsată, până când albul ochilor se înnegri şi el.

Rowan clipi, încercând să înţeleagă totul. Cu

siguranţă, ochii ei trebuie s-o fi înşelat. Apoi, suspină tare când părul negru al lui Megan şi pielea ei începură să pălească tot mai mult, apoi fură acoperite cu o nuanţă deschisă şi bolnăvicioasă de verde.

— Ce este? întrebă Lara. Ce-i asta?

— Nimic, reuşi să spună Rowan, strângându-l pe James lângă ea şi ţinându-i strâns capul aplecat pe gâtul ei.

Cumva, ştia că nu conta; că dacă el s-ar fi uitat la fetiţa de pe pat, n-ar fi văzut ceea ce vedea ea. Pentru că era evident că nici Lara nu putea vedea îngrozitorul spectacol. Făcu un pas în spate când urechile copilului ieşiră, dintr-odată, de sub părul ei, de fiecare parte a feţei. Erau ascuţite. Făcu încă un pas în spate când membrele ei părură să se încreţească şi să se alungească: mâinile şi picioarele lungindu-i-se şi ajungând disproporţionate în comparaţie cu restul corpului. Ştia ce vedea atunci şi ştia, în acelaşi timp, că nu putea să spună asta nimănui. Pentru că nu ar fi fost crezută. De-abia îi venea ei să creadă.

— Când... când ai observat că e ceva în neregulă? şopti ea.

— La câteva minute după ce-am găsit-o, după ce s-a rătăcit, mai devreme. Dar am crezut doar că îmi imaginez.

Asta îi confirmă bănuielile lui Rowan. Chiar şi când copilul de pe pat se holba la ea, încruntându-se, Rowan ştia ce se-ntâmplase.

Cineva sau ceva o luase pe Megan şi lăsase o altă creatură în locul ei.

Orice ar fi fost fiinţa care stătea pe pat, era un impostor. Nu era surioara Larei. Era altceva. Era o zână.

— Rowan, ce s-a-ntâmplat? De ce te uiţi la ea aşa?

Rowan nu putu să-şi ia ochii de la acea fiinţă. Spre uşurarea ei, creatura de pe pat se preschimbă din nou în imitaţia ei; în imitaţia lui Megan. Trăsăturile de zână se dizolvară şi se transformă încă o dată într-o fiinţă umană.

— Nimic, se bâlbâi ea. Nu ştiu nimic.

O împinse pe Lara din drumul ei şi fugi spre uşă, cu braţul ei sănătos strâns tare în jurul lui James. Cumva, răsufla greu, de parcă ar fi alergat pe o distanţă lungă, dar nu se opri din fugă până când nu ajunse în camera ei şi nu închise uşa în urma sa.

N-avea să spună nimănui. Nu putea şi nu voia. Îşi *zise că nu avea ce face, Adevărata Megan era pierdută. Rowan trebuia doar să se concentreze la cum să iasă ea cu James din locul acela.*

Chiar credea că nu va spune nimănui.

Capitolul 11

Povestea lui Red fu întreruptă de un ţipăt înspăimântător venind din coliba de sus. Încetă să mai vorbească şi se dădu înapoi. Auzi un mers târşâit deasupra chepengului de sus, apoi se lăsă tăcerea.

— Ce s-a-ntâmplat după aceea? o îndemnă Eldritch, netulburat.

— Ce se-ntâmplă acolo sus? întrebă Red, uitând momentan de trecut. Ţipătul îngrozitor o înfioră din cap până-n picioare.

Eldritch se aplecă înainte, de parcă ar fi ascultat atent. Apoi, ridică din umeri.

— Poate a venit cineva la colibă, spuse Red, cu vocea ridicată. Poate o să fim salvaţi!

Eldritch râse într-un fel sinistru.

— Mă-ndoiesc. Dac-a venit cineva aici, n-a făcut-o pentru ceva bun. Nu-ţi pierde vremea sperând.

— Întotdeauna e loc pentru speranţă, spuse celălalt bărbat. Red se uită la el şi îl văzu uitându-se urât la Eldritch, cu ochii mijiţi.

Eldritch îl ignoră şi se rezemă din nou de perete, închizându-şi ochii negri. O pojghiţă de sudoare îi acoperea pielea.

Fără niciun avertisment, zăvorul chepengului fu tras înapoi, făcându-i pe toţi să tresară. Urmă o tăcere lungă până când începu să se ridice chepengul; înnebunitor de încet. Apoi, apăru un picior pe prima treaptă.

— Repede! şuieră Red. Coboară din nou!

Se târî iar spre paiele urât mirositoare şi se întinse pe jos, cu ochii închişi, strânşi tare, şi respirând greu, poziţionându-se în aşa fel încât să arate ca şi cum ar fi fost încă legată. Vizavi de ea, bărbatul făcu la fel.

Un geamăt care le întoarse stomacul pe dos îi făcu pe amândoi să se întoarcă spre treptele din piatră. Ceea ce văzură îi făcu pe amândoi să se ridice imediat, uitând de prefăcătoriile lor.

Vrăjitoarea de la Gard cobora în pivniţă clătinându-se, ţinându-se cu o mână de gât, iar cu cealaltă zgâriind peretele în căutarea unui sprijin. Se holba la Red.

— Ce… mi-ai… făcut? îi spuse ea cu asprime. Otravă… m-ai o-otrăvit! Ar fi trebuit să te jupoi… ar fi trebuit să te spintec ca pe un iepure… imediat!

Red se ridică cu greu în picioare, simţind furnicături peste tot din cauza adrenalinei. Ce se întâmpla cu Vrăjitoarea de la Gard?

Femeia făcu încă un pas spre ea, cu mâna întinsă. Pielea îi era plină de băşici, de parcă ceva ar fi fiert sub ea.

— O să plăteşti… pentru asta! şuieră ea, cu ochii aprinşi de răutate. Apoi, adăugă, cu un urlet: Fă… să se oprească… te rog… fă să se oprească! Te rog…

Crede că eu am făcut-o, îşi dădu seama Red, confuză şi îngrozită. Crede că am otrăvit-o cumva!

— Ce se-ntâmplă cu ea? cârâi Eldritch, sărind în picioare. Faţa lui era însufleţită de emoţie. Lanţul ataşat de mâna lui încătuşată zornăi nebuneşte.

— Otravă… m-ai otrăvit…

Red habar n-avea ce se-ntâmpla, dar ştia că asta era, poate, singura lor cale de a scăpa. Trebuia să profite de ea.

— Dă-ne drumul, spuse ea. Vocea ei era fermă şi rece. Era o voce pe care o repetase bine.

Vrăjitoarea se prăbuşi la picioarele ei, zvârcolindu-se pe jos.

— Fă… să se oprească! ţipă ea.

— Dă-ne drumul! repetă Red.

— Da! Orice… doar fă… să se oprească!

— Dă-mi cuvântul tău! spuse Red cu răceală. Jură că ne vei lăsa să plecăm teferi de-aici, şi o s-o opresc.

— Aşa o să fac… Corpul vrăjitoarei se zbătea din cauza spasmelor. O să vă dau drumul… vă promit!

— Cheile! ţipă Eldritch. Să nu uiţi de mine! Ia cheile de la ea!

— Dă-mi cheia, spuse Red neclintită. Unde e?

— Sus…

— Unde sus?

— Te rog… gâfâi vrăjitoarea. Ochii îi erau ieşiţi din orbite din cauza efortului de a vorbi. Era ca un peşte pe uscat din care se scurgea viaţa. Mor…

— Cheia! mârâi Red forţându-se să-şi amintească tot ce făcuse Vrăjitoarea de la Gard. Toate vieţile pe care le răpise. Ameninţările ei diabolice. Şi nu găsi milă în inima ei.

— În… horn… o cărămidă desprinsă… acum… opreşte-o. Salvează-mă…

Bărbatul se ridică şi el în picioare, lângă Red. Se aplecă peste vrăjitoare, cu gura căscată în timp ce ea hârâi încă o frântură dintr-o propoziţie.

— Ajută-mă…

Nu pot, se gândi Red. Aproape că o spuse cu voce tare, dar ceva o opri.

— Nu, rosti Red, hotărâtă.

Faţa Vrăjitoarei de la Gard se strâmbă de furie şi de durere. Apoi, în timp ce Red, Eldritch şi bărbatul o priveau, se zbârci. La propriu. Apoi, fu

înlocuită de o altă faţă; cea a unui tânăr cu ochi scânteietori.

— Pot să duc eu coşul pentru tine? întrebă el înainte de-a-i pieri cuvintele pe buze. Părul îi căzu şi pielea i se umplu de băşici. Se formă un alt chip; de data asta era al unei fetiţe cu bucle blonde. Hainele zdrenţăroase ale vrăjitoarei se încreţiră pe măsură ce corpul de sub ele se micşora până la dimensiunile unui copil. Mi-am pierdut mama! ţipă ea. Mă ajuţi s-o găsesc?

Fetiţa deveni un bătrân.

— O să-ţi arăt eu drumul, vino cu mine! spuse el.

Bătrânul deveni o vânzătoare ambulantă… apoi, un tânăr mizerabil… apoi, o femeie în haine victoriene…

Red se răsuci, neputând să mai privească şi alte chipuri. Acelea fuseseră victimele Vrăjitoarei de la Gard, putea să-şi dea seama de asta. Acei bieţi oameni nu avuseseră nicio şansă, căzând în mâinile ei fără să ştie că vor sfârşi ca nimic mai mult decât o haină; o deghizare vicleană.

O auzi pe vrăjitoare gâlgâind incoerent şi se luptă cu impulsul de a-şi astupa urechile cu mâinile. Urmară câteva zbateri finale ale membrelor vrăjitoarei, apoi, în sfârşit, rămase nemişcată şi liniştită. Eldritch chicoti.

— E moartă! Nu-mi vine să cred, e moartă!

Red simţi cum o cuprinse un val de scârbă din cauza bucuriei lui evidente. Fără tragere de inimă, se întoarse cu faţa la ce mai rămăsese din Vrăjitoarea de la Gard… şi aproape că ţipă când

văzu ce era acolo pe paie.

Era o variantă deformată a ei, vizibilă în lumina care se revărsa din chepengul deschis: pielea ei palidă cu pistrui şi ochii ei verzi, care erau sticloşi şi se holbau la ea. Faţa îi era strâmbată într-un rânjet. În mod ciudat, părul nu avea culoarea şaten-deschis cu care îl vopsise, ci roşcatul ei natural. În timp ce se uita la el, îi trecu un gând prin minte. Vrăjitoarea îi luase o şuviţă din păr, fără să ştie că îl vopsise recent. Oare ingredientele din vopseaua de păr erau cauza otrăvirii sale?

Bărbatul trecu peste trupul lipsit de viaţă, şi şchiopătă spre trepte.

— Haide, îi spuse. Ar fi bine să mergem şi să găsim cheia aia.

Red se scutură şi îngenunche pentru a cerceta corpul, evitând intenţionat faţa. În cutele hainei vrăjitoarei găsi ceea ce căuta: cuţitul ei. Îl vârî la curea, apoi împinse paiele peste corpul întins, înainte de a urca pe scări spre colibă. I se făcu pielea de găină când ajunse în căldura de sus şi, în mod ciudat, încălzirea bruscă o făcu să clănţăne din dinţi. Nu-şi dăduse seama cât de frig şi de umed se făcuse jos în pivniţă.

Coliba era cum o lăsase Vrăjitoarea de la Gard: flăcările lumânărilor pâlpâiau în candelabrele de pe perete, un foc ardea în vatra cuptorului, iar pe plită clocoteau două oale. Red se apropie, simţind cum o rodea stomacul. Trecuse mult timp de când mâncase. Îşi ridică mâinile spre căldura flăcărilor şi se uită în cea mai apropiată oală. Ceva gros şi maroniu, cu hălci de carne neagră, fierbea în ea. Îi

lăsă gura apă, dar nu îndrăzni să se atingă de ele. Bărbatul apăru lângă ea, iar când îl privi inspirând aroma mâncării, înţelese din expresia feţei lui că şi el gândea la fel: nu ştiau ce putea fi înăuntru. Ceea ce o ucisese pe Vrăjitoarea de la Gard putea fi în conţinutul acelei oale. Dezamăgită, se aplecă şi se uită în cealaltă oală. O şuviţă de păr şaten, pe care o recunoscu ca fiind a ei, era aruncată într-un amestec roşu-închis ca sângele. Bucăţi din coaja unui ou pluteau lângă ea şi, în timp ce amestecul scârbos se agita, mai mult din conţinutul lui ajungea la suprafaţă: o bucată de piele de şarpe şi ceva ce arăta ca o gheară.

— Distruge-o, spuse repede bărbatul de lângă ea. Arunc-o în flăcări. Folosind o cârpă de pe cuptor, Red ridică oala şi aruncă tot ce conţinea în foc. În loc să stingă flăcările, cum se aşteptase, ele se înălţară pentru scurt timp, înainte de a se potoli într-un dans vesel.

Bărbatul luă de la ea cârpa şi apucă mânerul oalei cu tocană.

— Nu putem mânca asta, îi confirmă el. O să fac ceva proaspăt. Aşa, o să ştim că e ceva sigur.

— N-ar trebui să aşteptăm, spuse Red. Trebuie să plecăm din locul ăsta îngrozitor.

Bărbatul scutură din cap.

— N-are rost să plecăm acum. Făcu semn către fereastra colibei. Se-ntunecă. Ar fi mai bine să rămânem aici peste noapte, să mâncăm şi să luăm ce provizii putem. Dacă rămânem, o să avem şansa să ne pregătim cum trebuie.

— Dar sunt sigură că e periculos, susţinu Red.

— Nu e mai periculos decât să fim acolo, afară, îi răspunse el. Şi acum, că fiinţa aia din pivniţă e moartă, principala ameninţare nu ne mai stă în cale.

— N-aţi uitat de mine, nu-i aşa? strigă Eldritch de jos. Grăbiţi-vă, găsiţi cheia aia!

— Tu caută cheia, îi spuse bărbatul. Eu o s-arunc asta şi o să fac altceva de mâncare.

Red încuviinţă şi se ridică. Aşteptă ca bărbatul să iasă afară cu oala şi îl auzi răzuind conţinutul ei înainte să-l arunce.

— Merg până la pârâu, strigă el prin uşa deschisă. Mă-ntorc într-un minut.

Imediat ce el dispăru, fata îşi plimbă degetele peste zidăria hornului aflat deasupra cuptorului. Pentru o clipă, crezu că vrăjitoarea o minţise şi că nu era nicio cărămidă desprinsă din zid, dar apoi o găsi, mişcându-se puţin în locul ei. Începu s-o tragă cu îndemânare cu ajutorul degetelor. Era strâns înţepenită în locul ei şi avu nevoie de câteva minute ca s-o scoată. Desigur, când reuşi asta, găsi în spatele ei un loc gol care conţinea câteva lucruşoare. Îşi plimbă degetele peste ele, retrăgându-le şi examinându-le unul câte unul. Chiar atunci intră de afară bărbatul, cu oala proaspăt curăţată.

— Ai găsit cărămida, spuse el. E o cheie acolo?

— Nu, răspunse Red. Sunt multe lucruşoare, dar nicio cheie. Vrăjitoarea a minţit.

Bărbatului îi căzu faţa.

— Trebuie să fie pe undeva. Va trebui să continuăm căutarea.

Ochii lui scrutară animalele captive aflate în colibă şi se opriră pe o cuşcă mică, în care erau nişte iepuri. Merse cu paşi mari spre ea şi scoase unul. Era mare şi gras. Lui Red i se făcu dintr-odată rău când îşi dădu seama că intenţiona să-l omoare. El îi surprinse privirea şi luă cuţitaşul de pe cuptor.

— Îmi pare rău, spuse el, dar trebuie să mâncăm ceva hrănitor. Nu ştim când vom mai găsi mâncare. O s-o fac repede, promit. Merse din nou spre uşă, cu iepurele sub braţ, apoi ezită şi se întoarse. Poate ar trebui să mergi să-i spui lui Eldritch despre cheie, ca să ştie că încă mai căutăm.

Red încuviinţă din nou, neavând curajul să vorbească. Adunându-şi puterile, coborî cu greu treptele către pivniţă, înecându-se când simţi duhoarea cu care se obişnuise cu puţin timp în urmă.

Eldritch se încruntă la ea. Îi simţi mirosul greu de sudoare şi murdărie.

— Ce faci acolo sus? şuieră el. De ce nu m-ai dezlegat încă?

— E o problemă, spuse Red. Vrăjitoarea de la Gard a minţit în legătură cu cheia – nu e unde a spus că o să fie.

Eldritch îşi dădu capul pe spate şi scoase un urlet chinuit.

— Trebuia să fi verificat întâi! ţipă el. Acum e prea târziu! Dacă n-o s-o găsim niciodată?

— O să continuăm s-o căutăm, răspunse Red. Trebuie să fie undeva.

Privi încheietura mâinii lui Eldritch, care atârna

în cătuşă. Era îngrozitoare; un cerc din carne roşie şi crudă o înconjura, ca o brăţară însângerată. Evident, gândurile i se citiră pe faţă, pentru că Eldritch scuipă dintr-odată pe pământ.

— Fier, spuse el. Asta face fierul când intră în contact cu pielea de spiriduş. O privi aproape acuzator. Arde.

— Cum am mai spus, vom continua să căutăm, îi răspunse tăios Red. Se întoarse şi se îndreptă din nou spre scări, nerăbdătoare să scape de mirosul rânced din pivniţă. O să facem ceva de mâncare în curând. O să-ţi aducem şi ţie aici jos când e gata.

Urcă cu greu treptele şi fu tentată să închidă chepengul. Ar fi fost mai uşor să uite în felul acela că pivniţa era locul care o găzduia pe Vrăjitoarea de la Gard moartă şi rămăşiţele celorlalte fiinţe care fuseseră victimele ei. Dar, chiar dacă nu-l plăcea pe Eldritch şi nu avea încredere în el, ar fi fost ceva de neiertat să-l închidă în întuneric. În schimb, se întoarse cu spatele la chepeng şi începu să exploreze restul colibei.

Prin plasele din sârmă ale cuştilor lor, animalele prizoniere o priveau cu ochi neîncrezători. Merse la cea mai apropiată cuşcă, în care era o vulpe. Aceasta mârâi când îngenunche lângă ea, dar se dădu înapoi, departe de uşiţă. Lovi cu forţă cârligul încuietorii şi păşi repede înapoi când uşa se deschise legănându-se. Vulpea ieşi într-o clipită, luând-o la fugă prin uşa deschisă a colibei şi, mai departe, în noapte.

Eliberă vietăţile închise în cuşti una câte una: iepuri, mai multe vulpi şi o cutie plină de molii şi

fluturi, pe care o scoase afară înainte de a o deschide, de teamă că vor zbura spre flăcările lumânărilor sau spre focul din cuptor. La întoarcerea ei, în colibă mai rămăsese o creatură, un iepure chircit în colţul cuştii lui. Era şchiop – piciorul din spate îi fusese zdrobit de o capcană. În rest, era gras şi sănătos. Cu părere de rău, Red zăvorî cuşca. Nu ar fi putut supravieţui în sălbăticie. Ştia că era un candidat ideal pentru oală.

Atunci se întoarse bărbatul în colibă. Puse oala pe foc, aţâţă flăcările, apoi începu să umble prin colibă, căutând prin tot felul de saci şi prin colţuri. Red îl surprinse privind cuştile goale.

— Le-am eliberat, spuse ea.

— Văd. Nu mai făcu niciun alt comentariu, ci doar se întoarse cu vreo câţiva cartofi şi doi morcovi care păreau vechi, pe care îi curăţă apoi de coajă, îi tocă şi îi aruncă în oală. După ce făcu asta, se ridică şi începu să scormonească din nou.

— Cheia trebuie să fie pe undeva pe-aici, bombăni el.

Red se ridică şi îl urmă în colţ.

— Ai grijă pe ce pui mâna, spuse el, plimbându-şi mâinile pe un cufăr mare din lemn. Nu avea încuietoare, aşa că azvârli capacul în spate. Red suspină.

— Rucsacul meu!

Îl înşfacă şi-şi verifică bunurile. Toate erau acolo, împachetate exact aşa cum le lăsase. Sub rucsacul ei erau nenumărate alte obiecte: genţi, pantofi, ceasuri, haine. Fiecare aparţinuseră cuiva.

Cele mai multe dintre ele nu aveau să-şi mai regăsească proprietarul.

Bărbatul îşi întinse mâna şi scoase şi el ceva. Era un cuţit de două ori mai mare decât al lui Red, iar ea îl privi cu atenţie.

— E al meu, spuse bărbatul. E făcut din fier. Şi-l vârî în teaca goală de la curea şi continuă să scormonească prin conţinutul cufărului.

Red se îndepărtă, uitându-se la o masă din spate. Îi atrase privirea un teanc de cărţi. O luă pe prima şi o deschise. În colţul de sus era scris de mână un nume: *Agnes Fogg*. Red se întrebă dacă aparţinuse uneia dintre victimele Vrăjitoarei de la Gard. Când începu să răsfoiască printre paginile cărţii, unele fraze şi notiţe îi săriră în ochi.

Leac pentru negi: *aplicaţi lapte de păpădie la lumina lunii în descreştere*. *Repetaţi timp de trei nopţi*…

— Ce-i aia?

Vocea bărbatului lângă urechea ei o făcu să tresară şi să scape cartea pe masă. Lovi suprafaţa ei, ricoşă, apoi căzu pe podea. Atunci se-ntâmplă un lucru ciudat. Nişte insecte mici şi negre ieşiră din carte şi se împrăştiară pe podea, grăbindu-se spre cotloanele întunecate ale colibei. Red se încruntă şi luă cartea de pe jos.

— Arată ca o carte de leacuri sau de vrăji, rosti ea, deschizând cartea. Una dintre insecte se urcă în grabă pe braţul ei. Vru s-o dea jos, apoi se opri şi se aplecă mai aproape de ea, pentru că insecta nu era ceea ce părea. Era o mică literă „A”.

— Ce naiba…

— E vrăjită, spuse bărbatul. Trebuie că are o vrajă care s-o distrugă dacă e atinsă de mâinile cui nu trebuie.

Red răsfoi paginile cărţii. Fiecare dintre ele era acum goală; cuvintele fugiseră, literă cu literă.

— Avea un nume scris înăuntru, spuse ea. Agnes Fogg. Crezi că a fost o altă victimă? Sau poate că Vrăjitoarea de la Gard i-a furat cartea pentru formulele magice pe care le conţinea?

— Nu, nu cred că-i vorba de asta, răspunse bărbatul încet. Cunosc o Agnes Fogg. A trăit acum vreo două sute de ani în Tickey End. Era o femeie înţeleaptă – vindecătoare şi moaşă – şi s-a împrietenit cu Elizabeth Elvesden, prima doamnă de la Conacul Elvesden, pe care a început s-o înveţe despre leacurile naturale. Dar, după ce un copil pe care l-a moşit Agnes a murit şi s-a răspândit o molimă prin oraş, oamenii din Tickey End le-au acuzat pe amândouă de vrăjitorie. Au scos-o pe Agnes din oraş şi au izgonit-o în pădure. Elizabeth Elvesden a murit într-o casă de nebuni.

— Aşadar, nu crezi că Vrăjitoarea de la Gard a prins-o pe Agnes Fogg? întrebă Red.

Bărbatul scutură din cap.

— Cred că Vrăjitoarea de la Gard e Agnes Fogg – sau cel puţin a fost odată.

Red puse cartea înapoi pe masă.

— Cum crezi că a ajuns să fie cunoscută cu numele acesta? întrebă ea. „Vrăjitoarea de la Gard” sună foarte sinistru.

— Nu are origini sinistre, spuse bărbatul. Expresia de „vrăjitoare de la gard” însemna, pur şi

simplu, „vrăjitoare singuratică”. Vine din vremuri străvechi, când vrăjitoarele trăiau adesea la marginile cele mai îndepărtate ale satului, lângă un gard de hotar. Gardul făcea deseori parte din grădina de ierburi şi plante folosite în meşteşugul lor. Până acum, m-am gândit întotdeauna la numele ăsta ca la ceva bun. Se îndreptă spre foc şi amestecă în oală. Aroma mâncării îi provocă crampe la stomac lui Red din cauza poftei.

— Cum crezi c-a ajuns pe tărâmul zânelor? Să facă lucrurile astea rele?

— Cine ştie? răspunse el misterios. Din câte-am auzit, n-a fost rea de la-nceput. Poate a fost păcălită să vină aici. Sau poate s-a amărât şi a avut resentimente din cauza felului în care a fost tratată şi a găsit o cale de scăpare şi de a se răzbuna.

— A reuşit, spuse Red.

Începu să se învârtă din nou, simţindu-se agitată şi neliniştită după ce fusese ţinută prizonieră în pivniţă. Lăsându-se în jos pe sub o grămadă de piei de animale puse la uscat, văzu o haină din piele de vulpe atârnând pe un suport într-un colţ. Vederea ei o tulbură, dar, în acelaşi timp, avea nevoie de o haină. Îşi întinse mâinile după ea şi şi-o aruncă pe umeri, încheind-o sub bărbie cu o copcă mică.

Imediat se simţi ciudat. Camera din jurul ei i se păru dintr-odată uriaşă, iar bărbatul se înălţă deasupra ei. Fiecare fir de păr de pe corp i se ridică pentru o fracţiune de secundă, apoi simţurile i se ascuţiră. Simţi mirosul tocănii groase, iar auzul îi

era impecabil, amplificând fiecare clocotire a lichidului care se gătea. Uitându-se în jos la mâinile ei, văzu că dispăruseră, fiind înlocuite de două labe maronii-roşiatice.

Pe faţa bărbatului se citea uimirea.

— Extraordinar, şopti el.

— Sunt o vulpe! suspină ea.

Bărbatul rămase cu gura căscată.

— Şi poţi vorbi!

Red intră în panică.

— Dacă am labe în loc de mâini, cum o mai dau jos? Cum îi deschei copca? Bâjbâi inutil cu ghearele la bărbie.

— Calmează-te, îi spuse bărbatul. Încă ai mâini, nu labe. Aminteşte-ţi, e o vrajă. O iluzie.

Red se forţă să se calmeze. Cu ochii minţii îşi imagină mâinile şi reţinu în minte imaginea lor. Apoi le ridică până la bărbia ei, pentru a găsi cârligul. Degetele îl găsiră şi-şi dădu jos haina cu uşurinţă.

— Eldritch mi-a zis că puterile Vrăjitoarei de la Gard sunt extraordinare, spuse ea, amintindu-şi vorbele spiriduşului. Mi-a spus că astea nu sunt vrăji de suprafaţă, ci că pot păcăli chiar şi zânele. Dacă este adevărat, înseamnă că nici oamenii cu clarviziune n-ar trebui să vadă prin ele. Încearc-o, spuse ea, oferindu-i bărbatului haina înfiorătoare.

Acesta o luă şi, după ce ezită o clipă, o aruncă peste umeri şi o încheie. Nu se-ntâmplă nimic – stătu acolo, aşteptând, în timp ce Red îl privea cu speranţă. Cu toate astea, rămase doar un bărbat cu o haină din piele de vulpe, arătând un pic ridicol

când trăgea cu ochiul de sub urechile de vulpe.

— Nu funcţionează, spuse ea, dezamăgită că nu asista la manifestarea puterilor hainei. De ce a mers pentru mine şi pentru tine nu?

Bărbatul îşi dădu jos haina şi i-o înmână.

— Nu ştiu. Poate că haina funcţionează doar pentru o persoană – cea care o poartă prima dată. Cum te-ai simţit când ai încercat-o?

— Ciudat. Cam… păroasă. Mă simţeam de parcă blana nu era doar pe mine, ci era o parte din mine, de parcă ar fi crescut din pielea mea.

Bărbatul făcu ochii mari.

— Atunci, asta e. Haina s-a contopit cu tine. Acum trebuie să rămână a ta, n-ar fi de folos altcuiva.

— Poate găsim una şi pentru tine, spuse Red. O altă deghizare.

Totuşi, după ce căutară prin restul colibei, se dovedi că niciuna dintre celelalte haine nu avu o asemenea putere, chiar dacă găsiră o mulţime de blănuri şi de piei, pe care le adunară şi le îngrămădiră în faţa focului, ca să doarmă pe ele.

— Asta poate însemna doar un singur lucru, spuse bărbatul. Haina aia a fost făcută la comandă. Cineva o să vină în curând după ea. Trebuie să plecăm din locul ăsta la prima rază de lumină.

Era un gând care-i trezi la realitate. Mâncară tocana pe care o gătise bărbatul. Era subţire şi carnea era grasă, dar Red se bucură de ea. Era hrană, iar Red ştia că aceasta nu era întotdeauna garantată.

Fu scutită de intrarea în pivniţă când bărbatul îi

duse jos nişte tocană lui Eldritch, împreună cu vreo câteva blănuri cu care să se învelească. Red îl auzi văitându-se, cerând să ştie de ce nu găsiseră cheia. Se ghemui în blănurile groase, având din nou cuţitul lângă ea. Cu mâncare în burtă şi cu flăcările focului încălzindu-i trupul slab, aţipi un pic, din când în când, în faţa focului, dar fiecare lovitură în obloane şi fiecare ţăcănit al uşii o făcură să se trezească tresărind. În scurt timp, bărbatul se întoarse şi se aşeză puţin mai departe de ea, iar ea îl văzu cu coada ochiului holbându-se la flăcări, de parcă ar fi fost pierdut în gânduri.

Fata îşi închise ochii, hotărându-se să doarmă cât de bine putea, dar era prea încordată.

Respiraţia bărbatului de lângă ea încetini şi, în scurt timp, fu sigură că el adormise. Fu surprinsă atunci când îi aruncă o privire şi văzu că ochii lui albaştri se uitau fix la ea.

— Aşa, spuse el încet. Spune-mi următoarea parte a poveştii tale.

Şi exact asta făcu.

Capitolul 12

Când Tanya şi Fabian se întoarseră la Conacul Elvesden, băiatul trânti uşa de la bucătărie cu atâta forţă, încât o izbi de perete. Oberon sări imediat la castroanele lui, verificând întâi mâncarea, ca de obicei, înainte de a lipăi lacom din vasul lui cu apă, împrăştiind stropi peste tot pe podea.

Florence stătea la masă, îngrijind zâna din

ceas. Îşi ridică privirea, surprinsă de intrarea lor gălăgioasă.

— Fabian, pentru numele lui Dumnezeu! îl mustră ea. O să scoţi uşa aia din ţâţâni într-o zi.

— Îmi pare rău, gâfâi el, trântindu-se pe unul dintre scaune.

Tanya îşi trase un scaun între el şi Florence, chinuindu-se şi ea să-şi recapete răsuflarea după alergare.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Florence, bănuitoare. Tanya, de ce ai frunze şi crenguţe-n păr? Îi aruncă o privire rapidă lui Fabian. Iar tu pari mai murdar ca niciodată, nu că aş fi crezut că aşa ceva e posibil.

— S-a-ntâmplat ceva, reuşi să spună Tanya. În pădure. Îşi scoase o şuviţă de păr din gură. Era lipicioasă din cauza sudorii.

— Aţi fost în pădurea aia? Vocea lui Florence deveni dintr-odată ascuţită. Ce v-am spus? N-aţi învăţat nimic din ce s-a-ntâmplat…

— Am fost cu Warwick, o întrerupse Tanya.

Florence se-ncruntă mai tare.

— Nu-nţeleg unde i-a stat capul. Unde este acum? Şi unde-i Nell şi nenorocita ei de pasăre?

— Asta încercăm să-ţi spunem, zise Fabian şi începu să-i explice ce se întâmplase.

Tanya îl ascultă în timp ce vorbi şi văzu cum expresia feţei bunicii ei deveni tot mai serioasă. Vederea fricii bătrânei nu făcu decât să-i sporească propria frică. Cum aveau să-i găsească pe Warwick şi pe Nell?

Mâna lui Florence înţepeni în aer şi, pentru

prima dată de când intraseră în bucătărie, Tanya observă ceva sclipind pe vârful degetului ei arătător. În cealaltă mână a ei stătea locuitoarea rănită din ceas. Părea că îi era mult mai bine şi se holba cu interes la degetul suspendat. Se ştergea pe buze şi avea ceva auriu şi lipicios în jurul gurii. Apoi, Tanya văzu borcanul de miere deschis pe masă, în faţa bunicii ei; era un ospăţ pentru zâna traumatizată. Privi mai îndeaproape aripile creaturii, dar nu putu să vadă semne evidente ale vreunei reparaţii. Lucrarea bunicii ei era impecabilă.

— Warwick a avut dreptate, spuse Florence cu o voce tremurândă după ce Fabian termină de povestit. Nell şi pacostea ei de papagal ne-au băgat pe toţi în belea.

— Ce ne facem? întrebă Tanya. Cum o să-i găsim?

— Nu ştiu, răspunse Florence. Tot ce-mi trece prin minte e să-i chem pe Corb, pe Gredin şi pe Trisporc. Poate vor şti ei ce să facă.

— Să-i chemi? spuse Tanya. Poţi să faci asta? Chiar poţi să-i aduci aici?

— O, da, răspunse Florence. Pot s-o fac, deşi nu o fac decât dacă e absolut necesar. Vezi tu, nu le place asta. Preferă să vină când vor ei.

— Înţeleg, spuse Tanya, încă analizând veştile. Trecuse ceva timp de când văzuse zânele. În trecut, o vizitaseră mai frecvent, chiar dacă vizitele lor nu fuseseră în niciun fel plăcute. Nu-i trecuse niciodată prin minte că puteau fi chemate.

— Cum faci? Cum le chemi?

— Vino cu mine şi-o să-ţi arăt, spuse Florence, întinzându-se după capacul vasului cu miere. O! exclamă ea dintr-odată, uitându-se-n jos la zâna din mâna ei.

— Ce-i? întrebă Fabian, confuz.

Tanya îşi aminti că Fabian era singurul care nu putea să vadă zâna din mâna bunicii lui.

— Bestia asta mică m-a muşcat! Florence o împinse pe zână pe masă şi puse capacul pe borcanul cu miere.

— E o zână, nu-i aşa? întrebă Fabian cu tristeţe. Aş vrea să le pot vedea.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, îi spuse Tanya.

— Creatură nerecunoscătoare, bombăni Florence frecându-şi degetul.

Se ridică şi le făcu semn Tanyei şi lui Fabian s-o urmeze. Oberon se luă după ei în grabă, frecându-şi botul umed, ca să-l usuce, de piciorul Tanyei. Florence îi conduse afară din bucătărie, oprindu-se ca să închidă uşa – probabil ca să-l ţină pe Scuipă-Foc departe de zână – şi înaintară prin coridorul întunecat până la scări. Cum mergeau după ea, Tanya îşi văzu bunica scoţând o legătură de chei din buzunar. Merseră în linişte prin holul mucegăit până când ajunseră la o uşă pe care Tanya o cunoştea bine: cea a bibliotecii. Florence descuie uşa şi intră repede în cameră, îndreptându-se direct către rafturile pentru cărţi.

Tanya o privi pe bunica ei trecându-şi degetele peste cotoarele cărţilor şi căutând. Atunci, observă că ceva era nelalocul lui. Începu să scruteze rafturile, mijindu-şi ochii. Mai fusese în bibliotecă,

în timpul verii. Prima dată, găsise două lucruri interesante – o carte care conţinea cunoştinţe valoroase despre zâne, distrusă apoi de spiriduşi, şi o tăietură dintr-un ziar în care se relata dispariţia Morwennei Bloom, fosta cea mai bună prietenă a bunicii ei. A doua oară, găsise intrarea din spatele unui dulap pentru cărţi într-unul dintre pasajele secrete ale conacului – şi pe fugara Rowan Fox folosind-o ca ascunzătoare. Cu toate astea, după prima ei vizită, Warwick golise biblioteca de cărţi, sub pretextul de a le dona. Mâna i se opri peste o cărticică înţepenită într-un raft: *Visul unei nopţi de vară*.

Tanya o luă de pe raft şi o răsfoi în timp ce bunica ei era încă întoarsă cu spatele la ea. Nu fu surprinsă când bine cunoscuta tăietură din ziar se desprinse şi căzu în mâinile sale.

Tanya închise cartea cu zgomot, intenţionat, iar bunica ei se uită în jur. Îi căzu faţa când văzu cartea din mâna Tanyei şi-şi dădu seama de greşeala ei.

— Sunt aceleaşi cărţi, spuse Tanya cu o voce joasă. Warwick n-a scăpat de ele, nu-i aşa? A făcut-o doar de formă. S-a prefăcut.

— Îmi pare rău că te-am minţit, rosti Florence. Vocea şi chipul îi erau calme. Dar trebuia să crezi că au dispărut cărţile, pentru siguranţa ta. Aveai prea multe informaţii la dispoziţie şi erau prea multe în joc. Am ştiut că, odată ce aflai de bibliotecă, n-ar fi fost suficient doar să-nchid uşa.

Fabian îi aruncă o privire vinovată Tanyei, iar ea îi ghici gândurile. Împreună, după ce Fabian

furase cheile care aparţineau lui Florence şi lui Warwick, cei doi reuşiseră să exploreze un număr de uşi închise, care ar fi rămas altfel în afara limitelor lor.

— Prin urmare, ce s-a schimbat? întrebă Tanya, gesticulând către cărţi. Cum de nu te deranjează că ştiu acum unde sunt cărţile?

Bunica ei străbătu camera şi cuprinse cu blândeţe faţa Tanyei în mâini.

— Totul s-a schimbat. Acum ştii că sunt clarvăzătoare. Şi sper că, dacă sau când vei avea nevoie de ajutor, vei apela mai întâi la Warwick. Exact cum ai făcut astăzi.

Tanya nu mai spuse nimic, şi atât ea, cât şi Florence se întoarseră la căutările lor. Bunica ei procedase corect; nu pentru că minţise, ci pentru că încercase s-o protejeze. Adevărul era că descoperirea Tanyei legată de tăietura din ziar fusese începutul evenimentelor periculoase din vară.

— Care-i titlul cărţii pe care o cauţi? întrebă Fabian.

— Se numeşte *O sută şi una de reţete perfecte cu foietaj*, spuse Florence, dând la o parte o pânză de păianjen; aceasta ateriză pe botul lui Oberon, făcându-l să strănute.

— Cum o să chemi zânele cu foietaje? întrebă Fabian, nedumerit.

— O să vezi, răspunse Florence, încă scrutând rafturile. Of, fir-ar să fie, chiar nu mai e unde-am lăsat-o – trebuie să fi fost pusă într-un loc diferit când Warwick a înlocuit cărţile.

După cinci minute, Fabian strigă:

— E aici! Scoase volumul din rafturile de lângă pasajul secret care ducea la tunelurile de sub casă. Suflă praful de pe copertă şi i-o înmână lui Florence. Tanya li se alătură. Când bunica o răsfoi, mucegaiul ieşi dintre paginile cărţii vechi. Coperta ei roşu-închis, din pânză, era ponosită şi decolorată. *Roşu ca să ţină zânele departe*, înţelese Tanya dintr-odată, *şi un titlu care ar ţine copiii departe*. *Ascunzătoarea perfectă*.

Florence scoase trei lucruri dintre paginile cărţii: o frunzuliţă verde, o pană neagră şi o mustaţă lungă şi subţire. Tanya le recunoscu pe toate. Aparţineau zânelor. Bunica ei închise cartea cu zgomot.

— Trebuie să-mi promiteţi că nu o să spuneţi nimănui nimic din ceea ce veţi vedea, zise ea.

Tanya şi Fabian îşi murmurară acordul solemn. Florence puse cartea înapoi şi le făcu semn să iasă din cameră. Tanya observă că de data asta nu mai încuie uşa în spatele lor. O urmară înapoi în bucătărie şi aşteptară cât timp Florence dispăru în cămară. Se întoarse după un minut, ţinând strâns în mână o cutiuţă din lemn. O deschise, scoţând la iveală o grămadă de frunzulițe verzi, uscate şi presate.

— Trifoi, rosti Fabian.

— Trifoi cu patru foi, îl corectă Florence. Dacă-l găseşti vreodată, trebuie să-l păstrezi, pentru că are multă putere. Poate să facă o legătură între oameni şi zâne în mai multe feluri. Îngenunche în faţa cuptorului cu adunătura ei de obiecte.

Tanya şi Fabian o urmară repede şi, în timp ce făcu asta, Tanya zări o mişcare în spatele găleţii pentru cărbuni. Micul spiriduş al cuptorului fugi cât putu de repede de lângă ei. Tanya o privi pe bunica ei holbându-se la flăcări. O şuviţă din părul ei lung şi cărunt îi căzuse din cocul strâns la ceafă, plutind până se oprise pe obrazul femeii.

Florence îşi ridică mâna, ţinând în ea pana neagră a Corbului, îi adăugă una dintre frunzele de trifoi cu patru foi şi un singur fir de păr smuls din capul ei. Cu o mişcare a încheieturii, aruncă toate trei lucrurile în foc. O spirală de fum se ridică pe horn şi, când se-ntâmplă asta, strigă:

— Cu toate puterile, te chem la mine!

Îşi smulse încă un fir de păr şi îl adăugă lângă mustaţa Trisporcului şi altă frunză de trifoi cu patru foi, apoi le aruncă în flăcări, rostind pentru a doua oară aceleaşi cuvinte. Când se aplecă după al treilea obiect, o frunză din haina lui Gredin, ezită, apoi îşi întinse mâna spre Tanya.

— Poftim.

— Vrei ca eu să... să fac asta?

— Gredin e apărătorul tău, răspunse Florence. Tu mai mult ca oricine ai dreptul de a-l chema.

Emoţionată, Tanya luă frunza de la bunica ei. Îşi linse degetul şi îl cufundă în cutia cu trifoi. Una dintre frunze se lipi de vârf şi o scutură ca să-i cadă-n palmă. Cu cealaltă mână îşi smulse un fir de păr din cap. Flăcările sfârâiră încă o dată în timp ce aruncă cele trei obiecte în ele.

— Cu toate puterile, te chem la mine, spuse ea cu o voce clară.

— Acum, ce facem? întrebă Fabian, neliniştit.

— Aşteptăm, răspunse Florence.

Trecu mai mult de o oră până veniră zânele. Tanya, Fabian şi Florence stăteau într-o tăcere discretă în bucătărie, uitându-se la foc. Începuse să se-ntunece afară, iar tensiunea îngrijorării în legătură cu ce se alesese de Warwick şi de Nell începuse să li se strecoare în inimi. Florence continua să facă nenumărate ceşti de ceai, care se răceau pentru că nimeni nu avea chef să le bea, în timp ce Fabian era arţăgos şi insuportabil, asigurându-se că orice discuţie se termina înainte să înceapă.

În afară de trosnetul flăcărilor, Tanya mai auzi şi alte sunete: o ploaie uşoară care lovea ferestrele; sughiţul ocazional al zânei din ceas, care se îmbuibase ca nebuna cu miere; şi sforăitul lui Oberon împreună cu tresărirea ciudată a piciorului şi scheunatul încet în timp ce urmărea iepuri în visele lui.

— De ce n-au ajuns încă? întrebă Fabian, încruntându-se la Florence. Ce rost are să le chemi dacă nu vin imediat?

— Cum ţi-am explicat deja, vor veni imediat ce vor putea, îi răspunse Florence.

Fabian tăcu pentru o clipă, dar Tanya îşi dădu seama că nu se calmase. Nările începură să i se lărgească atunci când respira, un semnal al agitaţiei lui crescânde.

— Voi putea să le văd?

— Nu ştiu, răspunse Florence. Dacă vor şti că eşti conştient de prezenţa lor, atunci da. Ar putea

alege să se-arate, dar să nu te miri dacă n-o să vezi nimic.

Din fericire, nu mai aşteptară mult până să afle, pentru că, exact în acel moment, uşa din spate se deschise trântindu-se şi, odată cu stropii fini de ploaie, intrară două siluete, trupurile lor învăluite de mantii umplând cadrul uşii.

Fabian tresări imediat în scaunul lui, cu faţa palidă luminată dintr-odată de speranţă.

— Tată?

Cu toate astea, Tanya observă felul în care flăcările slăbiră şi tresărirea pleoapelor care o dădu de gol. Un miros de pădure se strecură în bucătărie, intens şi proaspăt. Nu aveau de-a face cu nişte vizitatori obişnuiţi.

Cei doi oaspeţi îşi lepădară mantiile, dezvăluind o femeie cu pielea ivorie, îmbrăcată într-o rochie din pene negre, şi un bărbat tânăr, cu pielea întunecată, îmbrăcat într-un costum din frunze. La fel ca Fabian, Tanya rămase cu gura căscată. Nu mai văzuse niciodată două zâne de statura unui om. Îi apăruseră doar ca nişte versiuni micuţe, ca nişte păpuşi, ale celor care stăteau acum în faţa ei.

— Corbule, Gredin, rosti Florence. Vă rog, luaţi loc.

Zânele primiră invitaţia cu gesturi scurte ale capului, trăgându-şi scaunele lângă Tanya şi Fabian, în faţa focului. Tanya le evită privirile, simţindu-se jenată. Mai avea până să se obişnuiască să primească zâne în vizită fără să se aştepte la vreun fel de pedeapsă, şi niciuna dintre

ele nu părea încântată să fie acolo. Înainte de a se aşeza, Corbul îşi băgă mâna între faldurile rochiei şi scoase de-acolo o fiinţă mică, fornăitoare, de mărimea unui porcuşor de Guineea, pe care o ţinu în braţe. Apoi, o puse pe covor, în faţa cuptorului, unde începu să adulmece ghetele lui Fabian, în timp ce-şi plie la spate aripile mâncate de molii.

— E…? începu Fabian mirat.

— Da, termină Tanya. E Trisporcul.

În timp ce priveau, un gândăcel ce alerga pe cuptor îi atrase privirea Trisporcului. Acesta se mişcă surprinzător de repede şi, după ce-l linse şi îl înghiţi cu zgomot, gândăcelul dispăru.

Florence se îndreptă încă o dată spre cămară, întorcându-se cu un recipient care conţinea o substanţă pe care o amestecă în nişte căni cu apă fierbinte, apoi le împărţi. Tanya o mirosi, şovăitoare, pe a ei. Mirosea a ierburi, iar băutura era ciudat de amară. Suflă în ea înainte să o guste şi fu la fel de neplăcută precum se aşteptase.

Florence fu ultima care se aşeză. Zânele o priviră, aşteptând.

Gredin vorbi primul.

— De ce ne-ai chemat? Buza lui se curbă puţin, de parcă şi-ar fi dezvelit dinţii.

Florence îşi împinse cana pe poliţa căminului.

— S-a întâmplat ceva grav. Warwick a dispărut în pădure, împreună cu menajera noastră, Nell. Au fost luaţi de zâne.

Gredin îşi miji ochii galbeni.

— De unde ştii? întrebă Corbul cu răceală.

— Am văzut, spuse Tanya şovăitoare. Vreau să

spun... eu am văzut. Nell a nimerit într-un cerc al zânelor şi a fost prinsă într-un fel de dans vrăjit. Warwick a încercat s-o scoată, dar a fost prins şi el... şi au sfârşit prin a fi luaţi de petrecăreţi şi purtaţi din cerc în cerc prin pădure.

— Cum a ajuns această Nell în cercul zânelor? întrebă Gredin. E clarvăzătoare?

— Nu, răspunse Tanya. Cel puţin, nu cred. Se uită mirată la bunica ei.

Florence dădu din cap.

— Cred că a nimerit într-unul din greşeală.

— Câţi petrecăreţi erau în el? întrebă Corbul pe un ton mai blând. Poţi să mi-i descrii?

Tanya îşi închise ochii şi şi-i aminti: spiriduşul, faunul şi bătrânelul înaripat. Când termină, Corbul şi Gredin vorbiră cu voci joase unul cu celălalt timp de câteva minute. În cele din urmă, se întoarseră.

— Îi cunoaştem pe cei trei. Sunt nişte poznaşi. Se pare că sunt în drum spre Avalon pentru sărbătorirea Samhainului, adunând în drumul lor oameni naivi pentru distracţie.

Tanya se încruntă.

— Ce-i Avalonul?

— Şi Samhainul? adăugă Fabian, găsindu-şi în cele din urmă curajul de a se adresa zânelor aflate în vizită.

— Avalon e numele uneia dintre intrările în tărâmul zânelor, spuse Corbul. E cea mai cunoscută dintre toate, dar şi cea mai periculoasă, pentru că acolo sunt curţile zânelor. E pe un deal vechi, care a fost odată insulă.

— Iar Samhainul, continuă Gredin, e un cuvânt

vechi care înseamnă „sfârşitul verii”. E noaptea pe care oamenii o numesc „Halloween”, noaptea în care curţile trec de la domnia zânelor Sealie la cea a celor Unsealie[2]. E o noapte periculoasă.

Tanya simţi o greutate pe inimă.

— Credeţi că acolo au fost duşi Nell şi Warwick? La curţile zânelor, pentru jocurile şi sărbătorile lor ciudate?

Corbul dădu din cap, mişcarea făcându-i vârfurile ascuţite ale urechilor să iasă prin părul ei negru.

— Probabil.

Fabian sări de pe scaunul lui.

— Trebuie să facem ceva! Trebuie să-i găsim şi să-i aducem înapoi!

— Stai jos, îi spuse Gredin cu răceală. N-ai să faci nimic altceva decât să stai aici şi să aştepţi, în caz că se vor întoarce din proprie iniţiativă. O să-i caut eu, împreună cu Trisporcul şi Corbul.

— Lăsaţi-mă să vin cu voi, îi imploră Fabian. Vă rog!

Dar Corbul şi Gredin deja se ridicau.

— E prea periculos pentru oricare dintre noi, spuse Florence. Corbul se întoarse spre Gredin, care-şi sorbea ultimele picături din băutura amară.

— Trebuie să plecăm imediat. Dacă i-am putea prinde înainte de a ajunge la curte, ar avea o şansă.

---

2 Sealie şi Unsealie sunt cele două curţi ale zânelor; curtea Sealie este cunoscută ca fiind cea binefăcătoare, iar curtea Unsealie este cea răutăcioasă. Cele două curţi conduc, pe rând, tărâmul zânelor (n.red.)

Se ridicară şi-şi aruncară încă o dată peste umeri mantiile întunecate, punându-şi glugile pe cap ca să-şi ascundă feţele. Florence merse cu ei până la uşă, cuprinzându-se cu braţele când vântul rece suflă dinspre grădină.

— O să ne-ntoarcem când o să avem veşti, spuse Corbul. Acestea fură singurele vorbe de rămas-bun. Fără alte vorbe şi chiar fără o a doua privire în urmă, Corbul şi Gredin se transformară dintr-odată, micşorându-se la mărimea pe care Tanya o cunoştea şi, însoţiţi de Trisporc, îşi luară zborul. Tanya şi Fabian se alăturară lui Florence la uşă, privindu-i cum se ridicară în zbor peste gardul grădinii şi se îndreptară spre pădure înainte de a dispărea din vedere.

Florence închise uşa şi o încuie.

— Nu-i corect! izbucni Fabian.

Tanya se întoarse cu faţa la el şi fu şocată să vadă că mânia şi frustrarea lui se manifestau prin lacrimi. Plângea, în văzul tuturor.

— Ar fi trebuit să mă ia cu ei, hohoti el, aruncându-se pe scaun. Aş fi putut ajuta. Vreau să ajut!

Tanya îl privi şocată. Nu ştia ce să-i spună ca să-l consoleze. Se simţi inutilă, dar apoi Florence îşi trase un scaun lângă el şi îl strânse în braţe. Tanya observă uşurinţa gestului – care nu existase niciodată între ea şi bunica ei. Dar nu avu resentimente. Florence era probabil singura mamă pe care Fabian o cunoscuse vreodată.

— Ştiu, Fabian, îi spuse Florence. Ştiu, dar tot ce putem face e să aşteptăm.

— Ce rost are să aşteptăm? întrebă Fabian amărât, cu vocea înăbuşită de umărul lui Florence. Ar trebui să facem ceva!

O lovitură puternică în uşa din spate îi întrerupse.

Fabian se ridică într-o clipă şi alunecă până la uşă.

— Poate s-au răzgândit! gâfâi el. Poate s-au întors să mă ia cu ei! Descuie uşa şi o deschise trântind-o.

În loc de cele două siluete întunecate de zâne pe care Fabian spera să le vadă, în pragul uşii stătea o femeie foarte bătrână, în haine zdrenţăroase, cu şalul peticit şi cu părul lung, cărunt şi împletit, din care picura ploaia. Tremurând lângă ea, o femeie durdulie ţinea strâns o pătură în jurul ei. Picioarele ei încălţate cu şlapi erau învineţite de frig.

— Morag Nebuna! strigă Fabian. Şi Nell!

— Spune-mi doar Morag, te rog! izbucni bătrâna ţigancă. Pot să intru?

Capitolul 13

După ce asistase la transformarea lui Megan, Rowan o evită pe Lara de câte ori putu. De fiecare dată când Lara intra într-o cameră, Rowan pleca, iar dacă Lara zăbovea pe coridor; Rowan alegea un drum diferit, chiar dacă asta însemna că ajungea în altă parte. Când conversaţia era inevitabilă, Rowan nu-i spunea nimic Larei, insistând că-şi imagina diferenţele din comportamentul surioarei ei. În cele

din urmă, Lara nu mai întrebă nimic.

Mintea lui Rowan era şi ea tulburată. Pe lângă faptul că încerca să facă faţă pierderii părinţilor; acum se mai şi temea de faptul că James sau un alt copil cum ar fi să aibă o soartă asemănătoare cu a lui Megan. Cunoaşterea faptului că un copil care stătea la doar câţiva metri de frăţiorul ei în creşă nu era o fiinţă umană îi apăsa conştiinţa ca plumbul. Diferenţele din comportamentul copilului fuseseră observate de personal – părul care crescuse prea repede şi apetitul insaţiabil – dar, în câteva zile, ambele se diminuară, iar înfăţişarea şi comportamentul fetiţei deveniră mai potrivite cu ale celorlalţi copiii de care era înconjurată. În curând, totul fu dat uitării.

Totuşi, Rowan nu putea fi păcălită. Ştia că era doar o iluzie şi, de câte ori putea, îl lua pe James de la creşă şi nu-l scăpa din ochi. Braţul ei rupt o stânjenea în tot ce făcea şi tânjea după ziua, tot mai apropiată, în care avea să-i fie scos ghipsul. Primul ei gând era să-i scrie scrisoarea mătuşii Rose, şi încă încerca să-şi dea seama ce ar fi trebuit să spună ca s-o convingă pe aceasta să le ofere un cămin ei şi lui James.

Era prima săptămână din februarie; trecuseră patru săptămâni de la accident în tot acest timp, Rowan îşi *petrecuse multe ore cu un consilier, vorbind* despre *sentimentele, speranţele şi temerile ei. Se hotărâse ca, odată ce era pregătită, un meditator privat să fie angajat ca s-o înveţe. Până atunci, şi între vizitele şi zilele petrecute la plimbare cu Ellie, Rowan se pierdea în cărţi. Casa*

de copii avea o mică bibliotecă, dar se făceau şi excursii săptămânale la biblioteca oraşului. Într-o după-amiază, în timp ce mergeau în grup pe străzile pietruite din Tickey End, Rowan se gândi cât de frumos era, cu clădirile lui mici şi strâmbe şi cu aleile sale.

Biblioteca oraşului era mică şi nu prea bine îngrijită. Chiar şi-aşa, grupul se repezi cu veselie spre secţia pentru copii. Rowan alese câteva cărţi pentru James şi se aşeză pe nişte perne mari din colţ, lăsându-l să se uite prin ele. De-abia se aşeză aşa confortabil, că se trântiră gemenele lângă ea, cu strigăte şi chicoteli care le făcură să primească o privire mânioasă şi un linişte, vă rog din partea bibliotecarei morocănoase de la tejghea.

Penny îi împinse-n faţă o carte roasă.

— Vrei să ne citeşti?

Rowan oftă şi luă volumul, dar, când îl privi mai bine, scutură din cap şi i-l înmână înapoi.

— Nu-mi place povestea asta, spuse ea hotărâtă. Alege alta.

— Dar o vreau pe asta, se bosumflă Penny.

— Ei bine, eu n-o vreau, rosti Rowan. Aşa că, dacă vrei s-o auzi, va trebui să ţi-o citeşti singură. Ignoră expresia rănită a lui Penny şi se întoarse cu spatele la ea. Adevărul era că îi plăcuse acea poveste cândva. Era despre Fluierarul Pestriţ din Hamlyn, care i-a dus pe copii departe intonând cântecele lui magice. Dar acum, după dispariţia lui Megan, gândul de a citi ceva ce avea legătură cu dispariţia unor copii o speria.

— Nu pot, se plânse Penny. De asta ţi-am cerut

ţie. Eu nu citesc bine. Eşti rea.

— Alege altceva, îi spuse Polly, răsfoind o carte care era într-o stare şi mai proastă decât cea pe care o alesese sora sa.

— Ce ai acolo? o întrebă Rowan, uitându-se dispreţuitoare la paginile ferfeniţoase.

— E despre zâne, răspunse Polly; întorcând paginile cu neatenţie. Mă uit doar la poze – cele care au mai rămas. Multe pagini au fost rupte.

Rowan îşi ciuli imediat urechile. O privi cu nonşalanţă, aşteptându-se la o carte de poveşti, demodată şi sentimentală. Totuşi, spre surprinderea ei, nu părea a fi niciuna, nici alta. Copertei ei verde-închis îi lipsea învelitoarea.

— Eşti sigură că aia-i o carte pentru copii? întrebă ea.

Polly ridică din umeri.

— Am găsit-o la secţia pentru copii, aşa că asta ar trebui să fie. A căzut în spatele rafturilor. Am găsit-o doar pentru că am scăpat o altă carte acolo. Răsfoi paginile, dezinteresată. Oricum, e o prostie. Toată lumea ştie că zânele nu arată aşa. Trebuie să fie drăguţe, nu urâte. Şi, pe deasupra, a fost mâzgălită.

Se ridică şi se plimbă, lăsând cartea într-un cărucior, în timp ce ea căuta altceva. Între timp, Penny se întoarse cu o altă carte, pe care i-o oferi îmbufnată lui Rowan.

Rowan începu să citească, dar nu fu atentă la niciun cuvânt. Mintea îi stătea la cartea pe care Polly o aruncase, dar ştia că nu trebuia să facă mare caz din ea. Ultimul lucru pe care-l voia era să

atragă atenţia asupra ei. O dată la câteva minute, privirea i se îndrepta spre carte, nerăbdătoare să vadă dacă mai era acolo. Îşi ţinu respiraţia şi uită să mai citească la un moment dat, când bibliotecara se opri lângă cărucior. Un ghiont de la Penny o forţă să continue şi, când îşi ridică din nou privirea, bibliotecara plecase şi cartea încă mai era acolo.

Apoi, se întâmplă ceva ciudat. Partea din mijloc a cărţii se ridică şi, cum privea Rowan, o femeie mărunţică ieşi de sub ea, clipind de *parcă ar fi hibernat printre pagini. Mirarea de pe feţişoara ei ascuţită se transformă repede în furie. Rowan îşi dădu seama că se cuibărise în acea carte veche. Acela trebuie că era motivul pentru care fusese găsită în spatele rafturilor. Nu era din întâmplare acolo, zâna se ascunsese în acel loc dinadins, iar Polly o scosese din greşeală.*

Părul femeii micuţe era lung şi încâlcit, răsucindu-se în jurul corpului ei ca o blană. Dedesubtul lui, Rowan putu distinge o rochie zdrenţuită dintr-un material care arăta foarte vechi, cenuşiu şi şifonat – la fel ca zâna. Era desculţă, iar braţele şi picioarele sale erau subţiri ca nişte crenguţe. Uitându-se prin bibliotecă, o surprinse pe Rowan privind-o şi-i aruncă o căutătură furioasă.

Penny o înghionti din nou.

— De ce nu citeşti? se plânse ea.

— M-am săturat, izbucni Rowan, închizând cartea. Vreau să-i citesc lui James. Penny oftă de supărare, se ridică şi plecă să bată la cap pe

altcineva. Rowan luă o carte de la James şi se prefăcu ocupată cu ea. James stătea liniştit în poala ei, mestecând o şuviţă din părul său lung şi roşu.

Aşteptă să vadă ce va face zâna. Nu trebui să aştepte multă vreme.

Cu un ţipăt care ajunse până la Rowan, zâna azvârli cartea din cărucior. În căderea ei, lovi o altă carte ieşită în afară şi ateriză mototolită pe covor.

Creatura sări din cărucior şi ateriză pe tejgheaua bibliotecarei. În acel moment, femeia îşi întindea cu grijă mâna spre o cană aburindă, fiind singura persoană autorizată să mănânce sau să bea în bibliotecă. Când degetele ei atinseră uşor toarta, zâna împinse răutăcioasă cana şi o răsturnă. Conţinutul ei se vărsă peste tot biroul şi îmbibă un teanc de cărţi şi o grămadă de documente.

Bibliotecara suspină, câţiva oameni se uitară la presupusul accident şi ţâţâiră, iar un alt membru al personalului se grăbi s-o ajute. Zâna cotcodăci triumfătoare în timp ce-şi admira reuşita, apoi, desfăcându-şi aripile uscate, îşi luă zborul, aterizând pe unul dintre birourile din apropiere. Acolo, azvârli un teanc de cărţi şi de hârtii pe podea, spre marea confuzie a tânărului aşezat la birou. Apoi păşi apăsat şi răsfoi paginile unei cărţi din care o adolescentă îşi lua notiţe cu sârguinţă, făcând-o să-şi piardă sursa din care-şi lua informaţiile.

Tărăboiul continuă: cărţile căzură de pe rafturi şi apoi luate din mâinile oamenilor care fură traşi

de păr; şireturile legate unul de altul; *permisele de bibliotecă amestecate*; *din stilouri curgea cerneala*.

Rowan privi totul. *Şi*, *pe măsură ce zâna se apropia*, *observă ceva ciudat*. *Un grup de elevi de la şcoala din localitate era complet evitat de zână*, *care părea să* nu-i *vadă deloc*. *Apoi*, *ignoră un bărbat de vârstă mijlocie*, *care privea năucit peste ziarul lui la tot ce se petrecea în jurul său*, *şi merse să chinuie o bătrânică*, *desfăcându-i părul din cocul îngrijit*, *înainte de a trece la următoarea persoană*. *Toţi cei din calea ei fură atacaţi*, *aparent fără motiv*; *aşa că Rowan se întrebă de ce elevii şi bărbatul scăpaseră de atenţia zânei*. *Continuă s-o privească*, *în timp ce zâna se apropia de locul în care stătea ea*. *Apoi se întâmplă din nou*: *zâna le evită pe gemene şi merse s-o împungă pe Sally în braţ cu o agrafă de păr furată*. *Sally îşi pălmui braţul şi se uită suspicioasă în jurul ei*, *de parcă s-ar fi aşteptat să vadă vreun gândac*.

Rowan se holbă de-a dreptul, *cu mintea suprasolicitată*, *încercând să înţeleagă ce se întâmpla*. *Zâna nu părea dornică să cruţe pe cineva de atacul ei*, *aşa că de ce lăsase în pace anumiţi oameni*? *Cum erau acei oameni diferiţi faţă de ceilalţi aflaţi în bibliotecă*?

Trebuie să aibă ceva în comun, *îşi spuse în sinea ei; ceva ce-i scăpa*. *Dar ce*? *Atunci îi veni o idee*. *Dacă oamenii pe care zâna îi cruţase puteau s-o vadă*? *Poate îi ataca doar pe cei care nu erau conştienţi de existenţa zânelor*. *Totuşi*, *chiar în timp ce gândea asta*, *mintea ei deja înlătura ideea*. *Ar fi observat dacă cineva ar fi fost clarvăzător* –

mai ales dacă ar fi fost vorba despre *gemene*.

Deci, care era explicaţia? Cercetă oamenii din nou, căutând o asemănare evidentă sau o trăsătură comună. În cele din urmă, o descoperi.

Toţi purtau roşu.

Sacourile identice din uniforma şcolară a copiilor erau de un roşu intens. La rândul lui, bărbatul purta pantaloni roşu-deschis, iar gemenele aveau rochii roşii, identice.

Rowan privi în jur; uitându-se la oricine era în calea zânei. Părea că se îndrepta din nou în direcţia rafturilor şi se întrebă dacă se întorcea în cuibarul ei. Doar doi oameni îi mai stăteau în cale: un tată care-i citea copilaşului lui, un băieţel un pic mai mare decât James. Când trecu pe lângă copil, zâna trânti cartea şi o închise peste degetele băieţelului, prinzând şi degetele mari ale bărbatului. Din fericire, cartea era subţire, aşa că acţiunea nu i-ar fi putut răni, dar şocul fu suficient cât să-l facă pe copil să se strâmbe şi să izbucnească în lacrimi.

Mulţumită de haosul pe care îl crease, zâna îşi *adună în jurul ei părul îngrozitor de încâlcit şi sări printre rafturi, dispărând*.

În timp ce persoanele aflate în librărie începură să-şi ridice cărţile căzute, să cureţe băutura vărsată şi să-şi frece degetele rănite, Rowan auzi mai multe râsete nervoase şi o tuse jenată.

— Trebuie să fie ceva în aer azi, auzi pe cineva şoptind.

Grupul îşi adună bunurile şi cărţile alese, pregătindu-se de plecare. Rowan luă cărţile pe

care le alesese pentru James şi îi ceru lui Polly să-l ţină de mână pe frăţiorul ei în timp ce ea duse volumele la tejghea. Pe drum, adăugă în teancul ei cartea ferfeniţoasă din care ieşise târându-se zâna. Pulsul i se acceleră când o ridică, pentru că, deşi era foarte deteriorată, putea observa că nu era o lectură fantezistă, ci una care conţinea elemente de folclor – ceva ce-i putea fi de mare folos.

În timp ce o aşteptă pe bibliotecară, o răsfoi, uitându-se la imaginile ciudate şi vechi. Unele erau picturi, altele erau gravuri în lemn. Una dintre ilustraţii îi atrase atenţia. Înfăţişa o fiinţă urâtă şi zbârcită la faţă, într-un pătuţ de copil, şi o femeie uitându-se speriată la ea. Sub imagini erau cuvintele: Un înlocuitor lăsat în locul unui copil uman poate fi un copil de zână, o zână bătrână sau chiar o bucată de lemn cioplit, vrăjit ca să arate ca un copil adevărat.

Înlocuitor. Cuvântul era sinistru. Întoarse pagina, dar tocmai atunci teancul ei de cărţi alunecă pe tejghea spre bibliotecară.

— Unde ai găsit vechitura asta? o întrebă femeia. E într-o stare groaznică.

— Era în spatele rafturilor, îi explică Rowan. Şi pare să fi stat acolo mult timp.

— Cred şi eu, spuse bibliotecara. Lasă-mă să văd dacă mai avem o copie. Care-i titlul?

Cartea era atât de grav uzată, încât nici Rowan, nici bibliotecara nu reuşiră să-i descifreze titlul de pe copertă sau de pe cotor. În cele din urmă, bibliotecara se uită în carte după un număr de referinţă înainte de a merge la un alt birou

pentru a verifica registrele.

— Mă tem că e singurul exemplar, spuse ea când se întoarse. N-o poţi scoate din librărie. Strâmbă din nas. Oricum, va trebui aruncată – nu e bună nici de vândut într-un talcioc. Luă cartea şi o puse după tejghea.

— O s-o aruncaţi? întrebă Rowan. De ce nu puteţi să mă lăsaţi s-o iau?

Bibliotecara pufni, iar Rowan avu dintr-odată impresia că era necooperantă în mod intenţionat.

— Nu pot să eliberez cărţi sub standard. Ar face o reclamă proastă bibliotecii.

— Aşa că mai degrabă aţi arunca-o decât s-o daţi cuiva care-şi doreşte s-o citească?

— Domnişoară, nu eu fac regulile.

— Va fi înlocuită?

— Nu cred. Probabil nu se mai tipăreşte.

Rowan îşi miji ochii. Cuvintele femeii aveau un aer de mulţumire de sine.

— Vă rog, încercă ea din nou. E important. Am… am nevoie s-o citesc.

Dar femeia scutură din cap. Discuţia se termină.

Mai târziu, când James adormi, Rowan scotoci printre hainele ei, căutând ceva roşu. Î*n cele din urmă, găsi un cardigan vechi, cu ciucuri, şi îl îmbrăcă. După aceea, căută ceva roşu pentru James, dar tot ce găsi fu o pijama în care era imposibil să-l îmbrace, având un singur braţ funcţional. Cercetând coridoarele, găsi un prosop roşu întins pe balustradă şi îl înfăşură în jurul frăţiorului ei. Apoi, se furişă până în baie.*

La început, nu crezu că spiriduşul era acolo, dar aşteptă, ascultă şi imediat auzi gâlgâitura care-l dădea de gol. După o clipă, ieşi din scurgere cu grijă şi se uită în jur. Imediat, Rowan îşi dădu seama că nu o văzuse. Privi în linişte, pentru câteva minute, cum creatura se învârti prin cadă, sorbind fire de păr rătăcite şi chiar o bucată veche de săpun. Apoi, ochii lui bulbucaţi ieşiră în afară când zări ceva la marginea căzii: un lănţişor subţire, cu un pandantiv în formă de stea, lăsat de una dintre fete. Creatura înhăță bijuteria cu un chiţăit de bucurie.

— Hoţ mic şi murdar, murmură Rowan.

Creatura îşi ridică privirea, evident şocată. O văzuse. Când alunecă înapoi în scurgere, Rowan încercă să înţeleagă ce se întâmplase. Nu o văzuse la început, era sigură de asta. Dar, când vorbise… rupsese cumva vraja. Culoarea roşie acţiona ca un fel de camuflaj pentru zâne, chiar dacă nu era perfectă. Dar acum putea fi sigură de două lucruri. Primul: exista o metodă prin care atât ea, cât şi James se puteau ascunde de zâne.

Al doilea: dacă exista o metodă, atunci cu siguranţă mai existau şi altele.

Capitolul 14

Red se trezi în zori cu o durere de cap din cauza oboselii. Totul în coliba Vrăjitoarei de la Gard era nemişcat şi tăcut, cu excepţia respiraţiei bărbatului care dormea la un metru de ea. Lumina şi un curent rece ca gheaţa îşi forţau intrarea prin

crăpăturile din obloanele ferestrelor. Red luptă cu ispita de a se adânci în blănurile groase care o acopereau. Fiecare respiraţie făcea un norişor în aer.

Observă faţa bărbatului. În somn, arăta mai puţin sever şi avea o urmă din ceva care ar fi putut fi frumos la el cândva, în altă viaţă. Încă nu-i cunoştea povestea; nu-i ştia nici măcar numele şi nici cum să-i spună, de fapt – îşi dădu seama că nici nu voia să ştie. Încă nu-i spusese toată povestea ei. Acum, se îndoia că avea să o facă vreodată. Într-o decizie luată într-o fracţiune de secundă, ştiu că va pleca singură din coliba Vrăjitoarei de la Gard.

În linişte, rulă blănurile din nou într-un sul. Le lua cu ea. După aceea, se ridică şi luă haina din piele de vulpe, pe care o folosise ca pernă, şi o vârî în rucsac. Scrută coliba pentru ultima dată, asigurându-se că avea toate bunurile ei şi orice altceva i-ar fi fost de folos.

Fără să scoată niciun sunet, ridică zăvorul uşii de la colibă.

— Pleci fără să-ţi iei rămas-bun? o întrebă o voce.

Se întoarse. Ochii albaştri ai bărbatului erau deschişi şi o priveau.

— Am presimţit că s-ar putea să faci asta.

— La revedere, îi spuse ea tăios, întorcându-se din nou spre uşă.

— Ştiu cine eşti.

Red înlemni. Instinctul îi spunea că el juca la cacealma, dar nu putea fi sigură.

— Nu, nu ştii.

— Pe bune? Vrei să spui că nu eşti fata care fură înlocuitorii de copii, returnându-i zânelor în speranţa de a schimba unul cu fratele ei dispărut? Nu eşti fata care s-a ascuns în tunelurile de sub Conacul Elvesden până când ai fost descoperită de nepoata proprietarei? Şi nu eşti fata care a intervenit când aceeaşi fată a fost în pericol de a fi atrasă pe tărâmul zânelor, luându-i locul?

Zăvorul alunecă din mâinile lui Red.

— Cine eşti?

— Sunt îngrijitorul Conacului Elvesden. Fata despre care ţi-am vorbit mi-a povestit despre tine – cum ai salvat-o.

— N-am salvat-o, răspunse Red. Am făcut totul doar pentru mine, ca să ajung aici de dragul fratelui meu. N-am făcut-o pentru Tan – se opri la timp, amintindu-şi să nu-i dezvăluie numele. Din locul lui din pivniţă, Eldritch o putea auzi şi, chiar dacă absenţa Tanyei însemna că nu putea fi legată cu numele, Red tot nu voia să rişte să-l pronunţe cu un spiriduş prin apropiere. N-am făcut-o pentru ea, încheie Red.

— Nu cred că asta e în întregime adevărat. Bărbatul îşi aruncă pe spate blănurile care-l acopereau şi-şi suflă în mâini.

— Nu-mi pasă ce crezi. Eu plec.

— Ştiu că pleci, dar vin şi eu cu tine.

Red se holbă la el, înfuriată. Era în picioare, măturând rămăşiţele focului şi făcând un altul, calm.

— Merg singură, spuse ea cu răceală. Eşti

rănit. M-ai încetini, şi nu te vreau lângă mine. Nu te cunosc şi nu am încredere în tine.

Bărbatul nici măcar nu se întoarse.

— Poate ar trebui să începi să ai, pentru că ştiu cine eşti. Îţi ştiu numele. Numele tău adevărat.

Red îşi simţi gura uscându-se brusc, ca nisipul.

— Poţi să ai încredere în mine, pentru că nu l-am dezvăluit încă şi nici n-o s-o fac, continuă el. De când am aflat despre tine, mi-ai rămas în minte. Ştiam că eşti aici… singură. Mă simţeam într-un fel vinovat. Chiar dacă am ajuns aici dintr-o întâmplare, acum, că sunt aici, mă bucur.

— Te bucuri? De ce?

— Pentru că acum te pot ajuta şi nu mai trebuie să mă simt vinovat.

Red scutură din cap, confuză.

— De ce ar trebui să te simţi vinovat? De ce ar trebui să simţi orice?

— Pentru că am responsabilităţi.

— O familie, ghici Red. Copii? Cuvântul îi rămase în gât ca un cartof fierbinte.

El încuviinţă.

— Un băiat de doisprezece ani, aproape treisprezece. Când vorbi din nou, vocea îi deveni melancolică. Sunt mulţi ani pe care trebuie să-i recuperez.

— De ce trebuie să-i recuperezi? întrebă Red intrigată, în ciuda firii ei.

Bărbatul avea o privire chinuită.

— Din cauza multor lucruri. Azvârli un buştean în foc. Dorind să se încălzească, Red se apropie de el. Poate o să-ţi povestesc despre asta pe drum.

— Pe drumul spre ce?

— Spre curţi, îi răspunse el. Într-acolo te îndrepţi, nu-i aşa?

Îi înţelese în mod corect tăcerea ca pe o confirmare.

— Şi eu. Pentru că e cea mai bună şansă a noastră de a ieşi din locul ăsta.

Făcu semn spre blănurile de lângă el.

— Aşază-te un pic şi mănâncă ceva în timp ce te gândeşti la asta.

Red îşi lăsă rucsacul să-i alunece de pe umeri şi merse spre cuptor. În timp ce făcu acei câţiva paşi, deja luase o hotărâre. Ar fi fost bine să aibă un însoţitor în acea lume ciudată, cel puţin pentru o vreme. Era singură de foarte mult timp şi ideea de a avea un însoţitor era o consolare surprinzătoare. Pe lângă asta, legătura lui cu Tanya o înmuie. Îl privi. Măcar ştia să gătească. Şi, dacă ar fi văzut că nu merge, ar fi putut fugi continuându-şi drumul singură. Se lăsă în jos şi-şi întinse mâinile spre flăcări. Niciunul dintre ei nu vorbi timp de câteva minute.

— Bine, rosti ea. Dacă tot o să călătorim împreună, cum să-ţi zic?

Bărbatul îşi ridică privirea şi zâmbi, apoi tresări, ducându-şi mâna la gura umflată. Gesticulă spre buzele lui.

— Cred că… mă cheamă Cusutul. Spune-mi Cusutul.

O lăsă lângă foc, privind la flăcări. Auzi uşa deschizându-se, apoi rămase singură în cabană în timp ce el merse afară. După un timp, începu să se

îngrijoreze şi se ridică pentru a se uita pe fereastră. Dar, înainte s-o deschidă, zăvorul se ridică şi Cusutul se întoarse cu un coş cu fructe de pădure şi cu apă proaspătă de la izvor.

— Trebuie să plecăm de-aici, spuse el, punându-i nişte fructe în faţă. Mănâncă repede, apoi adună-ţi lucrurile. Trebuie să mai caut cheia aia.

De parcă ar fi primit o indicaţie, Eldritch strigă de jos:

— Voi mâncaţi acolo sus?

Cusutul făcu o grimasă.

— Dacă mă gândesc mai bine, caută tu cheia şi merg eu să-l văd. Caută peste tot, de două ori. Vezi dacă nu mai e vreo altă cărămidă desprinsă.

Red îşi şterse sucul de mure de pe bărbie.

— Eşti sigur că ar trebui să-l eliberăm?

Cusutul îşi ridică un deget la buze.

— Dacă n-o facem, e ca şi mort. N-aş dori o asemenea soartă nimănui. Pe lângă asta, ne-ar putea fi de folos.

— Dar ar putea fi periculos, şopti Red.

— Adevărat. Dar, dacă o să-l eliberăm, o să ne rămână dator. Cunoaşte tărâmul ăsta – ne-ar putea călăuzi până unde avem nevoie să ajungem.

Cusutul dispăru în pivniţă cu o porţie de mâncare şi apă pentru Eldritch. Red continuă să mănânce, cu degetele pătate de suc de fructe. Era un mic dejun frugal, iar fructele erau de mult trecute, dar era mai bun decât nimic. Le spălă cu apă de izvor, rece ca gheaţa, apoi se ridică şi începu să se uite din nou prin colibă.

Cusutul reveni părând tras la faţă. Putoarea din pivniţă se agăţase de el, aşa că străbătu podeaua şi deschise fereastra, trântind-o, şi inspiră zgomotos aerul proaspăt şi rece.

Când se întoarse, arăta un pic mai bine. Lăsă fereastra întredeschisă şi şchiopătă până la mesele din spatele colibei. Acolo, începu să ridice borcanele şi sticlele, cercetându-le conţinutul.

— Ce faci? îl întrebă Red.

— Mă folosesc de tot ce am la-ndemână. Dintr-un borcan scoase o mână de frunze întunecate; din altul, o bucată dintr-o rădăcină pălită. Punându-le într-un vas mic din piatră, înşfăcă un pistil şi începu să le piseze.

— Ai puteri vindecătoare? întrebă Red.

— Nu chiar puteri. Ştiu câte ceva, destul cât să mă descurc. Continuă să piseze şi să amestece. Asta ar trebui să ajute la rănile lui Eldritch – şi la ale mele. Vreo urmă de cheie?

— Încă nu, răspunse Red. Îngenunche lângă cufărul din lemn în care fusese găsit rucsacul ei şi îl deschise. După ce-şi găsise rucsacul, uitase de cufăr şi îl lăsase pe Cusutul să caute prin el. Acum, voia să mai arunce o privire la mulţimea de bunuri pe care Vrăjitoarea de la Gard le confiscase.

Cercetă conţinutul cufărului. Simţi o greutate în piept când găsi pantoful unei fetiţe – perechea celui pe care-l găsise pe fundul capcanei Vrăjitoarei de la Gard. Se întrebă ce se întâmplase cu ea, apoi alungă din minte întrebarea fără răspuns. Multe dintre obiecte nu erau de folos sau interesante decât pentru proprietarul lor: o

pereche de ochelari cu ramă din sârmă, cu o lentilă lipsă; un set de dinţi falşi; chiar şi un ochi din sticlă care se holba. Apoi, găsi ceva interesant: un săculeţ simplu, cu şnur, făcut din cea mai moale piele. Era înnodat strâns şi nu părea să fi fost deschis nici măcar de Vrăjitoarea de la Gard. Red îl ridică din cufăr şi începu să tragă de noduri. Se dezlegară treptat şi, în cele din urmă, reuşi să deschidă săculeţul şi să-şi bage mâna înăuntru.

Primul lucru pe care-l găsi fu un cilindru subţire din lemn, care părea cioplit manual. Îl cercetă pentru scurt timp, până când îşi dădu seama că un capăt al lui era detaşabil. Îl răsuci şi se desfăcu, dezvăluind o gaură în mijlocul lui. Ceva fusese rulat cu grijă şi vârât înăuntru. Cu degetul mijlociu şi cel arătător îl scoase încet din interior. Era o bucată groasă de pergament îngălbenit. Îl desfăcu, punând pe capete un pantof şi un binoclu.

Când se aplecă peste pergament, o umbră apăru din spatele ei.

— Ce-i asta? întrebă Cusutul.

— O hartă, îi răspunse Red, uitându-se la document.

Cusutul căzu imediat în genunchi.

— Nu e o hartă oarecare. Vocea îi tremura şi arătă cu degetul spre un cuvânt din regiunea de sud. Vezi asta?

— Avalon, citi Red.

Bărbatul încuviinţă.

— Acolo sunt curţile. Acolo trebuie să ajungem. Îşi plimbă degetul pe zonele înconjurătoare şi se întoarse cu faţa la ea. Asta e harta tărâmului

zânelor. O să ne ducă direct la curţi.

Red simţi cum o cuprinde un fior de emoţie. Se uită la el zâmbind, dar apoi îi căzu faţa.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Cum o să ajungem acolo dacă nu ştim unde suntem acum? întrebă ea. Ştim foarte bine unde trebuie să mergem, dar n-o s-o putem face dacă ne-am rătăcit chiar înainte de-a ne începe călătoria.

— Nu ne-am rătăcit, rosti Cusutul, punându-şi degetul mare pe marginea hărţii. Ştiu exact unde suntem.

— Cum?

— Nu recunoşti forma hărţii? Nu ţi se pare cunoscută?

Red se lăsă mai în spate, pe călcâie, studiind harta ca pe un întreg, apoi se uită din nou la el, uimită. Stătuse atât de aproape de ea, încât nu observase ceea ce era bătător la ochi.

— Aşa e, spuse el cu o voce joasă. Sunt Insulele Britanice – doar că privite prin ochii unei zâne. Noi suntem aici, în Essex… pe unde am intrat de la-nceput în tărâmul zânelor.

— Nu înţeleg.

— Pământul e la fel, dar cele două lumi sunt în planuri diferite. Coexistă.

— Atunci, acesta e… Red îşi plimbă degetul spre Avalon.

— Somerset. Glastonbury, ca să fiu mai exact.

— Cât ne va lua să mergem până acolo?

— Pe jos? În jur de cinci zile. Dar nu mergem pe jos.

Red îşi ridică sprâncenele.

— Nu?

— Avem cai priponiţi în spatele colibei şi o magazie cu harnaşamente. Trebuie să fi aparţinut Vrăjitoarei de la Gard şi victimelor ei. O să-i luăm – o să ne înjumătăţească timpul necesar călătoriei.

Îl auzi retrăgându-se, încă amestecând pasta cu miros de ierburi, apoi paşii lui se auziră tot mai încet în timp ce duse amestecul jos, la Eldritch.

Red rulă harta şi o vârî înapoi în cilindru, înainte de a o pune în rucsacul ei. După aceea, îi trecu prin minte să golească sacul de piele din care scosese harta, ca să verifice dacă nu cumva mai era ceva de valoare ascuns în adâncul lui.

Două lucruri căzură din el. Unul era un burduf pentru apă, pe care îl păstră. Celălalt era o carte frumos legată, cu paginile aurite la margini. Se stârni ceva în ea când o văzu; o amintire îndepărtată. Îşi întinse mâna şi o trase mai aproape, citind titlul decolorat de pe copertă.

Îşi duse mâna la gură.

— *Basmele lui Hans Christian Andersen*, şopti ea din spatele degetelor. Era exact ca volumul care aparţinuse mamei ei… cel la care ţinuse foarte mult. Şi care dispăruse odată cu fratele ei.

Ochii i se umplură de lacrimi înainte de a avea vreo şansă să le oprească, aşa că-i apăsă cu podul palmelor, forţându-şi lacrimile să iasă. Nu mai plânsese de multă vreme. De când fusese Rowan. Oftă de câteva ori, încercând să-şi recapete controlul. *Nu mai eşti Rowan*, îşi spuse. *Eşti Red*, *iar Red nu plânge*.

După aceea, mai liniştită, mângâie coperta cărţii şi o deschise, căutând bine cunoscutul cuprins. În schimb, văzu ceva care-i albi degetele în timp ce strângeau marginile cărţii. Pe prima pagină era o etichetă; genul acela pe care posesorul cărţii îşi scrie numele. Red o mai văzuse de o sută de ori până atunci şi ar fi putut-o recunoaşte oriunde; era o mică ilustraţie, făcută cu un stilou cu cerneală, care reprezenta o vrăjitoare pe o mătură, citind o carte.

Mai important, nu ar fi putut confunda numele scris pe eticheta cărţii.

Se ridică brusc, ţinând strâns cartea şi uitând de lacrimile ei. Tot ce mai simţea era o furie rece – şi teamă. Se întoarse şi coborî în fugă scările spre pivniţă, ignorând aerul urât mirositor. Cusutul era îngenuncheat în faţa lui Eldritch, aplicându-i pasta pe încheietura julită şi roşie a mâinii. Amândoi îşi ridicară privirea, Eldritch privind-o plin de speranţă.

— Ai găsit cheia?

— Nu. Întinse cartea înaintea lor. Am găsit asta.

Era complet nepregătită pentru ce urmă.

— E a mea. Eldritch îşi întinse mâna liberă după ea. Mi-ai găsit lucrurile? Adu-mi-le… e şi o hartă…

Red îşi luă cartea înapoi cu un reflex mai rapid decât o pisică opărită.

— Ce-ai spus?

Eldritch ezită.

— Ar trebui să fie o hartă, spuse el. O hartă care să arate…

— Înainte de asta!

— Am spus… că e a mea, răspunse Eldritch cu un fel de precauţie strecurându-i-se în voce. Vreau să spun… cred că e. Lasă-mă să mă uit mai îndeaproape…

— Ce se-ntâmplă? întrebă Cusutul, punând vasul deoparte.

Ţinând cartea la o distanţă la care nu putea să ajungă niciunul la ea, Red îngenunche, dându-l la o parte pe Cusut cu cotul, aplecându-se până când faţa ei ajunse la doar câţiva centimetri de cea a lui Eldritch. Îi simţi mirosul murdăriei din păr, piele şi haine.

— Aş putea să mă înşel… bineînţeles. Îşi trecu limba peste buzele uscate. De fapt, da… nu cred că e a mea.

— O, ai greşit, să ştii, şuieră Red. De fapt, tocmai ai făcut cea mai mare greşeală din viaţa ta.

— Ce se-ntâmplă? repetă Cusutul.

Red nu-şi luă ochii de la Eldritch.

— A recunoscut cartea asta – spune că e a lui. Ei bine, nu e. Deschise cartea la pagina cu eticheta, ţinând-o în sus, în faţa lui Eldritch. Vezi numele ăsta? Îl recunoşti?

Eldritch scutură din cap.

— Eu da, continuă Red. E numele de fată al mamei mele. Cartea asta i-a aparţinut pe când era doar o fetiţă. Obişnuia să ne citească din ea, mie şi fratelui meu, iar când a murit, cartea asta a fost unul dintre ultimele lucruri care mi-au rămas ca amintire de la ea. Apoi, mi-a fost furată. Furată, în aceeaşi seară cu fratele meu.

Când spuse asta, îl surprinse pe Cusutul inspirând adânc.

— Am spus că m-am înşelat…

— Taci. Am găsit cartea asta într-un săculeţ, împreună cu o hartă. Ştiai de hartă… şi ştii şi despre cartea asta. Acum o să-mi spui cum ai luat-o şi ar fi bine să ai o explicaţie bună. Pentru că o să te ascult cu mare, mare atenţie.

— N-avem timp de asta, rosti Cusutul, ridicându-şi privirea spre chepeng. Trebuie să plecăm.

— Nu plec nicăieri până nu primesc nişte răspunsuri, spuse Red cu o voce periculos de joasă.

Eldritch rămase tăcut, însă Cusutul se ghemui lângă Red.

— Ar fi bine să vorbeşti, îl ameninţă el, înainte să te fac eu să vorbeşti.

Eldritch deja transpira abundent. Pielea îi era galbenă precum ceara, iar părul lui negru îi atârna ca o perdea unsuroasă în jurul feţei.

— N-am luat-o eu, spuse el în cele din urmă. N-am fost eu.

— Nu-i destul de bună explicaţia asta. Cusutul îşi întinse mâna şi trase de lanţul ataşat de încheietura mâinii lui Eldritch. Spiriduşul ţipă când fierul îi pătrunse în piele şi căzu pe peretele pivniţei, zvârcolindu-se.

— N-am luat-o eu, repetă el, după o pauză, scrâşnind din dinţi.

Red se întinse din nou după lanţ, iar Eldritch tresări.

— E adevărat! se smiorcăi el. Mi-a dat-o cineva.

Red îl privi cu răceală.

— Cine?

El se holbă în propria poală.

— N-o să te ajute cu nimic dacă o să ştii.

— O să hotărăsc eu asta. Cine ţi-a dat-o?

— Tovarăşul meu de călătorie. Eldritch îşi întoarse brusc capul spre colţul întunecos al pivniţei – aşa cum făcuse cu doar o zi în urmă. E acolo, cum ţi-am spus.

Red şi Cusutul scrutară cotloanele întunecate ale pivniţei. Câteva forme le murdăreau – inclusiv Vrăjitoarea de la Gard. Toate erau în diferite stadii de descompunere.

— El e unul dintre morţi? întrebă Cusutul.

— Exact, răspunse Eldritch, rezemându-şi capul înapoi pe zid. Şi chiar dacă ar mai fi fost viu, ar fi fost prea târziu să-l întrebi – pentru că Vrăjitoarea de la Gard i-a tăiat limba.

— El mi-a luat fratele?

Eldritch scutură din cap.

— Nu ştiu. Nu ştiu nimic!

— Ba da, ştii, îi spuse Red. Altfel n-ai fi încercat să minţi în legătură cu această carte. Ştii ceva, e clar. Se ridică şi merse încet spre silueta care era căzută în faţă, încătuşată de perete, la fel cum era Eldritch. Încleştându-şi fălcile, Red luă în mână părul lung care-i acoperea faţa, înclinând capul pe spate. Spre groaza şi scârba ei, părul îi rămase în mână şi, atunci când capul se înclină, văzu că nu mai putea fi recunoscut. Îi dădu drumul, lăsând

părul să cadă la pământ şi-şi şterse grosolan mâna de pantaloni. Aplecându-se, începu să caute prin haine.

— Ce cauţi? întrebă Cusutul.

— Nu ştiu, răspunse ea. Orice… Un fel de indiciu.

— N-o să găseşti nimic, spuse Eldritch. Vrăjitoarea de la Gard i-a luat tot ce avea de valoare.

Dintr-odată, Red zări ceva licărind în lumina slabă venită de sus. Se întinse după el.

— Ce-ai acolo? întrebă Cusutul. Ai găsit ceva?

— Un inel, răspunse Red. Întoarse mâna scheletică a cadavrului, iar inelul se dezlipi zdrăngănind de pe os şi căzu în mâna ei; nu era nicio carne care să-l mai ţină-n loc. De ce nu i l-a luat vrăjitoarea?

— Era înţepenit pe degetul lui, răspunse Eldritch. S-a… s-a contopit cu pielea sa într-o seară, într-un… accident.

Red simţi cum i se făcea frig în timp ce întoarse inelul în mână. Era argintiu şi gros, cu o piatră neagră şi netedă în mijloc. Cioplită în piatră, era o pereche de aripi. Îl recunoscu imediat… imaginea lui îi era imprimată în minte. Forţându-se să scape de scârbă, îşi trecu mâna peste omoplaţii cadavrului. Simţi două umflături prin haine – erau cioturile rămase în locurile în care fuseseră aripile. Se ridică şi se întoarse lângă Eldritch şi Cusutul.

— Am mai văzut inelul ăsta, spuse ea cu o voce înceată. Doar o dată, dar nu-l voi uita nicicând. A fost purtat de spiriduşul care mi-a luat

fratele. Am avut o bănuială în legătură cu tine, Eldritch. Am ştiut că nu eşti de încredere. Îngenunche încă o dată în faţa lui. Noi doi ne-am mai întâlnit.

Eldritch se uită la ea de parcă ar fi fost Vrăjitoarea de la Gard. Părea îngrozit.

— Eu nu te-am mai văzut niciodată! protestă el, dar îşi irosi minciuna cu ea.

— Ba da, doar că atunci aveam părul roşcat. Lung şi roşcat. Acum îţi aminteşti?

— Nu! se smiorcăi Eldritch, începând să plângă de-a binelea. Nu-mi amintesc de tine!

— Atunci, poate-ţi aminteşti asta!

Se învârti şi îşi întinse mâna stângă, trăgându-şi gulerul bluzei în jos.

— Asta ţi se pare cunoscută? mârâi ea.

Eldritch refuză să privească, ghemuindu-se în aşa fel încât genunchii să-i ascundă faţa. Îl simţi însă pe Cusutul holbându-se îngrozit la ceafa ei.

— Dacă nu te uiţi, atunci lasă-mă să ţi-o descriu, spuse ea, întorcându-se din nou. E o arsură însemnată pe ceafa mea, e în formă de aripi de zână – aceleaşi aripi de zână care apar pe inelul ăsta. Inelul i s-a înţepenit pe mână când m-a ars, iar aripile lui au luat foc. A fost singurul motiv pentru care s-a oprit!

Atunci, Eldritch îşi ridică privirea.

— A ars mulţi oameni. Pe toţi cei care l-au supărat – era semnătura lui. Tu ai fost singura care ai reuşit cumva să-l arzi. După aceea şi-a pierdut puterea. I-ai făcut ceva... la fel cum i-ai făcut şi Vrăjitoarei de la Gard!

Ochii Cusutului îl sfredeliră pe Eldritch.

— Ce cauţi aici? întrebă el dintr-odată. Nu te-ai ciocnit cu vrăjitoarea din întâmplare, nu-i aşa? Tu şi tovarăşul tău ştiaţi prea bine cum să evitaţi asta şi eraţi foarte puternici. Veniserăţi aici pentru un motiv. N-am găsit nicio dovadă sus care să arate că prindea zâne pentru a le folosi la farmecele ei – ci doar oameni.

Eldritch ezită, apoi dădu din cap.

— Făceam afaceri cu ea câteodată. Nimic foarte grav, adăugă el în grabă. Doar plante aduse de departe şi lucruri din lumea oamenilor. Şi animale, dacă reuşeam să le prindem. Întotdeauna avea nevoie de carne proaspătă. Hoţomanul – amicul meu – se târguia cu ea pentru blesteme, ca să se răzbune pe cei care îl supăraseră după ce şi-a pierdut puterea de a-i arde. Totul a mers bine, până când i-a dat un blestem cu condiţia că o va plăti mai târziu – n-avea atunci nimic de valoare pentru un troc.

Preţul era de o sută de frunze de trifoi cu patru foi sau de ciuboţica-cucului – amândouă plantele sunt valoroase pentru magia zânelor şi, în plus, sunt rare. Ne-au trebuit multe luni până să găsim destule în călătoriile noastre. Într-un final, am reuşit. Dar Hoţomanul era lacom. Pe drum, când trebuia să aducem marfa, i-a venit ideea să ne prefacem că am fost jefuiţi şi că am pierdut mare parte din ea, ca să păstrăm jumătate pentru noi şi să o vindem mai târziu. Credea că poate s-o păcălească pe Vrăjitoarea de la Gard şi că, din milă, ne va ierta de restul înţelegerii. S-a înşelat.

La început, s-a prefăcut că ne crede, ba chiar ne-a oferit vin pentru a ne recompensa. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că ne-am trezit amândoi aici, în cătuşe din fier – neputincioşi. Ne-a pus droguri în vin. Ne-a spus că, dacă n-avem marfa să plătim pentru blestemul pe care l-a luat Hoţomanul, atunci vom plăti cu trupurile noastre. A început cu limba Hoţomanului: limba unui mincinos. Se pare că a luat un preţ bun pentru ea, iar eu am rămas aici de-atunci.

— Scuză-mă pentru că nu-mi pare rău de tine, îl întrerupse Red, sarcastică. Acum, spune-mi, unde-i fratele meu?

— Nu ştiu unde e. Eu nu m-am implicat în chestia aia.

— Ce chestie?

— Comerţul cu înlocuitorii. Îţi jur, n-am făcut parte din aşa ceva.

— Dacă ştii despre asta, înseamnă că eşti implicat, rosti Cusutul cu o voce plină de scârbă.

— Da, ştiam despre asta, şuieră Eldritch, dar n-am furat niciun copil, chiar dacă…

— Chiar dacă ce? strigă Red. Degetele de la ambele mâini îi tresăriră. Era tot ce putea să facă pentru a nu lovi creatura josnică din faţa ei.

— Chiar dacă am fost tentat, încheie el. Banii sunt buni, iar relaţiile sunt… şi mai bune. Dar n-am făcut-o niciodată. M-am ţinut departe de asta. Totuşi, am văzut şi am auzit lucruri. Cel căruia i-a aparţinut cartea mi-a rămas în minte. Hoţomanul l-a pândit zile întregi, era un băieţel cu părul auriu.

— Exact, şopti Red.

— S-a lăudat cu el – mi-a spus că e o ţintă uşoară. Era într-o casă de copii… nu erau părinţi prin preajmă, care să observe diferenţele dintre copiii luaţi şi înlocuitorii lor. A scăpat uşor cu primii, dar copilul cu păr auriu s-a dovedit a fi o provocare. Avea o soră mai mare care sigur era clarvăzătoare şi putea să vadă ce se-ntâmpla. Nu-l scăpa din vedere şi chiar a găsit metode de a le ţine pe zâne la distanţă. Aşa că Hoţomanul a aşteptat, ştiind că într-o zi ea va face o greşeală care îi va permite lui să fure copilul. A fost doar o chestiune de timp până când a avut dreptate.

— N-am făcut nicio greşeală în noaptea aceea, murmură Red. Ceva a mers prost…

— După un timp, i-a trecut prin minte să ia şi cartea, continuă el. A văzut cuvântul „basme” în titlu. L-a amuzat, aşa că a luat-o. Mai târziu, când şi-a dat seama că nu era niciun basm despre zâne în carte, nu i-a mai trebuit. Dar mie mi-a plăcut, aşa că am cumpărat-o.

— Unde-i copilul acum? întrebă Cusutul.

Eldritch scutură din cap.

— Asta nu pot să-ţi spun. Ochii i se căscară de groază când Cusutul îşi întinse mâna încă o dată după lanţ. Vă rog! ţipă el. Vă spun adevărul! Nu ştiu – nu mi-a spus niciodată ce făcea cu ei şi nici eu n-am întrebat. Mi-a pomenit că se-ntâlnea cu o zână – nu ştiu cu cine! Dar o să v-ajut – o să v-ajut să-l căutaţi. Doar… doar scoateţi-mă de-aici… din lanţurile astea…

— Eu te cred, spuse grăbit Cusutul. Problema e că n-am găsit cheia, iar eu şi Red nu mai putem

aştepta. Aşa că ai de ales. Poţi să stai aici şi să rişti, sau pot să te scot… dar nu va fi prea plăcut.

— Ce vrei să spui? cârâi Eldritch.

În loc de răspuns, Cusutul îşi deschise paltonul lung, dezvăluind plăselele pumnalului.

Eldritch se împinse iar în perete.

— O, nu… o, nu, nu…

— Las-o baltă, spuse Red. Nu vine cu noi. Nu merge nicăieri. E un laş inutil.

— Ce? Vocea lui Eldritch se înălţă îngrozită. O să te-ajut să-ţi găseşti fratele, îţi jur…

— Ai fost acolo în noaptea în care am fost arsă. Ţi-ai ascuns faţa în glugă în timp ce acele aripi se întipăreau pe pielea mea şi n-ai făcut nimic.

— Dar nu eu te-am însemnat! strigă el. N-am fost eu!

— Aşa-i, răcni Red, dar ai fi putut să-l opreşti. Şi n-ai făcut nimic! Ai ştiut că erau furaţi copiii. Şi ce-ai făcut? NIMIC! Aşa că acum o să-ţi întorc favoarea. Se ridică brusc în picioare şi îşi vârî mâna în buzunar până când degetele ei dădură de ceva mic şi rece la atingere, pe care îl ţinu apoi în aer.

— Cheia! suspină Eldritch. Ai avut-o tot timpul!

— Era exact unde mi-a spus Vrăjitoarea de la Gard că va fi. Iar acum, ea pleacă cu mine, iar tu rămâi aici. Pentru că acum o să afli cum e să ai nevoie de ajutor şi singura persoană care ar putea să te ajute să facă… nimic! Îşi întoarse privirea spre Cusutul, vârând cheia înapoi în buzunar. Hai să mergem.

— Nu! strigă Eldritch. Nu, aşteptaţi! Vă rog! Nu mă lăsaţi aici!

Dar Red deja era pe treptele ce duceau spre colibă, iar Cusutul o urma îndeaproape. Când ajunseră în vârf, Red se întoarse în spate pentru a privi pentru ultima dată la pivniţă. Faţa lui Eldritch se strâmbă într-un rânjet de câine turbat – terminase, în sfârşit, cu prefăcătoria.

— O să regreţi asta, fetiţo! mârâi Eldritch. O să ies de-aici, şi când o s-o fac, o să te urmăresc şi o să te fac să plăteşti!

Red se holbă din nou la el, la ochii lui de culoarea smaraldului, întunecaţi de ură.

— Nu prea cred.

Şi cu asta, trânti şi închise chepengul, apoi ea şi Cusutul îşi adunară lucrurile şi ieşiră din colibă, cu ţipetele lui Eldritch răsunându-le în urechi.

Capitolul 15

Florence le repezi pe Morag şi pe Nell în bucătărie şi aduse pături calde şi uscate pentru amândouă. Când Morag trecu pragul casei şchiopătând, Fabian se strâmbă şi încercă să surprindă privirea Tanyei, dar ea refuză să fie implicată în teama lui superstiţioasă faţă de bătrâna ţigancă.

— Nell, unde naiba ai fost? exclamă Florence. Ne-am îmbolnăvit de îngrijorare!

— Şi unde e tata? întrebă Fabian. Ce s-a-ntâmplat cu el?

Nell îi privi cu ochii holbaţi din cauza şocului.

— L-au luat, spuse ea.

— Cine? întrebă Tanya cu precauţie.

Nell refuză să îi privească în ochi şi, în acea clipă, Tanya înţelese că se temea prea tare ca să-şi poată povesti experienţa.

— Nell, e în ordine, îi zise ea. Poţi să ne spui.

Nell îşi frânse mâinile şi scutură din cap.

— Nu pot. N-o să mă credeţi. O să credeţi că-s nebună.

— Cred că ar trebui să ne aşezăm cu toţii, spuse Florence.

Toată lumea se aşeză, cu excepţia bunicii, care puse din nou ceainicul la fiert. Tanya se ridică şi începu s-o ajute, dar nervii o făceau să fie stângace şi, după ce sparse o farfurioară, Florence îi spuse să se aşeze. Ceaiul fu turnat în linişte.

Morag îşi sorbi ceaiul, dând din cap apreciativ. Tanya se întrebă când fusese ultima dată când cineva îi făcuse o cană de ceai. Trăia o viaţă singuratică, în pădure, ca să n-o deranjeze nimeni.

— Eu… o, bună din nou, rosti Morag, ochii ei ca de pasăre observând-o bine pe Tanya pentru prima dată. Nu ştiam că locuieşti aici.

— Tanya e nepoata mea, spuse Florence surprinsă. Nu ştiam că vă cunoaşteţi.

— Ne-am mai întâlnit, spuse Morag, cu o sclipire în ochi.

— În Tickey End, adăugă Tanya, dorind să ascundă de bunica ei adevărata dimensiune a poznelor ei din vară. Împărtăşise vizita la rulota ţigăncii doar cu Fabian.

Morag dădu din cap, în semn de acord, spre uşurarea Tanyei. Secretul ei era în siguranţă.

— Unde ai găsit-o pe Nell? întrebă ea.

Morag îşi goli ceaşca de ceai dintr-o singură înghiţitură, apoi se uită pe furiş la ceainic. Respectuoasă, Florence se apleca şi-i umplu ceaşca încă o dată. Bătrâna îi zâmbi.

— Era în pădure. Mi-a bătut la uşă îngrozitor de zăpăcită. Se opri pentru a-l mângâia pe Oberon; el îşi lăsă capul lui mare şi maroniu pe genunchiul ei şi adulmecă, plin de interes, multele ei straturi de haine. Am văzut că era dezorientată şi ruptă de oboseală. De-abia mai putea să meargă.

Un rid adânc apăru pe fruntea lui Florence.

— Nell, trebuie să ne spui ce s-a-ntâmplat, insistă ea.

— M-au făcut să dansez, spuse Nell aproape ţipând, apoi îşi strânse buzele de parcă ar fi dezvăluit prea mult.

Tanya se uită în jos, la picioarele lui Nell, care ieşeau în afară pe sub pătură. Erau murdare, pătate de iarbă şi pline de tăieturi şi băşici. Şlapii ei nu mai păreau a fi întregi.

Morag se servi cu o cremă din ouă cu lapte dintr-o farfurioară pe care Florence o puse pe masă. Imediat, lui Oberon începură să-i curgă balele pe genunchii ei.

— Atât am putut scoate de la ea, spuse Morag cu gura plină.

— Tatăl meu era cu ea? întrebă Fabian disperat. A spus ceva despre locul în care-a fost?

— Nu, nimic, răspunse Morag. Cum ţi-am mai spus, era singură.

— S-a pierdut în pădure împreună cu Warwick, mai devreme, în după-amiaza asta, îi explică

Florence.

— Îl căutam pe Generalul Carver, murmură Nell, privind pierită către foc; încă tremura foarte tare.

— Papagalul ei, îi explică Tanya, văzând expresia uimită de pe faţa lui Morag. Şi-a luat zborul. De aceea au ajuns Nell şi Warwick în pădure. Am văzut ce s-a-ntâmplat. Au fost atraşi într-un cerc al zânelor de nişte... ei bine, de nişte spiriduşi...

— Fireşte, rosti Morag, de parcă asemenea întâmplări erau banale. Mi-am dat seama de asta. Aşa se explică dansul. Înmuie încă un biscuit în ceai. E o perioadă periculoasă a anului pentru aşa ceva.

— E doar un coşmar, murmură Nell, începând să se legene. Ochii ei priveau fix şi se holbau la foc. Nu există spiriduşi. O să mă trezesc în curând, şi când o s-o fac, Generalul va fi aici şi totul va fi bine şi... Au! De ce-ai făcut asta, puştiule?

Fabian se aplecase în faţă şi o ciupise.

— Pentru că asta faci când crezi că visezi, spuse Fabian. Te ciupeşti, ca să verifici dacă eşti treaz sau nu. Cum era evident că tu n-ai s-o faci, m-am gândit să te-ajut.

Ochii lui Nell se umplură de lacrimi.

— Nu mai vreau să stau aici, se smiorcăi ea. Vreau să-l găsesc pe Generalul Carver şi să plecăm. Probabil e îngrozit acolo, singur şi în întuneric.

— Eu îmi fac mai multe griji pentru Warwick, spuse Florence cu severitate. Nell, ştiu că ai trecut

printr-un şoc teribil, dar avem nevoie să cooperezi. Ce ai văzut în pădure e real, iar acum Warwick e în pericol. Trebuie să ne spui ce s-a-ntâmplat ca să-l putem găsi… doar spune-ne tot ce poţi.

— Erau trei, spuse Nell printre lacrimi, uitându-se la Tanya de parcă aştepta o susţinere.

Tanya dădu din cap ca s-o încurajeze.

— Cântau o melodie… n-am mai auzit aşa ceva. Corpul mi se mişca din propria lui iniţiativă – eu nu-l mai puteam controla. Puteam doar să dansez şi să mă-nvârtesc. Schimbau întruna melodiile, fără a se opri, mutându-se în alte cercuri în care să danseze. Ne deplasam prin pădure. Eram obosită, foarte obosită. I-am implorat să mă lase să mă opresc, dar ei au continuat tot mai repede, tot mai repede…

— Şi tatăl meu? o întrerupse Fabian. El ce făcea?

— Acelaşi lucru, continuă Nell. Dansa; nici el nu se putea opri… dar nu era la fel de obosit ca mine. Am continuat să dansăm; am crezut că nu ne vom opri niciodată. Şi tot timpul ei râdeau şi cântau, şi erau atât de ciudaţi… Tremură. Eu am scăpat doar fiindcă mi s-a prins şlapul în rădăcina unui copăcel încărcat cu fructe roşii, m-a agăţat şi a oprit dansul cumva.

— Fructe roşii, spuse Morag gânditoare. Mi se pare că ar fi scoruşe – protejează împotriva magiei negre.

— Nici nu şi-au dat seama c-am căzut în urma lor, continuă Nell cu o voce tremurândă. Au continuat până când i-am pierdut din vedere.

Warwick încă mai era cu ei.

Urmă o tăcere lungă şi tristă.

— Înseamnă că mai e o şansă, spuse Fabian disperat. Poate tata nu e departe... poate a reuşit şi el să rupă vraja cumva. Ar putea fi în pădure chiar acum!

— E posibil, spuse Florence cu o voce joasă, dar puţin probabil. Dacă Warwick ar fi reuşit să scape, ar fi găsit drumul de întoarcere până acum. Sunt sigură de asta.

— Ar putea fi rănit, protestă Fabian. S-ar putea să nu fie capabil să se întoarcă! Ar trebui să mergem să-l căutăm... Dacă Nell a scăpat, atunci şi el ar fi putut-o face!

Florence scutură din cap.

— Oricât de mult aş vrea să cred asta, şansele sunt foarte mici. O să aşteptăm aici până când Corbul şi Gredin o să ne-aducă veşti. Le oferi Tanyei şi lui Fabian o privire încurajatoare. Şi asta e hotărârea finală.

Morag se ridică, strângându-şi pătura. Se întinse după şalul ei, încă umed, şi şi-l aruncă pe umeri înainte de a merge spre uşa din spate.

— Acum, trebuie să plec, spuse ea. Dar o să văd... ce-o să pot vedea. Poate mi se va oferi un răspuns.

— Se referă la viziunile ei, nu-i aşa? îi şopti Fabian Tanyei.

— Morag, îţi mulţumesc, îi spuse Florence. Totuşi, nu mi-ar plăcea să te ştiu mergând prin pădure, în întuneric, într-o noapte ca asta. Stai cu noi – avem o grămadă de camere în care am putea

să te găzduim.

— O, nu vă faceţi griji pentru mine, rosti Morag, aproape strigând dintr-odată. Pot să am grijă de mine.

— Sunt convins, bombăni Fabian, iar Tanya îi dădu un ghiont în coaste.

Florence deschise uşa din spate şi privi neîncrezătoare în noapte.

— Chiar nu mi-ar plăcea să te ştiu întorcându-te în pădure singură, atât de târziu. De fapt, am o idee…

Ieşi afară în întuneric şi scoase un fluierat melodios. Îi răspunse doar vântul, aruncând cu frunze în ea. Merse mai departe şi fluieră din nou, mai tare.

În apropiere, un tufiş se despărţi în două şi apăru un bărbat care îi ajungea doar până la genunchi. Purta nişte pantalonaşi ciudaţi, făcuţi dintr-un prosop pentru vase, şi o jachetă dintr-un material gros, care cândva fusese, evident, o perdea: se încheia la mijloc cu inele şi cârlige.

— Brunswick! strigă Tanya.

— Unde? ceru să ştie Fabian, înălţându-şi capul şi chiorându-se prin ochelarii lui groşi.

Florence îşi puse un deget la gură şi făcu un semn înspre Nell, care rămăsese într-o tăcere şocată lângă foc. Îi spuse spiriduşului:

— Brunswick, e în ordine. Poţi să te arăţi.

Spiriduşul zâmbi timid şi păşi înainte. Spre deosebire de ultima dată când îl văzuse Tanya, părea fericit şi sănătos, iar pe faţa lui nu se mai vedeau obişnuitele vânătăi care erau rezultatul

bătăilor primite de la alţi doi spiriduşi. Apoi, chiar dacă Tanya nu observă nicio schimbare vizibilă, îl auzi pe Fabian ţinându-şi respiraţia în timp ce spiriduşul apăru.

— Brunswick locuieşte acum aici, în grădină, le explică Florence. Ceilalţi spiriduşi nu-l mai deranjează – Warwick i-a izgonit de pe pământul nostru când a văzut cum se purtau cu el.

— Cum a reuşit să facă asta? întrebă Tanya; nu-i venea să creadă că acei doi spiriduşi ascultaseră de ordinele cuiva.

— Le-a spus că, dacă-i va mai vedea vreodată, îi va încuia în cuşti din fier şi îi va arunca în catacombe, îi răspunse bunica ei, scurt şi la obiect.

Fabian fluieră încet.

— Asta ar trebui să fie suficient.

— Brunswick, poţi, te rog, să ne duci prietena înapoi acasă, prin pădure, în siguranţă? îl întrebă Florence pe spiriduş, gesticulând spre bătrâna ţigancă.

Brunswick zâmbi şi îşi întinse mâna spre Morag.

— Bine-ţi va fi, de cu mine vei veni.

— Mai vorbeşte în rime câteodată, îi explică Florence. Doar din obişnuinţă. Şi-a petrecut atât de mult timp în compania celorlalţi spiriduşi, încât revine la vechile lui obiceiuri din când în când.

Tanya îşi aminti cum vechii tovarăşi ai lui Brunswick vorbeau (şi răspundeau) doar printr-un discurs rimat. Mai târziu aflase că asta era o formă obişnuită de pedeapsă pentru spiriduşii alungaţi din tărâmul lor din cauza unor fărădelegi.

Morag acceptă mâna lui Brunswick, iar ciudata pereche porni prin grădină peste pietre şi pe poartă spre pădure.

Întoarsă în bucătărie, Florence încuie uşa pentru a doua oară în seara aceea şi îşi netezi părul argintiu, vârându-l înapoi în coc. Evenimentele zilei o afectaseră. Faţa îi era trasă, de culoarea rufelor albe atunci când o şosetă neagră e aruncată din greşeală printre ele.

— Mă duc să văd ce mai face Amos, spuse ea. Şi, după aceea, o să pregătesc ceva pentru cină. Trebuie să ne păstrăm puterile. Ieşi din cameră şi auziră zgomotul paşilor ei urcând până la etajul al doilea, unde era camera lui Amos.

Tanya şi Fabian rămaseră cu Nell, care se legăna din nou pe scaunul ei din faţa focului. Era albă la faţă şi avea ochii sticloşi. Când Oberon îi lovi cu botul mâinile pe care le ţinea în poală, femeia nu reacţionă.

— Crezi că Florence îi va spune lui Amos că Warwick lipseşte? întrebă Fabian.

— Nu, răspunse Tanya. L-ar supăra, iar ăsta e ultimul lucru de care avem nevoie.

Începuse să simtă o greutate în piept din cauza îngrijorării. Îi aruncă o privire lui Nell, apoi se uită pe fereastră. Prin geamul murdar, văzu copacii scăldaţi în lumina lunii, bătuţi de vânt dintr-o parte-ntr-alta. Dacă Warwick era acolo, afară, oare îi era frică?

Capitolul 16

Cinci cai erau priponiţi în spatele colibei Vrăjitoarei de Gard. Dintre ei, Red şi Cusutul îi aleseră pe cei trei care păreau mai sănătoşi, înşeuând fiecare câte unul, pentru a-l călări, şi un al treilea pentru a le căra lucrurile. Red alese o iapă din rasa Palomino, în timp ce Cusutul se împrieteni repede cu un armăsar voinic. Al treilea cal era un mânz energic, de culoare crem.

— E mai bine să luăm trei, spuse Cusutul închizând catarama de la şaua lui. Aşa, o să ne putem odihni caii şi o să avem o soluţie dacă unul dintre ei şchiopătează.

Eliberară ceilalţi doi cai, ştiind că nu mai aveau pe nimeni care să aibă grijă de ei, şi îi priviră hoinărind prin pădure. Apoi porniră, dornici să lase în urma lor întâmplările îngrozitoare din coliba Vrăjitoarei de la Gard. Călăriră în tăcere, mergând la început doar la pas. N-o făceau doar ca să potolească firea cailor, ci pentru că Red îl avertizase pe Cusut de capcana în care căzuse. Niciunul dintre ei nu voia să rişte, trecând cu vederea peste încă una.

În curând auziră pârâul curgând şi se îndreptară spre el, descălecând ca să-şi umple sticlele. Cusutul scoase harta şi o întinse pe iarbă, muşcându-şi buza de jos în timp ce o studia. În timp ce Red încărcă apa pe cai şi îi duse la pârâu ca să se adape, el strânse harta, o puse deoparte şi o privi pe fată cum încălecă din nou pe iapa Palomino.

— De ce te uiţi la mine aşa? îl întrebă ea tulburată.

— Chiar vrei să-l laşi pe Eldritch legat în pivniţă?

Red se holbă la el cu răceală. Ridicându-se în scara de şa, scoase cheia Vrăjitoarei de la Gard din buzunar şi o aruncă în apa curgătoare.

— Asta îţi răspunde la întrebare?

Cusutul privi la bulele de pe suprafaţa apei.

— Pe deplin.

Mână calul cu un sunet, mergând printre umbrele ca nişte pete ale copacilor. Cusutul o urmă, apropiindu-se de ea.

— Cum de ai devenit aşa? o întrebă el. Eşti doar un copil.

Red râse ironic.

— Cred că mi s-a sfârşit copilăria în noaptea în care mi-a fost luat fratele.

— O să-mi spui ce s-a-ntâmplat în noaptea aceea? Cu Eldritch şi cu arsura aia a ta?

— M-am săturat să vorbesc despre mine, îi răspunse Red scurt. Vreau să aud ceva despre tine.

— Ce vrei să ştii?

— Vreau să aflu ce ştii despre zâne şi de unde ştii despre ele. În pivniţă ai spus că ai cunoscut oameni… clarvăzători. Cum ai ajuns să ai de-a face cu ei?

Cusutul împinse o creangă de deasupra lui.

— Lucrez pentru unul dintre acei oameni, proprietara Conacului Elvesden… Îşi coborî vocea şi se uită prin jur, verificând împrejurimile pustii… Florence. Ea e clarvăzătoare, dar, până când s-a născut Tanya, n-am ştiut nimic despre zâne, deşi am fost înconjurat de ele toată viaţa. Se opri, de

parcă nu i-ar fi venit să creadă ce spunea. Am crescut la conac. Tatăl meu a fost grădinar înaintea mea – a lucrat acolo de la şaisprezece ani. Dispariţia Morwennei Bloom i-a marcat viaţa.

Şovăi, uitându-se în sus printre crengile copacilor.

— Până acum treisprezece ani, n-am ştiut dacă tatăl meu a avut vreo legătură cu dispariţia ei. Am crezut tot timpul că n-a avut, în ciuda zvonurilor şi comentariilor răutăcioase din copilărie. Câteodată mă simţeam furios, alteori ruşinat. Puţini oameni din Tickey End nu m-au judecat sau ignorat, aşa că m-am hotărât să plec imediat ce puteam. Apoi, am întâlnit pe cineva. Încruntătura îi dispăru dintr-odată. Cineva minunat. O fată pe nume Evelyn, care a ajuns mama fiului nostru. Aşa că am rămas. Totul mi s-a părut dintr-odată suportabil – n-a mai contat ce credeau străinii. Dar acum treisprezece ani totul s-a schimbat.

Florence mi-a bătut la uşa dormitorului într-o noapte, panicată. Tocmai se-ntorsese dintr-o vizită la nepoata ei nou-născută, aşa că n-am înţeles de ce era atât de tulburată. Ar fi trebuit să fie fericită, sau cel puţin aşa credeam. Mi-a zis că avea să-mi spună o poveste, o poveste incredibilă în care era implicat tatăl meu, şi pe care trebuia s-o ascult fără s-o întrerup. I-am promis că aşa voi face – apoi am întrerupt-o imediat, râzându-i în faţă când mi-a spus că dispariţia fetei avea legătură cu zânele.

— Aproape că am plecat, dar ceva din vocea ei m-a oprit. Am început să mă întreb dacă era nebună – părea să creadă cu adevărat în ce

spunea şi observasem deja cărţi despre zâne în biblioteca ei. Apoi, s-a oferit să mi le-arate şi, crezând că aşa ceva nu e posibil, am fost de acord.

A aruncat o pană neagră în foc şi a murmurat o incantaţie. Am aşteptat, iar ea mi-a spus cum acea fată, Morwenna Bloom, dispăruse pe tărâmul zânelor fără să lase niciun indiciu despre locul în care se afla. Cum tânjise să fie eliberată şi-şi îndreptase toată ura spre Florence. Tot n-am fost convins, dar apoi o pasăre mare şi neagră a aterizat pe pervazul ferestrei. A fost lăsată înăuntru şi, în câteva secunde, s-a transformat într-o femeie care purta o rochie neagră cu pene. Am făcut un pas în spate şi m-am împiedicat din cauza şocului… Era să cad în foc. Totuşi, în cele din urmă, am crezut-o.

Dar povestea nu s-a terminat aici. A continuat cu Tanya. Florence a văzut că Tanya a moştenit puterea ei – zânele erau peste tot în jurul său. Şi ştia că trebuia să se îndepărteze de Tanya, ca să evite ca şi ea să devină o ţintă a răzbunării Morwennei.

Am ascultat tot ce mi-a spus, dar tot n-am înţeles ce-mi cerea. Apoi, scopurile ei au devenit clare. Slujba mea de grădinar a ajuns pe locul doi. Prima mea sarcină a devenit să protejez casa şi să patrulez prin pădure pentru a o apăra de orice ar fi putut ieşi din ea, căutând-o pe Tanya.

— Vrei să spui că protejai casa de zâne? îl întrerupse Red.

El încuviinţă.

— Cum ai fi putut face asta dacă nu le vedeai?

— Asta am întrebat-o şi eu pe Florence, dar am descoperit repede alte feluri de a le vedea. Urmând instrucţiunile ei, am vizitat o ţigancă bătrână care trăieşte în Pădurea Spânzuratului. Mi-a dat o sticluţă cu un tonic pe care să îl picur în ochi. Era o soluţie temporară, dar eficientă. Am folosit-o chiar atunci, înainte de a mă întoarce la conac. M-am mirat – şi m-am speriat – de tot ce am văzut în pădure. Dintr-odată, am ştiut că acele creaturi, acele fiinţe erau peste tot. Nevăzute. Ne priveau şi ne ascultau. M-am întors grăbit la conac cât de repede m-au purtat picioarele, şi am ascuns poţiunea. I-am spus lui Florence că nu puteam face aşa ceva.

Mă aşteptam să fie furioasă, dar tot ce am văzut pe faţa ei a fost tristeţe şi dezamăgire, ceea ce, cumva, a înrăutăţit situaţia. N-am putut dormi în noaptea aceea. M-au măcinat gândurile. Nedreptatea de care avusese parte tata şi gândul că Tanya ar fi putut fi în pericol. Ştiam că nu puteam să le întorc spatele. Mai ştiam şi că viaţa mea se schimbase. Nu mai exista cale de întoarcere.

A doua zi, am scos sticluţa. Poţiunea îşi pierduse între timp efectul, aşa că, până să mă răzgândesc, am mai folosit o parte din ea. Erau zâne chiar şi în casă. În acea primă zi, Florence mi le-a arătat pe cele care stăteau în casă cu permisiunea ei. Celelalte, mi-a spus ea, trebuiau îndepărtate – duse înapoi în pădure şi oprite categoric să revină.

— A permis zânelor să stea în casă? întrebă

Red, profund captivată de povestea Cusutului. Cum erau? Mai sunt acolo?

— Cele mai multe dintre ele, îi răspunse Cusutul. Au murit una sau două de atunci, de bătrâneţe sau în… accidente.

— Ce fel de accidente?

— Accidente legate de pisici, răspunse el. Dar majoritatea sunt în viaţă şi bine, şi ne dau bătăi de cap. Se încruntă un pic. Ca să fiu sincer, nu ştiu de ce le ţine Florence. Întotdeauna i-am spus că e prea blândă cu ele.

— Mai spune-mi despre ele, insistă Red. Era curioasă să afle cum funcţiona casa aceea veche şi ciudată, cu locuitori umani şi zâne.

— Ei bine, spuse Cusutul, avem o zână a cuptorului în bucătărie. Ne ajută să ţinem oalele calde şi stă cu ochii pe ele ca să se asigure că nu fierb prea tare. Apoi, avem un spiriduş în cutia de ceai – risipă de spaţiu, dacă mă întrebi pe mine. Ne ajuta mai demult pentru câteva picături de smântână. Acum, se supără dacă e deranjat – vezi tu, doarme tot timpul.

Red zâmbi.

— Continuă.

— Am avut un spiriduş care locuia în canalul de scurgere şi era ca o coţofană hoaţă. Lua orice strălucea sau sclipea…

— Am văzut una din acelea! strigă Red. Obişnuia să vină în baia casei de copii în care am stat! Mânca părul şi clăbucii de săpun care se adunau în scurgere.

— În Tickey End? întrebă Cusutul. Poate era

aceeaşi creatură care venea la conac – folosea reţeaua de canalizare ca să circule.

— Mai e acolo? întrebă ea.

Ochii Cusutului se întunecară din cauza părerii de rău.

— Nu. L-a prins pisica. Când am auzit agitaţia, era deja prea târziu. A scos o brăţară de argint din buzunar. Destul de ciudat, unul dintre lucrurile pe care le-a furat a fost un talisman din brăţara asta. Am găsit-o în chiuveta din camera Tanyei când făceam reparaţiile, înainte ca ea să vină să stea la noi. Am găsit-o ieri dimineaţă… voiam s-o repar pentru ea, să-i fac o surpriză.

Red aruncă o privire brăţării. Îşi aminti că o văzuse pe încheietura mâinii Tanyei şi se gândise că era o alegere ciudată pentru o fetiţă. Îi spuse asta şi lui.

— A fost la început a lui Florence, spuse Cusutul. A fost transmisă în familie încă de la primul proprietar al conacului. Îşi strecură uşor brăţara înapoi în buzunar.

Copacii deveniră tot mai apropiaţi şi mai împletiţi. Cusutul conducea, cu mânzul urmându-l şi cu Red îndeaproape, în urma lui. Pădurea era ciudat de liniştită; doar zgomotul respiraţiei şi al paşilor cailor îi ajungea până la urechi.

— E prea multă linişte, murmură ea. Eldritch mi-a spus că partea asta a pădurii se numeşte „Pădurea Moartă”. Cât mai avem până ieşim de aici?

— Greu de spus. Poate câteva ore. Când o să găsim marginea, o să ne odihnim pentru o vreme.

Un pârâit venit de deasupra rupse tăcerea, făcându-i pe amândoi să se oprească. Red îşi ridică brusc capul. Cunoştea acel zgomot. Îi ridica părul de pe ceafă, ca al unui câine.

— Ai auzit? şopti Cusutul.

Îl văzu cocoşat sus pe o creangă, privindu-i. Garguiul. Cusutul îl văzu o clipă mai târziu.

— Ce-i ăla?

— Nu ştiu, răspunse Red, dar l-am văzut înainte de a cădea în capcana Vrăjitoarei de la Gard. Ţipa... Mintea i se cutremură, înţelegând dintr-odată. Stătea de pază pentru ea – îi spunea când cădea ceva în capcană.

De parcă ar fi înţeles, garguiul îşi dezveli dinţii şi sâsâi. Îşi ridică aripile şi se lansă înspre ei, năpustindu-se asupra lor cu un mârâit.

— Fugi! strigă Cusutul, dar, înainte ca vreunul dintre ei să poată da pinteni cailor, garguiul fuse tras brusc în spate, când ajunsese la doar câţiva centimetri de nasul Cusutului. Ţipă şi zbură din nou spre ei, doar pentru a fi tras înapoi încă o dată.

— E legat, şopti Red. Uite, acolo, pe piciorul lui.

Glezna garguiului era într-o cătuşă din fier, priponindu-l cu un lanţ lung legat de copac. Lanţul zăngănea când creatura se mişca şi, în cele din urmă, Red înţelese sursa zgomotului.

— Era un spion al ei, spuse Cusutul încruntat.

Garguiul cotcodăci ca o ceucă, în timp ce se îndepărtară de el.

— Ai grijă! strigă Red. Capcana trebuie să fie aproape – era după un trunchi de copac căzut.

— O văd, îi răspunse Cusutul. Îşi abătu calul în

jurul trunchiului, evitând capcana, iar Red îl urmă.

Continuară să înainteze, vorbind foarte puţin. În scurt timp, găsiră o cale şi, încă o dată, putură să vorbească din nou pentru că aveau destul loc cât să călărească unul lângă celălalt.

— Mi-ai povestit de zânele care au voie să stea în casă, spuse Red. Dar cele care nu sunt primite?

— Nu au fost foarte multe la început, răspunse Cusutul. Doar o ciudată sau două, care veneau din curiozitate sau ca să caute resturi de mâncare. De cele mai multe ori, erau alungate de pisică, dacă nu de alte zâne – sunt posesive cu propriul teritoriu. Am început să credem că eram în siguranţă, eu şi cu Florence. Apoi, într-un weekend, când avea vreo şase luni, Tanya a fost adusă ca să rămână la noi.

Ştiam că era periculos pentru ea să fie în casă, iar Florence a încercat să descurajeze hotărârea asta – dar era inevitabilă. Am luat măsuri de precauţie, îmbrăcând-o întotdeauna cu hainele pe dos şi, când era posibil, în roşu. Florence n-a scăpat-o pe Tanya din ochi, mutându-i pătuţul în camera ei. În a doua noapte, am fost trezit de un strigăt venind din camera lui Florence. M-am grăbit să investighez, neştiind dacă era o zână sau un hoţ. L-am auzit pe Scuipă-Foc sâsâind şi scuipând înăuntru. Când am intrat în cameră, am văzut-o pe Florence stând lângă pătuţ, cu Tanya în braţe. Era evident că îşi ieşise din minţi de frică. Ceva stătea pe marginea pătuţului, privind-o pe Tanya – dar, pentru că hainele îi erau întoarse pe dos, nu o putea atinge. Când am intrat, creatura s-a speriat.

A încercat să iasă prin şemineu, dar s-a lovit de vătrai, care a căzut şi a prins-o. Dintr-odată, a ţipat, iar camera s-a umplut de un miros de ars. Când am fugit înspre ea, mi-am dat seama că era carnea zânei, care ardea sub vătraiul de fier. Când am ridicat vătraiul, a scăpat.

A doua zi, am comandat un cuţit făcut din fier. Nu prea s-a despărţit de mine de atunci. După asta, Florence s-a temut s-o mai lase pe Tanya în casă. Ba chiar a şi ascuns toate pozele cu ea. Răul fusese însă făcut – secretul că Florence avea o nepoată clarvăzătoare ieşise la iveală –, iar zânele au continuat să vină. Am început să fac cuşti din fier ca să le ţin în ele. Câteva zile de închisoare le-a convins pe cele mai multe dintre ele să nu se mai întoarcă. Altele aveau nevoie de mai multă convingere.

Pielea lui Red se înfioră când se întrebă de ce nivel de „convingere” era capabil Cusutul.

— Aşa că au continuat să vină, spuse Cusutul. Iar eu am continuat să le ţin la distanţă.

— Dar familia ta? întrebă Red. Le-ai spus ce se-ntâmpla?

Mâinile Cusutului se încleştară pe frâul calului lui.

— Nu, răspunse el. N-au ştiut nimic până nu demult. Am ascuns totul. Apoi, fiul meu a descoperit totul.

— Dar soţia ta? Cu siguranţă, n-ar fi putut să ţină secretul faţă de mama lui.

O privire chinuită apăru pe faţa Cusutului.

— Nu. Evelyn n-a ştiut niciodată. Sunt sigur că

Fabian i-ar fi spus, dacă ar fi avut ocazia. Dar, când a aflat despre zâne, mama lui era deja moartă de şapte ani.

O privi cu nişte ochi umezi şi roşii.

— Dacă ar fi ştiut, probabil că ar fi trăit. Neştiinţa a omorât-o.

Capitolul 17

Vorbele Cusutului atârnau între ei ca nişte pânze de păianjen. Îşi lăsă capul în jos, cu o expresie chinuită, şi îşi cufundă degetele în coama calului, periind şuviţele de păr aspru. Red îl aşteptă să continue. Simţi că era o chestiune despre care nu vorbise de ceva vreme – dacă vorbise vreodată despre ea.

— De fapt, spuse el cu o voce răguşită, asta nu e în întregime adevărat. Faptul că n-a ştiut nimic despre zâne... a fost doar unul dintre factorii care i-au cauzat moartea. Adevărul e însă că n-ar fi avut nevoie să ştie despre ele dacă eu n-aş fi fost implicat. Zânele nu s-ar fi apropiat de ea dacă n-aş fi fost eu. Îşi scoase degetele din coama calului şi apucă din nou frâul. Adevărul e că eu sunt de vină. A murit din cauza mea.

— Sunt sigură că nu e adevărat, spuse Red cu o voce blândă. Cusutul zâmbi trist.

— Am avut şapte ani timp să mă gândesc la asta. E adevărat, din orice perspectivă aş privi. Întotdeauna am ştiut-o, doar că n-am mai spus-o niciodată... cu voce tare, până acum. Am crezut că pot s-o protejez. M-am înşelat.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Red.

Cusutul se opri ca să bea nişte apă.

— Totul a fost făcut să pară un accident, spuse el. Evelyn iubea muzica. Era o muziciană talentată. Cânta la pian în fiecare zi – Fabian adora s-o asculte.

Am vânat zâne vreo şase ani până atunci. Ştiam mult mai multe despre ele atunci şi trăirea unei vieţi duble deja-mi intrase în obişnuinţă. Chiar şi-aşa, Evelyn îmi punea uneori întrebări la care nu-i puteam răspunde: de ce petreceam atât de mult timp în pădure? Cum de aveam atât de multe tăieturi şi vânătăi pe care nu le puteam explica? De ce trebuia să-mi ascut cuţitul atât de bine când nu păream să-l folosesc vreodată? Am învăţat repede să-mi acopăr urmele, aducând din când în când câte un iepure mort, ca să mă prefac că vânez. De fapt, n-am vânat niciodată din plăcere – şi nici n-am s-o fac vreodată. Ştiam că Evelyn nu era de acord cu asta. Trebuia totuşi s-o fac să mă creadă, chiar dacă mă ucidea pe dinăuntru să ştiu că avea o părere proastă despre mine.

Într-o zi, am găsit un iepure în pădure. Unul dintre picioarele lui fusese lovit de puşca cu aer comprimat a unui braconier. Sângera de moarte. Când m-am apropiat, alţi doi iepuri care erau prin apropiere au fugit. Am sucit gâtul creaturii, ca s-o scap de chinuri, apoi am dus-o la conac.

Când m-am întors, Evelyn era cu Fabian în grădină. Fabian a văzut iepurele şi a izbucnit în lacrimi. Evelyn n-a spus nimic, doar s-a uitat la mine, muşcându-şi buzele, şi l-a dus pe Fabian

înăuntru.

În seara aceea, Florence era plecată, aşa că eu şi cu Evelyn am mâncat singuri împreună cu Fabian. A fost o masă cu puţine cuvinte, încă mai era supărată pe mine. Am încercat s-o împac, jucând un joc prostesc cu Fabian ca să-l fac să râdă. N-a funcţionat. Când a bătut cineva la uşa din spate, şi-a vărsat mâncarea peste tot, aşa că i-am cerut lui Evelyn să răspundă, în timp ce eu făceam curat.

În pragul uşii stătea o femeie cu un copil cam de vârsta lui Fabian. Erau vânzători ambulanţi; femeia căra un coş care conţinea ceea ce am crezut la început că erau legături de lemne de foc. Dar apoi Evelyn mi-a strigat că erau, de fapt, flaute mici, cioplite de mână, din lemn. A ieşit din cameră ca să-şi aducă portofelul, lăsându-ne pe mine şi pe Fabian singuri.

— Ai mare grijă de fiul tău, mi-a spus dintr-odată femeia de la uşă. Mi-am ridicat privirea şi am văzut că se holba la mine cu o foarte mare ură. Ochii ei erau roşii, iar copilul de lângă ea plângea, îngropându-şi faţa în fusta mamei lui.

— Ai foarte mare grijă de el, mi-a repetat femeia, pentru că astăzi mi-am pierdut fiul.

Pentru prima dată, am observat ce purtau ea şi fiica ei: haine lungi din blană groasă şi maronie. Blană de iepure. Doar atunci mi-am dat seama ce făcusem… că iepurele pe care îl ucisesem mai devreme în acea zi nu era de fapt un iepure.

Chiar atunci, Evelyn m-a strigat ca să mă întrebe dacă i-am văzut poşeta pe undeva. M-am

răstit la ea că n-am văzut-o şi, în panica mea, i-am pronunţat numele. Zâna l-a auzit şi a zâmbit.

— Mi-ai luat pe cineva drag, mi-a spus ea. Acum, o să-ţi iau şi eu pe cineva drag.

L-am ţinut strâns pe Fabian, îngrozit că mi-l va fura. El trebuie să-mi fi simţit frica, pentru că a început să plângă. Evelyn s-a întors chiar atunci. Îşi găsise portofelul şi scotocea după nişte monede. Am vrut să-i trântesc uşa-n faţă zânei chiar atunci, dar şocat de ceea ce făcusem, am rămas înlemnit. Tot ce am putut să mai fac a fost să-i murmur lui Evelyn să nu cumpere nimic de la acea femeie – dar ea doar s-a încruntat la mine, presupunând că eram nepoliticos cu femeia doar pentru că era o vânzătoare ambulantă. I-a înmânat banii şi a primit în schimb un flaut subţire din lemn. Zâna a zâmbit, apoi s-a întors şi şi-a croit drum înapoi prin grădină, spre pădure.

Am tremurat când am închis uşa, dar, dacă Evelyn a observat, n-a comentat niciodată despre asta. Am privit-o punând flautul pe poliţa de deasupra căminului, apoi l-a dus pe Fabian sus, încercând să-l împace. Imediat ce a plecat din cameră, am aruncat flautul în foc şi l-am privit până a ars complet. După aceea, am ridicat „iepurele” mort din compost şi l-am examinat. La prima vedere, nu părea să aibă nimic neobişnuit. Apoi, l-am găsit: un năsturel, aproape ca un nasture de vestă, pe burta fiinţei moarte. N-am îndrăznit să-l desfac. N-aş fi suportat să văd ce era sub deghizare. Am mers în adăpostul meu şi am stat acolo restul serii, aşteptând să vină Florence

ca s-o avertizez în legătură cu ce se întâmplase, în caz că zâna s-ar fi întors. Când am auzit maşina oprindu-se, mai târziu, în acea seară, m-am întors în casă.

L-am auzit în clipa în care am intrat pe uşă – flautul cânta în bucătărie. Am alergat în cameră. Evelyn cânta şi râdea, arătându-i flautul lui Florence – acelaşi flaut pe care îl aruncasem în foc mai devreme în acea seară. N-a mai zâmbit când mi-a văzut faţa. Am întrebat-o unde îl găsise. Mi s-a părut încurcată şi mi-a spus că era pe poliţa de deasupra căminului, acolo unde îl lăsase.

Ştiam că flautul era fermecat şi că nu putea fi distrus prin mijloace normale. Am aşteptat până când Evelyn s-a dus la culcare, apoi l-am ascuns în adăpostul meu, întrebându-mă dacă putea rămâne ascuns atâta timp cât nu încercam să-l distrug. I-am povestit lui Florence ce se întâmplase, iar ea mi-a spus să merg la bătrâna ţigancă şi să-i cer sfatul a doua zi dimineaţă.

În acea noapte am stat treaz ore întregi, temându-mă prea tare ca să dorm. Totuşi, în cele din urmă, trebuie să fi aţipit, pentru că m-am trezit, tresărind. În cameră încă era întuneric, dar, lângă mine, patul era gol. Evelyn dispăruse. Mi-am întins mâna şi am atins spaţiul în care ea stătuse întinsă – încă era cald, aşa că am ştiut că nu plecase de multă vreme. M-am culcat pe spate, gândindu-mă că poate se dusese să vadă ce mai făcea Fabian. Apoi, am auzit cele mai încete tonuri de cântec ale unui flaut.

M-am ridicat şi m-am îmbrăcat în câteva

secunde, am ieşit din cameră şi i-am strigat lui Florence să meargă la Fabian. Eu am alergat prin casă, strigând-o pe Evelyn pe nume, dând buzna în fiecare cameră. Am stârnit o agitaţie totală – Fabian plângea, iar sus era şi tatăl meu, supărat. N-am avut timp să-i liniştesc pe niciunul dintre ei. Am alergat până la parter. Uşa de la bucătărie era întredeschisă. Atunci mi-am dat seama că ieşise afară. Am alergat în cerc în faţa casei, mi-am descuiat adăpostul şi am intrat în el. Flautul era acolo unde îl lăsasem, dar tot puteam auzi, foarte încet, notele unei melodii stranii, cântate în spatele casei. Am fugit înapoi în grădină, strigând-o pe nume. Prin poartă, am văzut o siluetă în depărtare, mergând spre pădure de parcă ar fi fost în transă. Era Evelyn, încă în cămaşa ei albă de noapte, luminată de lună.

Am urmărit-o, strigând-o pe nume, dar nu s-a întors niciodată. Era ca şi cum nu m-ar fi auzit. Apoi, a dispărut – într-o clipă era acolo, iar în următoarea a dispărut. Am fugit spre locul în care am văzut-o ultima dată şi eram gata să trec pârâul, mergând pe pietrele din el. Am ajuns la un mai mult de două minute după ce ea fusese acolo; totuşi, nu era nici urmă de ea. N-am ştiut ce să fac. Am strigat-o până am răguşit. Am trecut apa şi am fugit în pădure, şi am ieşit din ea, de două ori. În tot acest timp, flautul ăla şi-a cântat melodia lui îngrozitoare şi blestemată.

De-acum, soarele începuse să răsară. M-am forţat să gândesc, apoi mi-am amintit ceva despre apele curgătoare care rup vrăjile. Dintr-odată, am

avut o puternică presimţire că ea nu trecuse pârâul. Luând această şansă în considerare, am început să alerg spre dreapta, urmând pârâul. În următoarele câteva minute, n-am văzut nimic. Eram gata să renunţ şi să mă întorc la conac pentru a cere ajutoare. Apoi, am văzut-o.

Cusutului îi pieri glasul. Red nu spuse nimic, ştiind că ajunsese la cea mai dureroasă parte a trecutului lui.

— Era cu faţa în jos, în apă, încâlcită în ierburi. Am sărit în apă şi am scos-o. Nu mai respira. Ochii îi erau deschişi, dar orbi. Pielea îi era vânătă şi rece ca gheaţa din cauza apei. Am încercat s-o resuscitez – dar era prea târziu. Era moartă. Doar atunci mi-am dat seama că muzica aceea blestemată se oprise… odată cu inima ei, aşa mi s-a părut.

Am dus-o înapoi la conac şi am cerut ajutor. În scurt timp a venit o ambulanţă, împreună cu poliţia. I-am spus lui Florence să nu intre în cameră şi să-l ţină pe Fabian departe. Când au luat-o, am ştiut că mă considerau vinovat. Ce căuta afară, noaptea, în halul acela? De ce era în cămaşa de noapte? De ce nu sunasem după ajutoare imediat ce îmi dădusem seama că lipsea? M-au bombardat cu întrebări.

Ca să fie totul mai grav, avea o rană pe ceafă. Apoi, mai târziu… când pârâul a fost cercetat pentru indicii, urme din sângele ei s-au găsit pe pietre. A încercat să treacă, a alunecat şi s-a lovit la cap. A fost inconştientă când s-a înecat.

— Cum şi-au dat seama că tu nu erai vinovat?

şopti Red.

Cusutul îşi şterse faţa şi oftă.

— Din istoricul medical al lui Evelyn. Documentele au dovedit că era predispusă la somnambulism, de care suferea din adolescenţă. Mi-am amintit că îmi vorbise despre asta, dar n-am observat să i se întâmple cât timp am fost căsătoriţi – se pare că era ceva declanşat de stres. Ştiam însă că nu era somnambulă şi ştiam ce-am auzit. Melodia aceea fantomatică, şi ecoul ei răsunând peste câmpii. A ademenit-o spre moarte. A doua zi, când m-am întors în adăpostul meu, flautul nu mai era acolo. Nu l-am mai văzut niciodată.

După aceea, i-am cerut lui Florence să încuie salonul de muzică. N-am mai intrat niciodată în el şi n-am vrut s-o facă nici Fabian. În scurt timp, a renunţat să-mi mai ceară asta. Mi-am promis că o să-i explic totul într-o zi… că o să-i spun adevărul despre cum a murit mama lui. Că nu a fost accidentul în care a crezut în copilărie. Mi-am spus că, atunci când va fi destul de mare ca să poată face faţă, îi voi spune despre zâne. Până la urmă, a aflat singur.

— Despre cum a murit mama lui? întrebă Red.

Cusutul scutură încet din cap.

— Despre zâne. Încă-mi caut cuvintele potrivite ca să-i povestesc restul. Dar, cumva, nu reuşesc niciodată să le găsesc.

— Ar trebui să-i spui, pur şi simplu. Eu ţi-am auzit povestea şi nu cred că e vina ta.

— Nu cred că el o s-o vadă în felul ăsta. Şi nu

cred că aş rezista dacă nu m-ar ierta. Dar asta e ceea ce merit.

— Crezi că meriţi să fii nefericit? îl întrebă Red.

Cusutul ridică din umeri şi îşi frecă nasul.

— Poate. Cine ştie? Ca să fiu sincer, nu cred că o să mai fiu vreodată fericit. Nu fără ea.

Îşi opri calul şi arătă dintr-odată spre pământ.

— Uite.

Era o cărare năpădită de plante, dar vizibilă sub copitele cailor.

— E un semn bun, spuse Cusutul. Trebuie că ne apropiem de marginea pădurii. Trebuie să ne păstrăm calmul acum – să nu mai vorbim. Aici probabil că se termină Pădurea Moartă.

Avea dreptate. În acel moment, Red observă o schimbare importantă în împrejurimile lor. Păsările cântau şi ciripeau, arbuştii tremurau şi foşneau şi, o dată sau de două ori, zări nişte zâne mici în copaci, trăgând cu ochiul din cuiburile lor. Tresări când ceva se prinse în părul ei şi îşi ridică mâna ca să încerce să se elibereze, după ce opri calul. Găsi o creangă groasă, cu multe rămurele, dintr-un copac bătrân şi noduros. În timp ce se întoarse, putu să jure că pomul se mişca – legănându-se un pic – iar crengile se curbară mai adânc în părul ei.

— Cusutule! Sunt prinsă.

Bărbatul întoarse, mergând la trap, aşteptând momentul când mânzul, care părea greoi în urmă, se opri ca să smulgă o gură de iarbă.

— Rămâi nemişcată, spuse el, cercetând copacul. E doar curios. Probabil că n-a văzut mulţi oameni la viaţa lui.

Red îşi lăsă încet mâna în jos, rămânând complet nemişcată, fără să îndrăznească să-şi ridice privirea spre copacul viu. Pielea capului o mânca la fiecare periere a degetelor lui noduroase şi, de câteva ori, simţi cum şuviţe din părul ei erau prinse şi smulse. Apoi, se retrase cu un oftat lung şi scârţâitor.

— Haide, rosti Cusutul. Continuă să mergi.

Următoarea oră trecu fără niciun incident, chiar dacă zânele erau mult mai numeroase acum decât fuseseră pe teritoriul Vrăjitoarei de la Gard. În scurt timp, Red simţi un miros cunoscut în aer; unul care îi aminti, într-un fel, de prânzul de duminică. Era mascat de un alt miros; unul neplăcut, pământesc şi ca de mosc. Se uită la Cusutul şi îl văzu holbându-se, printre copaci, la pârâu. Doar atunci îşi dădu seama că era ceva ciudat în legătură cu el.

— Curge în sus! strigă ea.

Cusutul încuviinţă.

— Am auzit de locul ăsta. Mirosul acela – cel ierbos – vine de la rozmarin. Dar nu e orice fel de rozmarin. E pătat de spiriduşi.

— Pătat de spiriduşi?

— Uită-te-n jos.

Sub copitele cailor, grămezi dintr-o substanţă neagră şi urât mirositoare stăteau călcate; unele erau uscate şi se crăpau, altele erau proaspete şi se prelingeau.

— Bălegar de spiriduşi, spuse Cusutul. Aici e teritoriul lor. Rozmarinul care creşte are mari puteri magice – poate afecta memoria. Ar trebui să

trecem cât putem de repede şi de liniştiţi pe-aici. Spiriduşii pot fi imprevizibili dacă sunt deranjaţi.

În curând, începu o sporovăială în jurul lor. Următorul lucru pe care-l observă Red fu un con de pin lovind-o în tâmplă. Se strâmbă de durere şi se întoarse spre un chicotit şi o feţişoară palidă şi răutăcioasă care se feri de privirea ei.

Cusutul fu lovit, după aceea, cu o piatră, ridicându-şi braţul cu o fracţiune de secundă prea târziu ca să se mai apere, în timp ce o altă siluetă micuţă sări şi-i dispăru din faţă.

— Grăbeşte-te, bombăni el, dând pinteni calului. În scurt timp, sporovăială nu se mai auzi, pentru că lăsară spiriduşii în urma lor.

Red se întrebă de când erau pe drum. Îi era foame; îi chiorăia stomacul. Îl linişti de câteva ori cu înghiţituri mari de apă, dar protestele lui deveniră tot mai zgomotoase. Era gata să-l întrebe pe Cusutul dacă se puteau opri pentru o pauză de masă, când ajunseră la marginea pădurii. Inima îi tresări la promisiunea de a scăpa, în sfârşit, de întuneric şi de a fi sub cerul liber, în loc de crengi.

— Hai să ne oprim aici, spuse Cusutul, făcându-i semn spre un povârniş iţit din iarba de dincolo de pădure. E un loc ascuns vederii şi putem să ne priponim caii acolo – chiar lângă pârâu. Ar trebui să fim în siguranţă dacă ne oprim o vreme şi mâncăm.

Red îl urmă, recunoscătoare, îndemnându-şi calul să meargă puţin mai repede ca să scape de copaci. Ajunseseră aproape de margine când calul Cusutului se dădu înapoi, îngrozit. Îl văzu

alunecând de pe şa şi suspină, dar bărbatul reuşi să se prindă şi să se îndrepte, aducând animalul speriat înapoi sub controlul lui.

Înţepeni când văzu ce îl făcuse pe cal să se retragă. Două siluete se profilau în luminişul dintre copaci, blocându-le ieşirea din pădure.

Capitolul 18

Instinctiv, Red smuci frâiele calului spre stânga, pregătită să se întoarcă repede în pădure.

— Opreşte-te! strigă Cusutul, înainte de a-i da pinteni calului. Descălecă şi se postă lângă cele două siluete, aşteptând, cu speranţa că şi ea li se va alătura. Încet, Red îşi aduse calul înapoi, dar rămase în şa.

— E în ordine, îi spuse Cusutul. Nu ne vor face niciun rău.

Red îi privi pe cei doi străini, cu atenţie, pentru prima dată. Primul era un spiriduş tânăr, cu pielea închisă la culoare şi cu nişte ochi galbeni, strălucitori. Pe sub mantia neagră, cu glugă, purta un costum impecabil, cusut din frunze.

Femeia de lângă el era mai în vârstă, iar culorile ei erau într-un contrast izbitor cu cele ale spiriduşului. Pielea sa ivorie era aproape transparentă, iar părul ei negru avea acelaşi luciu albastru-verzui şi uleios ca rochia ei din pene de culoarea abanosului. Red îşi aminti de povestea Cusutului despre o pasăre mare şi neagră care se transformase într-o femeie înaintea ochilor lui.

— Tu eşti Corbul, nu-i aşa? întrebă ea.

Femeia se holbă la ea cu ochii săi negri şi scânteietori.

— Da, e unul dintre numele pe care le folosesc. Făcu un semn înspre însoţitorul ei cu ochi galbeni. Iar el e Gredin.

Red rămase în şa. Cusutul gesticulă către dâmbul ierbos spre care se îndreptau înainte de a fi găsiţi de Corbul şi de Gredin.

— Călătorim din zori, le spuse el. Ne pregăteam să ne odihnim pentru puţin timp şi să mâncăm.

— Bine, rosti Gredin, scurt şi la obiect. O să stăm şi noi cu voi. Apoi, vom putea să începem să ne gândim la cum să vă scoatem din beleaua asta.

Priponiră caii lângă apă şi mâncară după ce Gredin şi Cusutul vânară.

Corbul scoase din mantia ei o fiinţă mică, asemănătoare cu un arici, care fornăi după insecte lângă locul în care stătea Red. Fata nu putu să-şi mai ia ochii de la acea fiinţă.

— Nu pot să-ţi zic numele lui adevărat, îi spuse Gredin, privind-o, dar Tanya îi zice „Trisporcul”.

Red îşi ridică privirea spre ochii de un auriu intens ai lui Gredin. Era evident că Cusutul îi spusese lui Gredin, în timp ce vânau prin pădure, despre legătura ei cu Tanya.

— Am mai văzut unul la fel, murmură ea, întorcându-se spre Trisporc. Obişnuia să mă urmărească peste tot înainte… de accident.

Gredin încuviinţă.

— Apărătorul tău.

— Poftim?

— Apărătorul tău spiriduş, repetă el amuzat. Toţi copiii care au capacitatea de a vedea zâne au unul.

Trisporcul se opri la piciorul ei, mestecând un vierme.

— Nu am ştiut, spuse Red. Era doar… acolo. Nu mi-am pus niciodată întrebări în legătură cu el. Nici măcar n-am ştiut că avea un nume. Nu i-am dat niciun nume. Se holbă la Gredin. Dacă Florence a putut s-o cheme pe Corb, atunci asta înseamnă că ea e…

— Apărătoarea lui Florence, o întrerupse Cusutul.

— Aşadar, tu eşti apărătorul Tanyei, nu-i aşa? îl întrebă Red pe Gredin.

— Da. Gredin o privi cu atenţie. Dacă te consolează cu ceva, nici ea n-a ştiut de apărători până de curând.

— Ce face un apărător? întrebă Red.

— Avem grijă de interesele omului ales, răspunse Corbul. Adică ale celor importanţi în lumea zânelor. Dacă noi credem că un om va beneficia mai mult – sau mai puţin – în urma cunoştinţelor despre lumea zânelor, atunci încercăm să i le oferim.

— Dar cum am beneficia dintr-o mai puţină cunoaştere? insistă Red. Nu e mai bine să ştim mai mult?

— Nu şi dacă asta vă aduce probleme, răspunse Corbul, cu ochii ei de pasăre fixaţi pe Red într-o privire pătrunzătoare. Am încercat s-o apărăm pe Tanya de prea multă cunoaştere, însă,

cu toate astea, a reuşit să afle anumite lucruri. Tonul zânei deveni brusc rece, iar Red înţelese că implicarea ei în informaţiile despre zâne oferite Tanyei nu trecuse neobservată şi nici nu fusese uitată.

— Şi uite unde a dus-o, rosti Gredin încet. Într-o situaţie pe care a crezut că o s-o controleze, când, de fapt, habar n-avea în ce se băga.

— Dar spiriduşul lui Red, rozătorul acela, îl întrerupse Cusutul în grabă. Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit, răspunse Red, aruncându-i o privire recunoscătoare. Apărându-l pe James de pericol în timpul accidentului.

— Apărându-ţi interesele, repetă Gredin, întorcându-se apoi, supărat.

Cusutul povesti evenimentele care îi uniseră drumul cu cel al lui Red. Deja îi spusese multe lui Gredin în plimbarea lor prin pădure, aşa că părea s-o facă mai mult în folosul Corbului.

Red se trezi distrasă de Trisporc. Scăpase bucăţele de vierme mestecat pe cracul pantalonului ei şi îl lingea frenetic. Red îşi târî piciorul ud mai departe, dar Trisporcul lacom merse grăbit şi cu hotărâre după el. Scrâşni din dinţi şi se mişcă din nou, dar Trisporcul se uită la ea cu o expresie atât de tristă, încât se trezi punându-şi piciorul înapoi şi lăsându-l să-şi continue ospăţul scârbos.

— Putem să te scoatem uşor, îi spuse Gredin Cusutului. Ştim o intrare pe care o putem folosi cu puţine şanse de complicaţii. Îi aruncă o privire lui Red. Cu tine nu e la fel de simplu. Am putea să te

scoatem, dar ai fi adusă înapoi aici. Când ai schimbat locul cu Tanya, te-ai oferit efectiv tărâmului zânelor. Ca să pleci trebuie să schimbi locul cu un alt clarvăzător sau să aranjezi un alt fel de târg.

— O să-mi fac griji în legătură cu asta după ce-o să-mi găsesc fratele, spuse Red.

Ochii lui Gredin nu exprimară nimic, dar când vorbi se simţi o măsură de respect în vocea lui.

— Foarte bine. Corbul îl va duce pe Cusut înapoi la conac. Eu o să te însoţesc la curţi. Te avertizez, însă, că nu voi avea niciun cuvânt de spus în legătură cu tot ce se va-ntâmpla acolo – nu am nicio putere la curte. Odată ce-ai ajuns acolo, eşti pe cont propriu.

— Nu, spuse Cusutul. Nu cred că înţelegi. I-am promis lui Red că o s-o ajut. Nu mă întorc fără ea.

Red scutură din cap.

— M-ai ajutat deja. Ar trebui să te-ntorci.

— Rămân, repetă el, orice s-ar întâmpla.

Corbul şi Gredin se priviră.

— Atunci, Gredin vă va călăuzi pe amândoi, spuse Corbul. Eu o să mă-ntorc la conac cu vestea că v-am găsit.

Cusutul încuviinţă, cu un rid de îngrijorare apărându-i pe frunte.

— Spune-le că Nell e tot dispărută.

Cusutul şi Gredin cercetară harta, discutând despre cea mai rapidă rută până la destinaţie. Gredin, deja obişnuit cu tărâmul, nu avu nevoie de hartă decât ca să-i demonstreze Cusutului care era

cel mai bun drum pentru ei.

Curând, Cusutul îşi ridică privirea spre cer în timp ce pregătea caii.

— Ar trebui să pornim. Mai avem mult de mers.

Îşi luaseră rămas-bun de la Corb înainte ca ea să-şi reia, încă o dată, forma de pasăre. Apoi, se ridicase în aer, înălţându-se deasupra pădurii, şi dispăruse.

Încălecară pe cai, Gredin sărind sprinten pe al treilea murg. Îşi miji ochii aurii, cercetând terenul, apoi se îndreptată spre câmpul deschis, cu spiriduşul în faţă, iar Cusutul cu Red de o parte şi de alta a lui.

Kilometri de pustietate se întindeau înaintea lor, în afara câtorva dealuri verzi şi a unei fâşii de drum care şerpuia printre ele. Se îndreptară spre el, cu frunţile plecate din cauza unui vânt tot mai puternic. Vorbiră foarte puţin; Gredin nu era o călăuză prietenoasă. În curând, soarele dispăru, fiind acoperit de nori întunecoşi de ploaie. Red îşi aruncă haina din piele de vulpe, dar nu şi-o încheie, ţinând-o, în schimb, strânsă cu mâna. Când începu ploaia, blana aspră o feri de umezeală şi frig, iar ea îşi afundă capul sub urechile ascuţite ca să-şi apere faţa de vânt.

Prin vântul care-i vâjâia pe la urechi, îl auzi pe Gredin strigându-le să se mişte mai repede.

Coapsele o ardeau din cauza efortului de a sta pe cal. Noroi şi pietriş zburau din copitele cailor şi, deşi ea rămăsese destul de uscată, începu să obosească în scurt timp. Călăriră mai departe, în ceea ce lui Red i se păru a fi cea mai lungă

călătorie din viaţa ei.

Primul semn de adăpost fu un alt călător de pe drum, care venea din direcţia opusă. Era o trăsură trasă de doi cai, care făceau spume la gură.

— Ho! strigă Gredin, încetinindu-şi calul şi dându-se la o parte ca să lase trăsura să treacă. Red îl zări pe vizitiu când aceasta trecu. La prima vedere, părea aproape uman, dar, când îşi coborî privirea, văzu că un picior se termina într-o labă de broscoi, care se bălăcea cu bucurie în apa care aluneca pe suprafaţa din lemn a trăsurii.

— Pe-acolo! strigă Cusutul, arătând spre capătul drumului odată ce li se eliberă calea din nou. Red privi printre rafalele de ploaie. În depărtare se vedea conturul şters al unui oraş.

Se apropiară. Cum se lăsa întunericul, era clar că aveau să se odihnească acolo în noaptea aceea.

— Staţi în spatele meu, îi avertiză Gredin. Nu acceptaţi nimic de băut sau de mâncat fără acordul meu şi lăsaţi-mă pe mine să vorbesc cu ei.

Nişte case dărăpănate din lemn şi piatră mărgineau oraşul. În câteva locuri, o uşă din lemn pe o faţadă din piatră sau o gaură în pământ trădau adăpostul vreunui spiriduş. Drumul din pietriş făcu loc unuia pavat; mai departe, clădirile se uneau formând străzi şi alei; spre marea mirare a lui Red, mici prăvălii erau cuibărite printre ele.

Gredin se opri în faţa unui han.

— Aşteptaţi aici, le spuse el, alunecând uşor de pe calul lui şi dispărând printr-o uşă din lemn care era cu cel puţin un cap mai scundă decât el.

În timp ce ea şi Cusutul îi aşteptară

întoarcerea, Red privi cu atenţie clădirea. Atârnând de zid, văzu un semn decolorat care afişa numele hanului: *Farfuria săracului*.

Când Gredin se întoarse, era însoţit de un spiriduş care avea jumătate din înălţimea lui şi un nas enorm. Luând frâul calului de la Cusut, Gredin îi făcu un semn în timp ce hangiul spiriduş se grăbi să ajungă într-o parte a clădirii.

— Lăsaţi-vă caii aici, mormăi hangiul, deschizând o uşă înaltă şi largă prin care se intra în grajd. O să fie îngrijiţi. Chemă un lucrător de la grajd cu pielea verzuie, iar ei descălecară şi îşi croiră drum înapoi spre uşa hanului.

— Camerele sunt mici, dar sunt calde şi uscate, continuă gazda lor spiriduş, însoţindu-i. Odată intraţi înăuntru, îi părăsi.

Hanul era slab luminat, iar aerul era îngreunat de un fum ierbos. Red îşi ţinu capul în jos, dar privi împrejurimile cu coada ochiului, având grijă să nu întâlnească privirea altcuiva. În mijloc era un copac străvechi, cu trunchiul atât de gros, încât Red se gândi că, dacă ea, Cusutul şi Gredin şi-ar fi unit mâinile, tot n-ar fi fost în stare să-l cuprindă. Crengile lui se curbau şi se lăsau în jos deasupra capetelor lor, iar felinare străluceau în unele dintre ele.

Pe podea erau locuri în care rădăcinile ieşiseră prin pământ; podeaua lucrată din piatră fusese aşezată în aşa fel încât să se îmbine cu ele, iar pe una sau două curbe ale acelor rădăcini expuse stăteau spiriduşii în timp ce-şi sorbeau berea.

— Luaţi loc, le spuse Gredin, făcându-le semn

spre un colţ întunecos. O să iau eu cheia noastră şi ceva de mâncat şi de băut.

Red şi Cusutul se strecurară în acel spaţiu aşezându-se de fiecare parte a unei măsuţe din lemn. Era ferită datorită unui paravan format din crengi care atârnau mai jos. Stătură în tăcere până când se întoarse Gredin. Red îşi dădu seama că deja atrăseseră câteva priviri curioase – dar nu putea spune dacă asta se întâmplase pentru că ea şi Cusutul erau oameni sau pentru că erau străini. Când Gredin reveni, puse o cheie pe masă şi luă loc.

Fără niciun avertisment, una dintre crengile copacilor se năpusti dintr-odată spre ei. Instinctiv, Red se feri, dar Gredin chicoti încet.

— E în ordine.

Fata se ridică, simţindu-se prost. Îşi dădu seama că creanga nu venise ca să o atace, ci ca să pună o tavă pe masă, retrăgându-se apoi. Uitându-se prin han, aşteptă câteva clipe, apoi o altă creangă se năpusti, purtând o altă tavă spre o masă diferită.

Pe tavă erau pâine şi un fel de brânză tare, carne, nişte fructe, o farfurie cu ouă încă în coajă, un urcior plin, care conţinea un lichid negru şi trei căni din ceramică. Gredin îşi turnă un pic din lichid, bău cu prudenţă şi îi avertiză din priviri pe Red şi pe Cusut să aştepte până le va acorda permisiunea. După o sorbitură, încuviinţă şi le umplu cănile, apoi muşcă încet din pâine. Nu mai dădu din cap de data asta, ci pur şi simplu împărţi bucata în trei şi o împinse înspre ei.

Red îşi sorbi băutura, nesigură. Avea un gust dulce şi puţin cunoscut, dar lăsa în urmă o uşoară amărăciune.

— Ce e? întrebă ea.

— Mied de albine, îi răspunse Gredin. E făcut din miere şi o cantitate mică de hamei.

— E bun, spuse ea, luând o înghiţitură care aproape îi goli cana. Îl ţinu în gură ca să savureze gustul. Gredin observă asta.

— Mănâncă şi bea cât vrei, spuse el. N-o să flămânzeşti niciodată aici. Îi luă cana şi o puse pe tavă. Se auzi o gâlgâitură înceată, apoi cana se umplu din nou.

— Cum ai făcut asta?

Gredin îşi băgă mâna în mantie şi scoase un săculeţ cu şnur. Îşi făcu mâinile căuş şi trase şnurul cu degetele în mod repetat.

— Ai auzit vreodată despre cele Treisprezece Comori? întrebă el, uitându-se la început la Red, apoi la Cusut.

Red încuviinţă şi îi aruncă o privire Cusutului. El îşi ştergea firimiturile de pe bărbia tot mai murdară.

— Ştiu câte ceva despre ele, spuse el. O legendă veche, nu-i aşa? Are legătură cu acele curţi ale zânelor? De fapt, asta-mi aminteşte… Îşi şterse grăsimea de pe degete şi scoase vechea brăţară cu talismane din buzunar. Sunt destul de sigur că asta e inspirată de ele. A aparţinut primei doamne de la Conacul Elvesden, care a fost o înlocuitoare. Îi dădu bijuteria lui Gredin.

— Mi-o amintesc, rosti el, încruntându-şi

fruntea întunecată în timp ce degetele lui lungi şi subţiri se mişcară peste talismane ca nişte picioare de păianjen. A fost cauza morţii regretabile a locuitorului din canalul de scurgere.

— Lasă-mă s-o văd. Red îşi întinse mâna după brăţară şi cercetă fiecare talisman pe rând. Le ştia pe de rost, imprimându-i-se în memorie împreună cu restul informaţiilor pe care le adunase în mintea ei. Sabia, Cartea, Cupa, Cazanul… toate sunt aici, murmură ea. Nu i-am acordat atenţie când am mai văzut-o. O puse pe masă, apoi se uită la Gredin, aşteptând.

— Ce legătură au cele Treisprezece Comori cu locul ăsta?

Gredin răsuci şnurul săculeţului în jurul degetelor încă o dată.

— Una dintre comori, Platoul – a fost vrăjită ca să nu-şi lase niciodată stăpânul să sufere de foame. Se povesteşte că, odată, înainte de împărţirea marii curţi, un om – un fermier – şi familia lui au fost ospitalieri cu un spiriduş deghizat, chiar dacă familia era săracă şi avea prea puţin chiar şi pentru membrii ei. Ca mulţumire, spiriduşul l-a dus pe bărbat în faţa curţii şi a cerut ca el să fie răsplătit. Curtea i-a dăruit fermierului şi familiei lui puterea Platoului pentru toate zilele lor – şi pentru toţi urmaşii lor. Ferma a prosperat din acea zi. La fel şi fiecare masă care a fost pregătită s-a umplut din nou, până când fiecare membru al familiei şi-a mâncat porţia; recoltele lor au crescut frumos şi au avut multe animale sănătoase. Mulţi ani mai târziu, când

fermierul a îmbătrânit şi a lăsat ferma în grija fiului lui, spiriduşul care i-a vizitat în urmă cu mulţi ani a mai făcut o vizită la fermă. De data asta, fiica lui l-a însoţit şi s-a îndrăgostit la prima vedere de fiul fermierului. Fermierul a fost de acord ca fiul lui şi zâna să se căsătorească, aşa că fiul fermierului s-a întors pe tărâmul zânelor cu noua lui soţie şi au înfiinţat un mic han în care să târguiască şi să trăiască. Binecuvântat cu norocul tatălui lui, hanul a înflorit cu porţiile lui de mâncare şi de bere, care n-au dat greş în satisfacerea oricăror pofte şi… Gredin îşi întinse larg mâinile şi se uită în jurul lor… care continuă s-o facă şi astăzi.

— Ăsta e hanul? întrebă Red, sorbind încă o dată, mulţumită, din miedul de albine.

Gredin ridică din umeri.

— Aşa se zice.

Fata se lăsă pe spate. Povestea era liniştitoare, aproape ca în basmele din cartea ei. Căscă, sătulă şi, dintr-odată, ameţită.

— Ar trebui să ne odihnim, spuse Cusutul. Mai avem mult de mers şi ar trebui să pornim mâine din nou, tot devreme.

Gredin încuviinţă, deschizând, în sfârşit, săculeţul cu şnur din mâna lui şi scuturând câteva monede din argint. Red îşi întinse mâna după una dintre ele.

— N-am mai văzut banii zânelor până acum, spuse ea, curioasă. Pe o parte, un copac înflorit era gravat pe suprafaţa monedei. O răsturnă ca să vadă ce era pe cealaltă parte. E tot un copac, spuse ea cu voce tare. Doar că, de data asta, e ca

un schelet, fără frunze. O puse la loc şi scoase alta. Aceasta era mai mare şi avea şase simboluri cunoscute pe o parte.

— Ce vezi? întrebă Gredin.

— Un platou, o inimă, un sfeşnic, un pumnal, un toiag şi o cheie.

— Şi pe cealaltă parte?

Red o întoarse.

— O carte, spuse ea încet. Un inel. O sabie, un pocal… o cupă, o mască… şi un cazan.

— Cele Treisprezece Comori, rosti Cusutul.

Gredin încuviinţă.

— Fiecare monedă a zânelor reprezintă cele două feţe ale curţii: cea luminoasă, Sealie, şi cea întunecată, adică Unsealie. Arătă spre moneda care înfăţişa copacul. Partea înflorită reprezintă primăvara şi vara – Curtea Sealie. Cealaltă parte, în care copacul e gol, e toamna şi iarna – Curtea Unsealie. Aranjă monedele cu grijă pe masă.

— Le laşi pe toate cu partea luminoasă deasupra, observă Red.

— Aşa e obiceiul, răspunse Gredin. Monedele folosite ca plată trebuie aşezate având în sus partea care reprezintă curtea care conduce în acel moment. Se crede că atragi ghinionul dacă faci altfel. Dacă eşti văzut de un membru al curţii, gestul poate fi interpretat ca trădare şi lipsă de respect, ceea ce are ca rezultat o pedeapsă. Aşa că întotdeauna le dăm cum trebuie. Faţa i se întunecă din nou. Iar în două zile, se schimbă din nou.

Lui Red i se făcu frig dintr-odată.

— Ce vrei să spui cu „două zile”? întrebă ea.

— Schimbarea curţilor, răspunse Gredin. De la cea Sealie la cea Unsealie. Noi îi spunem Samhain, dar cred că voi, oamenii, o cunoaşteţi sub numele de „Halloween”.

— Ce? sări Red, răsturnând scaunul şi tulburându-şi miedul. Vizavi de ei, o zână rănită la faţă îi privi.

— STAI JOS! şuieră Gredin, cu ochii lui aurii aprinşi.

Red se supuse, dar fu cuprinsă de frică.

— Nu înţeleg, spuse ea cu o voce răguşită. Cum poate să fie peste două zile? Ştiam că a trecut ceva timp, dar habar n-aveam cât de mult! Cum poate să fie aproape Halloween?

Cusutul îşi puse mâna pe braţul ei.

— Red, spuse el cu blândeţe, au trecut aproape trei luni de când ai intrat pe tărâmul zânelor. Nu ştiu cât te-a ţinut Vrăjitoarea de la Gard în pivniţa aceea… poate că ţi s-a părut doar o zi, dar ai stat acolo mult mai mult timp.

— N-a fost Vrăjitoarea de la Gard, rosti Red încet. Când am intrat, am fost urmărită. Aveam nevoie de un loc în care să mă ascund, aşa că am intrat în scorbura unui copac în jurul căruia creşteau scoruşe… erau verzi când am intrat, iar când m-am trezit, a doua zi dimineaţă, erau roşii… coapte.

— Ai observat şi altceva?

— Da – mi-a crescut părul… şi înainte de a intra mi-am tăiat mâinile cu împletitura din pânză de păianjen. Dar, a doua zi, tăieturile erau

vindecate.

— Atunci, a fost o alunecare a timpului, murmură Gredin. Nu e ceva neobişnuit când un om intră pe tărâmul zânelor. Când o fiinţă dintr-o lume intră în cealaltă, se produce adesea o alunecare a timpului. Uneori, poate fi de ani... sau chiar de decenii.

Red se holbă la cicatricile de pe mâinile ei.

— Vorbeşti ca şi cum ar trebui să fiu recunoscătoare.

— Ar trebui, spuse Gredin, fără să se clintească.

— De ce nu i s-a-ntâmplat şi Cusutului? întrebă ea, întorcându-se spre el. Cum ai putut să intri pe acest tărâm şi să te întâlneşti cu mine? Nu ar fi trebuit să se petreacă o altă alunecare a timpului?

— Nu, răspunse Cusutul, pentru că nu am intrat singur, din proprie voinţă. Am fost adus de spiriduşi – în acest caz nu se tulbură curgerea timpului.

Red începu să tremure.

— Trebuie să ajungem la curţi până nu se schimbă! Curtea Sealie trebuie să mă primească în audienţă – nu Unsealie! Nu se poate altfel! Trebuie să plecăm chiar acum! Trebuie să mergem!

— O să ajungem la timp, spuse Gredin cu seriozitate. Curtea Sealie te va privi şi va asculta ce i s-a întâmplat fratelui tău – sunt sigur de asta. În seara asta, ne odihnim, iar mâine o să călărim repede. Totuşi, înainte de asta, vreau să-mi spui despre noaptea în care a dispărut fratele tău.

Fără să ezite, Red începu să povestească.

Capitolul 19

Lui Rowan îi era greu să doarmă, pentru că se temea că James nu era în siguranţă, mai ales când îl scăpa din ochi. De la plimbarea la bibliotecă, vânase orice obiect roşu de îmbrăcăminte din casa de copii care ar fi putut fi potrivit pentru James. Fură nişte pantaloni roşii din flanel şi o pereche de şosete roşii din dulapurile copiilor şi de la spălătorie.

Îl îmbrăca în ele doar când ştia că nu va fi sub ochii ei, dar gândul că va fi în siguranţă doar atât timp cât va tăcea o îngrijora foarte mult. Avea tendinţa să meargă şi să strige după ea. De aceea, somnul ei era întrerupt; se trezea de trei sau patru ori în fiecare noapte ca să vadă ce făcea fratele ei.

Era o provocare şi să păstreze hainele. De două ori scosese pantalonaşii roşii din coşul cu rufe, ca să-i folosească din nou, când personalul vigilent se întorcea cu spatele.

Deşi spera că ceea ce se întâmplase cu Megan era un incident izolat, nu voia să rişte. Temerile ei deveniră realitate în scurt timp. Într-o zi, la trei săptămâni după plimbarea la bibliotecă, Rowan merse la creşă ca să-l vadă pe James. Imediat îşi dădu seama că era ceva în neregulă. Două îngrijitoare care păreau îngrijorate se învârteau pe lângă un pătuţ, vorbind încet. Se apropie ca să înţeleagă ce-şi spuneau.

— Nu arată bine. De când e aşa?

— De la prima oră a dimineţii.

— Cred că trebuie să chemăm doctorul. Rowan se dădu la o parte când una dintre femei se întoarse, ieşind repede din cameră, atingând-o uşor în treacăt.

— E vreo problemă? o întrebă ea pe femeia care rămăsese acolo.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, veni răspunsul de o veselie forţată. Ce-ar fi să-l scoţi pe James afară, la aer curat?

Rowan îl privi pe James, care stătea în picioare în pătuţul lui şi gângurea de unul singur. Ceva – poate curiozitatea, poate intuiţia – o făcu se să apropie de pătuţul în care era copilul bolnav.

Imediat ce puse ochii pe el, îşi dădu seama că fusese înlocuit – exact ca Megan. Doar că, de data asta, creatura care stătea acolo în locul omului era, în mod clar, foarte bolnavă. Avea pungi negre sub ochi şi respiraţia îi era superficială. Îşi ridică privirea spre ea şi, orice mască purta, îi alunecă sub privirea ei; era o zână, fără nicio îndoială. Iar motivul pentru care fusese înlocuită era o boală, ştia asta. Fusese schimbată cu un copil sănătos.

— Dar ţine-l pe James departe, spuse îngrijitoarea. Merse spre celelalte pătuţuri, examinând copiii unul câte unul. Of, nu... Se opri lângă un alt copil.

Inima lui Red zvâcni. Deja ştia ce avea să urmeze.

— Încă unul, nu-i aşa? întrebă ea. Încă unul... e bolnav.

— Da. Cred că cel mai bine-ar fi să-l scoţi pe James afară, acum.

Red făcu ce i se spuse. Îl strânse tare pe James în braţele ei. Câţi copii urmau să fie luaţi? Ce putea face pentru a opri asta? Înainte de a se răzgândi, se grăbi spre uşa lui John şi bătu tare în ea.

— Intră, rosti el cu blândeţe.

Odată ce fu înăuntru, închise uşa în urma ei.

John îşi ridică privirea din teancurile de documente de pe biroul lui.

— Rowan, ce s-a-ntâmplat?

— E o problemă la creşă, spuse ea, cuvintele ieşindu-i repede din gură. Se întâmplă ceva cu copiii.

John se lăsă pe spate în scaunul lui şi-i făcu semn să ia un loc vizavi de el.

— Da, am auzit că e vorba de o boală, spuse el, dar nu trebuie să te îngrijorezi, o să chemăm doctorul. Doar stai cu ochii pe James şi anunțați-ne dacă i se-ntâmplă ceva...

— Nu înţelegeţi, rosti ea. Copiii... nu mai sunt... ei înşişi.

— Ei bine, bineînţeles că nu mai sunt, spuse John, încruntându-se mai tare. Oamenii – copiii – se poartă adesea ciudat când nu se simt bine, mai ales dacă au febră...

— Nu! strigă Red, făcându-l pe James să tresară. Nu sunt ei înşişi! Au fost înlocuiţi!

James începu să plângă, iar John se holbă pur şi simplu la ea, fără să spună nimic.

— Trebuie să mă ascultaţi, spuse ea disperată. Copiii sunt înlocuiţi cu... fiinţe care nu sunt umane.

John continuă s-o privească într-un fel care o făcu să înţeleagă că era evaluată.

— Rowan, spuse el cu seriozitate. Cu ce crezi că sunt înlocuiţi copiii?

— Cu zâne, răspunse ea hotărâtă, dar repede şi fără să-şi ia ochii de la John. Observă că urmă o ciudată lipsă de reacţie.

Tăcut, John se ridică şi merse spre un dulap urât şi cenuşiu, cu multe sertare. Cotrobăi prin sertarul etichetat cu litera F şi alese un dosar. Îl duse înapoi la biroul lui şi îl deschise.

— Înlocuitori? întrebă el cu voce blândă. Sunt obişnuit cu acest concept. Îmi cam plac zânele din arta victoriană. E o temă des întâlnită.

Ea scrâşni din dinţi.

— Da.

— M-am uitat la dosarul tău înainte să vii. Dădu la o pagină care era marcată cu un bileţel galben. Aici spune că, în declaraţia ta la poliţie, după accidentul de maşină, ai recunoscut că, în mod normal, nu ai fi fost în maşină cu părinţii în acel moment şi pe ruta aceea. A fost ceva neobişnuit, nu-i aşa?

Ea încuviinţă.

— Poţi să-mi spui de ce a fost ceva neobişnuit?

— Pentru că... Îşi drese glasul. Pentru că ar fi trebuit să fiu la şcoală. În schimb, m-am dus la Londra în acea zi. Eram în maşină doar pentru că părinţii mei aflaseră unde eram şi veniseră după mine. Dacă... dacă m-aş fi dus la şcoală, atunci m-aș fi întors acasă pe jos, aşa cum o făceam de obicei... accidentul nu s-ar fi întâmplat.

— Accidentul s-ar fi întâmplat, spuse John. Doar că s-ar fi întâmplat altcuiva. Am aranjat

pentru tine o întâlnire cu un psiholog care o să-ţi explice asta mai în detaliu şi e important să înţelegi că nu a fost vina ta. Dar acum vreau să vorbim despre ce făceai în ziua aceea în loc să fii la şcoală.

— Era o expoziţie, rosti Rowan, despre zâne în artă şi fotografie. Am mers s-o văd.

— De ce te-ai dus singură? întrebă John. De ce nu te-au dus părinţii în weekend sau în vacanţă?

— Nu le plăcea că vorbeam despre zâne, răspunse Red.

— De ce nu?

— Pentru că refuzau să creadă ceea ce vă spun acum – că zânele sunt reale. Dar dacă nu începe să mă creadă cineva, copiii de aici vor fi înlocuiţi unul câte unul.

John se apleacă şi mâzgăli o notiţă pe o foaie de hârtie.

— Ce te face să crezi că copiii de aici sunt în pericol? Să fie furaţi de zâne, vreau să spun.

Rowan deschise gura ca să răspundă, apoi se opri ca să se gândească mai bine la întrebare.

— Poate pentru că aici copiii sunt mai vulnerabili, răspunse ea nesigură. Dacă ar avea pe cineva care să-i iubească şi să-i îngrijească, atunci le-ar simţi cineva lipsa. Poate că asta e – îi iau pe cei despre care cred că nimeni nu le va simţi lipsa.

— Înţeleg de ce crezi asta, spuse John cu o voce blândă. Şi de ce interesul ăsta al tău a crescut de la moartea părinţilor. E normal să vrei să crezi în ceva. E felul minţii tale de a face faţă situaţiei. Îi închise dosarul. Cred că ajunge pentru

astăzi.

Rowan se ridică. *Discuţia se terminase*, *iar ea se simţea prost pentru că încercase să convingă un adult de adevăr*. *Până când ajunse în camera ei*, *ruşinea i se transformă în furie*. *Trebuia să plece cu James din locul acela*. *Scrisoarea către mătuşa Rose era singura ei speranţă*. *După programarea la spital din acea după-amiază*, *se bucurase să audă că gipsul urma să-i fie scos în două săptămâni*. *Când se întoarse*, *se apucă să schiţeze cu mâna dreaptă scrisoarea pentru mătuşa Rose*. *Scrisul ei arăta groaznic*, *dar conţinutul fiecărei versiuni devenea tot mai reuşit*.

A doua zi dimineaţă, *Rowan se trezi în iad*. *Paşii bubuiau pe coridoare*, *acompaniaţi de şoapte*.

Rowan sări din pat şi-şi trase puloverul peste pijamale, *apoi se strecură afară*, *pe coridor. În faţa ei*, *femeia de serviciu se grăbea spre parter*, *după John şi alţi doi membri ai personalului*. *Red îi urmă*, *picioarele ei goale permiţându-i să se furişeze ca un şarpe*. *Grăbi pasul când îşi dădu seama că se îndreptau spre creşă*. *Câţiva copii erau treji*, *învârtindu-se aiurea*, *şi li se strigă să se întoarcă în camerele lor*.

În faţa uşii de la creşă, *Rowan se opri şi ascultă*. *Prin crăpătura de lângă balamale văzu că James era în pătuţul lui şi imediat bătăile inimii ei agitate începură să încetinească*. *Era în siguranţă*. *Dar se întâmpla altceva*. Î*şi apăsă urechile pe crăpătură*.

— Nu se poate să fi dispărut! *izbucni John*. *Nu-*

mi mai spuneţi aşa ceva!

— Dar asta s-a-ntâmplat, insistă o voce feminină.

— E al naibii de ciudat, spuse femeia de serviciu. Dar trebuie să fie undeva. Eu cred că ne face o farsă cineva. Prea multe coincidenţe cu fata care s-a rătăcit săptămâna trecută. Totuşi am găsit-o, aşa că nici ăştia doi nu pot să fie departe.

Doi, *se gândi Rowan*. Doi copii au dispărut.

— Cred că ai dreptate, spuse John, cu vocea dintr-odată aspră. Cineva ne face farse. Şi cred că ştiu cine. Paşii îi bufniră spre uşă. Rowan se uită în jur şi văzu că nu avea unde să se ascundă destul de repede, aşa că stătu pur şi simplu acolo, aşteptând.

Uşa se deschise trântindu-se, iar John o privi. Nu păru deloc surprins s-o vadă acolo.

— Vreau să stau de vorbă cu tine, spuse el.

— Poftim? *rosti Rowan*.

— În biroul meu. Acum.

Rowan îl urmă indiferentă, aruncând o ultimă privire peste umăr, ca să se asigure că James era în siguranţă.

— Ei bine, spuse John înainte chiar de a se închide uşa. Doi bebeluşi n-au mai fost găsiţi în paturile lor azi-dimineaţă. Ai vreo idee despre unde ar putea fi?

— Poftim? *îngână Rowan simţindu-se rău. Nu cumva credeţi... că am avut de-a face cu asta*?

— Cam multe coincidenţe, nu crezi? *întrebă John, încruntat. A doua zi după ce insişti că zânele fură copiii, doi dintre ei dispar în mod misterios*?

— N-are nicio legătură cu mine, rosti Rowan, supărată. N-aş face niciodată o farsă ca asta! O să vă ajut să-i căutaţi.

— Avem oameni care deja-i caută. Îi caută de o oră. Şi ce-i mai interesant e că unul dintre copii poate doar să se târască, iar celălalt de-abia a învăţat să stea în picioare! Raţiunea-mi spune că n-ar fi putut ajunge departe. Şi tot raţiunea îmi spune că au fost luaţi de cineva.

— N-am fost eu, repetă Rowan.

— E adevărat? Pentru că să rişti siguranţa altora e mai mult decât o simplă farsă, Rowan. E ceva serios.

— Vă jur, nu ştiu unde sunt, şopti ea. Cum puteţi să credeţi aşa ceva?

Expresia feţei lui John se înduioşă brusc.

— Foarte bine. Ia-l pe James de la creşă şi du-te înapoi în camera ta.

Trecură câteva ore şi tot nu dădură de urma copiilor dispăruţi. Un sentiment îngrozitor de sâcâitor îi rodea inima lui Rowan ca un şobolan. Dacă zânele erau de vină, atunci de ce nu lăsaseră înlocuitori pentru copii? Cu siguranţă, nu ar fi furat, pur şi simplu, doi copii… doar ca să-i facă dispăruţi? Dar, cum dimineaţa trecea şi copiii erau de negăsit, părea cea mai probabilă explicaţie.

Se făcu amiază până când copiii fură chemaţi jos din camerele lor, pentru a mânca. Fuseseră aduşi angajaţi suplimentari pentru a face faţă crizei, iar poliţia fusese chemată şi punea întrebări tuturor. Când veni rândul lui Rowan, le spuse adevărul absolut despre ce văzuse şi auzise – adică

nimic. Menţinu o tăcere raţională în privinţa subiectului zânelor.

*— Ai auzit ce se-ntâmplă? o întrebă Polly pe nerăsuflate, grăbindu-se după ea atunci când li se alătură în salon*ul de joacă. *Ne mută. Ne transferă la alte case de copii*!

— Chiar aşa? Când?

Polly făcu un semn spre geamăna ei.

— Ni s-a spus să ne împachetăm lucrurile în după-amiaza asta! *Mergem la Kent. Scrută camera. Sally a fost dată în plasament, spuse ea invidioasă. Pleacă mâine. Poate-i corect aşa. Stă aici de cel mai mult timp.*

— Dar eu? *întrebă Rowan, însă Polly deja scutura din cap.*

— Va trebui să aştepţi şi să vezi ce zice John.

Chiar atunci femeia de serviciu veni agitată.

— Eşti bine, dragă? o întrebă ea pe Polly, mângâind-o pe cap. Se întoarse spre Rowan. Domnul Temple vrea să te vadă.

Rowan sări şi fugi către biroul lui John, dând buzna fără să bată la uşă.

— O să ne transferaţi şi pe mine şi pe James? *dori ea să ştie.*

— Da, răspunse John. Chiar dacă era îngrijorat, reuşi să zâmbească. Am veşti bune. În sfârşit, am reuşit s-o contactăm pe mătuşa voastră, Primrose.

— Rose, rosti Rowan nervoasă. Nu-i place să i se spună Primrose, aşa spune mama… spunea.

John încuviinţă.

— Rose a fost de acord să aibă grijă de tine şi de James. Mai sunt câteva chestiuni care trebuie

lămurite, cum ar fi condiţiile de trai, strâmbă el din nas. Şi veţi fi vizitaţi de un asistent social în perioada de acomodare, dar sunt nişte veşti minunate.

Ochii lui Rowan se umplură de lacrimi de uşurare. Acum nu mai trebuia să scrie nenorocita aia de scrisoare!

— Mulţumesc, spuse ea smiorcăită. Când vine?

— Nu are maşină, îi răspunse John. Şi trebuie să i se verifice locuinţa, ceea ce durează, de obicei, câteva zile. Oricum, a fost peste hotare, de aceea am avut probleme când am încercat s-o contactăm, şi s-a îmbolnăvit la întoarcere, aşa că probabil vor trece câteva săptămâni până când se va simţi destul de bine încât să vină după voi. Mai staţi o noapte aici, apoi plecaţi la Londra pentru câteva săptămâni. O să vină cu trenul şi o să vă ia de acolo.

Străbătu camera şi o mângâie cu stângăcie pe braţ.

— O să fie bine. Eşti o fată bună. Acum, ce-ar fi să te-apuci de împachetat?

În timpul agitaţiei împachetării, un membru al personalului care făcea inventarul descoperi „încurcătura" cu hainele copiilor şi le returnă pe cele furate de Rowan proprietarilor de drept. Lui Rowan îi veni să plângă de supărare. Era aproape ora de culcare şi nu avea nimic care să-l protejeze pe James. Din fericire, se hotărâse ca James să doarmă în cameră cu ea, în pătuţul lui, pentru acea ultimă noapte petrecută acolo.

Apoi, în timp ce Rowan ajuta la împărţirea băuturilor de culcare, zări un prosop de vase roşu în bucătărie. Era murdar, dar asta nu conta pentru ea. Îl înşfăcă şi îl îndesă sub capot.

Mai târziu, când totul fu împachetat, puse jos capacul trolerului, lăsându-l cu fermoarul deschis pentru ultimele lucruşoare de dimineaţă. Aşeză haine noi peste el, pentru amândoi.

James stătea ghemuit ca un hamster şi cu degetul băgat în gură. Scoţând prosopul de vase, îl întinse uşor peste pijamalele lui, apoi se urcă în pat şi citi din cartea ei de basme până când i se făcu somn. Când, în cele din urmă, începură să-i cadă pleoapele, puse cartea pe noptieră şi stinse lumina.

*

Nu îşi dădu seama ce o trezi, chiar dacă, uneori, mai târziu, se întrebă dacă fusese mirosul. Fusese primul lucru pe care-l observase; acea aromă pământească şi umedă care-i umplu nările. Al doilea lucru pe care-l văzu, prin ochii pe jumătate închişi de somn, fu conturul unei siluete stând deasupra ei. Zăpăcită, rămase întinsă, presupunând că un angajat se străduia mai mult ca de obicei să aibă grijă de copii în acea noapte. Cu toate astea, ceva din felul în care stătea acea siluetă o alertă de faptul că se afla acolo de ceva vreme, tăcută şi atentă. Şi, din acest motiv, deşi începuse să tremure, îşi ţinu ochii întredeschişi şi se prefăcu că doarme.

Silueta îşi întinse mâna şi îşi plimbă un deget de-a lungul unui lucru de pe noptieră. Pe deget avea un inel cu ceva gravat pe piatră. O formă bine cunoscută îi sări în ochi: o pereche de aripi. Apoi, se auzi un sunet slab: un hohot de râs masculin, cu greu ascuns. Apoi, lucrul despre care Rowan îşi dădu seama că era cartea ei preferată fu ridicat şi strecurat în faldurile hainei acelei fiinţe. Această acţiune fu de ajuns cât s-o facă pe Rowan să reacţioneze, teama ei fiind depăşită de furie. Când ochii i se deschiseră brusc, odată cu gura ei, gata să ţipe, silueta se întoarse cu spatele la ea.

Când făcu asta, lui Rowan îi pieriră cuvintele pe buze. O adiere de vânt fu stârnită de două aripi mari care ieşeau din spatele intrusului. Spiriduşul merse spre uşă, oprindu-se lângă pătuţul lui James şi uitându-se la el. Motivul pentru care era acolo n-ar fi putut fi mai clar.

Nu James, se gândi Rowan. Nu James. El e protejat. Chiar dacă era îngrozită, o consola gândul că protecţia oferită de prosopul roşu va fi ca un scut al fratelui ei împotriva ochilor spiriduşilor. Aşa că, atunci când spiriduşul, după o ultimă privire aruncată în direcţia ei, îşi întinse mâinile spre pătuţ, Rowan paraliză din cauza şocului când văzu că fratele ei adormit era ridicat, fără nicio greutate, de braţele lui. Apoi, spiriduşul ieşi pe uşă, la fel de liniştit precum intrase.

Dintr-odată, Rowan se trezi de-a binelea. Aruncă păturile şi fugi pe holul gol. Părul o lovi peste ochi în timp ce-şi roti privirile în toate direcţiile, căutându-i. La capătul coridorului era

ieşirea de incendiu: *o uşă masivă din lemn cu nişte trepte din piatră care duceau în siguranţa grădinii din spate*. *Uşa era deschisă şi văzu cum creatura din altă lume îi legăna frăţiorul pe treptele de sus*. *Din mărimea şi trăsăturile spiriduşului, pentru că putea să le vadă mai clar, îşi dădu seama că era un bărbat cu faţa aspră şi cu un nas turtit*. *O cicatrice zgrunţuroasă îi împărţea în două buza superioară*.

Ar fi fost inutil să strige şi să dea alarma când doar ea putea vedea intrusul. *Singura ei armă era elementul-surpriză*. În *timp ce aripile spiriduşului se ridicară şi se încovoiară în aer, Rowan începu să fugă pe furiş*. *El se lăsă în jos, ghemuindu-se, gata să-şi ia zborul, când, auzindu-i paşii apropiindu-se, se întoarse dintr-odată. În acel moment, Rowan se aruncă în aer*. *El mârâi când atacul ei îl atinse, apoi, dezechilibraţi, se rostogoliră amândoi peste balustradă şi căzură, de la patru metri, în iarba de pe jos*.

Rowan avu avantajul de a fi cea mai uşoară. *Intrusul ateriză pe spate, suportând greutatea amândurora. În secundele care urmară aterizării, fata* îşi *dădu seama că spiriduşul gâfâia şi se chinuia să respire*. *Se ridică şi se dădu mai în spate, încercând să-l smulgă pe James din strânsoarea lui*. *Copilul plângea jalnic şi, cum ecoul sunetelor scoase de el se auzea în noapte, Rowan fu sigură că cineva se va trezi şi va ieşi afară*. *Totuşi, când se uită înapoi la ieşirea de incendiu, văzu că uşa grea se închisese, fără niciun zgomot, în urma lor – blocând-o pe ea şi mare parte din zgomot afară*.

Nişte degete puternice îi strânseră încheietura mâinii. Gâfâind, se întoarse. Intrusul îşi revenise destul cât s-o prindă. Îi răsucea cu cruzime mâna la spate, forţând-o să îngenuncheze în iarbă. Intrusul se ridică, încă smucindu-i mâna.

— De ce nu strigă după ajutor? întrebă el cu o voce joasă, adresându-se evident altcuiva, iar asta o şocă.

— Probabil pentru că ştie că n-o s-o ajute la nimic, răspunse o altă voce, aflată un pic mai departe.

Rowan se forţă să-şi lase capul pe o parte, cercetând grădina luminată de lună. Sub măr, zări a doua siluetă. O fiinţă care stătea de pază. Vocea era tot masculină, dar faţa îi rămânea ascunsă în întuneric.

— Ia copilul, îi ordonă primul spiriduş complicelui lui.

— Ce? Stai puţin... Hoţomanule, ai spus că trebuie doar să stau de veghe. Atât. Nu vreau să iau parte la aşa ceva.

— Am spus să iei copilul, şuieră Hoţomanul. Şi taci!

— Vă rog, nu-l luaţi! îi imploră Rowan. O smucitură a braţului ei o amuţi.

Fără tragere de inimă, a doua siluetă ieşi de sub copac. Faţa îi era ascunsă de o glugă.

— Vă rog, încercă ea din nou. Nu-mi luaţi fratele. Nu-i faceţi rău!

— Să-i facem rău? chicoti uşor Hoţomanul. De ce crezi asta, fetiţă prostuţă?

— Ce-o să faceţi cu el? întrebă ea speriată. Ce

vreţi să faceţi cu toţi copiii aceştia? *James nu se mai vedea, fiind ascuns departe, în întunericul de sub copac, alături de al doilea spiriduş*.

— Nu e treaba ta ce vrem, spuse Hoţomanul încet şi ameninţător. *Şi asta nu te priveşte, chiar dacă ne vezi*. *Fii însă liniştită, copilul va fi bine îngrijit*. *Aşa că-ţi sugerez să te duci în pătuţul tău drăguţ şi călduţ şi să uiţi că ai avut un frate*.

— Niciodată!

Chicoti din nou încet.

— Eşti focoasă, nu-i aşa? *Ridică o mână, trecând-o prin părul ei*. *Focoasă, exact ca părul tău roşu*.

Lacrimile curgeau pe faţa lui Rowan. *Braţul ei sănătos era încă în strânsoarea lui*. *Celălalt braţ îi atârna inutil într-o parte, în ghips*. *Când îşi aminti de el, se întrebă însă dacă era într-adevăr chiar atât de inutil*...

— Dacă-l iei, o să te găsesc, rosti ea printre dinţi. *Nu o să mă las până n-o să-l recuperez*!

Hoţomanul fluieră amuzat.

— Ai auzit? *strigă el spre întuneric*. *Tocmai mi-a făcut o promisiune*. *Se apleacă mai aproape de ea, respiraţia lui trecându-i pe lângă ureche*. *Problema* e că *nu-mi plac promisiunile care nu pot fi ţinute*. *Mă supără*. Î*i eliberă braţul din strânsoare, iar ea se prăbuşi, uşurată*.

— Acum, pleacă, o ameninţă el, înainte să-ţi fac rău de-adevăratelea.

Rowan rămase unde era, permiţându-şi să plângă în hohote pentru o vreme. *Destul cât să-l convingă că era învinsă*. *Apoi, cu o mişcare fluidă,*

se ridică în picioare, învârtindu-se cu braţul în ghips zburându-i prin aer. Î*l lovi pe Hoţoman în falcă*. *După o fracţiune de secundă*, *el scuipă dinţi şi sânge*. *Rowan fugi spre copaci*.

Făcu doar câţiva paşi când, *din spatele ei*, *auzi un mârâit şi pe cineva năpustindu-se asupra ei*. *Hoţomanul sărise în aer*. *Fu doborâtă încă o dată şi*, *de data asta*, *când o lovi şi o întoarse cu faţa la el*, *înţelese că intrase cu adevărat într-o mare belea*. *Ochii lui erau roşii*, *strălucitori*, *iar când se aplecă peste ea*, *picături din sângele lui cald îi căzură pe faţă*.

— *Ai făcut o mare greşeală*. *O apucă de păr şi o forţă să se ridice în genunchi*. *Voiam să te las să scapi uşor, spuse el, cu falca strâmbă. Îmi plăcea curajul tău*. *Dar acum, m-am săturat să am răbdare*. *Şi când mă supără oamenii, îmi place să le las o mică amintire*.

— *Ce fel de amintire*? *gâfâi Rowan*.

— *Haide, Hoţomanule*! *îi strigă speriat tovarăşul lui*. *E doar un copil.*

— *Ceva care să le amintească de mine, spuse Hoţomanul, cu gura plină de sânge*. *Tovarăşul lui tăcu. În caz că-ţi va mai trece prin minte să mă superi*. *Râse*. *Ce spui*? *îşi întrebă el tovarăşul ascuns*. *Să-i dau nişte aripioare*?

— *Ce spui*? *Ce vrei să faci*? *Rowan se zbătu, bălăbănindu-şi ghipsul în spatele ei încă o dată, încercând să-i lovească genunchii – dar, de data asta, el fu prea rapid pentru ea şi se feri din calea sa*. Î*şi simţi părul tras de la ceafă şi răsucit în pumnul musculos al Hoţomanului*. *Când o strânse*

mai tare, trăgând-o de pielea sensibilă de pe gât, simţi dintr-odată ceva rece şi tare apăsat pe pielea ei. O imagine a inelului Hoţomanului cu însemnul aripilor îi trecu prin minte. Apoi, o căldură incandescență şi sfâşietoare o arse în mijlocul spatelui, în partea de sus a umerilor. Simţi că-i ia foc spatele.

Ţipă, apoi se sufocă în iarbă când Hoţomanul îi apăsă faţa de pământ, amuţindu-i strigătele. Apoi, apăsarea cedă şi un nou sunet îi umplu urechile – un strigăt de durere mai profund şi mai puternic decât al ei. Ridicându-se în coate, scuipă pământul din gură şi se rostogoli pe spate într-o încercare de a permite ierbii reci să-i aline durerea cărnii arse. Atunci văzu o lumină aurie pâlpâind şi alungând întunericul – şi celelalte lucruri care se întâmplau.

Un miros îngrozitor pluti peste ea, împreună cu urlete de durere şi furie. Aripile Hoţomanului luaseră foc, iar el şi le lovea cu mâinile şi striga incantaţii în încercarea de a le stinge. Dar nimic nu părea să meargă. Până când ajunse tovarăşul lui la el, flăcările şi aripile Hoţomanului dispăruseră.

— Aripile mele! ţipă Hoţomanul când fu dus departe. Frumoasele mele aripi! Ce le-a făcut? Cum de a făcut asta? Vrăjitoare mică!

Slăbită, Rowan încercă să se ridice, dar durerea din spate era mai mult decât putea suporta. Zăcu acolo, pe jumătate conştientă, în timp ce Hoţomanul şi tovarăşul lui dispărură în noapte… luându-i frăţiorul cu ei.

Capitolul 20

— Atunci mi-am văzut ultima dată fratele, spuse Red, uitându-se la miedul ei. Îşi ridică mâna în partea de sus a spatelui, urmărindu-şi arsura.

Era târziu şi se lăsase liniştea la Farfuria Săracului; majoritatea clienţilor plecaseră sau se retrăseseră în camerele lor. Doar câţiva pierde-vară mai rămăseseră, câte-un sforăit de beţiv ajungând până la ei de unde cineva adormise pe masă sau pe sub ea.

— Ţipetele mele au trezit, în cele din urmă, câţiva angajaţi şi copiii rămaşi. Am fost isterică la început, strigând despre spiriduşi, dar bineînţeles că nimeni nu m-a ascultat. Până la urmă, m-am calmat. Trebuia să gândesc repede, dar aveam dureri mari. Am ascuns arsura şi m-am ocupat singură de ea. Nu ştiam cum să explic totul. Când au venit poliţiştii, le-am spus că am văzut pe cineva luându-l pe James şi că am fugit după el. Era adevărat, doar că nu adevărul complet. Zona a fost cercetată, dar bineînţeles că n-au găsit nimic. A doua zi, m-au dus la Londra. Până atunci, am plănuit totul. Ştiam că, dacă mergeam să locuiesc cu mătuşa Rose, nu aveam nicio şansă să-l mai găsesc vreodată pe James. Aşa că am aşteptat până când mi s-a scos ghipsul, două săptămâni mai târziu, mi-am împachetat câteva lucruri esenţiale şi am fugit. E uşor să dispari în Londra. Sunt foarte mulţi oameni şi nimeni nu se uită la tine.

Se opri ca să-şi înăbuşe un căscat, iar Cusutul îşi puse mâna pe braţul ei.

— Cred că ajunge pentru seara asta, spuse el. Trebuie să ne odihnim dacă vrem să plecăm devreme.

Gredin încuviinţă, părând gânditor.

— Eşti sigură că niciunul dintre părinţii tăi… n-a fost clarvăzător? întrebă el.

Red scutură din cap mirată.

— Sunt sigură, răspunse ea. De ce întrebi?

— Fără niciun motiv, rosti Gredin, dar ochii lui se feriră de privirea ei.

Se ridicară de la masă şi-şi găsiră camerele. Exact aşa cum le descrisese spiriduşul, erau mici, dar, în timp ce Red se cufundă într-o saltea umplută cu pene şi se înveli cu o blană, îşi dădu seama că era cel mai mare lux de care avusese parte de multă vreme.

Corbul îi găsi a doua zi dimineaţă, în timp ce înşeuau caii şi se pregăteau să plece.

— Menajera e în siguranţă. Ţiganca a găsit-o în pădure, lângă Tinker’s End.

— Tinker’s End? o întrerupse Red. Vrei să spui Tickey End?

Gredin încuviinţă.

— Tinker’s End e numele zonei pe tărâmul zânelor, rosti el. Uneori, în lumea voastră, numele s-au amestecat şi au devenit asemănătoare. Câteodată poţi să găseşti anumite nume de locuri care sunt identice. E rezultatul amestecului celor două lumi de-a lungul anilor – lucrurile se suprapun.

— E de înţeles, spuse Red.

Încălecară pe cai şi porniră. De data asta, Cusutul luă mânzul, iar Gredin şi Corbul călăriră pe armăsar. O briză răcoroasă îi înconjură în călătoria lor; un avertisment serios că vara se sfârşise, începeau lunile întunecate.

Aşa cum le promisese Gredin, călăriră repede, oprindu-se doar o dată în ziua a doua. Pe Red o durea tot corpul din cauza călăritului. Fiecare hurducătură a calului îi făcea oasele să trosnească şi dinţii să scrâşnească, dar nu se plânse. Cu fiecare minut care trecea, era mai aproape de domnia Curţii Unsealie. În acea noapte dormiră sub stele.

A treia zi, soarele răsări pe un cer roşu.

— Samhainul, spuse Gredin.

Acest cuvânt o făcu pe Red să simtă frica alunecându-i pe spate ca un ţipar.

— Suntem un pic mai departe decât am sperat, continuă Gredin. Dar încă mai putem ajunge la timp.

Călătoriră neîncetat, peste dealuri şi pe lângă sate mici şi mari. Soarele se ridică deasupra lor, apoi coborî treptat pe cer.

— Suntem aproape? întrebă Red de nenumărate ori. Mai avem mult?

La început, Gredin îi mârâi câte-un răspuns, adesea pierdut în vânt. Apoi, păru că n-o mai aude, aşa că ea încetă să-l mai întrebe. Când văzu lumini galbene presărate pe linia orizontului, renunţă la speranţa că vor ajunge la timp, dar Gredin le strigă să ţină pasul, iar ea îi dădu pinteni calului cu toată puterea care-i mai rămăsese.

O muzică înceată le ajunse până la urechi când se apropiară de lumini şi, pe măsură ce făceau asta, Red văzu un oraş asemănător cu cel în care poposiseră în prima noapte.

— Asta e! strigă Gredin, încetinind calul. Destinaţia noastră: Avalon.

Descălecă şi le făcu semn să-l urmeze în timp ce intrară în oraş. Muzica se auzi mai tare, stridentă şi frenetică. O urmară de-a lungul străzilor înguste din piatră, care deveneau tot mai aglomerate cu cât de apropiau mai mult de muzică. Red trase cu ochiul de sub haina din blană de vulpe. Avea grijă să n-o încheie, pentru că nu voia să se transforme, ci doar să se ascundă un pic de cei din jurul ei.

În scurt timp, drumurile se umplură de zgomotul făcut de zâne; tinere şi bătrâne, singure sau în grup, frumoase sau urâte. Red fu uimită de ele în timp ce mergeau, dar îşi păstră un singur gând în minte şi privi fiecare chip. Cel puţin una dintre fiinţele acelea ştia unde era fratele ei – şi era posibil ca James să fie printre ei. Se trezi holbându-se la faţa fiecărui copil în timp ce treceau pe-acolo, încercând să-şi imagineze cum ar fi arătat el în acel moment.

Centrul oraşului era cel mai gălăgios. Acolo se dansa nebuneşte.

— Ei sunt! şuieră Cusutul dintr-odată, arătând spre mijlocul mulţimii.

Red se uită şi văzu trei muzicieni: un faun, un spiriduş şi un bătrân cocoşat şi înaripat care săltau pe propria lor muzică.

— Ei m-au prins în cercul zânelor!

Dincolo de muzicienii spiriduşi era un stâlp de Arminden, în jurul căruia zeci de fiinţe dansau în ritmul muzicii, înnodând panglici colorate cu frunze roşii-aurii rotindu-le în spirală în jurul stâlpului. Unele feţe erau luminate de bucurie. Altele trădau un sentiment de osândă şi de obligaţie ameninţătoare. Unii dintre ei se temeau.

— Dansul Samhainului, spuse Corbul cu o voce joasă. Se dansează în fiecare an în locul ăsta, iar zânele vin din tot ţinutul ca să ia parte la el. Primăvara e alt dans – dansul Beltane, care sărbătoreşte domnia Sealie.

— Continuaţi să mergeţi, murmură Gredin.

Trecură de grosul mulţimii şi continuară să meargă pe străzi, unde mulţimea de zâne se rări. Fiind mai puţini trecători, Red îşi permise să exploreze împrejurimile un pic mai mult. Peste tot în jurul lor văzu un amestec de case, prăvălii şi hanuri. Jumătate dintre ele fremătau de viaţă şi erau decorate în culori tomnatice. Celelalte erau întunecate şi cu obloanele trase. Într-o prăvălie mică, numită, în mod ciudat, „Pisica şi Cazanul”, un afiş pictat de mână era proptit în geam.

Scria: *Închis de Samhain*. *Ne întoarcem la primăvară*.

Red îşi ridică sprâncenele.

— Aşadar, chiar închid, pur şi simplu, şi pleacă.

— Da, din păcate, murmură Corbul. Speram că o să-i prindem la timp, dar e evident că i-am pierdut. Aici se prepară unele dintre cele mai bune leacuri.

— Ce fel de leacuri? întrebă Red, uitându-se prin fereastra înnegrită.

— O, din cele obişnuite, răspunse Gredin. Alifie pentru vârfurile urechilor şi altele de felul ăsta. Iar serviciul pentru repararea aripilor e cel mai bun.

— Alifie pentru vârfurile urechilor? se întrebă Red cu voce tare.

— Pentru urechile ascuţite, îi explică Gredin, gesticulând către propriile urechi. Dacă foloseşti o vrajă ca să le dai o formă rotundă, mai umană, devin un pic cam sensibile după o vreme. Se întoarse spre Corb, aşteptând. Ai venit după tratamentul pentru aripi putrezite?

Corbul încuviinţă.

— Să ştiţi că nu e pentru mine, le spuse ea repede lui Red şi Cusutului. Pentru Trisporc. Suferă din cauza celor mai groaznice erupţii. Ne înnebuneşte cu scărpinatul – se opri când un zgomot enervant se auzi dintre faldurile rochiei ei, unde se cuibărise Trisporcul.

Cusutul ridică din sprâncene. Era evident că putrezirea aripilor nu era un subiect plăcut de discuţie.

— Haideţi să lăsăm caii aici, rosti Gredin când ajunseră la capătul străzii.

Erau la marginea oraşului; cărări şi câmpuri se întindeau înaintea lor. Când Red se uită în depărtare, văzu lumini pâlpâitoare care păreau să plutească în aer.

— Ce sunt alea?

— Luminile torţelor, îi răspunse Gredin. De pe Deal.

— Dealul Glastonbury, adăugă Cusutul. Domeniul Curţilor.

— Trebuie să îl urcăm? întrebă ea. Dar uitaţi-vă cât de înalt este!

— Nu e aşa de rău cum pare, spuse Corbul.

Porniră, urmând o cărare de-abia vizibilă care îi duse departe de oraş. Gredin îi conducea, arătându-le un drumeag îngust şi pietros care fusese cioplit pe suprafaţa movilei ierboase.

— Trebuie să ne grăbim, spuse el încruntat şi, după aceea, nimeni nu mai vorbi, păstrându-şi forţele pentru urcare.

Pe Red o ardeau coapsele din cauza efortului. După două zile de călătorie şi prea puţin somn, era mai obosită şi mai slăbită decât fusese vreodată în toată viaţa ei. Totuşi, era mai aproape – mai aproape ca oricând – de James.

Le luară aproximativ douăzeci de minute ca să ajungă în vârf. Cusutul fu ultimul care ajunse. Red îi înmână sticla ei când se opriră, pentru că buzele lui erau uscate şi crăpate. Vântul bătea cu putere în vârf, fluierând în jurul lor şi purtând ecouri ciudate de râsete şi cântece. Pământul care înconjura dealul întins era pierdut în întuneric; se mai vedeau doar câteva ferestruici luminate din oraşul îndepărtat.

— Eşti gata? Vocea lui Gredin o prinse cu garda jos.

Ea încuviinţă, tremurând.

Gredin şi Corbul merseră spre mijlocul dealului. Red şi Cusutul li se alăturară.

— Unde e? şopti ea, căutând din priviri. Se

aşteptase să vadă un mare palat când ajunseseră în vârful dealului. Dar pe dealul gol era doar un cerc de torţe.

Gredin dădu din cap, arătând spre picioarele lui.

— E sub noi.

— Atunci cum intrăm? întrebă Cusutul, evident zăpăcit.

— Uite aşa, spuse Corbul. Îşi întinse braţele, făcându-le semn să stea în cerc şi să-şi unească mâinile. Inima lui Red bătu ca o tobă în timp ce păşi înainte şi închise cercul. În clipa în care mâinile ei le atinseră pe cele ale Cusutului şi ale Corbului, pământul se cutremură sub picioarele lor. Red sări un pas înapoi, surprinsă, şi începu să-şi descleşteze mâinile, dar Gredin scutură din cap, supărat.

— Nu rupe cercul!

Atunci, Red înţelese şi îi ţinu strâns de mâini, cu privirea fixată în pământ.

Iarba tremură din nou, apoi un snop din ea se strânse într-un sul gros, care ateriză la picioarele Cusutului.

O rază de lumină izbucni din pământ împreună cu un cor de voci şi muzică. Cercul de lumină se lărgi pe măsură ce iarba se desfăcu, descojindu-se precum coaja unei portocale până când o gaură apăru în pământul din faţa lor.

Ceea ce li se dezvălui era uluitor: o scară împodobită cu rădăcini răsucite care se curbau în jos, apoi se împărţeau în două seturi separate de trepte, care se roteau, în spirală, unul în jurul

celuilalt. Dincolo de ele se vedeau frânturi dintr-o sală mare, plină de lumină şi mişcare. Era magnifică, frumoasă şi înspăimântătoare.

Era curtea zânelor.

Capitolul 21

Figuri mascate, în costume elaborate, îşi ridicară privirile ca să-i vadă pe nou-veniţii de pe scări. Coborâră în perechi pe scara din dreapta; Corbul şi Cusutul în faţă, iar Gredin şi Red după ei.

Red nu ştia unde să privească. Ochii îi erau atraşi în toate direcţiile; spre măreţia şi splendoarea încăperii în care intrau, spre complexitatea scărilor sau spre felul în care ocupanţii sălii erau împărţiţi în două, aproape exact pe la mijloc. Ochii lor o tulburau; o priveau insistent, dar erau imposibil de descifrat în spatele măştilor. Propria ei faţă expusă o făcea să se simtă ca o pradă.

Sărbătoarea era în plină desfăşurare. Două mese lungi erau întinse de fiecare parte, amândouă acoperite cu mâncăruri şi băuturi rafinate: păsări fripte şi porci, fructe coapte şi lucioase, nuci aurii-maronii şi cupe cu vin roşu şi focos ca sângele. Vederea şi aromele lor îi lăsară gura apă lui Red.

Fiecare masă o reflecta pe cealaltă, dar oaspeţii aşezaţi erau atenţi doar la cei din grupul lor. Cei de la masa din stânga sălii erau gălăgioşi şi veseli, mâncând şi bând cu plăcere. În contrast, cei de la masa din dreapta erau discreţi. Red înţelese

repede că primele trebuie că erau zânele Unsealie, care se pregăteau pentru noua lor domnie, iar cele din urmă erau cele Sealie, care regretau că renunţă la a lor.

Dincolo de mese, pe o podea slab luminată se desfăşură un dans cu măşti. Din dealul de deasupra, rădăcini răsucite se lăsau în jos din tavanul boltit, cele lungi terminându-se în stâlpi noduroşi din lemn, iar cele scurte susţinând ghirlande din flori de toamnă, care cădeau în cascadă şi împodobeau toată sala.

Supraveghind dansul şi ospăţul de pe un podium înălţat, două siluete stăteau alături pe nişte tronuri sculptate, fără să vorbească sau să se uite una la cealaltă. Silueta din stânga aparţinea unui bărbat care era îmbrăcat cu o blană maroniu-închis. Faţa îi era ascunsă în spatele unei măşti care reprezenta capul unui cerb cu nişte coarne enorme. În dreapta stătea o femeie. Rochia şi masca îi erau albastre şi strălucitoare, fiind făcute din nişte pene sclipitoare de păun care se întindeau, sfidătoare.

Când se întoarseră cu spatele, în coborârea lor pe scări, Red văzu doi paznici stând la baza fiecărui set de trepte, aşteptând să-i primească. Văzu obrazul Cusutului tresărind şi îşi dădu seama că el îşi încleşta şi descleşta fălcile, nervos. Se întrebă dacă regreta că o însoţise, dar ştia că, odată ce ajunsese acolo, era prea târziu pentru el să se mai întoarcă.

— Spuneţi cu ce treabă aţi venit aici, lătră unul dintre paznici la Gredin, blocându-le drumul spre

sală pe ultimele trepte.

— I-am ajutat să treacă în siguranţă pe aceşti doi călători, spuse Gredin, gesticulând întâi spre Corbul şi spre el însuşi, apoi făcând un pas în spate şi arătând către Red şi Cusut. Cei doi doresc o audienţă la curte.

Paznicul pufni, dar sunetul fu înăbuşit puţin de mască.

— Atunci, au făcut călătoria degeaba. Nimeni nu vine la audienţă de Samhain sau de Beltane. Nu s-a mai auzit aşa ceva.

— Nu cunoaştem nicio regulă care să interzică asta, spuse Corbul cu o voce insistentă, dar respectuoasă.

Al doilea paznic se apecă înspre ei, cu ochii licărindu-i din spatele măştii din scoarţă de copac.

— Nu se cuvine. Vă sfătuiesc să vă întoarceţi când o curte e în putere – nu când nu e niciuna sau când sunt amândouă, ca în noaptea asta. Schimbarea va fi completă în mai puţin de o oră.

— Nu, rosti Red, încleştându-şi pumnii. Trebuie să primim o audienţă acum. Trebuie să ne lăsaţi să încercăm.

— Cum doriţi. Paznicul se dădu la o parte şi, chiar dacă Red nu-i văzu faţa, i se păru că zâmbeşte când îi vorbi. Vai de capetele voastre!

Merseră tot înainte, printre susure şi şoapte. Toată curtea era acum conştientă de prezenţa lor şi, dacă Red se simţise expusă pe scări, nu se compara deloc cu tot ce simţea în acele momente. Toată lumea era cu ochii pe ei, iar hainele lor simple şi ponosite şi lipsa măştilor îi făceau să fie

diferiţi – şi, cel mai important, nedoriţi. O privire rapidă înapoi spre scară îi confirmă că intrarea ierboasă se închisese în urma lor. Erau la mila curţii.

Când ajunseră pe ringul de dans, mişcarea se opri. Oaspeţii rămaseră locului, înlemniţi, aşteptându-i să treacă. Se dădură la o parte fără tragere de inimă, oferindu-le o cale liberă până la podium. Ajunseră acolo prea repede, înspăimântător de aproape de bărbatul care purta coarnele şi de femeia cu penele de păun. Urmând exemplul lui Gredin şi al Corbului, Red şi Cusutul îşi aplecară capetele şi îngenunchează în faţa tronurilor.

Şoaptele din jur deveniră o mulţime de voci puternice şi până şi muzica încetă. Red observă o mişcare în faţa sa. O tăcere ca de mormânt se lăsă în sală. Tot ce mai auzi fu goana sângelui ei, care îi pulsa în urechi. Când îndrăzni să-şi ridice ochii, văzu că bărbatul care purta coarne îşi ridicase mâna, cerând să se facă linişte.

— Cărui fapt datorăm această întrerupere a festivităţilor? întrebă el cu un glas domol, tărăgănat şi melodios.

Red nu-şi dădu seama dacă era enervat sau amuzat.

Gredin se ridică, aplecându-şi încă o dată capul înainte de a vorbi.

— Iertaţi-ne, domnul meu. Am adus doi călători – oameni – care ar dori o audienţă la dumneavoastră. Le făcu semn lui Red şi Cusutului să înainteze şi se aşeză lângă Corb.

— Cereţi o audienţă, în noaptea asta, dintre toate nopţile? În noaptea instaurării domniei Unsealie?

— Da, reuşi să răspundă Red, recăpătându-şi vocea. Adăugă, grăbită: Domnul meu, chiar dacă o duru.

— Noaptea încă nu e a ta, rosti cu răceală femeia-păun, privind drept înainte, deşi cuvintele ei erau clar adresate bărbatului care purta coarne. Până la miezul nopţii, curtea ne aparţine amândurora. Ţine minte asta. Îşi întoarse privirea spre Red şi spre Cusut. Vorbiţi, şi repede. Ce treabă aveţi aici?

Red îl auzi pe Cusut inspirând şi pregătindu-se să răspundă, dar i-o luă înainte.

— Am venit să întreb de fratele meu. Vocea ei se răspândi uşor în sala tăcută. Mi-a fost furat de unul de-al vostru. Nu ştiu de ce a fost luat, dar îl vreau înapoi.

Ochii ei se uitară cu furie de la unul la celălalt. Tot nu le putea vedea feţele, dar ştia că le captase total atenţia. Până la urmă, nu se-ntâmpla des ca rudele înlocuitorilor umani să ştie ce li se-ntâmplase acestora – cu atât mai puţin să intre în audienţă la curtea zânelor şi să ceară înapoierea lor.

— Cum ai reuşit să intri în lumea noastră? întrebă bărbatul-cerb. A fost vreunul dintre voi invitat?

— Nu, răspunse Red încet. Am luat de bunăvoie locul altcuiva – al cuiva care a fost închis aici – ca să încerc să-mi găsesc fratele.

— Atunci, chiar dacă ţi s-ar înapoia fratele, tot ai fi legată de legile întemniţării acelei persoane, spuse femeia. Nu poţi pleca pur şi simplu.

— Înţeleg, rosti Red, aşa că aş vrea să fac un târg cu voi. Dacă-mi daţi fratele – nevătămat – şi libertatea, atunci eu o să vă dau ceva ce-mi cereţi în schimb. Îi aruncă o privire Cusutului şi văzu că avea stropi de sudoare presăraţi pe buza superioară.

— Şi tu? îl întrebă bărbatul-cerb. Cum ai ajuns aici?

— Am fost… adus aici împotriva voinţei mele, răspunse Cusutul. De un grup de petrecăreţi.

— Atunci, nu te ţine nimic aici, spuse bărbatul-cerb pe un ton dispreţuitor. Poţi să pleci.

— Fata mă ţine aici, rosti Cusutul. Oricare-ar fi sarcina ei, vreau s-o ajut.

— Bine, bine, spuse bărbatul-cerb, frecându-şi mâinile cu o plăcere răutăcioasă. Ce să fac cu voi? Se uită de la Red la Cusutul, apoi din nou la Red. Ce te face să crezi că ai avea ceva care m-ar putea interesa pe mine? Că ai avea ceva pentru care eu aş face un târg cu tine? rânji el.

— Eu… începu ea cu slăbiciune, dar se opri repede când femeia-păun se întoarse încet cu faţa la bărbatul-cerb – prima dată când făcea asta în prezenţa lor.

— Soarta lor nu e în mâinile tale! şuieră ea. Schimbarea curţilor nu e completă. Mai e o oră de domnie a Curţii Sealie în noaptea asta!

Bărbatul-cerb sări în picioare, uitându-se de sus la omologul lui feminin.

— Asta e noaptea noastră, după cum bine ştii! mârâi el. Sărbătoarea e în plină desfăşurare şi nu va avea loc nicio judecată care s-o tulbure. În schimb, chicoti el, pot aştepta până trece de miezul nopţii. Atunci, vor avea parte de audienţă… doar în faţa Curţii Unsealie!

Urmă un ropot de aplauze de la masa zânelor Unsealie. Pumni se înălţară în aer, fluturând copane fripte şi cupe de vin fură vărsate. Toate acestea fură întâmpinate cu proteste furioase din partea oaspeţilor Sealie, aflaţi în apropiere.

Lui Red îi tremurau genunchii. Exact de asta se temea. Nu-şi permitea să facă un târg cu zânele Unsealie. Ar fi fost un eşec încă dinainte de a începe.

Conducătoarea zânelor Sealie se ridică şi ea în picioare şi întâlni privirea bărbatului-cerb.

— Nu o să permit asta. Curtea încă e sub conducerea mea, iar cererea a fost făcută în prezenţa amândurora.

Red se aşteptă ca liderul zânelor Unsealie să răspundă – dar el nu ridică nicio obiecţie. În schimb, stătu pe loc, holbându-se plin de ură la duşmanca lui, cu umerii ridicându-i-se din cauza răsuflărilor furioase. Făcu un semn spre perdeaua frunzoasă din spatele tronurilor.

— Hai să discutăm asta alături, spuse el cu răceală.

Femeia-păun încuviinţă şi perdeaua se despărţi, dezvăluind camera din spatele ei. Acolo, Red văzu o măsuţă şi, dincolo de ea, o vitrină din sticlă, cu argint strălucitor în ea. Tresărind,

recunoscu toate cele Treisprezece Comori, apoi perdeaua se lăsă în jos, ca o cortină la un spectacol de teatru.

Sala se umplu din nou de şoapte. Red se întoarse spre Gredin şi spre Corb, cu ochii larg deschişi de teamă.

— Ce se-ntâmplă? De ce s-au dus acolo?

— Ca să încerce să ajungă la o decizie, răspunse Corbul. Una care să-i mulţumească pe amândoi.

La orice decizie ajunseră, se întâmplă repede. Pentru că, înainte de-a termina Corbul de vorbit, perdeaua se ridică şi cei doi conducători ai zânelor intrară din nou în marea sală. Nu-şi ocupară locurile pe tron, ci făcură semne spre mulţime.

— Aduceţi bătrânii! strigă bărbatul-cerb.

Red se întoarse spre Corb şi spre Gredin.

— Bătrânii?

Gredin se apleca şi îi şopti la ureche.

— Fiecare curte are un bătrân, o zână care a servit mulţi ani şi care poate oferi sfaturi şi înţelepciune în situaţii extreme.

Asta o făcu să simtă alte furnicături de teamă pe spinare. Scrutând sala, văzu o siluetă mică şi uscăţivă ridicându-se de la o masă şi venind şchiopătând spre podium. O alta era împinsă, într-un scaun cu rotile, de o zână mai tânără. Când scaunul se apropie, Red îi cercetă bătrânul pasager. Braţele şi picioarele dureros de subţiri erau strâmbe şi slăbite, iar două aripi aplecate şi inutile îi atârnau fără vlagă pe laturile scaunului. Dincolo de o mască din pene maronii, făcută să

arate ca faţa unei bufniţe, un smoc subţire de păr alb şi pufos stătea ridicat în unghiuri ciudate. Masca ascundea doar partea de sus a feţei, dezvăluind o mustaţă albă şi lăsată în jos, cu firimituri de mâncare prinse în ea.

Cealaltă zână era o femeie şi părea a fi într-o formă un pic mai bună – deşi nu mai atrăgătoare decât prima. Avea doar un dinte lung, care-i ieşea dintre buzele zbârcite, şi doar un ochi bun, pentru că celălalt fusese cusut şi închis de multă vreme. Ochiul bun privea dintr-o mască asemănătoare unui coif, împodobită cu cochilii de melc.

Din punct de vedere fizic, păreau a fi aproape morţi, dar privirile veninoase pe care şi le aruncară când fură ajutaţi să urce pe podium arătau că ura lor împărtăşită era foarte vie. El fu adus pe roţi, iar ea şchiopătă când fură introduşi în camera aflată după perdea. Aceasta căzu şi se închise cu un foşnet.

Un val de emoţie străbătu sala de judecată, iar inima lui Red se umplu de teamă. Nu îndrăzni să-şi ridice privirea spre Cusut, pentru că se temea de ce i-ar putea transmite expresia feţei lui. Oricât de mult insistase s-o ajute, ştia că n-ar fi trebuit să fie de acord cu asta. Timpul trecu insuportabil de încet. Surprinse ridicarea şi coborârea tonurilor discuţiei însufleţite din spatele cortinei, dar volumul crescând din restul sălii însemna că nu putea auzi pe deplin niciun cuvânt.

În cele din urmă, zânele ieşiră din cameră, bărbatul-cerb şi femeia-păun luându-şi, din nou, locurile pe tron, iar bătrânii decrepiţi întorcându-se

la locurile lor din sală.

— Bătrânii au vorbit, anunţă conducătoarea Curţii Sealie, şi am hotărât cum să procedăm. Se opri ca să se uite cu scârbă la partea din sală ocupată de Curtea Unsealie. Această situaţie s-a mai întâlnit doar o dată în istoria cunoscută a curţilor, continuă ea. De Beltane, acum aproape trei sute de ani. Cursul acţiunii urmat a fost acesta: ambele curţi au decis rezultatul… ca o singură mare curte. Un oftat colectiv umplu sala. Corpul lui Red înţepeni de teamă.

— Aşa că acum vom urma căile strămoşilor noştri. În seara asta, am auzit cererea ta ca o singură curte şi tot ca una vom decide cum va fi rezolvată. Aduceţi pietrele!

O femeie-spiriduş cu un set de chei prinse la curea se grăbi să îngenuncheze în faţa tronurilor. Pentru prima dată, Red văzu o lădiţă încuiată cu un lacăt pusă între ele. Din ea, spiriduşul scoase un săculeţ din catifea, legat cu sfoară, cu şapte embleme mici pe o parte şi şase pe cealaltă. Red nu văzu ce reprezentau, dar zări firul din argint cu care erau brodate şi îşi aminti de cele două feţe ale monedei pe care Gredin i-o arătase la Farfuria Săracului.

Spiriduşul închise cu zgomot lădiţa şi agită săculeţul. Conţinutul clincăni încet, ca şi cum s-ar fi lovit os de os.

— Veţi alege nişte pietre, spuse bărbatul-cerb. Pietrele alese vor hotărî un fel de sarcină pentru voi. Dacă acceptaţi şi o îndepliniţi, vi se va da ce aţi cerut de la noi. Mai întâi, trebuie însă să

aruncaţi un zar primit de la fiecare dintre noi. Asta va decide câte pietre veţi scoate şi câte componente va avea sarcina voastră. Apoi, bărbatul zâmbi, arătându-şi strălucirea albă a dinţilor de prădător.

Alt freamăt de nelinişte se auzi prin sală. Lui Red i se făcu rău. Îşi dădu seama că, pentru ei, totul era doar un joc. Doar o distracţie. Şi nu-şi făcea iluzii că stăpâna zânelor Sealie insistase să se implice din milă. Era, pur şi simplu, un joc de putere.

Conducătorii scoaseră la unison două obiecte mici din mantiile lor. Femeia-spiriduş le luă pe amândouă şi săltă nerăbdătoare până unde stăteau Red şi Cusutul, oferindu-le fiecăruia un zar din două mâini la fel de transpirate.

Făcând o grimasă, Red îşi luă zarul cu o mână tremurândă.

— Acum, aruncă-l, o instrui femeia-spiriduş, care stătea ca o pisică gata să se năpustească pe o pasăre.

— Hai s-o facem împreună, spuse Cusutul. O să număr până la trei. Unu, doi… trei!

Zarurile zăngăniră pe podeaua din piatră, oprindu-se aproape de cele două tronuri.

— Citeşte-le, ordonă femeia-păun. Femeia-spiriduş alergă să îndeplinească ordinul.

— E un unu, strigă ea nerăbdătoare, şi… încă un unu!

Cusutul îi aruncă lui Red o privire uşurată. Aveau un mare noroc de partea lor. Cu cât ar fi scos mai multe pietre din săculeţ, cu atât mai

complicată ar fi devenit sarcina lor, în mod inevitabil.

— Doi? repetă bărbatul-cerb, supărat din cauza rezultatului.

— Da, domnul meu, răspunse spiriduşul, făcând o plecăciune. Apoi, ridică zarul.

— De-abia acum devine interesant, spuse conducătorul Curţii Unsealie. Scoateţi pietrele din săculeţ!

Femeia-spiriduş chicoti, agitând cu zgomot săculeţul din catifea de parcă ar fi fost ceva viu, pe care încerca să-l sugrume.

— Cine vrea să încerce primul? rânji ea, oferindu-le săculeţul deschis amândurora.

— Eu, răspunse Red, vârându-şi mâna în săculeţ. Degetele ei atinseră suprafaţa rece şi netedă a pietrei. Îşi strânse pumnul în jurul uneia şi o scoase, ţinându-şi mâna strânsă în jurul ei.

Cusutul îşi întinse mâna, alegând şi el la fel de repede.

Îşi înmânară pietrele femeii-spiriduş şi o priviră cum săltă până la cele două tronuri. Bărbatul-cerb luă pietrele din mâna spiriduşului şi ridică una ca să o vadă întreaga suflare.

— Prima piatră e Căutarea!

— E de bine sau de rău? îi întrebă Cusutul pe Gredin şi pe Corb, care se trăseseră într-o parte.

— Totul depinde de a doua piatră, răspunse Gredin încet, apropiindu-se după ce alegerile fuseseră făcute.

Femeia care conducea Curtea Sealie ridică a doua piatră.

— Fata a tras Inima!

Red auzi ecoul cuvântului în mintea ei. Orice ar fi însemnat acele simboluri, soarta lor era hotărâtă.

— Pietrele au fost alese, anunţă bărbatul-cerb. Veţi căuta ceva preţios pentru voi; ceva drag inimilor voastre!

Apoi, aruncă cele două pietre înapoi în săculeţul de catifea, iar femeia-spiriduş sări să-l pună înapoi în lădiţă. Bărbatul-cerb îşi întinse mâna spre un paznic din apropiere.

— Percheziţionează-i!

— Poftim? exclamă Red, strângându-şi lucrurile supărată.

Cusutul rămase pe poziţie, dar Red îşi dădu seama că era la fel de speriat ca ea.

— Cooperează, îi murmură el când se apropie paznicul. Acesta ţinea într-o mână o lance înspăimântătoare. Partea ei de jos lovi pământul cu un clinchet răsunător când bărbatul se opri lângă ei.

— Goliţi-vă buzunarele şi rucsacurile, le ordonă paznicul. Bunurile voastre vor fi examinate de curte.

Năucită, dar conştientă de arma din mâna paznicului, Red făcu aşa cum i se spusese. Îngenunchind, îşi deschise rucsacul şi cotrobăi după cartea ei dragă, punând-o cu grijă pe podea, apoi întoarse rucsacul cu susul în jos, astfel că restul lucrurilor îi căzură de-a valma. I se rostogoliră pe jos sticla, periuţa de dinţi şi numeroase alte lucruri. Înciudată, îşi scoase foarfecă magică din buzunar şi cuţitul de la curea

şi le adăugă grămezii înainte de a face un pas înapoi.

— Asta-i tot ce am, spuse ea.

Cusutul avea mai puţine lucruri decât ea în rucsacul lui, toate – inclusiv rucsacul – fiind luate din coliba Vrăjitoarei de la Gard. Din buzunare scoase nişte chibrituri, un ghem de sfoară, o legătură de chei şi un ciot de creion. Totuşi, când îşi vârî mâna în buzunarul de la piept, tresări, de parcă şi-ar fi băgat mâna într-un cuib de viespi. Atunci Red îşi aminti de brăţară. Zornăi ca un şarpe cu clopoţei când o scoase din buzunar, cele douăsprezece talismane ciocnindu-se unele de altele. O puse pe podea, adăugând al treisprezecelea talisman desprins din ea – Cazanul – separat. Apoi, se dădu în spate, părând a fi la fel de stânjenit ca Red.

Unul câte unul, bunurile lor fură ridicate şi puse pe o pernă mare, apoi prezentate de spiriduş celor două siluete de pe tron. Degetele bărbatului-cerb alunecară de pe un obiect pe altul.

Nu cartea, se gândi Red. *Nu cartea mea*.

Degetele lui zăboviră pe ea pentru mai mult timp decât pe restul lucrurilor, iar ei i se zbârli părul de furie când el ridică nepăsător coperta.

— Poveşti cu zâne, spuse el pe un ton batjocoritor. Asta n-am înţeles niciodată la oameni. De ce numesc basmele „poveşti cu zâne”, când sunt foarte puţine care au zâne în ele? Închise cartea şi oftă bosumflat, lăsând să se înţeleagă că obiectele nu-l impresionau în niciun fel. Apoi femeia-păun îşi întinse mâna şi ridică la lumină

brăţara. O ţinu acolo, cercetând cu ochi critici fiecare talisman, apoi ea şi bărbatul-cerb se priviră lung.

— Unde este al treisprezecelea? o auzi Red întrebând încet şi înţelese că ei recunoscuseră ce reprezenta brăţara. Bărbatul-cerb scrută perna şi luă talismanul în formă de cazan de pe ea. Red se uită la Gredin şi la Corb şi văzu că erau neliniştiţi.

— Cred că ne-am făcut alegerea, nu-i aşa? murmură bărbatul-cerb, iar femeia-păun încuviinţă, aproape amical.

— A fost ales un obiect, anunţă ea, ridicând brăţara. Unul mai potrivit decât ne-am fi imaginat! O bijuterie omenească, modelată după cele Treisprezece Comori ale marii curţi!

— Aşteptaţi! exclamă Cusutul. E o greşeală. Brăţara nu aparţine niciunuia dintre noi – am luat-o ca să repar talismanul stricat pentru altcineva!

Red ştia deja că cererea lui era făcută în zadar. Emoţia conducătorilor zânelor era prea evidentă. Legătura brăţării cu Avalon îi emoţionase în mod clar dincolo de cuvinte.

— Regulile căutării sunt următoarele: obiectul, spuse zâna, va fi aruncat în lumea voastră. Misiunea voastră este să-l găsiţi.

— Unde să-l găsim? izbucni Cusutul.

— Asta e o parte a provocării, interveni bărbatul-cerb. Obiectul va decide asta. Şi, cum natura acestui obiect e atât de delicată… ridică talismanul rupt în formă de cazan spre o mare de chicoteli –, misiunea va avea câteva componente. Luă brăţara cu talismanele rămase şi scoase unul

cu uşurinţă. De fapt, treisprezece componente!

— Nu, şopti Cusutul – înainte ca sala să se umple de aplauze şi să-l acopere. Red nu fu în stare să se uite la el.

Bărbatul-cerb înlătură talismanele – unul câte unul – cu o bucurie crescândă. Când brăţara fu golită, o azvârli la picioarele lor. Apoi, aruncă talismanele în aer. Când ajunseră jos, Red se aşteptă ca ele să facă zgomot în timp ce loveau podeaua, dar, în momentul impactului, fiecare talisman dispăru.

— Tu, fato, se adresă el lui Red. Când eşti gata să te-ntorci, doar pune-ţi brăţara. Vei fi adusă înapoi aici şi, dacă ai găsit toate cele treisprezece talismane, ne vom ţine de partea noastră din înţelegere. Dacă dai greş, veţi deveni prizonierii noştri. Şi n-o să-ţi mai vezi fratele niciodată.

— Cum rămâne cu mine? întrebă Cusutul.

Buzele stăpânei Curţii Sealie se curbară pe sub masca ei de păun.

— Partea ta în misiune e să rămâi aici, spuse ea.

— Poftim? De ce? se bâlbâi Cusutul.

— Hai să zicem că e un fel de asigurare, răspunse bărbatul-cerb. Vrem să fim siguri că fata se întoarce.

— De ce nu m-aş întoarce? întrebă Red. Credeţi că mi-aş lăsa fratele aici?

Spiriduşul ridică din umeri.

— Doar în caz că… te răzgândeşti.

— N-o s-o fac, rosti Red cu fermitate. O să mă întorc după el – şi după tine, Cusutule.

Bărbatul-cerb râse.

— Aşa să fie. Misiunea e stabilită şi nu va fi dată o alta. Dacă nu accepţi, ai pierdut. Dacă încerci să te foloseşti de ajutorul vreunei zâne, ai pierdut. Accepţi?

Red îngenunche şi ridică brăţara.

— Accept.

Conducătorul Curţii Unsealie zâmbi.

— Acum, pleacă! Se întoarse şi ridică o cupă spre partea lui de curte. Vremea Curţii Unsealie aproape că a sosit! Haideţi să sărbătorim!

Fu o îndepărtare rapidă, care-i lăsă doar să bâjbâie pentru a-şi aduna lucrurile. Red de-abia-şi vârâse ultimul obiect în rucsac şi-l închisese când mâna unui paznic se strânse în jurul braţului ei, trăgând-o cu brutalitate spre scări şi însoţind-o până sus într-un marş neîntrerupt. Se răsuci în strânsoarea paznicului şi îl văzu pe Cusut cum era dus departe de alţi doi paznici, chipul lui fiind o mască a uimirii.

— O să mă-ntorc după tine! ţipă ea. O s-o fac! O să le găsesc pe toate!

Aerul rece năvăli când iarba de deasupra dealului se răsuci, dezvăluind poarta, iar atunci o împingere brutală o rostogoli pe pământul umed de afară. Până când se ridică în picioare, intrarea se închise la loc, fără să lase vreun semn din ceea ce era ascuns sub ea.

Rămase acolo, cu respiraţia făcându-i norişori în aer. Red îşi dădu seama că simţea un miros diferit: metalic şi murdar. O clădire veche se vedea

mai sus: era o biserică în ruine, care nu fusese acolo când urcaseră dealul mai devreme în noaptea aceea. Merse la marginea dealului, unde se alătură lui Gredin şi Corbului, care stăteau acolo tăcuţi. Împreună, se holbară în jos, fără să scoată o vorbă, la oraşele bine luminate care înconjurau dealul. În depărtare se vedeau farurile unor maşini care călătoreau pe străzi, confirmându-le că nu mai erau pe tărâmul zânelor.

Ieşiseră pe cealaltă parte; pe partea ei.

Capitolul 22

Casa din strada Chalice fusese abandonată în urmă cu multă vreme. *Era o casă de oraş*, *cu trei etaje*, *într-o parte a Londrei în care oamenii umblau cu privirea în jos şi treceau cu vederea venirile şi plecările din cartier*.

Rowan nu era prima care intrase printr-una dintre ferestrele acoperite cu scânduri. *Mai erau oameni care stăteau acolo noaptea*, *la fel ca ea*, *în general adolescenţi*, *dar câteodată şi oameni*, *mai în vârstă*, *fără adăpost*. *Niciuna dintre cele douăsprezece camere nu era rezervată*; *cazarea pe timp de noapte era*, *în general*, *pentru primul venit*, *regula primul venit – primul servit fiind de bază printre cei de o vârstă apropiată*. *Totuşi*, *când venea cineva mai în vârstă sau mai rău*, *regulile zburau pe fereastră*. *Dacă intrau într-o belea*, *cei mai tineri sau cu mai puţină experienţă în viaţa de stradă învăţau repede cum să se facă nevăzuţi sau să se bată pentru colţişorul lor*.

Cea mai bună cameră era singura care avea mobilă: o canapea extensibilă veche, cu arcuri rupte, şi oglindă spartă pe uşa dulapului. De obicei, Rowan nu stătea acolo multă vreme după ce se trezea. În acea zi, rămase doar până când intră destulă lumină prin locul din care lipsea o scândură din fereastră, ca să vadă clar, pentru că electricitatea fusese tăiată de mult timp. Stând în faţa oglinzii, îşi legă părul şi se uită peste umăr, ca să-şi vadă spatele.

Zece săptămâni trecuseră de la noaptea în care dispăruse James. Nu spusese nimănui despre arsura dintre omoplaţi, căpătată în timpul răpirii fratelui ei, şi fugise în aceeaşi zi în care i se scosese ghipsul. La început, alegerea fusese făcută pentru că nu ştia cum să explice semnul înaripat care-i arsese pielea. Odată cu trecerea timpului, îi trecuse prin minte un alt motiv bun pentru a ţine acest detaliu doar pentru ea – semnul era ceva prin care ar fi fost identificată cu uşurinţă. Şi, cum Rowan se hotărâse să dispară, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie identificată.

Arsura făcuse băşici şi trecuse în primele două săptămâni după atac. Acum, se vindecase şi mai rămăsese doar un contur roşu, care înfăţişa modelul înaripat al inelului Hoţomanului. Rowan îl găsi cu degetele, apoi îşi aranjă hainele ca să-l acopere. Era suficient de realistă încât să înţeleagă că cicatricea nu se va şterge niciodată complet. Era însemnată pe viaţă.

Luându-şi rucsacul, se strecură afară pe fereastră, şi plecă din casă fără să se mai uite

înapoi. Nu avea să se mai întoarcă. Locurile de stat erau bune doar pentru o perioadă scurtă, până când se ducea vorba şi veneau prea mulţi oameni. Era timpul să meargă mai departe.

Micul dejun fu cel obişnuit: câteva fructe furate de la un vânzător din piaţă în drumul spre bibliotecă, spălate cu apă de la fântâna publică. La început, slăbise, dar, după ce abilităţile de hoaţă i se îmbunătăţiseră, începuse să pună treptat greutatea la loc.

Ajunsă la bibliotecă, se îndreptă spre secţia de folclor şi scoase câteva cărţi de pe raft. După ce se aşeză într-un colţ, răsfoi paginile pe care le însemnase cu o zi mai devreme şi continuă să citească de unde rămăsese, absorbind informaţia. În ultimele două luni, Rowan acumulase o cantitate vastă de cunoştinţe despre curţile zânelor, înlocuitori şi metode de protecţie. Nu le spune niciodată numele tău adevărat, citi ea. Nu şi dacă poţi evita asta, pentru că ele sigur nu ţi-l vor spune pe al lor. Numele sunt puternice.

Tot ce afla o umplea de amărăciune, pentru că ştia că era prea puţin şi prea târziu. Adevărul era că nu ştia cum să îşi recupereze fratele sau de unde avea să înceapă căutarea.

După o oră, se simţi urmărită. Ridicându-şi privirea, văzu un băiat neîngrijit, cam de vârsta ei, stând vizavi de ea pe un alt scaun. Citea un ziar local, iar unul din genunchii lui sălta în timp ce îl răsfoia, făcând ziarul să foşnească. Din când în când, se uita în direcţia ei, apoi continua să citească ziarul.

Când privirile lor se întâlniră pentru a treia oară, Rowan îi răspunse privirii. Îşi dăduse seama că, la fel ca ea, şi el era un fugar, pentru că arăta ca un om al străzii. Unghiile îi erau murdare şi părul îi era uns. Sub scaun îşi vârâse rucsacul uriaş şi sacul de dormit rulat.

Băiatul dădu din cap prietenos spre ea, apoi, spre supărarea lui Rowan, se ridică, veni la masa ei şi-şi trase un scaun.

— Ce citeşti? întrebă el, făcând un semn înspre teancul de cărţi din faţa ei. Avea un accent nordic, iar unul dintre dinţii din faţă îi era ştirbit.

— Vezi-ţi de treaba ta, izbucni Rowan adunându-şi cărţile şi pregătindu-se să plece. Doar pentru că m-am uitat la tine, nu înseamnă că te-am invitat.

Băiatul se lăsă pe spate şi îşi ridică mâinile, sprâncenele dispărându-i sub părul nepieptănat.

— Calmează-te. N-am vrut să-ţi fac nimic, doar m-am gândit să vin să te salut. Nu trebuie să pleci. Voiam doar să fiu prietenos, având în vedere că suntem amândoi pe hârtia pe care care se vor pune mâine peştele şi cartofii prăjiţi.

Rowan se aşeză din nou pe scaun, uitându-se urât la el.

— Despre ce vorbeşti?

Băiatul se uită în jurul lui, înainte de a pune pe masă ziarul şi de a-l deschide la una dintre ultimele pagini. Douăzeci şi ceva de feţe în alb şi negru se holbau de pe hârtie, toate sub titlul DISPĂRUŢI FĂRĂ URMĂ – PUTEŢI AJUTA LA GĂSIREA LOR?

— Ăsta sunt eu, spuse flăcăul, arătând spre

una dintre pozele din mijloc. Rowan se holbă la poză, observând dintele ştirbit, care era trăsătura lui distinctivă. Îşi acoperi numele cu un zâmbet obraznic înainte ca ea să-l poată citi, apoi arătă spre josul paginii. Şi aici eşti tu, dacă nu în înşel.

Rowan se holbă la poza ei, cu sângele năvălindu-i în obraji. Ruşinată, îşi lăsă capul în jos. Băiatul zâmbi şi închise brusc ziarul.

— Nu eşti de mult, spuse el cu o voce joasă. Pe străzi, vreau să spun. Scrie că ai dispărut în martie şi e... mai acum.

Rowan ridică din umeri.

— Mă obişnuiesc, murmură ea. Dar tu?

— De şase luni. Băiatul se scărpină pe cap, prin părul lui blond şi murdar, şi gesticulă spre împrejurimile lor. Bibliotecile sunt locuri bune dacă poţi să intri în ele. Sunt calde şi liniştite, şi poţi să stai câteva ore dacă nu aţipeşti şi nu miroşi prea rău. Chicoti. Amândouă sunt nişte provocări.

Rowan nu rosti nimic.

— Vasăzică, insistă el, înălţându-şi gâtul ca să se uite încă o dată la cărţile ei. Zâne, nu-i aşa?

Ea se încruntă la el.

— Şi ce dacă?

— Iar începi, iar eşti în defensivă, spuse el. Sunt doar curios.

— Ei bine, nu mai fi. N-are nicio legătură cu tine.

Băiatul se lăsă pe spate cu o privire cunoscătoare.

— Poate că are.

Rowan suportase destul.

— Doar spune-mi pentru ce ai venit, apoi pleacă. Sunt ocupată.

— Bine, rosti băiatul. Le văd şi eu.

Rowan se holbă la el.

— E vreun fel de glumă?

— Arăt ca şi cum aş glumi?

— De unde să ştiu? Te cunosc de numai două minute.

— Bine zici. Băiatul se aplecă şi îşi ridică rucsacul. Hai cu mine. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Nici să nu te gândeşti, spuse Rowan. Nu merg nicăieri cu tine.

Băiatul îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o mână plină de monede. Le numără.

— Haide, ce rău ţi se poate-ntâmpla? O să primeşti o cană de ceai.

— Data trecută când mi s-a făcut oferta asta, mi s-au furat toţi banii, îi răspunse Rowan. Aşa că nu, mulţumesc.

— Uite ce e, spuse băiatul, exasperat. Voiam doar să vorbesc cu tine, nu să te sperii sau să te jefuiesc. Numără nişte monede şi le puse lângă ea pe masă. Gândeşte-te la asta ca la un gest de bunăvoinţă, spuse el. Arătă prin fereastra bibliotecii, spre o bancă din parc, la colţul străzii. Eu o să stau în cafeneaua de-acolo aproximativ o jumătate de oră, în caz că te răzgândeşti. Se opri. Bine, zic şi eu jumătate de oră, dar depinde de cât de mult pot să trag de timp până mă dau afară. Rânji din nou cu dintele lui ştirbit şi se ridică, vârându-şi ziarul în haină. Apropo, spune-mi Vrabie.

— Vrabie? repetă Rowan.

— Ăsta sunt eu. Banal ca noroiul şi ajung peste tot!

Îl privi pe Vrabie ieşind încet din bibliotecă, apoi se ridică şi se îndreptă spre fereastră. El se ţinu de cuvânt, intrând în cafenea şi mergând la tejghea.

Ea se întoarse la masa ei şi se holbă la banii pe care băiatul îi lăsase acolo în urmă cu doar cinci minute. Într-un final, cedă curiozităţii. Îşi strecură monedele în buzunar şi îşi luă rucsacul, punând la loc cărţile în rafturile lor, în drum spre ieşire.

Vrabie îşi ridică privirea de după cana lui de ceai când ea îşi cumpără propria băutură de la tejghea şi împinse puţinul rest pe masă, înspre el, când se aşeză.

— Păstrează restul, rosti el.

Nu avea nevoie să i se zică asta de două ori.

— Cum să-ţi spun? întrebă el.

Rowan îşi dădu ochii peste cap.

— Deja-mi cunoşti numele, dacă mi-ai recunoscut poza în ziar spuse ea cu o voce înceată.

— Nu contează. Vrabie îşi duse mâna la gură. Nu ştii niciodată cine ascultă. Îşi roti ochii prin cafenea. Mai bine să rămânem la obiceiurile sănătoase, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Rowan ridică din umeri, strângându-şi mâinile în jurul cănii calde.

— Nu ştiu. Spune-mi cum vrei, dar nu pe numele meu adevărat.

Vrabie o cercetă cu ochi apreciativi.

— Părul tău iese în evidenţă cel mai mult, rosti

el răspicat. Aşa că o să-ţi spun... Red[3]. *Nu prea pretenţios şi la obiect. Cred că ţi se potriveşte. Rânji din nou şi, pentru prima dată, Rowan observă că avea o gropiţă în obraz când zâmbea.*

— Despre ce voiai să-mi vorbeşti? întrebă ea.

— Despre zâne, răspunse Vrabie simplu. Nu te-am păcălit mai înainte. Când ţi-am spus că le văd. Nu e ceva ce spun oricui.

— De ce mi-ai spus mie? *întrebă Rowan cu inima bătându-i repede.*

— În primul rând, din cauza cărţilor, răspunse Vrabie. Şi pentru că te-am văzut de câteva ori până acum. Î*şi coborî vocea. Te-am urmărit când le urmăreai.*

Rowan cercetă faţa băiatului pentru orice semn că ar fi încercat s-o ducă cu preşul, dar expresia lui era foarte serioasă.

— Dovedeşte-mi, spuse ea cu o voce răguşită.

— De-asta te-am adus aici, rosti Vrabie. Î*şi ridică rucsacul, îl puse pe masă şi îl împinse spre ea. Uită-te în buzunarul lateral. Fii discretă.*

Neîncrezătoare, Rowan trase rucsacul mai aproape şi deschise fermoarul compartimentului lateral. Când ridică clapa buzunarului, un miros oribil ajunse până la ea. Zări ceva mic, zdrobit şi plin de sânge, cu părul încâlcit în jurul a două aripi rupte. Î*mpingând rucsacul departe cu un ţipăt, trânti ceaiul lui Vrabie.*

O urmă de iritare apăru pe faţa băiatului – dar era nimic în comparaţie cu furia lui Rowan. Ea sări în picioare, înşfăcându-şi rucsacul, şi fugi din

---

3 Roşu (în engl., în orig.) (n. red.)

cafenea, printre mesele pline de clienţi curioşi. Trecuse strada şi mergea prin parc când auzi paşi tropăind pe cărare, în spatele ei.

— De ce-ai făcut asta? dori să ştie Vrabie. Ţi-am spus să fii discretă! Am risipit două băuturi, asta am făcut. Pe lângă asta, poate mă dau afară data viitoare când mai merg la ei!

— Discretă? Rowan se întoarse brusc cu faţa la el, cu ochii înflăcăraţi. Tu porţi un spiriduş mort în rucsac, nebunule!

— Voiam doar să-ţi dovedesc că...

— Că ce? şuieră Rowan. Că eşti bolnav la cap?

— Că pot să le văd! încheie el. Uite ce e, îmi pare rău. Probabil nu a fost cel mai bun mod de a-ţi atrage atenţia, dar nu prea bâzâie pe-aici, nu-i aşa? Arătă spre clădirile cenuşii din jurul lor. Sunt un pic cam greu de găsit pe-aici, ştii? Nu mi-am putut permite să fiu mofturos.

Rowan se calmă puţin.

— L-ai... omorât? întrebă ea, privindu-l neîncrezătoare.

— Bineînţeles că nu! Drept cine mă iei? Nu, nu-mi răspunde! Era în şanţ, lângă locul în care am stat în ultimele două nopţi. Probabil că a fost lovit de o maşină. Deschise din nou compartimentul şi i-l arătă. Vezi? E gol. Nu mi-am făcut un obicei din asta. Am făcut-o doar ca să ţi-l arăt.

— Bine, rosti Rowan când i se mai potoli furia. Te cred. Totuşi, ce vrei? Începu să meargă prin parc, urmând cărarea.

Vrabie se şterse la nas cu manşeta şi continuă.

— Te-am văzut citind cărţile alea la bibliotecă,

spuse el, oarecum scuzându-se. De câteva zile. Te-am văzut însemnând paginile, aşa că am avut o bănuială după ce-ai plecat ieri. E vorba de înlocuitori, nu-i aşa?

Red simţi un junghi în arsura de pe spate în timp ce-şi încorda umerii. Pielea din locul acela încă era sensibilă. Vrabie se grăbi s-o ajungă.

— Nu-mi bag nasul...

— Ei bine, o faci...

— Bine, o fac, dar – se opri şi-şi trecu mâna prin păr. De ce citeşti chestiile alea? S-a-ntâmplat... ceva?

Rowan se opri cu faţa la el, încercând să-şi dea seama ce-ar fi putut şti el.

— Da.

Vrabie încuviinţă.

— La asta m-am gândit şi eu. Au luat pe cineva, nu-i aşa? Un copil?

— De unde ştii asta? Ţi s-a-ntâmplat şi ţie?

— Nu, nu mie, dar am întâlnit alţi oameni care ştiau copiii înlocuiţi.

— Chiar aşa?

Vrabie încuviinţă din nou, iar părul îi săltă.

— Am întâlnit unul chiar aici, în parc. Am început să vorbim, într-o zi, când a devenit evident că urmăream amândoi aceeaşi zână dintr-o fântână arteziană. La început, am crezut că e clarvăzător, dar s-a dovedit că era un spiriduş deghizat. Îi fusese luată nepoata, în urmă cu vreo câţiva ani.

Vrabie avea parte de toată atenţia lui Rowan.

— Când au luat-o, a refuzat să renunţe la

căutare. Şi, în cele din urmă, a recuperat-o.

— Cum? întrebă Red, disperată. Cum a recuperat-o?

— A spus că a folosit-o pe cea lăsată în locul ei – impostoarea – ca monedă de schimb. Avea relaţii – zâne, de cealaltă parte, care n-au vrut niciodată schimburile – jumătate dintre ele sunt făcute din ciudă sau din răutate, aşa că sunt foarte dornice să-i recupereze pe-ai lor, la fel ca noi.

Rowan îşi clătină capul.

— Vrei să spui că e posibil să dai înlocuitorul la schimb pentru copilul luat?

— Uneori, rosti Vrabie. Nu vor însă întotdeauna să dea înapoi un copil uman dacă a fost luat ca înlocuitor – de exemplu, când o zână e bolnavă. Totuşi, de cele mai multe ori, se poate aranja un târg.

— Dacă n-ai niciun înlocuitor pe care să-l dai la schimb? îl întrerupse Rowan, speriată. Dacă un copil a fost luat şi nu a fost lăsat niciun înlocuitor? Cum merge treaba atunci?

Vrabie fluieră printre dinţi.

— Complicat. Nu cred c-am auzit să se facă vreodată aşa. Cred că va trebui să găseşti una – o zână care a fost lăsată în locul unui om – şi s-o furi cumva. O să fie periculos, pentru că nu poţi să mergi prin lume şi să furi copii, nu-i aşa? Sau ai putea, dar ai intra într-o grămadă de belele. Şi, chiar şi-atunci, dacă schimbul s-ar face, ar fi mai degrabă pentru copilul care a fost înlocuit de zâna respectivă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Dar nu e imposibil? insistă Rowan. Şi, chiar

dacă primeşti un copil diferit, nu cel pe care l-ai vrut, ci unul care a fost oricum furat, tot merită, nu-i aşa? Înseamnă că un alt copil se întoarce la familia lui.

Vrabie ridică din umeri.

— Cred că da.

Dintr-odată, Rowan se trezi cu faţa la el, strângând mânecile hainei lui murdare în pumnii ei.

— Spiriduşul ăsta, spuse ea disperată. Cine e?

Vrabie se uită în jos, la mâinile ei de pe haina lui.

— E un nomad. Lucrează într-un circ.

— Am nevoie să mă duci la el. Chiar acum.

— Uşurel, rosti Vrabie, eliberându-se încet din strânsoarea ei. Nu pot să te duc la el acum. Nu e atât de simplu.

— De ce nu?

Îi făcu semn spre o bancă din apropiere.

— Hai să ne aşezăm pentru un minut.

— De ce nu poţi să mă duci la el? întrebă Rowan încă o dată, rămânând în picioare în timp ce Vrabie se aşeză.

— Pentru că nu ştiu unde e.

Rowan înjură şi lovi cu piciorul o doză goală de băutură aflată pe cărare. Aceasta se rostogoli pe beton, zăngănind.

— Atunci, de ce mi-ai mai zis de el? întrebă ea furioasă. Trebuia să ştii că o să-ţi cer să-l întâlnesc!

— Bineînţeles că ştiam, spuse Vrabie, părând amuzat de izbucnirea ei. Şi, dacă o să te calmezi destul cât să mă laşi să vorbesc, o să-ţi explic.

Rowan se aşeză, respirând greu.

— Nu ştiu unde e acum, continuă Vrabie, dar ştiu unde va fi peste câteva săptămâni. Făcu un semn spre un felinar aflat la câţiva metri depărtare. Rowan se uită şi văzu, lipit pe el, un afiş viu colorat.

— Vrei să spui…

— O să vină aici, încheie Vrabie. Spectacolul nu începe până la începutul lui iunie, dar ei întotdeauna vin cu două săptămâni mai devreme, ca să se stabilească aici şi să se pregătească. Când ajunge, o să te duc la el, dacă ai de gând să stai pe-aici atâta vreme.

— O să fiu aici, spuse Rowan.

— În cazul ăsta, rosti el, stai cu ochii pe mine. O să vin la bibliotecă să te găsesc. Până atunci, dacă nu ne mai vedem, ai grijă să nu dai de belea.

Rowan nu-l mai văzu pe Vrabie, deşi îl căută peste tot. Vizită biblioteca zilnic, continuând să-şi umple capul cu informaţiile din cărţi, deşi îşi pierdea concentrarea de câte ori se deschideau uşile bibliotecii. Comentariul lui Vrabie despre grija de a nu da de vreo belea îi rămăsese în minte. Dacă i se întâmplase ceva? Ar fi fost prea uşor pentru el să dispară fără să observe cineva – sau fără să-i pese cuiva.

Apoi, la treisprezece zile după ce-l întâlnise, el reapăru, mai mizerabil ca oricând şi cam fără răsuflare când se grăbi să ajungă la locul în care stătea ea.

— Au ajuns, rosti el.

Îşi închise cărţile înainte de-a termina el de vorbit, apoi se ridică în picioare şi-l urmă în după-amiaza luminoasă.

Când se apropiară de parc, Rowan văzu o zonă întinsă, în spate, unde se adunaseră o grămadă de căruţe vechi. Mai multe tocmai soseau.

— Toate sunt trase de cai, spuse Rowan mirată, observând traficul aglomerat care înconjura parcul.

Vrabie încuviinţă.

— E ceva tradiţional – e unul dintre cele mai vechi circuri care încă mai funcţionează. Mulţi spun că e cel mai bun – numerele lor sunt cele mai bune.

— Cum se numeşte omul acela? interveni Red când se apropiară de unele dintre căruţele parcate.

— Îşi spune Tino, rosti Vrabie, învârtindu-se pe lângă nişte cai murgi priponiţi de nişte copaci.

Rowan se simţi dintr-odată stânjenită văzând oamenii învârtindu-se printre căruţe şi simţindu-i cu ochii pe ea şi pe Vrabie. Erau nişte străini; neinvitaţi.

Zâmbetul prietenos al lui Vrabie îndepărtă câteva priviri ostile, dar nu trecu mult până când un bărbat înalt şi slab le blocă drumul.

— Pot să vă ajut cumva? întrebă el cu răceală.

— Îl căutăm pe Tino, îi răspunse Vrabie.

— Tino e ocupat, urmă răspunsul scurt.

— Spune-i că-l caută Vrabie.

Bărbatul slab îl mai cercetă o clipă.

— Aşteaptă aici. Omul le întoarse spatele şi se îndepărtă cu paşi mari şi cu o faţă morocănoasă. În

cele din urmă, se întoarse la ei, arătându-le doar printr-o mişcare a capului că trebuiau să-l urmeze. Îi *conduse printr-un labirint de căruţe ţigăneşti, una mai frumoasă ca alta. În cele din urmă, se opriră în faţa unei rulote mari, care era vopsită cu un albastru-închis ca noaptea*. *Bărbatul ciocăni, apoi plecă fără să spună un cuvânt. În urma lor se închise o uşă, în timp ce uşa din faţa lor se deschise*.

Un bărbat bronzat stătea în faţa lor, cu o sprânceană ridicată. *Părul lui blond-închis avea o culoare asemănătoare celui al lui Vrabie, dar era mai lung, atingându-i umerii*. *Rowan observă că un ochi îi era căprui, iar celălalt verde*. *Expresia feţei lui se îmblânzi când observă ţinuta neîngrijită a lui Vrabie, apoi* îşi *întoarse privirea spre Rowan*.

— Cine-i asta? *întrebă el cu o voce leneşă şi tărăgănată*.

Când îşi întoarse capul, lui Rowan i se păru că vede vârful unei urechi ascuţite ieşindu-i din păr pentru o clipă.

Vrabie o înghionti, făcând-o să înainteze.

— Vrea să vorbiţi despre schimb.

Ochii ceacâri se îngustară, apoi Tino se îndreptă spre pragul uşii.

— Ar fi bine să intraţi.

Interiorul rulotei era mai gol şi mai puţin împodobit decât exteriorul, deşi era ocupat de cuiere pline de costume sclipitoare. *Unele atârnau de cadrul uşii sau de şinele de perdea, iar pe un manechin de croitorie stătea o rochie sclipitoare, argintie, care era pe jumătate terminată. În afară*

de un câine-lup pletos, tolănit pe podeaua chicinetei, rulota nu mai avea altă fiinţă vie în ea. Părea că, în afară de câine, Tino locuia singur.

Dintr-o oală de pe aragaz, Tino turnă în trei pahare un amestec aburind şi le înmână, ţinând unul pentru el. Le făcu semn spre locul de stat, care se întindea la marginea rulotei.

— Luaţi loc.

Rowan şi Vrabie se aşezară. Ea îşi mirosi băutura, dar nu o gustă. Mirosea a mentă proaspătă, dar, în ciuda ispitei, rezistă. Toate cărţile pe care le citise o sfătuiseră să nu bea şi să nu mănânce nimic oferit de un spiriduş.

— Pe cine au luat? întrebă Tino, sorbind din propria băutură.

— Pe fratele meu, murmură ea.

Tino scutură încet din cap.

— Şi îl vrei înapoi.

— Mai mult decât orice, spuse ea cu înverşunare, doar că nu ştiu de unde să încep... Vrabie mi-a spus că schimburile pot fi aranjate – cu înlocuitorii care sunt lăsaţi în urmă. Totuşi, când mi-a fost luat fratele, n-a fost lăsat niciun înlocuitor.

Tino îşi aşeză degetele în forma unui arc şi aşteptă mult timp până să răspundă.

— Tot se mai poate face, spuse el, în cele din urmă. Un schimb e un schimb. Unele sunt simple, altele nu. De câte ori e posibil, încercăm să potrivim copilul care a fost furat cu cel care l-a înlocuit, dar nu merge tot timpul aşa. Uneori, returnăm zânele înlocuitoare şi trec săptămâni,

poate chiar luni, până când găsim echivalentul lor uman. Î*şi termină băutura şi îşi turnă alta, fără să le mai ofere lui Vrabie şi lui Rowan, pentru că niciunul dintre ei nu se atinseseră de nicio picătură din conţinutul paharelor lor*.

— Dacă vrei să-ţi căutăm fratele, atunci o să am nevoie de nişte detalii. *Nu pot însă să-ţi promit nimic*. Îşi *lăsă brusc capul într-o parte, cercetând-o*. *Nu pot să divulg multe informaţii, decât*... *dacă*...

Privirea lui o întâlni pe cea a lui Vrabie. *Rowan se întoarse spre băiat, care tăcuse în tot acel timp*. *Un fel de întrebare plutea între ei*.

— Dacă ce? *întrebă ea*.

Tino îşi plimbă degetul arătător în jurul marginii paharului lui.

— Ei bine, depinde de cât de mult vrei să te implici.

Rowan simţi cum o cuprinde o emoţie; *o combinaţie de teamă şi speranţă*. *Cumva, simţea că stătea pe marginea prăpastiei*; *că era la un punct de cotitură din viaţa ei, care urma să schimbe totul*.

— Cred, rosti ea nesigură, că sunt deja implicată. *O să fac tot ce trebuie ca să-mi recuperez fratele*.

— Cred nu este îndeajuns de bun pentru mine, spuse Tino cu o voce joasă şi insistentă. *Trebuie* să fii *sigură*. *Altfel nu ne eşti de folos*.

— Sunt sigură, zise ea, încleştându-şi fălcile ca să încerce să-şi controleze nervii. *Mă bag*. *Spune-mi ce vrei să fac*. *N-am nimic de pierdut*.

Buzele lui Tino se lăţiră într-un zâmbet. Î*şi*

întinse mâna şi o prinse pe cea a lui Rowan într-o strânsoare fermă, ca de om de afaceri.

— Toate la timpul lor. Acum, să-ncepem cu începutul. Nu ştiu cum te cheamă.

Vocea ei, când răsună, avu alt timbru. Mai dură. De parcă trecuse de o limită şi nu se mai putea întoarce.

— Poţi să-mi spui Red.

Capitolul 23

A doua zi după Halloween fu întunecoasă şi cu burniţă. Toată lumea din Conacul Elvesden, în afară de Nell şi de Amos, se adunase în bucătărie. Menajera se hotărâse să se baricadeze în camera ei şi nu mai vorbea cu nimeni.

Fabian luă un cuţit de unt de pe masă şi străpunse dovleacul, acum moale, pe care el şi Tanya nu mai apucaseră să-l sculpteze.

— Nu pot să cred asta! spuse el mânios. Nu pot să cred că Warwick a hotărât că mai bine merge cu justiţiara aia, hoaţă de copii, decât să se întoarcă la casa lui! Dacă nu mai vine niciodată?

Florence oftă. De când dispăruse Warwick, ea de-abia mai mâncase şi părea slabă şi bolnavă.

— O să-i duc cina lui Amos, spuse ea. După aceea mă duc să văd ce mai face Nell. Se ridică şi îi lăsă singuri pe Tanya şi pe Fabian.

— Warwick încearcă doar să o ajute pe Red, spuse Tanya cu o voce joasă. Face doar ce crede că e mai bine.

— Cum poate să fie asta mai bine? izbucni

Fabian. Locul lui e aici, cu noi – nu cu ea!

Un scârţâit slab al uşii din spate îi întrerupse. Tanya o deschise şi se dădu înapoi, uimită să vadă o vulpiţă roşcată care o privea cu seriozitate. Apoi, ţipă când o mână ieşi din blana vulpii, urmată de un cap şi de un corp, apoi Red stătu în faţa ei, ţinând blana într-o mână.

— Red! reuşi să spună Tanya. Cum ai… cum ai făcut asta?

— E o vrajă, răspunse Red simplu.

Fabian fugi până la uşă şi atinse blana, în sfârşit rămas fără cuvinte.

— Te-au lăsat să pleci, spuse Tanya, cu o sclipire în ochi. Te-ai întors. Dar unde e fratele tău? Şi Warwick?

Red intră în bucătărie şi se aşeză, cu faţa posomorâtă.

— Încă sunt acolo.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Tanya confuză.

Red îşi întinse mâna ca să-l mângâie pe Oberon, care venise s-o întâmpine. Rămase cu botul pe genunchii ei şi dădu puţin din coadă înainte de a se întoarce la castronul lui ca să se îndoape cu nişte biscuiţi.

— Am probleme, spuse ea. Îşi trecu o mână prin părul încâlcit. Probleme mari.

— Ce fel de probleme? întrebă Tanya.

— Genul acela pe care-l ai când zânele îţi dau o misiune, răspunse Red. Şi, dacă n-o îndeplinesc, n-o să-l mai văd niciodată pe James – şi toţi o să rămânem prizonieri pe tărâmul zânelor: eu, James şi Cusutul.

— Cusutul? întrebă Fabian.

— Tatăl tău. I-am zis să facă aşa cât am stat acolo. E foarte periculos să foloseşti numele adevărate în tărâmul zânelor.

— Dar de ce Warwick încă mai e acolo? întrebă Tanya.

Red se aplecă brusc înainte, cu faţa în mâini.

— Îl ţin la ei, ca să fie siguri că mă-ntorc. Şi nu ştiu cum o s-o fac. Cum o să le găsesc pe toate…

— Ce să găseşti?

Dar Red nu mai asculta.

— Dacă n-ar fi ales brăţara! Orice altceva, orice ar fi fost mai bun decât asta. Au fost atraşi de ea imediat… de talismanele şi de tot ce reprezentau…

— Brăţara? întrebă Tanya pe măsură ce adevărul începea să iasă la iveală. Nu vrei să spui… cu siguranţă nu brăţara aceea?

Red încuviinţă, cu faţa încă ascunsă.

— A luat-o Warwick? De ce? izbucni ea.

— A găsit talismanul în formă de cazan în chiuvetă. Voia s-o repare pentru tine…

— Nu mai voiam s-o port niciodată! strigă Tanya. La început, mi s-a părut frumoasă, dar apoi, din cauza ei, a murit spiriduşul din canalul de scurgere… şi faptul că a aparţinut lui Elizabeth Elvesden e pur şi simplu sinistru!

— Ei bine, poate n-o vei mai purta niciodată, spuse Red. Dar, dacă o să te răzgândeşti, o să fie mult mai uşoară.

— Ce vrei să spui cu asta?

Red îşi vârî mâna-n buzunar şi aruncă brăţara

pe masă.

— Unde sunt talismanele? întrebă Fabian.

— Nu ştiu, răspunse Red încet. Asta e problema. Asta e misiunea. Trebuie să le găsesc… şi nici nu ştiu de unde să-ncep.

— Vrei să spui că pot fi oriunde? Chiar oriunde? întrebă Fabian. Oriunde în lume?

— Ştiu. Vocea îi era înăbuşită de mâini. E imposibil.

— Nu poate fi imposibil, spuse Tanya, vorbind rar. De ce ţi-ar da zânele o misiune imposibil de îndeplinit? Trebuie să existe o cale de rezolvare.

— Tanya are dreptate. Gredin şi Corbul se materializară la uşa din spate. Curţile nu pot stabili nicio misiune care nu poate fi îndeplinită, oricât de grea ar fi. E o lege a zânelor.

— Puteţi să ne ajutaţi? întrebă Tanya. Cu siguranţă aveţi vreo idee despre unde…

Gredin o întrerupse.

— Chiar dacă am şti, ni se interzice să dezvăluim ascunzătorile talismanelor. Ar fi considerat un act de trădare şi ar rezulta consecinţe grave pentru amândoi. Ceea ce putem să vă spunem e că, în orice misiune dată de zâne, există întotdeauna un element – o cheie, dacă vreţi să-i ziceţi aşa – care, odată descoperită, vă va dezvălui totul.

— Aşa că noi trebuie să descoperim cheia aceea, spuse Fabian.

— Noi? Red scutură din cap. Asta e misiunea mea. M-am întors doar să vă spun ce s-a-ntâmplat cu Warwick.

— E tatăl meu, o contrazise Fabian. Şi, după cum stau lucrurile, o să avem nevoie de orice ajutor putem găsi.

— Cât timp ai ca să găseşti talismanele? întrebă Tanya.

— Eu… Red se opri brusc. Nu mi-au spus.

— Asta înseamnă că timpul nu e o problemă, spuse Tanya. Dar nu ştim cum se poartă cu Warwick. Cu cât îl salvăm mai repede, cu atât mai bine. Aşa că… de unde-ncepem?

De data asta, nimeni nu obiectă la cuvântul „noi”.

— Poate ar trebui să-ncepem cu lucrurile pe care se bazează brăţara, spuse Red. Cu ce le-a atras pe zâne la ea de la-nceput… cele Treisprezece Comori. Trebuie să vedem tot ce ştim despre ele.

Fabian îşi scoase îndatoritor creionul şi agenda din piele maronie din buzunarul de la piept.

— Ce sunt ele? Şi ce fac? Aminteşte-mi. Numeşte-le.

— Platoul care nu-şi lasă niciodată stăpânul să sufere de foame, începu Tanya. Cazanul care învie morţii. Sabia care oferă numai victorii şi niciodată înfrângeri…

— Inima curajului, continuă Red. Cheia care deschide uşa oricărei lumi. Pocalul vieţii veşnice; Cupa în care poţi să ghiceşti. Mantaua, care e toiagul puterii, Lumina care nu scade niciodată, Cartea Cunoaşterii, Pumnalul din care picură sânge care vindecă orice rană…

— Stai puţin, zise Fabian, recuperând. Bine,

continuă.

— Masca fermecată, spuse Red.

— Şi Inelul care îl face pe purtătorul lui invizibil, încheie Tanya.

Fabian le scrise pe toate, unul câte unul. Apoi, se holbară în tăcere la listă.

— Platoul, spuse Red dintr-odată. Se uită la Gredin. Ne-ai spus o poveste despre o familie care a fost răsplătită de curte cu puterea ei. Poate că talismanul în formă de platou se află în locul unde a trăit acea familie. Poate toate talismanele sunt în locurile unde au fost folosite puterile lor. Ştii unde e acel loc?

— S-a întâmplat acum sute de ani, îi răspunse Gredin. Povestea s-a schimbat între timp, aşa că va fi greu să afli cu precizie unde s-a-ntâmplat. Şi mai e o problemă cu teoria asta – nu toate cele Treisprezece Comori au fost folosite. Unele dintre ele n-au avut şansa de a fi folosite înainte de împărţirea curţilor – şi, după aceea, n-au mai fost folosite niciodată.

— Atunci, nu-i asta legătura, spuse Fabian supărat.

— Dar proprietarii brăţării? întrebă Tanya. Ştiu că e veche, dar câţi oameni au deţinut-o? Trebuie că au fost mulţi. Poate are legătură cu ei!

— E o idee bună, spuse Fabian. Deşi, dacă asta e legătura, atunci s-ar putea să vă implice şi pe tine, şi pe Florence – amândouă aţi avut-o.

Tanya rămase nemişcată în timp ce luă în considerare acea perspectivă.

— În cazul ăsta, spuse ea, cel mai bine ar fi să

începem cu Elizabeth Elvesden – prima proprietară a brăţării.

— Asta înseamnă că cel puţin unul dintre talismane ar putea fi în casă, rosti Fabian, sărind în picioare. Ar trebui să începem din camera ei, pun pariu că sunt o grămadă de ascunzători bune acolo… poate sub covorul acela gros sau în spatele portretului.

— Dar nu e singurul loc care are o legătură cu Elizabeth Elvesden, spuse Tanya. Mai e şi locul în care a murit – ospiciul.

— Poate ar trebui să ne gândim şi la locul în care a trăit Elizabeth înainte de a veni aici, adăugă Fabian. Brăţara i-a fost dăruită de lordul Elvesden după ce a acceptat să se mărite cu el.

— Ştii unde e locul acela? întrebă Red.

— Nu, răspunse Fabian, dar ştiu cum putem afla.

— Bineînţeles, rosti Tanya. Avem câteva dintre jurnalele lui Elizabeth! Cele pe care le-a ascuns prin casă. Poate găsim indicii prin ele. Să-i cer bunicii să ne lase să le cercetăm?

Fabian scutură din cap.

— Nu cred c-ar trebui să-i spunem lui Florence ceva până când nu ştim cu ce avem de-a face. Are destule probleme având grijă de Amos şi de Nell şi fără să mai afle ce s-a-ntâmplat cu tatăl meu. Şi, dacă o să devină periculos, o să ne interzică să mai căutăm talismanele. E mai bine să nu ştie – cel puţin deocamdată.

— Cum rămâne cu mine? întrebă Red. Dacă mă vede, o să vrea să ştie unde e Warwick!

— O să te-ascundem, spuse Fabian calm. Tanya a mai făcut-o. Putem s-o facem din nou. Doar că, de data asta... dădu el din cap spre haina ei din blană de vulpe, ai deghizarea perfectă.

— Haideţi s-o facem, spuse Tanya. Se întoarse spre Gredin şi spre Corb. Aţi auzit discuţia noastră. Vă rog să nu-i spuneţi nimic bunicii mele, cel puţin, nu deocamdată. Suntem singura şansă a lui Warwick, ca să nu mai spunem de fratele lui Red.

— Cum doriţi, spuse Gredin. E tot ce putem face pentru voi.

Şi, cu asta, plecară.

— Hai să mergem sus, spuse Fabian grăbit. Pune-ţi haina, va trebui să te ducem sus pe furiş, în caz că ne vede cineva.

Îndatoritoare, Red îşi puse haina din blană de vulpe, simţind privirile lor când transformarea uimitoare avu loc.

Uitându-se prin bucătărie, Fabian înşfăcă o grămadă de lenjerie de pat curată, care era pregătită să fie dusă sus, şi o ridică din coş.

— Intră, spuse el.

Red sări în coş, iar Tanya îndesă cearşafurile împăturite în jurul ei până când i se mai văzu doar botul.

— Bunica nu va crede şmecheria asta nici într-o sută de ani, şopti ea. Dacă ne vede ducând acest coş, o să ştie că punem ceva la cale – noi n-o ajutăm niciodată.

— Nu contează, spuse Fabian. O să găsească doar o vulpe, iar noi o să spunem că-i rănită şi că încercăm să avem grijă de ea. Asta e frumuseţea

planului.

N-ar fi trebuit să-şi facă griji. Când duseră coşul până la etaj, nu întâlniră pe nimeni.

— E ciudat să fiu din nou aici, spuse Red când trecură pe lângă ceasul cu pendulă de pe palier.

— Şşşt, şopti Tanya. Vulpile nu pot vorbi, ai uitat asta? Deschise uşa de la dormitor şi intră, punând coşul pe patul ei. Red sări afară, lăsând urme de noroi şi păr de vulpe pe lenjeria de pat. Îşi scoase haina încă o dată. Fabian o mirosi şi strâmbă din nas când se apropie de el. Tanya înţelese aluzia şi fu mai subtilă.

— Dacă vrei să foloseşti baia, o să caut nişte haine curate pentru tine. S-ar putea să fie un pic cam mici, dar sunt sigură că o să-ţi găsesc ceva. Între timp, Fabian – mergi să vezi dacă poţi să afli ceva din jurnale.

— Dar ziarele? întrebă Red când plecă Fabian. Au mai scris ceva despre mine sau despre copiii pe care i-am luat?

— Nimic în ziare, îi răspunse Tanya, dar îmi amintesc un buletin de ştiri de la radio care vorbea despre o înlocuitoare pe care ai luat-o din Suffolk – Lauren Marsh?

Red încuviinţă.

— A fost returnată, spuse Tanya. Am ascultat ştirea împreună cu Warwick, dar mi-am dat seama că nu puteai să fii tu cea care a adus-o înapoi, de vreme ce erai pe tărâmul zânelor.

Red confirmă.

— Aşa-i, n-am fost eu. Îţi aminteşti ce ţi-am spus mai devreme, că am cunoştinţe? Altcineva a

adus-o înapoi, iar ăsta e un lucru bun pentru mine.

— Încă te caută, spuse Tanya.

— Da, rosti Red. Dar acum, toţi copiii – sau înlocuitorii – pe care i-am luat au fost înlocuiţi cu copiii umani furaţi, ceea ce înseamnă că singurul copil dispărut care are legătură cu mine e James, iar ei ştiu că nu sunt responsabilă de dispariţia lui. Măcar dacă sunt prinsă acum, o să fie mai îngăduitori cu mine decât dacă acei copii ar fi rămas dispăruţi.

Red merse la baie şi încuie uşa în urma ei. Căutând prin rucsac, îşi scoase nerăbdătoare periuţa, apoi se servi cu o cantitate generoasă de pastă de dinţi. Senzaţia de mentă răcoroasă în gura ei, după atâta timp de folosit doar apă ca să se spele pe dinţi, fu extraordinară – şi minunată. Se perie, scuipă şi clăti, apoi repetă totul din nou, doar ca să se răsfeţe.

După aceea, îşi şterse gura plină de furnicături cu micul prosop de mâini de pe suport şi roti robinetele de la cada de baie. Avea mâncărimi pe scalp şi pe piele din cauza murdăriei şi se holbă la cada care se umplea enervant de încet.

Când ieşi din baie, după douăzeci de minute, apa care curgea pe canalul de scurgere era călduţă şi cenuşie. Bine frecată şi curăţată, se îmbrăcă într-un tricou larg şi nişte blugi prea scurţi de-ai Tanyei, apoi merse în dormitor.

Fabian stătea supărat în haina din blană de vulpe, iar Tanya şedea pe pat cu o farfurie cu mâncare şterpelită din bucătărie. Fabian îşi dădu jos haina şi o întinse încet pe pat.

— Funcţionează doar pentru mine, îi explică Red.

— Povesteşte-ne tot ce ţi s-a-ntâmplat pe tărâmul zânelor, o rugă Tanya, împingând farfuria cu mâncare spre ea.

Red rupse o bucată de pâine şi o înghiţi fără s-o mestece bine, încercând să-şi dea seama de unde să înceapă. Când în cele din urmă începu, povestea îi ieşi pe gură încurcată. Tanya şi Fabian o ascultară în linişte, căscând ochii tot mai mari cu fiecare incident relatat. În cele din urmă, când ajunse la sfârşit, Tanya se întinse după un teanc de jurnale vechi şi rupte de sub patul ei.

— Sunt jurnalele lui Elizabeth Elvesden? întrebă Red.

Fabian încuviinţă.

— Trebuie să fim atenţi şi cât de rapizi putem, pentru că, dacă o să afle Florence că le avem, o să strice totul.

Capitolul 24

În următoarele două ore, răsfoitul paginilor fu singurul sunet care se auzi în cameră.

— Însemnaţi orice pagină care ar putea fi de interes, spuse Tanya înainte de-a începe. Locuri, evenimente, orice ar putea fi important. Vom citi timp de două ore, apoi vom analiza descoperirile.

— Ar trebui doar să căutăm prin casă, bombăni Fabian. Nu e ca şi cum n-am şti ce căutăm.

— E foarte bine să ştii ce cauţi atunci când ştii unde să cauţi, spuse Tanya. Dar acum e ca şi cum

am căuta acul în carul cu fân. Trebuie să ştim unde să căutăm. Jurnalele sunt cea mai bună metodă. După ce terminăm cu ele, putem să cercetăm mai îndeaproape şi ceilalţi proprietari ai brăţării.

Erau şase jurnale în total, fiecare dintre ei având câte două de citit. Ultimul fusese împărţit în două părţi, cu paginile legate cu un şnur.

După două ore, puseră jurnalele jos.

— Cine vrea să-nceapă? întrebă Red.

— Eu, răspunse Fabian prompt. Eu am prima parte, care începe când avea şaisprezece ani şi se termină când avea optsprezece. Numele ei de fată era Sawyer, Elizabeth Sawyer. Locuia cu o bătrână căreia i se zicea domnişoara Cromwell, care a luat-o în grija ei după ce lui Elizabeth i-au murit părinţii. Elizabeth o descrie ca fiind o fată bătrână şi rea – o trata pe Elizabeth ca pe o sclavă şi o plătea foarte puţin. Era şi răutăcioasă cu Elizabeth ori de câte ori avea ocazia. N-a aflat niciodată că Elizabeth putea să scrie şi să citească, pentru că Elizabeth a făcut din asta un secret, economisindu-şi salariile ca să-şi cumpere hârtie şi cerneală şi ascunzându-şi jurnalul sub saltea. Scria doar după ce domnişoara Cromwell adormea. A scris despre zâne – cum le-a văzut dintotdeauna şi, cum atunci când mama ei era pe moarte şi delira din cauza febrei, i-a spus că bănuia că Elizabeth fusese înlocuită cu unul dintre „oamenii mici” când se născuse.

— L-a întâlnit pe lordul Elvesden la piaţă, într-o zi. Ea era acolo pentru că vindea ouă de la găinile domnişoarei Cromwell şi i-a atras atenţia. Toată lumea din oraş ştia că el era un om bogat, dar

Elizabeth era circumspectă. El a început s-o curteze, aducându-i în dar bijuterii şi haine. Cu toate astea, Elizabeth l-a respins. Totuşi, în scurt timp şi-a dat seama că mariajul cu Elvesden ar fi fost cea mai bună şansă a ei de a scăpa de domnişoara Cromwell. Aşa că, următoarea dată când cerut-o, a spus da. Brăţara a fost darul lui de nuntă pentru ea; a comandat-o de la un magazin de bijuterii din Tickey End.

— Cum se numea magazinul de bijuterii? îl întrerupse Red.

— Stickler şi Fitch, răspunse Fabian. E o carte de vizită aici, cu adresa. Şi, aşa cum ne-am dat deja seama, Elizabeth a cerut acele talismane. A citit despre cele Treisprezece Comori într-o carte, chiar dacă nu i-a spus lui Elvesden despre legătura lor cu zânele. Se pare că sunt pomenite şi în legendele despre regele Arthur – aşa că Elvesden a fost mulţumit cu explicaţia. Jurnalul se termină când ea se mută în casa asta, pe care Elvesden tocmai o construise.

— Aşadar, avem numele magazinului în care a fost făcută brăţara, spuse Red. Am putea să-i dăm de urmă. La fel puteau găsi şi casa în care a locuit cu acea femeie, Cromwell. A scris adresa?

Fabian încuviinţă.

— La începutul jurnalului.

— Bun. Ce urmează?

— Partea mea, răspunse Tanya. Lui Elizabeth i-a fost greu să se obişnuiască să aibă bani pentru prima dată în viaţa ei şi, de asemenea, a început să se simtă foarte devreme prizoniera aşteptărilor

celor din jur. Una dintre cele mai mari neplăceri a fost să pozeze pentru portretul care se află în camera lor – a fost nevoie de luni de zile până a fost gata, iar ea detesta faptul că trebuia să stea nemişcată ore în şir.

— Nu e de mirare că pare atât de tristă în el, spuse Fabian.

— După un an de la căsătorie, era singură şi plictisită, şi-şi petrecea aproape tot timpul afară, aproape de pădure, împrietenindu-se cu vindecătoarea locală, Agnes Fogg.

Numele acela îi făcu pielea de găină lui Red.

— Care, mai târziu, a devenit Vrăjitoarea de la Gard, spuse ea, continuând în timp ce Tanya închidea jurnalul. Agnes Fogg i-a oferit o pisică neagră, după ce pisica ei a făcut pui. Elizabeth a adorat-o atât de mult, încât a scos un talisman din brăţară ca să împodobească zgarda pisicii. La puţin timp după aceea, au început zvonurile legate de vrăjitorie.

Un scârţâit al uşii îi făcu pe toţi să se întoarcă. Fără să aibă timp să-şi pună haina de vulpe, Red se aruncă pe podea şi se rostogoli sub pat.

Tanya merse până la uşă. Deschizând-o, îşi întinse gâtul ca să se uite prin hol şi oftă uşurată când văzu vinovatul.

— E doar Scuipă-Foc, rosti ea, privind cum pisica grasă şi roşcată o lua la fugă în salturi. Chiar şi-aşa, ar fi bine să ne grăbim şi să terminăm jurnalele. Dacă află bunica mea că lipsesc…

— Dacă nu le terminăm de citit până mâine, le pun la loc oricum, spuse Fabian. Ca să nu intre la

bănuieli. Totuşi, avem destule informaţii pentru a începe.

Red ieşi târându-se de sub pat.

— Ar fi logic să începem cu ce e mai aproape, adică magazinul şi casa din Tickey End, spuse Fabian.

— Putem să căutăm mai târziu prin casă, spuse Tanya. Ar trebui să încercăm întâi magazinele – o să se-nchidă peste două ore. Fabian, care-i adresa de pe cartea de vizită pe care-ai găsit-o?

Fabian îşi verifică notiţele.

— Wishbone Walk, numărul treisprezece.

— Putem să-l găsim, spuse Tanya. Cel mai probabil, magazinul nu mai e acolo – dar clădirea s-ar putea să mai fie. Merită să aruncăm o privire.

— Vin şi eu, spuse Red.

— Dar dacă o să fii recunoscută? întrebă Fabian. Mai bine rămâi aici.

Red scutură din cap cu încăpăţânare.

— Merg. N-o să mă recunoască nimeni – a trecut prea mult timp. Mă-ndoiesc că mă mai caută în zona asta. Pe deasupra, au ştiut întotdeauna că sunt singură sau cu un copil mic. Dacă o să fiu cu voi doi, nimeni n-o să se uite la mine de două ori.

Se dovedi că avusese dreptate.

O scoaseră pe Red pe furiş afară, în deghizarea ei vrăjită. Cât timp merseră pe alei până la staţia de autobuz, umblă pe lângă gleznele lor, cufundându-se şi ieşind din iarba înaltă de la marginea drumului. Până să vină autobuzul, fata înlocuise vulpea şi trei copii se urcară în maşină.

Era o zi liniştită în Tickey End. Străzile pavate

erau aproape pustii, ocupate doar de ultimii cumpărători şi de frunzele uscate care se urmăreau unele pe altele pe caldarâm. Se grăbiră prin piaţa oraşului şi pe străzile laterale, înguste.

Wishbone Walk părea un pic mai animată, cu muzică şi voci auzindu-se din hanuri. Trecură pe lângă taverna Scara Spiralată, dinspre care plutea un miros delicios de mâncare gătită, şi merseră mai departe.

Dintr-odată, Red se opri îngrozită.

— Aici e.

— Magazinul? întrebă Fabian.

— Nu, răspunse Tanya, urmărind privirea lui Red spre o clădire abandonată, cu ferestrele acoperite de scânduri. Casa de copii de unde a fost furat fratele ei. O trase de mânecă pe Red. Haide. Nu sta aici – ai putea să atragi atenţia asupra noastră.

Porniră din nou.

— Puţine magazine au numere, murmură Red. Îşi ţinea capul în jos, în ciuda faptului că străzile erau goale, purtând o şapcă veche de-a lui Fabian ca să-şi ascundă faţa.

— Acolo, spuse Tanya. Cutia Pandorei e la numărul douăzeci şi cinci, iar Contabilii Clifford sunt acolo, la douăzeci şi unu. Numărul treisprezece e în partea asta, mai jos.

Alergară tot restul drumului, numărând numerele din mers. Când însă se opriră în faţa numărului treisprezece, toţi trei se holbară descurajaţi la ferestrele pictate şi la semnul de „închis” care atârna la uşă. Un anunţ de închiriere

de deasupra uşii le confirmă că magazinul era gol.

— Nu pot să cred, spuse Fabian, împingând uşa. Îşi făcu palmele căuş în jurul feţei şi privi înăuntru.

Tanya şi Red se îngrămădiră în pragul uşii, lângă el. Magazinul era gol pe dinăuntru, cu excepţia unui teanc de scrisori care se adunaseră în interior. Fabian plecă de pe prag şi ieşi în stradă.

— Nici măcar nu mai e magazin de bijuterii, spuse el, arătând spre numele magazinului. „Duzina Brutarului”. Mi-l amintesc. Făceau nişte plăcinte oribile, nu e de mirare că l-au închis.

— Atunci, asta e, rosti Tanya, alăturându-i-se lui Fabian. O fundătură.

— Nu neapărat, spuse Red. Trecu pe lângă ei şi merse puţin mai încolo. Într-o parte a magazinului era o poartă din lemn. Se deschise când ridică zăvorul. Pe aici, repede.

— Ce faceţi? întrebă Fabian când Tanya se strecură pe poartă după Red. Nu putem face asta, e intrare prin efracţie!

— De parcă şi-ar face griji pentru asta când e căutată pentru răpire! spuse Tanya cu dispreţ.

Fabian nu putu s-o contrazică. Închise poarta în urma lor, aruncând o privire rapidă în ambele părţi, ca să verifice dacă erau urmăriţi.

— E liber, spuse el. Nu cred că ne-a văzut cineva.

În spatele brutăriei era o bucătărioară, vizibilă printr-un ochi de geam din uşă.

— E o cheie în lacăt pe partea cealaltă! spuse Fabian.

Cotrobăi prin buzunar şi scoase o bucată împăturită de hârtie.

— Pun pariu că pot scoate cheia de-acolo în cinci minute. Se lăsă în jos. De obicei, port la mine o bucată de sârmă cu care să împing cheia prin…

— Sau putem s-o facem în modul cel mai rapid, spuse Red, aplecându-se până la pământ. Degetele i se strânseră în jurul unei jumătăţi de cărămidă care se desprinsese din zid, apoi se ridică, îşi duse braţul în spate şi o aruncă în fereastră.

Sticla se sfărâmă, iar Fabian se uită la ea cu o admiraţie sinceră. Cercetând curtea, Red adună o mână de ziare din coşurile de gunoi şi le înfăşură în jurul mâinii, ca să împingă cioburile de sticlă rămase în ramă. Când în ochiul de geam nu mai rămăseseră cioburi, îşi strecură braţul prin el şi descuie uşa.

— Cercetaţi fiecare centimetru din locul ăsta, spuse Red, închizând uşa, în linişte, în urma lor. Trebuie să fim rapizi. Eu o să caut în bucătărie, iar voi doi căutaţi în partea din faţă a magazinului. Fabian, tu cercetează podeaua, iar Tanya, tu verifică toate sertarele şi suprafeţele.

Se apucară de treabă şi nu avură multe de făcut, pentru că sertarele din tejghea erau goale, iar podeaua fusese măturată bine. După câteva minute, Fabian exclamă şi se năpusti asupra unui lucru.

— Aici!

— Arată-mi! ceru Red.

— Of, spuse Fabian, potrivindu-şi ochelarii. Nu-i nimic, doar un nasture argintiu.

Continuară să caute, dar chiar şi după ce verificară totul de două ori, tot nu găsiră nimic.

— Nu te apropia prea tare de uşa din faţă, îl avertiză Red pe Fabian. Băiatul sorta scrisorile de pe podea şi le aşeza în ordine lângă el, verificând podeaua pe care stătuseră şi atingând fiecare plic pentru a găsi o umflătură care să-i indice ceva.

— Nu-i nimic aici, spuse Red abătută.

— Magazinele astea nu au de obicei pivniţe? întrebă Tanya.

— Unele dintre ele au, răspunse Fabian, dar nu se vede nici urmă de chepeng sau orice alt fel de uşă care ar putea duce spre aşa ceva. Se uită la podea, împingând o foaie volantă cu degetul mare de la picior.

— Hai să plecăm, spuse Red, îndreptându-se spre uşa din spate. Ar trebui să ne întoarcem – oricum se-ntunecă.

— Aşteaptă, rosti Fabian. Se apleca şi ridică foaia volantă. E o reclamă pentru un magazin local de bijuterii.

— Şi? întrebă Red nerăbdătoare. Nu ne-ajută cu nimic dacă nu e magazinul în care a fost făcută brăţara, care a fost aici, mai ţii minte?

— Dar uită-te la nume, spuse Fabian, ridicând foaia volantă.

— Stickler şi Fiii, citi Tanya.

Fabian îşi scoase notiţele din buzunar.

— Magazinul original s-a numit Stickler şi Fitch, spuse el. Dar dacă s-au despărţit şi acel Stickler şi-a deschis propria afacere – una de familie?

— E posibil, rosti Red. Luă foaia volantă de la

el. Dar, chiar dacă e aceeaşi companie, nu e acelaşi loc. S-a mutat.

— La doar câteva străzi de-aici, spuse Fabian. Uite, e pe Aleea întoarcerii – asta e după colţ!

— Merită să încercăm, fu de acord Red. Dar de ce ar schimba locul, mutându-se la doar o stradă distanţă?

— Ar fi multe motive, spuse Fabian. Mai mult spaţiu sau mai puţin – dacă au avut probleme cu chiria. Îşi privi ceasul. Ar fi bine să ne grăbim – e aproape ora închiderii.

Plecară din magazin, strecurându-se pe poartă şi ieşind din nou în stradă.

— Pe-aici, rosti Fabian făcându-le semn să se întoarcă în direcţia Cutiei Pandorei. Trecură pe lângă ea şi o luară pe următoarea stradă, apoi Fabian făcu la dreapta, pe o alee.

— E o scurtătură, spuse el, strigându-le peste umăr în timp ce alerga înaintea lor. În curând, aleea făcu loc altei străduţe dărăpănate, cu magazine şi căsuţe. Asta e Aleea întoarcerii. Stickler şi Fiii e la numărul treizeci şi unu.

— Treizeci şi unu, repetă Tanya. Adică treisprezece, cu cifrele inversate. Vi se pare că e doar o coincidenţă?

Când găsiră magazinul, observară că era foarte mic. Se părea că Fabian avusese dreptate în legătură cu mutarea într-un spaţiu de dimensiuni reduse. Locul era dărăpănat, ferestrele îi erau acoperite de găinaţ de păsări, iar pragul uşii era plin de frunze pe care nimeni nu se deranjase să le mături.

— Ce dărăpănătură, spuse Fabian.

— Ce afacere de familie, fu de acord Tanya, dând din cap spre numele magazinului din care, din cauza vandalismului sau a neglijenţei, câteva dintre litere lipseau, lăsând să se mai citească doar: TICKLE & FI.

— Haideţi să intrăm, spuse Red, dar, când îşi întinse mâna ca să deschidă uşa, un bărbat chel se aşeză în faţa ei, agitând o legătură de chei.

— Scuze, închid, spuse el, încruntându-se uşor când îi văzu aşteptând acolo.

— Dar încă nu e ora cinci, rosti Fabian, arătând spre orarul afişat pe geam, apoi spre ceasul lui.

— Pentru mine e, bombăni bărbatul. N-am vândut nimic toată după-amiaza. Veniţi altă dată.

— Of, vă rog! imploră Tanya. Nu puteţi să ne lăsaţi doar câteva minute? Mâine e ziua bunicii mele. Am nevoie de un cadou pentru ea.

— Ştim ce căutăm, adăugă Red.

Bărbatul ezită.

— Vă rog, spuse Tanya din nou.

— Of, bine, bombăni el. Dar doar câteva minute, aveţi grijă. Aprinse din nou becurile şi ţinu uşa deschisă când ei năvăliră în magazin.

— Ce căutaţi, mai exact? întrebă el în timp ce ei scrutară vitrinele şi tejghelele.

Red scoase brăţara din buzunar.

— Talismane din argint, răspunse ea. Care să se potrivească la asta. Colecţionează câte unul diferit în fiecare an.

— Dar e goală, spuse vânzătorul, uitându-se la brăţară.

— A fost furată, spuse Tanya, gândindu-se repede. Brăţara a fost recuperată, dar toate talismanele au dispărut. Încercăm să le găsim înlocuitoare.

Bărbatul îşi scărpină chelia.

— Nu prea comercializăm talismane din argint, spuse el. Din aur, da, dar din argint, doar câteva şi majoritatea sunt la mâna a doua. E păcat, au fost specialitatea noastră odinioară.

— Putem să vedem ce aveţi? întrebă Fabian politicos.

Bărbatul încuviinţă şi se aplecă în spatele tejghelei. Auziră un sertar deschizându-se şi închizându-se, apoi el se ridică cu o tavă îmbrăcată în catifea cu şase sau şapte talismane din argint.

În mijloc, o inimioară din argint era prinsă de catifea cu un ac. Era mai lipsită de strălucire decât celelalte talismane şi părea mult mai veche. Avea o pereche de aripioare gravate pe suprafaţa ei.

— Vă place unul dintre acestea? întrebă vânzătorul, dorind, în mod evident, să grăbească lucrurile.

Red îi privi pe Tanya şi pe Fabian. Amândoi aveau ochii larg deschişi. Arătă spre ea cu un deget tremurând.

— Asta. Inima. Cât face?

Bărbatul se aplecă înainte, împingând talismanele.

— Nu mi-l amintesc pe ăsta, spuse el. Ciudat. Nu pare să aibă nici preţ.

Red îl auzi pe Fabian înghiţind în sec lângă ea.

— Lăsaţi-mă să verific registrele. Bărbatul

dispăru prin pragul unei uşi care ducea în spatele magazinului.

— Suntem nişte idioţi! şuieră Fabian în clipa în care rămaseră singuri. Nu avem bani pentru a cumpăra prostia asta! Dacă nu cumva aveţi voi.

Red şi Tanya scutură din cap.

— Atunci, asta e, spuse Red. Va trebui să-l furăm.

— Stai, rosti Fabian. Uite. Arătă spre un semn scris de mână din spatele tejghelei. Scria: *Acceptăm schimburi*.

Într-o fracţiune de secundă, Fabian îşi scoase ceasul şi îl puse pe tejghea, chiar atunci când vânzătorul se întorcea.

— Nu ştiu de unde a venit, spuse el dând din cap. Nu am nicio însemnare despre primirea lui. Copii, se pare că aţi dat de un chilipir.

— Acceptaţi un schimb? întrebă Fabian, împingându-şi înainte ceasul.

Bărbatul îşi miji ochii şi se uită neîncrezător la ei. Pentru un moment îngrozitor, păru că avea de gând să refuze.

— Cred că ştim cu toţii că acest ceas valorează mai mult decât talismanul, spuse el. N-aţi vrea să vă întoarceţi altă dată cu banii?

— Nu avem bani, rosti Fabian. Şi e important.

Bărbatul ridică din umeri.

— Bine. Spuneaţi că e un cadou? O să v-aduc o cutie. Ridică ceasul lui Fabian şi-l luă cu el în partea din spate a magazinului.

— Eşti sigură că ăsta e unul dintre talismane? şopti Fabian. Vreau să spun că arată ca şi cum ar

fi, dar…

— Acesta este, răspunse Tanya. Sunt sigură.

— Atunci, hai să-i cerem să-l pună la brăţară, spuse Red. Nu ne trebuie o cutie. Îşi întinse mâna ca să scoată talismanul din tava de catifea, cu degetul mare şi cel arătător, şi cu brăţara ascunsă în mâna ei. Când degetele ei atinseră uşor talismanul, se întâmplă un lucru ciudat. Se auzi un clinchet slab şi metalic, şi talismanul dispăru de pe tavă. Red scăpă brăţara, surprinsă.

— Unde-a dispărut?

— Acolo, răspunse Tanya, arătând uimită spre brăţară. S-a aşezat singur pe lanţ.

— Trebuie să fi fost atras de el ca de un magnet, spuse Fabian, cu ochii lui mari şi albaştri, acum mai mari ca oricând dincolo de ochelarii lui.

— Atunci, nu mai încape nicio îndoială, spuse Red cu o voce joasă. Ăsta e. Am găsit primul talisman!

— Hai să plecăm de-aici, rosti Fabian.

Îşi strigară mulţumirile către vânzător, care încă mai cotrobăia prin spate, apoi plecară din magazin.

— Dar cutia? întrebă bărbatul, întorcându-se într-un magazin gol. Prin ferestrele murdare, îi văzu pe cei trei copii dispărând. Stătu, dând din cap, pentru o clipă, apoi îşi luă haina, gata să închidă magazinul pentru a doua oară în acea după-amiază.

Afară începuse să plouă. Tanya, Red şi Fabian fugiră până la staţia de autobuz, cu moralul ridicat de descoperirea lor.

— Nu pot să cred că l-am găsit, spuse Fabian, strigând când se îndreptară spre partea din spate a autobuzului, trântindu-se pe scaune. Chiar am reuşit!

— Da. Am reuşit, rosti Red, dar îşi simţi zâmbetul pierindu-i de pe buze când emoţia descoperirii se stinse. Tocmai îi trecea prin minte că era doar începutul; primul talisman.

Undeva, o aşteptau încă douăsprezece.

Capitolul 25

Ajunşi înapoi la conac, Red, Tanya şi Fabian îşi continuară treaba până târziu în noapte, în camera Tanyei.

— Trebuie că suntem pe pista cea bună, spuse Fabian. Indiciile trebuie să fie la proprietarii brăţării – are sens, pentru că am găsit primul talisman în locul în care a fost făcută brăţara.

În scurt timp, urmară noi descoperiri.

— Chiar după ce soţii Elvesden s-au căsătorit, au fost jefuiţi, în trăsura lor, într-o zi, citi Tanya. Brăţara lui Elizabeth şi alte obiecte de valoare le-au fost luate. După ce domnul Elvesden a oferit o recompensă, brăţara şi majoritatea lucrurilor au fost găsite ascunse în hornul unui han aflat la câteva sate depărtare. Atunci s-a aflat că proprietarul era un tâlhar la drumul mare. Lovi cu degetul în pagina deschisă a cărţii de telefoane. Hanul încă e acolo şi, până în ziua de azi, a rămas cunoscut drept Hanul Tâlharului.

— Bine, rosti Fabian. Altceva?

— Când au început să circule zvonurile despre vrăjitorie, locuitorii oraşului au alungat-o pe Agnes Fogg, spuse Red. Au acuzat-o pe Elizabeth că avea spiriduşul vrăjitoarei: pisica neagră pe care i-o dăduse Agnes. La scurt timp după aceea, pisica a dispărut, iar Elizabeth a înţeles că i se întâmplase ceva rău.

Îşi ridică privirea de la pagina din care citea.

— A descoperit că soţul ei îi citea jurnalele. De aceea a început să le ascundă. Apoi, una dintre servitoare a auzit planurile lui de a o închide pe Elizabeth într-un ospiciu şi i-a spus de ele în secret. Aşa că ea a încercat să fugă.

Ştia de tunelurile secrete de sub casă. În seara dinainte de data la care trebuia să fie închisă, s-a purtat ca şi cum nu ar fi ştiut nimic. Noaptea, a fugit printr-unul dintre tuneluri, cel care ducea până la biserică. A mers trei kilometri pe sub pământ, până când a ajuns la piatra falsă de mormânt… dar ceva n-a mers bine. Elvesden a aflat, cumva… şi a aşteptat-o la capătul celălalt.

— Şi ştim restul, spuse Fabian încruntat. A murit la spitalul de nebuni.

Tanya strânse jurnalele.

— Cred că ajunge pentru noaptea asta, rosti ea. Acum, că am terminat de citit jurnalele, ar trebui să trecem la următoarea etapă – ce s-a-ntâmplat cu brăţara după ce a murit Elizabeth.

Era trecut de miezul nopţii când se hotărâră să încheie. Tanya merse în bucătărie, după un pahar cu apă, înainte de a merge la culcare. De-abia atunci îşi dădu seama că uitase să-l hrănească pe

Oberon mai devreme, în acea seară. Când îl auzi mestecându-şi zgomotos biscuiţii în colţ, îşi dădu seama că altcineva trebuie că îl hrănise. Dădu din coadă când ea îl scărpină pe cap, apoi fata o luă slăbită înapoi pe coridor, fiind mai mult decât pregătită de culcare.

Red se trezi din cauza sunetului unei uşi care se închidea. Zăcu vreo câteva minute învelită în blana ei de vulpe şi în câteva pături, sub patul Tanyei, apoi, fără să mai poată adormi, se ridică şi se uită printre perdele. Era devreme şi o ceaţă subţire plutea pe pământul din faţa conacului. O mişcare îi atrase atenţia. O siluetă se grăbea să iasă din grădina din spate, fugind din casă. Deşi n-o putea vedea clar, îşi dădu seama că era o femeie dolofană, de vârstă mijlocie.

Alertată, merse la Tanya şi o scutură până o trezi.

— Red? şopti Tanya.

— Am văzut pe cineva în grădină, fugea din casă.

Tanya se ridică, somnoroasă, şi merse poticnindu-se până la fereastră.

— E Nell, spuse ea. Menajera noastră. Se pare că se-ndreaptă spre pădure!

Grăbită, Tanya-şi înşfacă hainele din ziua precedentă, aruncate pe podea. Îşi dădu jos pijamalele, bâţâindu-se, şi îmbrăcă blugii şifonaţi şi un pulover, pe care-l luă pe dos. Termină încălţându-se cu tenişii şi se ridică, amintindu-şi la timp de busolă. O scoase din ascunzătoare şi o

băgă în buzunar.

— Merg după ea, spuse Tanya cu o voce joasă. Vii?

Red încuviinţă.

— Cum rămâne cu Fabian?

— N-avem timp. Şi, oricum, trebuie să trecem pe lângă camera bunicii ca să-l trezim.

Coborâră pe furiş pe scări şi intrară în bucătărie.

Oberon îşi ridică privirea din castronul lui cu mâncare şi râgâi uşor.

— E ciudat, rosti Tanya uitându-se la castronul lui plin. Poate Nell e cea care-l hrăneşte.

— Are nevoie de o dietă, spuse Red. Jur că s-a-ngrăşat de când sunt eu aici. Ignoră privirea rănită a Tanyei şi descuie uşa din spate. Grăbeşte-te.

Ieşiră într-o burniţă rece de toamnă, lăsând în urmă casa şi restul locuitorilor ei adormiţi. Odată trecute de gardul grădinii, scrutară pământul dintre casă şi pădure.

— Uite-o! Tanya arătă cu degetul în depărtare. Corpul mic şi gras al lui Nell se vedea apropiindu-se de pârâu. Haide sau o pierdem! Începu să fugă, iar Red o urmă.

Ajunseră pe malul pârâului la câteva minute după ce Nell dispăru în pădure.

— Încă mai putem s-o ajungem din urmă, rosti Red. Suntem mai rapide decât ea.

— Nu-mi vine să cred că s-a-ntors în pădure, spuse Tanya. Dintre toate prostiile pe care putea să le facă!

Red deschise gura ca să-i răspundă dar, în acel

moment, amândouă o auziră. O voce ascuţită care striga.

— Carver? Generale Carver? Unde eşti?

— Îşi caută pasărea aia a ei! exclamă Tanya, furioasă.

Urmară strigătele lui Nell, tot mai adânc în pădure.

— Ai grijă pe unde calci, îi şopti Red. Pământul pădurii e încă plin de cercuri ale zânelor.

Tanya încuviinţă.

— Cred că suntem în siguranţă cu hainele pe dos – eu pentru Nell îmi fac griji. Dacă nu e atentă, ar putea fi luată din nou de spiriduşi. Se opri. Uite-o! E lângă rulota lui Morag Nebuna!

— E timpul s-o chemi înapoi, spuse Red. Eu va trebui să rămân ascunsă – nu pot s-o las să mă vadă, ca să nu-i spună lui Florence... adăugă ea, dar, când se furişă după un copac ca să se ascundă, se împiedică şi căzu cu un ţipăt, aterizând la vedere. Nell se întoarse, exclamând mirată.

— De ce mă urmăreşti? întrebă ea cu vinovăţie. Se uită la Red. Şi cine eşti tu?

Red nu răspunse. În schimb, o privi pe Nell în timp ce o cuprindea o senzaţie de familiaritate.

— Te-am urmărit ca să mă asigur că nu ţi se-ntâmplă ceva, spuse Tanya pe un ton tăios. Ca data trecută. Nu-mi vine să cred că ai venit aici şi te-ai pus din nou în pericol. Nell, când o să accepţi asta? Zânele sunt reale.

Nell se agită stânjenită.

— Ştiu, rosti ea cu o voce joasă. Vreau să spun,

cred ce am văzut. Făcu un semn spre hainele ei şi, pentru prima dată, Red şi Tanya observară că erau pe dos. Florence mi-a dat câteva sfaturi, vedeţi? întrebă ea. Dar, chiar şi-aşa, nu pot rămâne aici. Imediat ce-mi găsesc pasărea, plec. Florence poate să-şi bage undeva nenorocita aia de mărire de salariu!

— Atunci, asta e? izbucni Tanya. O să pleci, pur şi simplu? O să fugi după tot necazul pe care ni l-ai făcut? Warwick a dispărut din cauza ta şi a tâmpitului tău de papagal!

— Stai puţin, spuse Red, apropiindu-se încet de Nell. Te cunosc. Ai lucrat la casa de copii din Tickey End!

Tanya se uită surprinsă de la Red la Nell.

— Vă cunoaşteţi?

Nell se chiori la Red, observându-i înfăţişarea.

— Nu-mi amintesc…

Dintr-odată, faţa ei păli.

— Îmi amintesc de tine, spuse ea. Aveai părul mai lung. Lung şi roşcat. Fratele tău e unul dintre copiii care au dispărut. Ai spus că au fost… că au fost… spiriduşii. Nimeni nu te-a crezut. Apoi, ai fugit. Se uită în jos şi, spre mirarea lui Red şi a Tanyei, umerii ei graşi începură să tremure din cauza unui hohot de plâns. Era adevărat! şopti ea, cu lacrimile şiroindu-i brusc pe faţă. Era adevărat şi nimeni nu a crezut… iar acum ştiu… o, acum ştiu ce-am făcut!

— Ce ştii? o întrebă Red pe un ton tăios.

— E v-vina mea!

Pupilele lui Red se îngustară cât nişte vârfuri

de ac.

— Ce vrei să spui cu „vina ta”?

Nell se lăsă la pământ, frământându-şi mâinile în poală.

— Eram de serviciu în noaptea în care a dispărut fratele tău. Trebuia să am grijă ca toată lumea să fie în siguranţă. Apoi, băieţelul a dispărut, iar tu ai fost isterică după aceea… tot ce-mi amintesc e că ai spus că ar fi trebuit să fie protejat, pentru că ai pus un prosop roşu peste el.

— Aşa am făcut, rosti Red, amintindu-şi. Şi, după aceea, când a fost luat, prosopul a dispărut. Nu era nici urmă de el în pătuţ.

— N-a avut nicio logică pentru nimeni, plânse Nell. Cu toţii am crezut că de vină era şocul celor întâmplate… dar… dar când Florence mi-a povestit despre metodele de a mă proteja de zânele din casă, mi-a spus şi cum le îndepărtează culoarea roşie. Îmi amintesc că m-am gândit la tine când mi-a spus asta!

— Continuă, rosti Red. Şi nu te mai smiorcăi.

Nell îşi şterse faţa cu o mână durdulie, murdărind-o cu pământ.

— Eu… am… fost, şopti ea. Chiar înainte de miezul nopţii, m-am uitat la tine şi la James. Amândoi dormeaţi. Îmi amintesc că era foarte liniştit, ca un îngeraş cu părul din aur.

Ochii lui Red se umplură de lacrimi.

— Atunci am văzut prosopul de vase, continuă Nell. Şi m-am întrebat ce naiba căuta acolo, în pătuţul lui. Nu era nici măcar curat. Aşa că… aşa că l-am luat. Şi l-am dus la spălătorie.

Red îşi închise ochii. O lacrimă îi căzu pe obraz.

— Îmi pare foarte rău, spuse Nell. Nu ştiam, iar acum n-o să mă iert niciodată. Îşi îngropă faţa în mâini şi plânse.

— Suntem în aceeaşi situaţie, spuse Red. Pentru că nici eu n-o să te iert niciodată!

Nell îşi ridică privirea, cu o faţă moale şi umflată. La auzul cuvintelor lui Red, scoase un urlet deznădăjduit şi se târî, stângaci, la picioarele ei.

— Îmi pare rău, repetă ea.

— Regretele tale n-o să-mi aducă fratele înapoi, nu-i aşa? ţipă Red, roşie la faţă de furie. Avea pumnii strânşi. Totul e din vina ta! E vina ta că a dispărut, băgăcioasă bătrână!

Nell se ghemui la auzul cuvintelor ei, plângând incontrolabil.

— Red, spuse Tanya cu blândeţe. Ajunge.

Red se întoarse, tirada ei fiind terminată. Gâtul o durea din cauza lacrimilor nevărsate. Ştia că, de fapt, nu era vina lui Nell. Nu ştiuse ce făcea atunci.

Singurul sunet care se auzea în luminiş era plânsul înăbuşit al lui Nell. Apoi, un ţipăt asurzitor le făcu pe toate să se întoarcă.

— Ce-a fost asta? întrebă Red.

— Păcăleală, asta e! spuse o voce cunoscută.

— E Generalul! strigă Tanya. Se aude din rulota lui Morag – trebuie că l-a găsit!

Nell îşi ridică privirea, smiorcăind. Merse până la uşa rulotei şi ciocăni; nu se auzi niciun răspuns. Generalul ţipă din nou înăuntru.

— Se mai aude ceva, spuse Nell, apăsându-şi

urechea pe uşă. Ca un fel de… murmurat. Bătu în uşă din nou, apoi încercă mânerul.

Niciuna dintre ele nu se aştepta să se deschidă – dar exact asta se întâmplă.

Tanya se grăbi să intre.

— Bună? strigă ea, uitându-se prin rulota întunecoasă.

— Aud şi eu acum, spuse Red. Cineva geme de durere!

— Eu intru, rosti Tanya, păşind înăuntrul rulotei. Când lumina din pragul uşii pătrunse înăuntru, dezvălui o colivie aflată pe masă. Generalul era cocoţat în mijlocul ei şi îşi umflase penele, părând de două ori mai mare decât era în mod normal. Lângă colivie, pisica fumurie a lui Morag Nebuna stătea nemişcată ca o statuie, holbându-se la el cu poftă. Ochii ei galbeni scânteiară la intrarea lor.

— Ce obraznic, spuse Generalul Carver.

— O, uite… se smiorcăi Nell, calmându-se un pic la vederea păsării. Îşi poartă… armura! Îndepărtă pisica, lovind-o. Aceasta sări şi fugi pe uşa deschisă.

— Tanya! strigă Red. Vino aici, repede!

În partea din spate a rulotei, după un dulap plin cu zeci de sticle cu lichide şi pudre, era o perdea din catifea neagră. Red stătea lângă ea, cu mâna întinsă. Tanya veni prin spatele ei. Geamătul se auzea de dincolo de pânză.

Cu o mişcare rapidă, Red dădu perdeaua la o parte, dezvăluind partea din spate a rulotei.

Într-un pat de o persoană rezemat de perete,

Morag era ghemuită pe sub pături. Într-o clipă, le deveni clar că era ceva foarte în neregulă. Ochii bătrânei i se învârteau în cap, iar părul îi era lipit de faţă din cauza transpiraţiei. Chiar dacă radia căldură, tremura pe sub pături, murmurând şi gemând incoerent.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea? întrebă Tanya. Pare că delirează!

— Cred că-i aşa de ceva vreme, spuse Red. Adu-i nişte apă, repede!

Tanya fugi înapoi în zona bucătăriei.

— Ce se-ntâmplă acolo-n spate? întrebă Nell cu o voce tremurătoare. Înconjură colivia Generalului cu mâinile, de parcă ar fi vrut să-l protejeze.

— Nu ştiu, mormăi Tanya, bâjbâind în chiuvetă după nişte pahare. Alese unul şi îl umplu cu apă rece, apoi fugi înapoi lângă pat. Red îl luă şi îl înclină spre buzele uscate ale bătrânei.

— Bea, o îndemnă ea.

Morag bău puţin şi ochii ei îşi încetiniră mişcarea pentru o fracţiune de secundă înainte de a se învârti din nou. În momentul în care fuseseră nemişcaţi, se fixaseră asupra Tanyei, iar ea îşi retrăsese mâna brusc, răsturnând paharul din mâna lui Red.

Tanya îngenunche şi o luă pe bătrână de mână.

— Ce spune? întrebă ea, aplecându-se mai aproape de faţa lui Morag.

Red scutură din cap.

— Nu ştiu. Am încercat să ascult, dar n-am putut înţelege cuvintele – vorbeşte prea repede – şi

toate sunt distorsionate.

Tanya se aplecă mai aproape. Respiraţia lui Morag era neplăcută din cauza deshidratării.

— Nu se opresc… nu se opresc, nu pot să le fac să se oprească, şopti ea, cuvintele rostogolindu-se unele peste altele într-un talmeş-balmeş. Nu mai trec… nu se mai opresc…

— Ce nu se opreşte? Morag, vorbeşte cu mine…

Nell apăru în pragul uşii.

— Pot să vă ajut? întrebă ea, privind-o speriată pe bătrâna ţigancă.

— Da, izbucni Red. Stai acolo, ca să nu mai provoci vreo catastrofa.

Nell păşi în spate, rănită.

— Nu e bine, spuse Red. Avem nevoie de un doctor…

— Stai, spuse Tanya. Cred că încearcă să ne spună ceva.

— Nu pot să le opresc… sunt prea multe, tot ce văd… nu dispare… viziunile nu se opresc… mă bântuie… peste tot…

— A zis „viziunile nu se opresc”, spuse Tanya. Are viziuni! Ceva e în neregulă cu ea, nu înţeleg!

— Trebuie s-o scoatem din starea asta, rosti Red. Hai s-o ridicăm. Dădu la o parte pătura. Biata de ea s-a băgat în pat îmbrăcată.

Pe sub pături, Morag Nebuna strângea un şal în jurul ei. În lumina slabă, Tanya văzu mărgelele scânteietoare cusute pe el sclipind ca nişte steluţe… în afară de una, mai ştearsă şi mai grea decât restul, care nu era deloc o mărgea, ci un

obiect foarte cunoscut.

— *Lucruri îngrozitoare*... *opriţi-le*... *oamenii mor*... *clădirile se prăbuşesc*... *viziunile nu se mai opresc*...

— Red, şopti Tanya, arătând spre şalul lui Morag Nebuna. Uite!

Red îi urmă privirea spre obiectul din lână înfăşurat în jurul umerilor femeii, unde, în loc de o mărgea, o căniţă turtită şi argintie fusese cusută în locul ei.

— E de la brăţară – Cupa divinaţiei, spuse Tanya. Îşi întinse mâna ca să tragă de ea, dar era prinsă bine în loc. Talismanul îi dă viziunile îngrozitoare – trebuie să le oprim! Smuci şalul, încercând să-l tragă de pe Morag, dar bătrâna îl ţinu în mâinile ei ca nişte gheare cu o strânsoare de fier.

— Nu-i dă drumul – va trebui să-l tăiem, spuse Tanya. Dă-mi cuţitul tău!

Red îşi scoase cuţitul din curea, apoi ezită.

— Repede, rosti Tanya. Ce-aştepţi?

— Ar putea să ne spună unde sunt restul talismanelor, spuse Red.

— Vorbeşti serios? Trebuie s-o ajutăm!

— O s-o facem, încuviinţă Red. Dar, gândeşte-te – am putea rezolva totul acum. Dacă are viziuni, poate ne spune unde să mai căutăm.

— Nu, rosti Tanya. Uită-te la ea – trebuie să le oprim.

— Iar eu trebuie să-mi găsesc fratele! exclamă Red. Îşi strecură cuţitul înapoi în curea şi scoase brăţara cu talismane din buzunar. O ţinu în faţa lui

Morag.

— Spune-ne unde găsim talismanele care lipsesc, spuse ea grăbită. Unde ar trebui să căutăm?

Ochii lui Morag se agitară şi se dădură peste cap. Tot corpul îi înţepeni.

— Sunt legate, şopti ea. Toate sunt legate…

— De ce sunt legate? insistă Red.

— *De trecut*…

— Trecutul cui? Al proprietarilor brăţării?

— Legate de… brăţară… momente ascunse… unele evenimente lasă urme. Trecutul… e cheia…

— Atunci, asta e, răsuflă Red. Talismanele se vor afla în locurile importante pentru istoria brăţării! Am fost pe calea cea bună – dar nu destul de aproape!

— Ajunge! strigă Tanya, întinzându-se după cuţitul lui Red. Fă-le să se oprească – sau o s-o fac eu!

Red scoase lama de la curea şi tăie firul de lână care ţinea talismanul. Îl luă în palmă înainte de a-l apropia încet de brăţară. Imediat ce intrară în contact, se auzi clinchetul uşor al metalelor. Talismanul se ataşă încă o dată singur la brăţară.

Ochii lui Morag se închiseră, iar ea rămase pe spate, nemişcată, pe pat, în sfârşit liniştită.

— Morag? şopti Tanya, dând la o parte o şuviţă căruntă şi umedă de pe faţa bătrânei.

Ochii lui Morag se deschiseră cu greu.

— Puţină apă… vă rog, cârâi ea.

Tanya se grăbi să ajungă în bucătărie ca să umple din nou paharul. Când se întoarse în zona de

dormit a ţigăncii, Red o ajută să se ridice. După câteva minute, se simţi destul de bine încât să meargă, cu ajutor, până în bucătărie.

— Eşti sigură că eşti bine? întrebă Tanya.

— O să fiu, răspunse Morag, imediat ce o să scap de nenorocita asta de durere de cap. Se uită la Nell, care stătea într-un fotoliu, sprijinind pe genunchi colivia Generalului. Văd că v-aţi reunit.

Nell dădu sfioasă din cap.

— L-am găsit într-un tufiş de păducel, spuse Morag. Probabil a avut parte de o aventură pe cinste. Îi înmână o cheiţă Tanyei, apoi se lăsă, obosită, pe scaunul ei de lângă geam.

— De la ce e?

— De la dulapul meu, răspunse Morag, făcând un semn din cap spre numeroasele ingrediente din vase, borcane şi sticle. Poţi să-mi amesteci un leac. Îţi spun eu ce să faci. Şi-apoi, cred că e timpul să-mi spui ce se-ntâmplă, nu crezi?

Capitolul 26

Generalul Carver ciripi şi cotcodăci pe tot drumul de întoarcere la conac, părând să nu fi păţit nimic rău în mica lui escapadă. Tot el fu, de asemenea, şi cel mai vorbăreţ din grup. De când părăsise rulota lui Morag Nebuna, Nell nu scosese niciun cuvânt şi fiecare încercare de-a lui Red de a începe o conversaţie cu Tanya fusese întreruptă de un răspuns scurt.

— Care-i problema ta? o întrebă ea în cele din urmă, când intrară prin poarta grădinii. Aproape că

n-ai scos niciun cuvânt tot drumul.

Tanya îşi luă busola şi o băgă în buzunar. Ochii ei priveau fix înainte în timp ce mărşăluia printre ierburi.

— Cred că întrebarea ar trebui să fie: care-i problema ta, îi răspunse ea. Ai văzut că Morag se simţea rău, şi totuşi, ai insistat să primeşti răspunsuri. Cum ai putut să faci asta?

— Am procedat la fel cum fac întotdeauna, îi răspunse Red. Am făcut ce trebuia să fac.

Tanya se opri şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Red, ştiu că ţi-ai pierdut fratele, dar nu mai e vorba doar despre el. Morag ar fi putut să-şi piardă minţile dacă ar mai fi fost lăsată mult timp în starea aceea. Nu poţi să laşi să se întâmple anumite lucruri oamenilor doar pentru că îţi foloseşte ţie şi căutării lui James. N-ai văzut ce-i făcea talismanul?

— Bineînţeles c-am văzut, răspunse Red furioasă. Şi când o s-ajungem sus, în siguranţă, o să-ţi explic. Se întoarse spre Nell. Am nevoie să faci ceva pentru mine. Am nevoie să păstrezi secretul cu privire la prezenţa mea aici şi… la tot ce se-ntâmplă. Nu trebuie să-i spui nimic bunicii Tanyei. Uită tot ce-ai văzut şi ce-ai auzit în rulota lui Morag Nebuna.

Nell păru nesigură.

— Nu ştiu, rosti ea cu vocea tremurândă. Am o responsabilitate… dacă se-ntâmplă ceva cu vreuna dintre voi?

— Doar pentru moment, adăugă Tanya. Dacă se-ntâmplă ceva mai grav, o să-i spunem bunicii,

promit.

— Şi mi-o datorezi, spuse Red, cu ochii mijiţi. Dacă vrei măcar să încerci să repari ce-ai făcut, atunci o să taci.

Cu asta, o avură la mână. Ea încuviinţă cu tristeţe şi, mulţumite, intrară toate în casă.

— Am văzut talismanul doar din întâmplare, rosti Red. Era cusut pe şalul ţigăncii – ea nici măcar nu ştia că era acolo.

— Imediat ce l-am scos, au dispărut viziunile, spuse Tanya. Mi-e groază să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă nu o găseam la timp.

Se reuniseră în camera Tanyei, povestind evenimentele dimineţii unui Fabian cu ochi somnoroşi.

— Morag ne-a confirmat bănuielile după ce i-am spus despre misiune, rosti Tanya. Ştia că nu era o coincidenţă faptul că a ajuns tocmai la ea Cupa divinaţiei. În primul rând, ea deja are viziuni, dar le poate controla, şi a spus că n-au fost niciodată neîntrerupte, ca acestea. În al doilea rând, ea e o urmaşă a lui Agnes Fogg, vindecătoarea care s-a împrietenit cu Elizabeth Elvesden…

— Femeia care a devenit Vrăjitoarea de la Gard, indică Red.

— … iar aceasta e legătura dintre Morag şi talisman.

— Aşadar, ascunzătorile talismanelor nu au legătură doar cu proprietarii brăţării? întrebă Fabian. Pentru că Agnes Fogg n-a avut-o niciodată

– doar a cunoscut-o pe Elizabeth.

— Povesteşte-i restul, spuse Tanya, privind-o cu răceală pe Red. Povesteşte-i cum ai refuzat să iei talismanul imediat.

Red se holbă la ea, în defensivă.

— Când ne-am dat seama că Morag avea viziuni, am întrebat-o unde ar putea fi restul talismanelor. N-am crezut că vom avea noroc să aflăm locurile exacte şi am avut dreptate. Totuşi, ne-a spus că evenimentele din trecut pot lăsa urme pe lucruri. Că talismanele vor fi găsite în locuri importante din istoria brăţării.

— Atunci, asta e legătura, rosti Fabian. Claia lui de păr stătea ridicată într-un mod comic pe partea pe care dormise. Nu înţeleg însă de ce talismanul i-a dat viziuni lui Morag.

— Nici eu n-am înţeles – la început, spuse Red. Apoi, mi-am amintit. Când am discutat cu zânele, nu au specificat cât timp avem să găsim talismanele… ei bine, cred că ştiu de ce. Talismanul care era la Morag avea o putere asupra ei – şi nu orice fel de putere. Puterea divinaţiei, care are legătură cu obiectul. Doar că puterea lui era denaturată – şi a copleşit-o pe Morag cu viziuni pe care nu le-a putut controla. Dacă n-am fi luat talismanul de la ea, ar fi înnebunit.

— Talismanul era blestemat, rosti Fabian.

— Exact, răspunse Red. Şi Cupa divinaţiei e doar una dintre cele Treisprezece Comori… una care nici măcar nu e aşa de rea în comparaţie cu celelalte, dacă puterile lor au fost corupte.

— Cum rămâne cu Inima? întrebă Tanya. Nu s-

a-ntâmplat nimic când am găsit-o – stătea, pur şi simplu, alături de alte talismane.

— Stătea pe o tavă, într-un magazin, preciză Red. Aşteptând un stăpân. Aşteptând s-o cumpere cineva – şi s-o poarte. Se uită la Tanya. De asta am obligat-o pe Morag să-mi dea nişte răspunsuri – nu doar din cauza lui James, ci şi din cauza răului pe care celelalte talismane l-ar putea face dacă nu ajungem la ele primii. Trebuie să le găsim cât de repede putem. Cupa divinaţiei s-ar putea să fie cel mai puţin periculos dintre ele.

— Brăţara trebuie să fi avut zeci de proprietari, spuse Tanya, posomorâtă.

— Mă gândeam la acelaşi lucru, rosti Fabian. Azi-noapte n-am putut să dorm, aşa că m-am furişat în biroul lui Florence şi am găsit nişte hârtii vechi, care urmăreau traseul brăţării în familie, şi am aflat că a fost îngropată cu Elizabeth.

— Atunci, cum a putut fi lăsată moştenire? întrebă Red.

— A reapărut în familie acum o sută de ani, ceea ce înseamnă că cineva a dezgropat-o.

— Cineva a deschis mormântul? întrebă Tanya, neîncrezătoare. Doar ca să scoată brăţara? Cine ar face un lucru atât de oribil?

— Cineva care voia să facă bani, răspunse Fabian. Florence a deschis casa pentru vizitatori acum câţiva ani ca să facă nişte bani în plus, dar ea n-a fost prima. A mai fost deschisă pentru public, o dată, în vremuri grele. Bineînţeles, camera soţilor Elvesden a fost cea mai populară. Şi, cu cât obiectele şi artefactele erau mai

autentice, cu atât mai mulţi oameni se îngrămădeau să le vadă. Brăţara lui Elizabeth a fost expusă într-o vitrină din sticlă, în cameră, împreună cu alte lucruri de-ale ei.

— Înseamnă că, în tot acest timp, ea n-a aparţinut nimănui? întrebă Tanya.

Fabian încuviinţă.

— Ceea ce înseamnă că brăţara a avut doar trei stăpâni adevăraţi – pe Elizabeth, pe Florence şi pe tine.

— Asta ar trebui să uşureze căutarea, spuse Red. Înseamnă că brăţara s-a aflat multă vreme chiar aici. Îi aruncă o privire Tanyei. Nu ai dus-o acasă la tine, nu-i aşa?

Tanya scutură din cap.

— Am purtat-o doar aici.

— Asta ar putea uşura găsirea talismanelor, dar sarcina rămâne la fel de periculoasă, spuse Fabian. Ar trebui să le căutăm toţi împreună.

— Logic ar fi să căutăm prima dată în camera mea, spuse Tanya. A fost singurul loc în care-am ţinut-o când n-am purtat-o. Îngenunche şi trase covorul, ridicând scândura desprinsă din podea.

Scoase cutia de pantofi şi dădu jos capacul, apoi scoase cu grijă conţinutul.

— Nu sunt talismane, spuse Fabian, încruntându-se. Of, bine. Am putea să căutăm şi prin restul camerei, dar probabil că e o pierdere de vreme. N-ai avut brăţara destul timp ca să i se-ntâmple ceva important.

— Aşteaptă! exclamă Tanya dintr-odată. S-a întâmplat ceva important. Locuitorul din canalul de

scurgere a murit din cauza brăţării. A devenit obsedat de ea după ce i-am dat unul dintre talismane!

— Cazanul! rosti Red.

Tanya se ridică şi merse în băiţa alăturată.

— Warwick a scos-o din chiuvetă când a reparat-o. Se aplecă peste bazin şi se uită în gaura de scurgere. Nu văd nimic, dar e întuneric aici. Credeţi că e posibil…

— Există doar un singur mod de a afla, răspunse Fabian. Mă-ntorc într-un minut.

Ieşi repede din cameră şi se întoarse după câteva minute înarmat cu o cheie franceză şi o găleată goală.

— Ştii ce faci? îl întrebă Red, neîncrezătoare.

— Bineînţeles că ştiu, răspunse el. L-am văzut pe Warwick făcând asta. Se aplecă şi începu să demonteze ţeava de sub chiuvetă, ţinând găleata dedesubt. Când îndepărtă o bucată din ţeavă, o apă cenuşie curse în găleată, ridicând un miros slab de ouă stricate. Ciudat, spuse el, ţinând bucata de ţeavă aproape de ochi. Se pare că a înfundat-o ceva, un fel de nămol… Lovi ţeava.

— Ce e? întrebă Tanya. Săpun, păr sau altceva?

— Nu-mi dau seama, răspunse el, dar nu arată prea bine.

Scutură ţeava cu putere – şi ţipă speriat când, cu un gâlgâit, un val de mâzgă lucioasă, verde-cenuşie, alunecă din tub. Împroşcă şi udă baza găleţii, unele picături sărind şi lovind tricoul şi ochelarii lui Fabian. O duhoare scârboasă umplu

aerul – mirosul de ouă putrede simţit cu doar câteva clipe înainte se înrăutăţi de o sută de ori.

— Uf! strigă Red, îndepărtându-se. Ce e chestia asta?

— Nu ştiu, răspunse Fabian, dându-şi jos ochelarii ca să-i cureţe. Spre deosebire de Red, el se aplecă în faţă, cu o fascinaţie evidentă, ca să se uite la mâzgă. Îmi aminteşte de ouăle de broască, doar că celulele sunt mai mari. Şi, cu siguranţă, mai împuţite. Par însă a fi goale. Înclină găleata ca să i le arate Tanyei.

— Scapă de ele. Aruncă-le în toaletă.

— Nu vrei să afli ce sunt?

— Nu!

Fabian îşi puse ochelarii înapoi şi turnă apă peste conţinutul găleţii. Dintr-odată, Red îl auzi inspirând zgomotos.

— N-o să vă vină să credeţi.

Tonul vocii lui o trimise în grabă lângă găleată. Ţinându-şi respiraţia, se uită înăuntru.

Aşa cum descrisese Fabian, găleata conţinea o substanţă asemănătoare cu ouăle de broască. Fiecare bobiţă era cam de mărimea unui strugure, iar în mijlocul fiecăreia era suspendat un mormoloc cenuşiu-verzui, într-un jeleu transparent.

— Parc-ai spus că ouăle sunt goale, spuse ea.

Fabian se încruntă.

— Sunt – cu excepţia acestuia. Arătă spre unul dintre ouăle de la margine. De asta te-am chemat.

Oul spre care arăta el nu conţinea un mormoloc. În schimb, jeleul conţinea un obiect mic şi cunoscut – talismanul argintiu în formă de cazan.

— Cum naiba a ajuns aici? întrebă Red.

— Nu-mi pasă, răspunse Tanya. Măcar l-am găsit. Acum, întrebarea e cum îl scoatem fără să ne acoperim cu mormolci şi mâzgă?

— Mormoloci? întrebă Fabian.

În găleată, mormolocii începură să se agite.

— Se mişcă, rosti Tanya. Şi, dacă nu poţi să-i vezi, asta poate însemna un singur lucru – sunt locuitorii canalului de scurgere!

— Dar spiriduşul e mort de luni de zile! protestă Fabian. Cum putea să se-nmulţească dintr-odată la tine în chiuvetă?

— Cazanul, rosti Tanya. Puterile lui învie morţii, nu-ţi aminteşti? Asta a fost casa locuitorului din canalul de scurgere – iar acum a fost adus înapoi de puterea talismanului – el şi mulţi alţii ca el!

Unul dintre mormoloci ieşi din oul lui cleios şi începu să dea din picioruşe în găleată.

— Repede, apă! ţipă Tanya. Încep să iasă.

Fabian ridică găleata în cadă şi o umplu.

— Va trebui să-i ducem la un heleşteu, spuse el. Apa de la robinet nu e bună pentru ei.

— O să-i ducem la pârâu, rosti Tanya. Îţi imaginezi ce prăpăd o să facă după ce-o să eclozeze toate? Casa o să fie invadată!

În timp ce vorbea, mai mulţi mormoloci ieşiră şi se agitară în apă.

Când Red se uită îngrozită, observă ceva.

— Of, nu…

— Ce-i?

— Unul dintre primele care a ieşit din ou – are picioare!

— Imposibil – trec săptămâni până când se-ntâmplă asta, pufni Fabian.

— Au picioare! Se schimbă mai repede – trebuie să fie magia talismanului. Trebuie să-i scoatem de-aici acum şi trebuie să ducem talismanul departe de ei, altfel nu-l mai vedem niciodată! Ţinându-şi respiraţia, îşi cufundă mâna în conţinutul cleios al găleţii şi încercă să înşface Cazanul. Oul erau alunecos şi surprinzător de greu de mânuit. Îi alunecă printre degete şi căzu pleoscăind înapoi în găleată, spărgând mai multe ouă de mormoloci. De acum, câţiva aveau deja patru picioare. Tremură, pentru că jumătate dintre ei înotau, iar cealaltă jumătate se târau pe mâinile ei.

— Lasă-mă şi pe mine să-ncerc, spuse Tanya, cufundându-şi mâna în găleată. Se luptă şi ea cu ouăle.

— Repede! exclamă Red. Se preschimbă repede!

— Nu pot să pun mâna pe el – şi trebuie să-i scoatem repede din casă până nu eclozează!

— Îi iau eu, rosti Fabian.

— Nu, nu poţi s-o faci dacă nu-i vezi.

O privire în găleată îi dezvălui faptul că creaturile crescuseră şi începeau să-şi piardă cozile. Dintr-odată, una dintre ele sări din găleată. Deja avea ochii uriaşi, bulbucaţi, şi pielea verzuie-maronie de amfibian. Într-o fracţiune de secundă alunecă în gaura de scurgere şi dispăru.

— Trebuie să acoperim găleata, gâfâi Tanya, uitându-se disperată prin cameră. Privirea i se opri

pe o carte, dar nu era destul de largă încât să acopere marginea găleţii. În cele din urmă, fugi şi înşfăcă un pulover din dulapul ei şi îl aranjă peste deschidere, legându-i braţele unul de celălalt în lateral. Apoi, fugi din cameră, încercând să păstreze găleata şi conţinutul ei în echilibru.

Tanya se grăbi să ajungă la parter şi trecu prin bucătărie. Tocmai se pregătea să iasă pe uşa din spate, când îl auzi pe Oberon înfulecând din nou din castronul lui cu mâncare. Punând găleata pe podea pentru o clipă, merse să investigheze şi văzu că, încă o dată, castronul lui era plin.

— Cine te tot hrăneşte? murmură ea exasperată.

Oberon dădu din coadă la auzul vocii ei şi sughiţă.

— Cred că ai mâncat destul, spuse ea, ridicând castronul şi punându-l pe tejghea. Haide, hai să mergem la o plimbare.

Ridică găleata şi deschise uşa din spate. Era multă bălăceală înăuntru şi un bolborosit slab şi de neînţeles. Dintr-odată, o gaură apăru în mijlocul puloverului ei şi o mână lipicioasă şi lacomă trecu prin ea. Unul dintre locuitorii canalului de scurgere muşcase şi făcuse o gaură în material. Înainte ca Tanya să poată reacţiona, capul lui ieşi, urmat de corpul creaturii, apoi sări din găleată ca dintr-un arc întins, aterizând uşor în canalul de scurgere aflat după uşa din spate. Fu repede urmat de mai mulţi.

Oftând, Tanya zări un capac de oală în uscătorul pentru vase de lângă chiuvetă.

Înşfăcându-l, sări peste pragul uşii şi fugi prin grădină, pe poartă şi spre apa spumoasă din pădure. Cu o mână ţinu găleata în faţa ei. Cu cealaltă ţinu strâns capacul peste găleată. Bălăceala din recipient era frenetică, iar puloverul ei era complet ud de la apa murdară. Braţele o dureau din cauza greutăţii. Oberon alerga pe lângă ea, sărind la găleată. Era limpede că simţise că era ceva înăuntru.

Ajunse la pârâu, fără suflare şi cu picioarele la fel de moi precum conţinutul găleţii. Repede, azvârli capacul de oală în iarbă şi bâjbâi după mânecile puloverului, deznodându-le şi dându-le la o parte. În găleată era o mulţime de locuitori din canalul de scurgere care se zvârcoleau, căţărându-se unul peste celălalt şi sărind în dorinţa lor de libertate.

Numai când se lăsă la pământ auzi zgomotul făcut de cineva care se apropia. Red era în forma ei de vulpe, cu brăţara cu talismane strânsă între fălci. Oberon mârâi când se apropie, iar ea se opri şi rămase, precaută, pe loc. Apoi, el îi simţi mirosul şi se calmă, dând din coadă.

Ţinând brăţara strânsă ferm între dinţi, Red o cufundă în găleata plină cu mâzgă. Se auzi un pocnet când se sparseră ouăle apoi, când ea retrase brăţara, Cazanul era ataşat. Tanya înşfăcă brăţara, îndepărtând-o de locuitorii lacomi ai canalelor de scurgere, care deja strigau după obiectul strălucitor.

Oberon îşi vârî botul în găleată cu interes, apoi făcu un pas în spate şi strănută. Apucând găleata

de părţile laterale, Tanya o înclină spre apa curgătoare. Un val de locuitori din canalul de scurgere, pe deplin dezvoltaţi, se vărsă în apă, chiţăind de bucurie. Apoi, dispărură sub suprafaţa ei şi, când Tanya şi Red priviră, fură purtaţi la vale.

— Unii dintre ei au scăpat, spuse Tanya. Cel puţin doi au ajuns în ţevile de scurgere.

— O să ajungă în casă, fără-ndoială, încuviinţă Red. Dar vă descurcaţi, dacă sunt puţini. Cu o găleată plină, nu.

Merseră înapoi în casă. Înainte de a intra în bucătărie, Tanya verifică dacă drumul era liber pentru ca Red să poată intra. Oberon fugi imediat la castronul lui, iar Tanya se opri să-l privească.

— Cine-l tot hrăneşte? întrebă ea exasperată. De fiecare dată când mă uit la el, mănâncă, şi tocmai ce i-am luat castronul.

— Poate că e Nell, răspunse Red cu o voce joasă. Stătea sub masa din bucătărie, lăsând doar labele din faţă la vedere.

— Ei bine, nu am fost eu, rosti Tanya supărată. Doar castronul nu se umple singur, nu-i aşa?

— Sau poate că da, răspunse Red, trecându-i prin minte un gând înspăimântător. Răstoarnă biscuiţii.

— Ce?

— Fă-o… oriunde, răstoarnă-i pe podea.

Tanya întoarse castronul cu susu-n jos. Biscuiţii maronii pentru câini se rostogoliră pe podea ca pietrele. Îl puse pe podea, gol – apoi, în faţa ochilor lor, se umplu încă o dată de biscuiţi, oprindu-se la margine.

— Platoul, spuse Red. Cine primeşte puterea lui, nu va suferi niciodată de foame. Cred că am găsit încă un talisman.

— Crezi că Oberon are talismanul? întrebă Tanya.

— Există un singur mod de a afla, răspunse Red. Unde-i?

Tanya îşi scoase capul pe uşa din spate. Câinele se strecurase afară după ce îi luase castronul.

— Oberon? strigă ea în grădină. Nu se vedea niciunde. Unde-i? bombăni ea, intrând înapoi în casă. Oberon!

Un bot lung şi maroniu apăru de după uşă. După o clipă, apăru şi restul corpului lui Oberon, venind încet şi cu vinovăţie spre ea. O coajă de cartof era prinsă în jurul urechii lui. Trecu grăbit pe lângă ea, ţinându-şi coada între picioare, şi fugi la castronul lui.

— Unde-i talismanul? întrebă Tanya, îngrijorată. Crezi că l-a mâncat? Cum o să-l găsim dacă a făcut asta?

— Nu l-a înghiţit, răspunse Red. Îşi scoase braţele din haină, rămânând pe jumătate în formă de vulpe, şi mângâie capul mare al lui Oberon cu o mână, scărpinându-l după urechi pentru a-l relaxa.

— Arăţi ciudat, spuse Tanya, privind mâinile care păreau să iasă din gâtul vulpii.

Cu cealaltă mână, Red desfăcu zgarda lui Oberon şi i-o dădu jos, înmânând-o Tanyei.

— Uite-ţi talismanul.

Un disc mic şi argintiu atârna în mijlocul zgărzii

lui Oberon. Platoul.

— Arată exact ca plăcuţa cu numele lui, spuse Tanya, doar că nu e gravată. N-aş fi observat niciodată…

— Niciunul dintre noi n-am fi făcut-o, rosti Red. Asta e ideea. Dacă n-ai fi observat cât de mult mânca Oberon, ar fi continuat şi ar fi mâncat… până…

— Ar fi murit, şopti Tanya furioasă. Red, cum de ai ghicit?

— Jurnalele. Elizabeth Elvesden a avut o pisică, îţi mai aminteşti? I-a ataşat la zgardă unul dintre talismane. E ca şi cum istoria brăţării s-ar repeta, dar într-un fel plin de răutate. Red scoase brăţara din buzunarul ei şi o ţinu aproape de zgarda lui Oberon. Talismanul se ataşă şi de această dată.

— Am avut trei încercări norocoase, spuse Tanya. Morag Nebuna era să-şi piardă minţile din cauza Cupei divinaţiei, Cazanul a dat naştere la vreo o sută de locuitori din canalul de scurgere în locul unuia care a murit, iar acum Oberon era să se îndoape până la moarte. Cele Treisprezece Comori au devenit cele Treisprezece Blesteme.

Capitolul 27

Lui Red îi fu greu să se trezească a doua zi dimineaţă.

Dormise mai adânc decât de obicei, epuizată de căutările din ziua precedentă. Fragmente de vise îi rămaseră în minte, în care talismanele din argint erau păzite de înlocuitorii de copii. Rămase

pe loc o vreme, încălzindu-se în blana ei de vulpe. În casă era linişte şi, pentru o clipă, crezu că era prea devreme pentru ca toţi să fie treji. Apoi, auzi sunetul făcut de uşa din faţă când se închise şi, un minut mai târziu, automobilul Volvo vechi şi stricat al lui Florence se trezi, cu zgomot, la viaţă. Bunica Tanyei plecase. Ieşi târându-se de sub patul Tanyei şi dădu cu nasul în mâna ei.

— Termină, Oberon, murmură Tanya.

— Nu-i Oberon, sunt eu, rosti Red.

Ochii Tanyei se deschiseră.

— Nu mă pot obişnui cu o vulpe vorbitoare, murmură ea, ridicându-se şi frecându-se la ochi.

— Bunica ta a plecat. Ai idee pentru cât timp?

Tanya se ridică şi se îmbrăcă.

— Probabil s-a dus până în Tickey End ca să cumpere mâncare. Hai să mergem jos, ca să iei micul dejun cât ea nu-i aici. Rămâi cu haina pe tine – dacă se-ntoarce pe neaşteptate, o să avem o explicaţie.

În bucătărie, în prim-plan, în faţa focului recent aprins, Scuipă-Foc se spăla fără tragere de inimă. Urechile i se lipiră de cap şi sâsâi când simţi mirosul lui Red. Oberon îşi ridică privirea cu precauţie, păstrând cu înţelepciune distanţa. Generalul se uita şi el la Scuipă-Foc şi era tăcut, cum nu-i stătea în fire. Red se apropie şi mârâi încet. Scuipă-Foc urlă învins şi fugi din bucătărie, coada lui ciufulită şi roşcată dispărând pe uşă.

— Poc! exclamă Generalul, arătând dintr-odată mult mai fericit. Poc, fuge nevăstuica! Poc!

— Care-i planul pentru azi? întrebă Red.

— Camera soţilor Elvesden, îi răspunse Tanya. Eu şi Fabian o să te-ajutăm să intri acolo, dar s-ar putea să trebuiască să cauţi singură dacă se-ntoarce bunica mea.

— Mi se pare o idee bună, rosti Fabian când intră în bucătărie. Se îndreptă direct spre dulapul unde erau ţinute cerealele şi, înşfăcând o cutie, o scutură, apoi începu să-şi toarne conţinutul în gură. Singura problemă e că avem nevoie de un şperaclu ca să intrăm în diferite părţi din casă. Ultima dată când am verificat, camera soţilor Elvesden era încuiată. Fără cheia tatălui meu, ne mai rămâne doar cea a lui Florence şi nu ştim când se-ntoarce ea sau cât de uşor îmi va fi să-i fur cheia.

— Cum ajungem acolo? întrebă Tanya, nedumerită.

Red şi Fabian făcură nişte feţe la fel de confuze. Apoi, cineva ieşi din cămară, târşâindu-şi picioarele, şi intră în bucătărie. După expresia feţei ei, Nell auzise tot ce se discutase.

Red mârâi.

— Te-ai hotărât să rămâi? Încă n-ai fugit?

Nell privi în josul picioarelor ei subţiri, încălţate cu şlapi.

— Nu, murmură ea. Ai avut dreptate. Am făcut probleme şi ar fi corect să încerc să ajut la rezolvarea lor.

— O să ne-ncurci mai mult decât o să ne-ajuţi, zise Red cu obrăznicie.

Nell îşi muşcă buza şi luă mătura şi făraşul de sub chiuvetă.

— Veţi găsi ce vă trebuie în cămară, spuse ea

repede, apoi ieşi pe hol.

— Ce-a vrut să spună? se încruntă Tanya.

Fabian puse jos cutia de cereale şi-şi şterse mâinile de pijamale. Tanya şi Red îl urmară când îşi vârî capul după uşa cămării lui Florence. La început, nu văzură nimic altceva decât rânduri de conserve şi borcane. Apoi, Red o văzu, aşezată pe un sac de cartofi: o cheie veche.

— Nu-mi vine să cred, rosti Fabian. Nell ne-a lăsat cheia ei!

Red tăcu în timp ce Tanya ridică cheia. O cuprinsese ruşinea amintindu-şi cuvintele aspre adresate lui Nell. Merse în hol ca s-o caute pe menajeră – dar Nell dispăruse.

*

Ca să ajungă în camera soţilor Elvesden, Tanya şi Fabian o duseră pe Red la etajul al doilea al casei şi în nişa unde un scaun mic păzea, ca un buldog, o tapiserie murdară. În spatele tapiseriei era o uşă care ducea la scara servitorilor, singura intrare care nu implica mersul prin altă cameră. Ca şi mai înainte, era descuiată şi un strat de aer stătut îi înconjură în timp ce se strecurară în întuneric. Când uşa se închise în urma lor, Fabian le lumină calea cu o lanternă de buzunar, apoi numărară uşile până la camera soţilor Elvesden.

Era de departe cea mai mare din casă. Red observă mobila ornamentată din lemn când Fabian ridică învelitoarele, patul cu baldachin şi cuverturile fine din brocart, covorul din blană din

faţa şemineului şi portretul soţilor Elvesden care atârna deasupra. Îşi dădu jos haina din blană de vulpe şi stătu în faţa cuplului pictat, bucuroasă să se simtă din nou om, după cum se cuvenea.

— Aşadar, tu eşti Elizabeth, îi spuse ea tinerei femei.

Elizabeth se uita la ea, închisă în tablou. Mâinile sale subţiri odihneau în poală. Brăţara strălucea pe încheietura ei, pictată cu realism de artist.

— Hai să vorbim despre ce-am descoperit până acum, spuse Tanya, aşezându-se pe covor.

Red şi Fabian se aşezară lângă ea, iar Fabian îşi scoase notiţele pe care şi le făcuse din jurnalele lui Elizabeth.

— Am găsit Inima, Cupa, Cazanul şi Platoul, spuse el. Toate au fost legate de trecutul brăţării şi toate, în afară de Inimă, au avut un fel de putere îngrozitoare. Îşi analiză prima foaie de hârtie. Poate dacă ne uităm la cele care ne-au rămas, vom dezlega restul misterului. Mai trebuie să găsim Masca fermecată, Pocalul vieţii veşnice, Cartea Cunoaşterii, Sabia victoriei, Pumnalul din care picură sânge vindecător, Lumina care nu scade niciodată, Cheia care deschide orice uşă, Toiagul puterii şi Inelul invizibilităţii.

— Dacă talismanele au puteri legate de obiect, atunci avem cel puţin o problemă, rosti Tanya, neliniştită. Dacă puterea Inelului e invizibilitatea şi talismanul în sine e invizibil? Cum îl vom găsi atunci?

— Trebuie să existe o cale, spuse Fabian, chiar

dacă nu părea convins.

— Fabian are dreptate, rosti Red. Şi nu uitaţi că Gredin a spus că orice misiune dată trebuie să fie posibilă. „Invizibil” ar putea însemna doar că e ascuns – până la urmă, niciunul dintre celelalte talismane n-a fost ascuns când am căutat în locul potrivit.

— Am putea spune acelaşi lucru despre Masca fermecată, adăugă Tanya. Talismanul ar putea fi deghizat ca să arate ca altceva, şi nu avem de unde să ştim asta.

Fabian îşi lăsă carneţelul să alunece pe podea.

— E imposibil, murmură el. N-o să reuşim, nu-i aşa? N-o să-l mai aducem pe tata înapoi! Se holbă indignat la Red.

— Nu te uita aşa la mine, spuse ea furioasă. Nu i-am cerut niciodată tatălui tău să m-ajute, a făcut-o din proprie iniţiativă. Şi, în caz că ai uitat, el a luat brăţara, în primul rând!

— Tăceţi, amândoi! izbucni Tanya. Cearta n-o să ne ajute. N-o să ajungem la niciun rezultat dacă analizăm talismanele. Trebuie să ne concentrăm asupra istoriei brăţării – asta o să ne ofere răspunsuri. Aşa l-am găsit şi pe primul, în magazin, vă mai amintiţi?

Fabian îşi luă din nou carneţelul, înfuriindu-se în sinea lui.

— Bine, spuse el. Ştim unde a fost făcută brăţara – asta am ajuns la primul talisman. Ştim că brăţara i-a fost dată lui Elizabeth când lucra pentru domnişoara Cromwell, aşa că va trebui să verificăm dacă mai există acea adresă. Şi ştim că

brăţara a fost expusă în camera asta după moartea lui Elizabeth…

Se opri la auzul zgomotului făcut de o maşină care hodorogea peste pietrişul de afară.

— S-a-ntors Florence, spuse el grăbit, închizând brusc carneţelul. Vom vorbi mai târziu despre asta.

— Atunci, de unde-ncep? întrebă Red.

— Din camera asta, răspunse Tanya. Sunt sigură că brăţara are o legătură cu ea.

— Şi după aceea?

— Aşteaptă aici până ne-ntoarcem după tine, spuse Fabian. S-ar putea să dureze ceva timp până vom veni – Florence e cam nervoasă în ultima vreme, nu vrea să ne scape din ochi pentru mult timp.

Tanya şi Fabian ieşiră în linişte pe uşa servitorilor, apoi Red rămase singură. Se simţi ca o intrusă în camera aceea plină de istorie şi de secrete. Din portret, Elizabeth Elvesden o privea tristă. După ce încercă, fără succes, să uite de tablou, lui Red îi veni o idee. Dacă brăţara era imortalizată în tablou alături de soţii Elvesden, atunci poate că unul dintre talismane era ascuns în spatele lui.

Îşi trase un scaun până la şemineu şi se urcă pe el, încercând să nu se gândească la cât de mult valora tabloul. Apoi, cu grijă, îl ridică de pe perete. Era greu s-o facă de una singură. Tabloul şi rama lui erau foarte grele şi doar după ce-l întinse pe pat îşi dădu seama că ar fi fost imposibil să-l pună înapoi pe perete de una singură – avea nevoie de

ajutorul Tanyei sau al lui Fabian. Răsturnă tabloul ca să-i cerceteze spatele. Nu găsi nimic, niciun talisman, iar felul în care era înrămat arăta că nu exista niciun loc în care să poată fi ascuns ceva. Pânza era întinsă şi fixată strâns în jurul ramei din lemn.

Verifică peretele pe care fusese fixat tabloul, căutând un fel de deschidere secretă sau un seif, dar nu găsi nimic. Bănuiala ei fusese greşită.

Trecură câteva ore în care scotoci prin cameră, căutând pe covor, în şemineu, prin aşternuturi şi chiar pe covorul din blană. Nu găsi nimic, iar Tanya şi Fabian nu-i dădeau niciun semn. Începu s-o macine frica. Dacă descoperirile lor precedente nu fuseseră decât rezultatul norocului chior? Ajungea să nu găsească un singur talisman şi toată misiunea n-ar fi fost completă – chiar dacă găseau douăsprezece talismane.

Îşi aruncă încă o dată haina din blană de vulpe pe umeri, înainte de a păşi în întuneric pe scara servitorilor. Nu mai avea rost să stea până când Tanya şi Fabian se întorceau după ea. Alte camere ar fi putut conţine indicii.

În forma ei de vulpe, mirosul mucegăit al scărilor era de zece ori mai puternic, iar auzul ei dezvoltat prindea orice sunet şi scârţâit de sub scările din lemn. Urcă tiptil pe scări, gheruţele ei ţăcănind pe lemn, până când ajunse în podul casei. Găsi o uşă întredeschisă şi o împinse cu botul.

Primul ei gând în timp ce explora podul mare fu că-i va lua săptămâni întregi să caute prin el. Erau bunuri vechi de ani de zile: cufere, oglinzi,

jucării, mobilă, cărţi, unele dintre ele stricate, altele doar demodate. Totul era acoperit de praf, iar pânze groase de păianjen atârnau din tavan ca nişte candelabre stricate.

Al doilea ei gând fu înţelegerea faptului că nu era singură. La capătul cel mai îndepărtat al podului se vedea o mică pâlpâire care putea fi doar a unei lumânări. Red se apropie, cu urechile ei de vulpe zvâcnindu-i. Auzi o voce, nu chiar ca o şoaptă, dar totuşi joasă. Îşi simţi blana zbârlindu-se când recunoscu vocea unui copil.

Se apropie, încercând să înţeleagă ce spunea vocea aceea. În scurt timp, reuşi să distingă tonul, dar nu şi cuvintele. Era o voce jucăuşă, melodioasă, ca a unui copil care vorbeşte cu jucăriile lui. Ce căuta un copil în pod?

Urmă vocea în jurul scaunelor rupte şi al jocurilor de table şi de puzzle din cutii. Apoi, o privelişte fantomatică o făcu să se tragă repede înapoi. O siluetă feminină, îmbrăcată într-o rochie din epoca georgiană, apăru deasupra ei, întinzându-şi braţele dintre faldurile dantelate ale rochiei. Pentru o fracţiune de secundă, fu îngrozită – înainte de a-şi da seama că silueta era, de fapt, un manechin folosit, pur şi simplu, ca să păstreze forma rochiei. Până să-şi dea seama, răsturnase un borcan cu biluţe din sticlă care se rostogoliră cu zgomot pe podeaua din lemn. Vocea încetă imediat ce Red se ghemui lângă manechin.

— Cine-i acolo? întrebă copilul cu o voce speriată.

Red ezită, apoi ieşi, târându-se, din

ascunzătoare. Când înconjură un dulap înalt, stăpâna vocii se arătă. În faţa unei căsuţe pentru păpuşi, frumos construită, stătea o fetiţă de aproximativ şapte ani, strângând o păpuşă la piept, cu ochii mari. Se relaxă când o văzu pe Red, iar expresia feţei ei trecu de la frică la admiraţie.

— O vulpe! şopti ea. Cum ai ajuns aici? Lui tati nu-i plac vulpile.

Red rămase pe loc, întrebându-se dacă să vorbească sau nu.

Dacă o făcea, n-avea de unde să ştie care ar fi fost reacţia copilului. Trebuia însă să afle cine era acel copil... şi ce căuta prin casă. Tanya nu-i pomenise niciodată de vreo rudă mai tânără care să stea la conac, iar Florence nu părea genul de persoană care să ţină fetiţe încuiate în pod.

— Nu-ţi fac niciun rău, şopti fetiţa. Stătea nemişcată, de parcă s-ar fi temut că o mişcare ar fi speriat-o pe Red. Aceasta observă că hainele ei erau un pic demodate – avea un sarafan albastru şi ciorapi albi – iar părul ei şaten era buclat şi legat cu panglici. Un avertisment ciudat îi trecu lui Red prin minte. Ceva nu era în ordine. Se hotărî să rişte.

— Cum te cheamă? întrebă ea.

Copila căscă ochii din nou, dar nu părea atât de mirată cum se aşteptase Red. Râse uşor.

— Poţi să vorbeşti! Eşti o vulpe vrăjită?

Red se mai apropie un pic de ea.

— Într-un fel. Sunt sub o vrajă – de fapt, sunt o fată... exact ca tine.

— O vrajă? Ce s-a-ntâmplat?

— O vrăjitoare a făcut haina asta din blană de vulpe, răspunse Red. E vrăjită şi m-a transformat într-o vulpe.

Copila îşi mângâie o buclă.

— Ştiu pe cineva care poate să se transforme într-o pasăre, spuse ea.

— Chiar aşa? întrebă Red. Pe cine?

— Nu trebuie să vorbesc despre ea, răspunse copila. O să se supere.

Red rămase tăcută. Un gând ciudat îi trecu prin minte.

— O pasăre spui? întrebă ea în cele din urmă.

Fetiţa încuviinţă.

— E o pasăre mare şi neagră?

Fetiţa mai încuviinţă o dată.

— O pasăre pe nume… Corbul?

— O cunoşti? întrebă fetiţa mirată.

— Da, răspunse Red, simţind cum îi îngheţă sângele-n vene când bănuiala el fu confirmată. Atunci, asta-nseamnă că tu eşti… Florence. Observă îmbrăcămintea demodată a fetei încă o dată, încercând să înţeleagă totul. Fabian tocmai o văzuse pe Florence întorcându-se acasă – aşadar, cum ar fi putut apărea tot ea, aşa cum fusese în copilărie, în pod?

— De când eşti aici? o întrebă Red.

Copila Florence ridică din umeri.

— De mult timp. Mi se pare că a trecut o veşnicie. Îşi întinse mâna spre căsuţa de păpuşi şi îşi puse păpuşa cu grijă pe un scăunel, lângă o măsuţă de toaletă. Iar acolo, pe măsuţa de toaletă, un obiect îi atrase atenţia lui Red. Era o cupă mică

din argint. Red înţelese imediat că nu era orice fel de cupă, pentru că avea o gaură minusculă la bază, o gaură în care trebuia să intre o verigă. Era unul dintre talismanele brăţării: Cupa vieţii veşnice.

— Ce face păpuşica ta cu acea cupă veche şi ciudată? întrebă Red, încercând să pară relaxată, deşi simţea că inima îi bătea la fel de repede ca aripile unei păsări Colibri.

— Trebuie s-o ascundă, spuse Florence. E o comoară nepreţuită din peştera unor hoţi – dar hoţii ştiu că ea a furat-o şi o caută.

— Unde e restul comorii? întrebă Red.

— E în grădină, răspunse Florence, şoptind complice. „X” marchează locul a două dintre ele. Revenindu-şi brusc din visare, se întoarse către Red. Pot să te mângâi? N-am mai atins niciodată o vulpe.

Red se apropie. În tot acest timp, rămase cu ochii pe talisman, şi îi permise lui Florence s-o atingă pe cap. Când Florence o scărpină pe după urechi, îşi spuse că i se părea ciudat să fie mângâiată aşa de un copil.

— Nu eşti moale, cum e câinele nostru, spuse Florence. Ai o blană aspră, care zgârie. Chicoti şi, profitând de faptul că era distrasă, Red sări în căsuţa păpuşilor şi înşfăcă între fălci talismanul în formă de cupă. Apoi, se feri de atingerea fetiţei şi fugi prin pod, spre scări.

— Ce faci? strigă Florence, speriată, după ea. Nu poţi lua talismanul... o să fiu certată dacă-l pierd! Aşteaptă, întoarce-te!

Red nu se opri până nu ajunse la baza scării. Gustul metalic al talismanului era foarte intens în gura ei. În întuneric, bâjbâi după copcile hainei şi o aruncă pe podea. Revenind la forma umană, îşi vârî mâna în buzunar şi scoase brăţara, apoi scuipă talismanul în cealaltă mână. Bâjbâind cu degetele, ţinu Cupa lângă lănţişor. Aceasta se ataşă imediat şi vocea fetiţei din pod se opri.

Precaută, Red se furişă înapoi pe scări şi se plimbă prin podul prăfuit. De data asta, nu mai zări nicio lumină de lumânare, iar când ajunse la căsuţa pentru păpuşi, o găsi închisă şi acoperită de un strat gros de praf cenuşiu. În apropiere, un ciot ars de lumânare era acoperit de pânze de păianjen. Nu era nici urmă de Florence sau de jocul pe care-l jucase cu păpuşile ei în copilărie. Era doar un pod vechi şi prăfuit, plin de lucruri care fuseseră cândva iubite, dar care acum erau uitate.

Red se întoarse în camera soţilor Elvesden.

Nu era acolo de mult timp când auzi un scârţâit pe scări. Cineva era în afara camerei. Fără să aibă timp să se îmbrace cu haina din blană de vulpe, o înşfăcă şi se rostogoli sub pat, văzând uşa pe sub cearşafuri. Se ivi o pereche de tenişi. Ea se linişti şi ieşi târându-se din ascunzătoare. Era Tanya.

— Ai avut noroc? întrebă ea.

Red ridică brăţara.

— Am găsit Cupa.

— Unde era?

— În pod… împreună cu o apariţie a bunicii tale, de când era copilă.

Tanya se uită confuză la ea.

— Florence a scos talismanul din brăţară şi s-a prefăcut că era o comoară furată când era mică. S-a jucat cu el în căsuţa păpuşilor.

— Dar ce vrei să spui cu apariţia ei în pod? O apariţie e o fantomă, nu-i aşa? Cum se poate întâmpla aşa ceva, dacă ea e la parter chiar acum?

— Gândeşte-te, spuse Red. Puterea Cupei e viaţa veşnică. E ca şi cum puterea denaturată a talismanului ar fi deschis o fereastră către copilăria lui Florence şi ar fi lăsat-o să iasă de acolo. Imediat ce am ataşat talismanul la brăţară, a dispărut.

— Dar dacă n-ai fi găsit-o, ar fi putut rămâne acolo pentru totdeauna, spuse Tanya, muşcându-şi buza. De fiecare dată când găsim câte-un talisman, e tot mai periculos. E ca şi cum ar deveni mai puternice odată cu timpul. Se opri şi se uită prin cameră. Nu-mi vine să cred că n-ai găsit nimic aici. Chiar am crezut că există un fel de legătură.

— Şi eu, spuse Red. Dar bunica ta mi-a zis ceva – vreau să spun, versiunea din copilărie a bunicii tale – că restul „comorii” a fost îngropat în grădină ca parte a jocului ei. Cred că e vorba de o altă ascunzătoare. Şi, dacă-mi pun haina pe mine, înseamnă că pot căuta prin grădină fără să fiu descoperită.

Tanya încuviinţă – dar părea distrasă şi încă se mai uita prin cameră.

— Ai căutat în tablou, spuse ea, zărind portretul care era pe poliţa de deasupra căminului, rezemat de horn.

— Degeaba, spuse Red. Credeam că voi găsi un talisman ascuns în spatele lui.

Tanya ezită.

— Dacă… o, nu contează. E o idee prostească. Hai să mergem.

— Nu, aşteaptă, rosti Red. Nicio idee nu e proastă. Ce voiai să spui?

— Una dintre comori e Inelul… inelul care îşi face purtătorul invizibil, spuse Tanya în şoaptă. Dacă îl putem vedea… doar că nu ne dăm seama că e acolo? Îmi dai brăţara?

Red i-o înmână şi o privi pe Tanya mergând până la şemineu şi stând înaintea portretului, cu ochii fixaţi pe brăţara pictată. Ridicând brăţara adevărată spre pânză, o frecă de ea astfel încât să atingă zona în care era pictat inelul.

Amândouă auziră zgomotul distinctiv de legare. Când Tanya coborî brăţara, al şaselea talisman se ataşase deja de lănţişor.

— Ai avut dreptate, rosti Red încet. Inelul a fost invizibil… dar vizibil, în acelaşi timp. Îşi puse brăţara înapoi în buzunar. Haide. Ajută-mă să pun chestia asta înapoi pe perete şi apoi să plecăm de-aici.

Capitolul 28

După descoperirea ultimelor două talismane, Red îşi petrecu după-amiaza căutând locul în care fetiţa ar fi putut să-şi ascundă aşa-zisa comoară. Ascunsă în blana ei de vulpe, cutreieră grădina năpădită de plante fără grija de a fi văzută. De câteva ori îl văzu pe spiriduşul Brunswick ieşind şi intrând în micul lui sălaş de sub tufişul de laur şi,

de fiecare dată, cântând un cântec ca pentru sine.

Dar, oricât încercă, nu văzu nici urmă de vreun loc însemnat cu „X”. Căută în sus şi-n jos, cercetând şi trunchiurile de copaci, în caz că fuseseră însemnate, pietrele mari şi chiar pământul. Nu găsi nimic. Dacă Florence lăsase un semn când era copil, cu mai bine de jumătate de secol în urmă, părea să fi dispărut de mult şi se simţi prost pentru că sperase că acel semn rămăsese acolo.

Era o zi înnorată; doar câteva raze de lumină treceau prin norii groşi. Din când în când, Red o vedea pe Florence la fereastra bucătăriei, privind spre pădure de parcă ar fi căutat nişte răspunsuri. Părea tot mai bătrână cu fiecare zi şi se vedea că era distrasă de absenţa lui Warwick.

Red fu de acord să-i aştepte pe Tanya şi pe Fabian să iasă în acea după-amiază. Îl puteau scoate pe Oberon la plimbare, pe lângă pârâu. Asta le-ar fi oferit şansa să discute despre următorii paşi fără să fie văzuţi sau auziţi.

Când în cele din urmă apărură, Red îi aştepta sub un tufiş din apropierea porţii grădinii, apoi porniră repede şi se îndepărtară de casă. Când ajunseră la pârâu, se aşezară pe jos, azvârlindu-i beţe lui Oberon, ca să le aducă, până obosi, aruncându-se pe jos şi gâfâind lângă ei, cu iarba lipindu-se de limba lui lungă şi roz. Red îşi scoase blana de vulpe de pe ea, uşurată să scape de ea, iar Oberon scheună un pic, apoi începu să adulmece haina cu interes.

Tanya şi Fabian fuseseră ocupaţi. Fabian

scoase notiţele de sub haina lui şi le fixă cu pietre pe iarbă, în faţa lor. Ochelarii îi erau unşi şi pătaţi, iar părul îi era mai ciufulit ca oricând. Era evident că dispariţia tatălui lui îl tulbura profund.

— Cu cât am găsit mai multe talismane, cu atât mai multe indicii am primit despre locurile în care se află celelalte, spuse el. Am găsit câteva indicii despre posibile ascunzători în jurnale, dar trebuie să gândim logic despre cât de realiste sunt unele dintre ele.

— Şi cum vom putea să ajungem la ele, rosti Red. Casa de nebuni în care a murit Elizabeth va fi o problemă – dacă mai e acolo. Cum naiba vom intra într-un loc ca acela?

— Dar nu trebuie s-o facem, spuse Fabian. Asta e ideea mea. Casa de nebuni pare un loc evident, dar, în realitate, nu cred că brăţara a fost vreodată acolo. Nu prea permit accesul cu lucruri personale în genul ăla de spitale. Ar fi rămas aici, la conac.

— Aşa că putem tăia locul ăla de pe listă, zise Tanya. Dacă rămânem fără opţiuni, ne putem întoarce la el.

— O altă problemă e că jurnalele care ne lipsesc par să fie din perioada pe care Elizabeth a petrecut-o aici, adăugă Fabian. Florence mi-a spus mai demult că lui Elizabeth i-au fost înapoiate jurnalele de către servitoarea în care avea încredere, dar au fost interceptate de lordul Elvesden şi distruse. Chiar şi-aşa, dacă luăm în considerare ideea că brăţara n-a ajuns niciodată la casa de nebuni, atunci nu trebuie să ne facem griji pentru jurnalele dispărute.

— Altceva? întrebă Red.

— Am dat de urma primei case a lui Elizabeth Elvesden, spuse Fabian. Căsuţa în care locuia cu domnişoara Cromwell când lordul Elvesden i-a dat brăţara. Clădirea încă mai există, într-un sat aflat la vreo treizeci de kilometri depărtare de Tickey End. Am putea merge cu autobuzul, dar ne-ar lua o după-amiază întreagă ca să ajungem acolo şi să ne-ntoarcem – şi, bineînţeles, am avea nevoie de un plan pentru a intra în casă.

— O să ne gândim la ceva, rosti Tanya.

Fabian încuviinţă.

— Dacă indiciile sunt de încredere, cred că unul dintre talismane ar putea fi în tunelurile subterane pe care Elizabeth le-a folosit când a încercat să fugă din conac. Brăţara s-a rupt şi a căzut când ea a fost acolo, în întuneric.

— O să fie periculos, spuse Red, poate chiar imposibil să ajungem la ele – am mai fost acolo, v-amintiţi? Unele dintre tuneluri s-au prăbuşit.

— Şi e tot mai rău, rosti Fabian. Gândiţi-vă la ce s-a-ntâmplat după ce-a fugit.

— Păi, a murit la scurt timp după aceea, nu-i aşa? întrebă Red.

Fabian încuviinţă.

— Şi brăţara a fost îngropată împreună cu ea – ultimul lucru important care i s-a-ntâmplat în timpul vieţii lui Elizabeth.

Red simţi cum i se-ntoarce stomacul pe dos.

— Crezi că unul dintre talismane ar putea fi în mormânt, nu-i aşa? Va trebui s-o dezgropăm.

— Nu cred c-o să se supere, răspunse Fabian,

deşi părea la fel de deranjat de acea perspectivă ca şi ea. E moartă de două sute de ani. Şi, dacă o să ajute la aducerea tatălui meu înapoi acasă, atunci sunt pregătit să fac orice e nevoie.

— Sunt de acord, spuse Red, încruntându-se. Niciunul dintre voi nu trebuie să se implice. Doar spuneţi-mi unde e mormântul.

Fabian privi înspre biserică.

— Nu poţi să mergi acum, e ziua-n amiaza mare. O să fii văzută.

— Evident, spuse Red cu o voce ironică. Va trebui să merg noaptea.

Fabian ignoră comentariul.

— Mormântul ei e unul dintre cele mai mari din cimitir, rosti el. E o lespede uriaşă din piatră în mijlocul cimitirului, lângă una identică sub care a fost înmormântat Elvesden. N-ai cum s-o ratezi.

— Ai înţeles greşit, obiectă Tanya. Am mers la mormântul ei astă-vară, cu bunica mea, şi nu era nicio lespede. Era doar o piatră de mormânt şi nu era în mijlocul cimitirului – era chiar la margine, în partea aia.

— Ce vorbeşti? pufni Fabian. Ştiu unde e!

— E clar că nu ştii, spuse Tanya, supărându-se şi ea. Tocmai ţi-am spus – am fost acolo. Am văzut numele ei. Am lăsat flori.

— Atunci, haide, sări Fabian în picioare. Hai să ne lămurim.

În drum spre cimitir, Red le povesti despre căutarea ei prin grădină.

— Nu există niciun „X”, spuse ea. Am căutat în sus şi-n jos şi nu e nimic. Nu văd cum am putea

găsi locul unde Florence şi-a păstrat comorile imaginare.

— Doar dacă o întrebăm, spuse Fabian, dar trebuie să procedăm în aşa fel încât să nu-şi dea seama ce facem.

Când ajunseră la biserică, Fabian le conduse prin labirintul de morminte spre două lespezi din piatră, exact aşa cum le descrisese, aflate în mijlocul cimitirului. Erau năpădite de plante, dar el îngenunche şi dădu la o parte iedera căţărătoare, dezvăluind două nume alăturate: Edward şi Elizabeth Elvesden.

— Vedeţi? întrebă el cu îngâmfare. Am avut dreptate.

Tanya se holbă neîncrezătoare la numele din faţa ei.

— Nu e bine, spuse ea. Nu poate fi adevărat. Îmi amintesc. Haideţi să v-arăt! Se îndreptă hotărâtă, în ciuda protestelor lui Fabian, spre marginea cimitirului.

Red rămase înfiptă pe loc, holbându-se la mormânt. Îl recunoştea, era sigură de asta. Scrutând împrejurimile şi biserica din apropiere, înconjură repede cimitirul în timp ce Tanya şi Fabian se îndepărtară, apoi ajunse înapoi în locul din care pornise. Acela era, aşa cum bănuise. Ridicându-şi privirea, văzu că Tanya îi făcea semn cu mâna, aşa că fugi să-i întâmpine.

— N-are niciun sens, spuse Fabian. Trebuie să fie doi oameni cu acelaşi nume!

Tanya arătă spre numele şters de pe piatră. *Elizabeth Elvesden*.

— Pe acesta mi l-a arătat bunica, nu pe celălalt.

— Atunci, ce-i celălalt? întrebă Fabian. Cum poate avea cineva două morminte? De ce ar avea cineva două morminte?

— Pentru că doar unul e cel adevărat, răspunse Red. Făcu un semn din cap spre cel din mijlocul cimitirului. Şi nu e acela.

— De unde ştii? întrebă Fabian.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus astă-vară? spuse Red, uitându-se la Tanya. Cum am ajuns în casă când m-am ascuns?

— Printr-un mormânt, răspunse Tanya. Mi-ai spus că ai intrat în tuneluri printr-un mormânt fals.

— Exact. Ghici care era?

Toţi trei se uitară înapoi, spre cimitir.

— Acesta e mormântul fals? întrebă Fabian.

Red încuviinţă.

— Nu îmi aminteam numele, doar locul lui şi unele ornamente. E destul de luxos, nu ca acesta.

— Acesta e mult mai sărăcăcios, spuse Tanya.

— Şi pare a fi mai nou, rosti Fabian. Rămase tăcut câteva clipe, răscolind pământul cu vârful pantofului. Se uită la mormânt, apoi înapoi spre cimitir, apoi din nou la mormânt.

— Vedeţi cum e un pic mai departe decât celelalte? întrebă el în cele din urmă. Puţine sunt atât de departe de biserică. Şi uitaţi-vă acolo. Gesticulă spre o zonă mică, unde o fundaţie din piatră sfărâmată, aflată la nivelul solului, împărţea terenul în două. Vedeţi?

— Ce e? întrebă Tanya.

— Arată ca ruinele unui zid, răspunse Red. Dar asta ar însemna că nişte morminte au fost în afara cimitirului.

— Ciudat, adăugă Tanya. Cimitirul nu ar fi putut fi plin, pentru că Edward Elvesden a murit după Elizabeth şi, oricum, se pare că mormintele au fost construite cu mulţi ani înainte de moartea lor. Unii oameni mai fac asta, nu-i aşa?

— Vă spun eu de ce a fost înmormântată în afara cimitirului, rosti Fabian gânditor. Şi de ce piatra de mormânt e nouă. Aşa se făcea cu oamenii consideraţi păcătoşi pe vremuri. Erau îngropaţi în morminte neînsemnate şi pe pământ nesfinţit. Se credea că Elizabeth Elvesden s-a ocupat cu vrăjitoria şi că s-a sinucis. Astea sunt motivele. Şi înseamnă că doar mai recent s-a gândit cineva să-i însemne locul de odihnă cu o piatră. Mormântul din cimitir e doar de faţadă. La vremea aia, nimeni n-ar fi ştiut că ea era, de fapt, îngropată aici.

— Adică a fost pur şi simplu aruncată în pământ, fără ca nimeni să spună o vorbă despre ea? întrebă Tanya indignată.

— Dar în care mormânt ar fi fost îngropată brăţara? întrebă Red. Am fi norocoşi dacă am căuta într-un mormânt, darămite în două!

— Trebuie să ne gândim la asta, răspunse Fabian. Hai să ne întoarcem.

Înciudată, Red se îmbrăcă din nou cu blana de vulpe şi se întoarseră la conac. Odată intraţi, verificară dacă drumul era liber înainte de a urca grăbiţi în camera lui Fabian.

Pentru prima dată, era rezonabil de curată, deşi încă mai era destulă dezordine. Cu o mişcare a braţului făcu un loc pe patul lui pe care să stea Tanya şi Red, şi o avalanşă de haine şi alte lucruşoare căzu pe podea. Fabian nu se aşeză. Rămase în picioare şi începu să se plimbe prin cameră.

— Ce faci? îl întrebă Tanya după câteva minute. În afară de faptul că uzezi covorul?

— Linişte, rosti Fabian. Mă gândesc. Continuă să umble, apoi se îndreptă spre fereastră, uitându-se la ce era afară. Nu-mi vine-n minte nicio metodă prin care să aflăm care e mormântul potrivit în care să căutăm. Cred că mormântul fals ar fi cel mai bun loc din care să-ncepem, pentru că putem ajunge la el prin tuneluri, unde o să căutăm oricum. Aşa o să putem să prindem doi iepuri deodată.

— Planul tău are o logică, spuse Red. Putem să intrăm în tuneluri din casă şi să ne croim drumul spre mormânt. E ruta pe care am folosit-o când m-am ascuns şi înainte prin casă, şi am lăsat o sfoară prin tuneluri ca să-mi marchez drumul. Ar trebui să mai fie acolo.

— Pe lângă asta, dacă mergem până la cimitir prin tuneluri, n-o să fim văzuţi, adăugă Tanya.

— Eu zic s-o facem la noapte, rosti Fabian. N-avem timp de pierdut.

În faţa ferestrei, soarele ieşi încă o dată, aruncând o lumină aurie pe faţa băiatului.

— În regulă, spuse Red nerăbdătoare. Trebuie să continuăm să căutăm. Ce-o să facem între timp?

Un zâmbet lent se întinse pe buzele lui Fabian când, dintr-odată, privirea lui se schimbă şi se reorientă. În loc să se holbeze în spaţiu, privirea lui era acum fixată pe ceva din grădină.

— Cred că am găsit şi răspunsul la asta. Le făcu semn, iar Red şi Tanya i se alăturară lângă fereastră, Red stând cu picioarele din spate pe pat şi cu labele din faţă pe pervaz.

— La ce trebuie să ne uităm? întrebă Red.

— Acolo, în faţa stâncilor, spuse Fabian. Vezi?

Amândouă o văzură în aceeaşi clipă. Era o umbră aruncată de soarele care se ridica peste casă, un „X” şters şi deformat. Se holbară la el vreo două-trei secunde, până când soarele se ascunse după un nor, luând şi umbra cu el.

Fabian îşi privi ceasul cu alarmă şi îl vârî sub nasul Tanyei, fără să-şi ia ochii din acel loc.

— „X” marchează locul la două. Cât e ceasul acum?

— E două şi jumătate, răspunse Tanya.

— Asta înseamnă că locul pe care l-am văzut e puţin în afara semnului, spuse Fabian. Tanya, mergi afară şi eu o să te direcţionez până o să stai în locul potrivit. Apoi, lasă acolo ceva care să-l marcheze – o piatră sau ceva –, iar noi o să coborâm. Nu vrem să mergem acolo şi să uităm locul pe care l-am văzut.

— Dar ce face umbra aceea? întrebă Tanya.

— O să vezi când o s-ajungi acolo, răspunse Fabian.

Tanya înţelese aluzia şi plecă. După câteva minute, ajunse în grădină, însoţită de Oberon, şi

merse până la pietre, oprindu-se la câţiva paşi de locul în care fusese „X”-ul. Se opri şi ridică de la pământ ceva, apoi se uită în sus, spre fereastră. Cu privirea lipită de acel loc, Fabian ridică fereastra şi se aplecă în afară, făcându-i semn Tanyei să meargă mai în spate şi spre stânga, până când, în sfârşit, ajunse în locul corect. Când îi făcu gestul cu degetul mare în sus, ea se ghemui şi marcă locul cu un obiect ridicat de pe pământ, apoi Fabian şi Red merseră cu prudenţă prin spatele casei, alăturându-i-se. Red merse pe furiş, prin spatele lui, gata să se-ascundă sau să fugă dacă apărea Florence, dar asta nu se-ntâmplă. Când trecură pe lângă salon, o auziră certându-l pe General, care tocmai o numise „mucoasă încrezută”.

Tanya îi aşteptă, răbdătoare, în grădină. Arătă spre o piatră plată, specială, pe care o pusese pe loc şi îşi ridică privirea spre casă.

— E girueta, spuse ea, arătând-o cu degetul. Ea face umbră.

Red îşi ridică privirea şi văzu forma întunecată conturându-se pe cer. Săgeţile care se intersectau arătau spre cele patru puncte cardinale, formând „X”-ul pe care mica Florence îl descrisese. Stând în vârf, ca o vrăjitoare zburând pe mătură, era o sirenă, imaginea în oglindă a celei care decora fântâna din curtea din faţă.

— Haideți să săpăm, spuse Red.

— N-ai auzit ce-am zis? întrebă Fabian. Nu e locul exact, pentru că nu l-am văzut la timp.

— Atunci, cum aflăm care este locul? ceru ea să ştie.

— Trebuie să aşteptăm şi să sperăm că o să iasă soarele din nou, răspunse Fabian. Dacă vom putea afla direcţia soarelui, ne vom putea folosi de ea ca să calculăm drumul lui înapoi.

— M-ai zăpăcit, îi spuse Tanya. Oricum, se pare că nu avem prea multe şanse ca soarele să mai iasă – uită-te la norul ăla.

Fabian îşi miji ochii spre cer.

— E o spărtură acolo, iar norul pare să călătorească în direcţia aceea. Dacă aşteptăm, ar putea să meargă, altfel va trebui s-o facem din nou într-o altă zi, când va fi soare.

Lui Red nu-i plăcu deloc ideea aceea, şi nici Tanyei.

— Eu mai stau aici doar câteva zile, îi aminti ea. Vacanţa de la jumătatea trimestrului e aproape de final, dar nu pot să mă-ntorc până nu se rezolvă totul!

În sinea ei, Red se gândi că Tanya nu prea avea de ales în chestiunea aceea. Totuşi, avură noroc şi, zece minute mai târziu, soarele ieşi când norul se sparse şi permise unei raze să scape pentru scurt timp. Dură doar câteva secunde, dar fu suficient, judecând după strigătul vesel al lui Fabian, ca să calculeze calea soarelui. Marcară locul – de data asta, la mică distanţă de primul – cu o altă piatră, şi îl priviră pe Fabian scărpinându-se-n cap în timp ce calcula drumul înapoi.

— Vedeţi, nu merge în linie dreaptă, spuse el. Se curbează uşor în mişcarea lui, ceea ce înseamnă că am mai avea nevoie de încă un loc marcat ca să-mi fac o idee despre curbă, dar nu

cred c-o s-avem chiar atât de mult noroc.

Avu dreptate. Raza de soare dispăru, iar restul norului se apropia, tot mai gros şi mai întunecos. În curând, începu să verse picături de ploaie.

— Încearcă să ghiceşti, izbucni Red.

Privirea lui Fabian sări de la un punct la altul, apoi luă a treia piatră şi o aruncă puţin mai departe de prima.

— Asta-i bănuiala mea, spuse el, ridicând din umeri şi scuzându-se. N-ar trebui să fie prea departe – aş spune că locul corect ar trebui să fie cam la un metru în jurul acelei zone. Partea bună e că, pentru că Florence a fost doar un copil când a îngropat-o, probabil că n-a îngropat-o foarte adânc.

— Voi doi mergeţi înăuntru, rosti Red. Eu mă apuc de treabă. Dacă Florence o să vadă o vulpe săpându-i prin grădină, cel mult o să m-alunge, dar, dacă ar fi unul dintre voi, ar intra la bănuieli.

O lăsară acolo şi intrară în casă. Ploaia începu să cadă tot mai deasă, în picături mari care alunecau de pe blana ei roşcată şi sârmoasă. Folosindu-şi lăbuţele, începu să râcâie pământul, scoţând iarba până când ghearele ei întâlniră solul de dedesubt. Ploaia îl mai înmuiase puţin, chiar dacă, cu cât mergea mai adânc, cu atât era mai tare; fiind copt şi întărit de vara fierbinte. În scurt timp, săpă câteva gropi, dar, după cincisprezece minute, nu găsi nimic. Apoi, simţurile ei de vulpe detectară un miros puternic; mirosul specific al tinichelei ruginite. Se afundă în direcţia aceea, săpând mai repede, cu noroiul lipindu-i-se de gheare. Când ajunse mai la adâncime, mirosul se

intensifică, până când, în cele din urmă, la doar câţiva centimetri în pământ, ghearele ei zgâriară metalul. După câteva clipe, dădu la o parte pământul de pe o cutiuţă din tinichea. Avea un scris demodat pe ea, lizibil doar printr-un strat de rugină: *Caramele din melasă Beazley's*.

Asta era. Găsise cutia comorii lui Florence. În bucuria ei, când scoase cu labele cutia din groapă, observă prea târziu paşii care se apropiau – apoi, o bătaie zgomotoasă din palme aproape că o făcu să sară din blana de vulpe.

— Marş! exclamă o voce indignată.

Red se întoarse şi împietri, lipită de pământ de teamă, ca un fluture prins cu acul pe un carton. Florence se îndreptă spre ea, cu gura ei subţire strâmbă de supărare în timp ce bătea din palme ca s-o alunge pe Red.

— Pleacă! spuse ea supărată. Ai multe alte locuri în care să sapi – dar nu în grădina mea! Haide, ţop-ţop!

Red îşi simţi în cele din urmă picioarele, şi plecă, ieşind din grădină şi luând-o prin jurul părţii laterale a casei. Acolo se opri şi se uită înapoi, intuind în mod corect că Florence n-o va urmări – şi nu se aştepta ca ea să rămână prin împrejurimi. O auzi pe femeie ţâţâind la vederea mizeriei create şi folosindu-şi vârful pantofului ca să împingă câteva dintre grămezile de pământ înapoi în gropi. Apoi, Florence se opri din ce făcea şi se aplecă încet.

Of, *nu*, îşi şopti Red în sinea ei, când îşi dădu seama ce se-ntâmpla. *Of*, *nu*, *nu*, *nu*...

Deja ştia că era prea târziu. Cu un strigăt slab

de mirare, Florence scosese cutia de mult pierdută şi o ducea înapoi în casă. Bucuria şi mirarea de pe faţa ei arătau că era greu de crezut că acea cutie ruginită nu conţinea o comoară reală şi nepreţuită, ci amintirile unui copilaş, fără o altă valoare decât cea sentimentală.

Deveni conştientă că era cineva în spatele ei şi se întoarse repede, gata să fugă din nou – dar era Tanya. Venise, din faţă, în partea laterală a casei.

— Ce s-a-ntâmplat? Ne uitam de la fereastra lui Fabian, când a ieşit bunica mea… Ai găsit ceva?

— Am găsit o cutie, răspunse Red, dar n-am avut ocazia să mă uit înăuntru. A venit şi m-a alungat, iar acum a luat-o înăuntru cu ea!

— Trebuie s-o recuperăm, spuse Tanya, dându-şi la o parte părul negru care-i cădea pe faţă. Dacă găseşte talismanul, ar putea s-o pună în pericol şi să strice totul.

— Ce să fac? întrebă Red. Se simţea neajutorată şi furioasă pe ea însăşi pentru că nu reuşise să fugă cu cutia.

— N-ai ce face, răspunse Tanya. Va trebui să ne laşi pe mine şi pe Fabian să ne ocupăm de asta. Hai cu mine, să ne-ntoarcem prin faţă.

Revenirӑ, ocolind clădirea, în faţa casei, trecând printre tufele de mure şi de măceşe, apoi scârţâind pe cărarea de pietriş din faţa uşii de la intrare. Odată ce ajunseră înăuntru, Red se urcă pe scări, pe furiş, singură, până-n camera Tanyei şi se târî sub pat; udă, înfrigurată şi tristă. N-avea altceva de făcut decât să aştepte.

Când Tanya intră în bucătărie, Fabian era deja acolo, împreună cu bunica ei.

— E extraordinar, spunea Florence. Am mers afară ca să alung vulpea – nici nu mi-a trecut prin cap că ea a dezgropat ceva. Ce ciudat! Şi când te gândeşti că e vechea mea cutie de comori. Am uitat de ea! Nici nu-mi mai amintesc ce-i înăuntru! Dac-aş putea să deschid chestia asta nenorocită…

— Lasă-mă să-ncerc şi eu, spuse Fabian, făcând tot ce-i stătea în puteri ca să pară nevinovat şi dornic să ajute.

Florence îi înmână cutia, împreună cu un cuţit pe care îl folosise ca să răzuiască noroiul întărit de pe ea. Fabian se luptă să deschidă capacul.

— E înţepenit. Pare c-a ruginit, rosti el. Trecu lama pe sub marginea capacului, scoţând încă o spirală de noroi. Ceva cedă şi capacul se mişcă un pic. Cu un gest larg, îl scoase în cele din urmă, iar Florence se năpusti asupra cutiei ca o coţofană.

Tanya se aplecă peste masă, uitându-se în cutia din tinichea, în vreme ce bunica răscoli conţinutul. Erau cartonaşe de colecţie, o păpuşică, nişte mărgele din sticlă care zornăiau pe o broşă ruptă şi câteva caramele, încă în învelişul lor auriu. Dedesubt, greu de observat, se zărea argintul fără luciu…

Tanya surprinse privirea lui Fabian şi îi făcu discret un semn din cap ca să-i arate că-l văzuse. Era lung şi subţire şi îşi aminti de talismanele care mai lipseau. Putea fi doar Toiagul sau Sabia.

— Asta a fost a mamei, spuse Florence, ridicând din cutie broşa ruptă. Întotdeauna mi-a

plăcut s-o văd purtând-o. Apoi, într-o zi, a căzut pe podea şi s-a spart, iar ea mi-a lăsat-o. Zâmbi strâmb. E ciudat, ce lucruşoare preţuieşti când eşti copil. Odată am îngropat şi brăţara veche cu talismane – cea pe care o ai tu acum, Tanya. Am fost certată pentru asta când mama şi-a dat seama ce-am făcut.

Ridică una dintre caramele. Astea erau preferatele mele. Nu se mai fac acum.

Tanya ardea de nerăbdare să înşface talismanul, dar atenţia bunicii ei era concentrată total asupra cutiei. Îi aruncă o privire disperată lui Fabian, întrebându-se dacă exista vreo cale prin care ar fi putut să-i distragă atenţia lui Florence.

— Ai auzit? întrebă ea dintr-odată. Mi se pare că-i Generalul – crezi că e bine?

— N-am auzit nimic, răspunse bunica ei, dar sunt convinsă că e bine. E în siguranţă, în colivia lui, în camera cealaltă.

— Ce-i asta? întrebă Fabian, prefăcându-se interesat de ceva. Se întinse neîndemânatic după cutie, răsturnând-o de pe masă. Conţinutul, în afară de broşa din mâna lui Florence, căzu zornăind şi rostogolindu-se pe podeaua din bucătărie. Fabian calculase însă greşit şi unele obiecte căzură în poala lui Florence.

— Of, Fabian, fii atent, spuse Florence, dar când rosti cuvintele, se întâmplă ceva bizar. Vocea ei se schimbă dintr-una de dojană într-una melancolică. Îşi ridică mâna la frunte, fără a încerca să ridice obiectele scăpate. În schimb, se uită la cutia goală din tinichea în timp ce Fabian se

târa în patru labe, adunând lucrurile de pe podea. Poate că unele lucruri ar trebui să rămână în trecut, continuă ea, cu o voce ciudată. Nu e bine să insişti asupra lor.

— Buni, eşti bine? o întrebă Tanya îngrijorată. De pe podea, din spatele lui Florence, Fabian îi observă privirea.

— Nu-l găsesc, şopti el.

— Da, rosti Florence. Sunt bine, doar că mă simt obosită dintr-odată. Obosită şi îngrozitor de bătrână. Şi, cu dispariţia lui Warwick... pur şi simplu nu ştiu cum să fac faţă la toate astea.

Tanya era îngrijorată – n-o mai auzise niciodată pe bunica ei exprimându-se în acel fel. Fusese întotdeauna foarte veselă şi plină de energie. Chiar în timp ce o privea, umerii lui Florence se lăsară în jos, iar chipul ei păli, femeia rămânând cenuşie şi trasă la faţă.

În spatele lui Florence, Fabian înţepeni. Tanya îi urmări privirea şi, când el o văzu privindu-l, gesticulă frenetic în direcţie bunicii ei. Doar atunci Tanya îşi dădu seama ce se-ntâmplase. Fabian încerca să-i spună că vedea talismanul – şi că era între faldurile fustei bunicii ei.

— Cred c-o să mă duc să mă-ntind, spuse Florence. Nu mă simt bine. Se ridică de la masă, cu ochii privind orbeşte în gol. Când se ridică în picioare, obiectele din poală căzură pe podea cu clinchete şi zornăituri, dar Florence nu se opri pentru ele. Plecă din bucătărie, lăsându-i pe Tanya şi pe Fabian să adune obiectele căzute.

— Aici e, spuse Fabian, sărind pe el. Ridică un

lucruşor din argint. Tanya văzu că, de data asta, era Sabia.

— Ai grijă, îi spuse ea cu teamă. Ai văzut ce i-a făcut bunicii mele?

— Da, răspunse el. A devenit ciudată, de parcă ar fi renunţat la tot. Care-i puterea Sabiei?

— Oferă victoria, spuse Tanya, amintindu-şi. Totuşi, din câte am văzut, parcă ar avea exact puterea opusă. Expresia feţei ei şi lucrurile pe care le-a spus – arăta de parcă ar fi fost învinsă definitiv. I-a afectat cumva mintea.

— Dar nici măcar nu l-a purtat, rosti Fabian. Chiar şi-aşa, el puse talismanul pe masă, uitându-se la el de parcă s-ar fi temut că o să-l muşte.

— Nici mica Florence pe care Red a văzut-o în pod, alături de Cupă, nu l-a purtat, preciză Tanya. Nu înţelegi? Nu trebuie să fie purtate ca să aibă un efect îngrozitor. Cu cât trece mai mult timp, cu atât mai puternice devin!

Capitolul 29

Duseră talismanul în formă de Sabie în dormitorul Tanyei într-o ceşcuţă cu sare. Tanyei îi veni ideea după ce îşi aminti că sarea putea fi folosita ca să rupă vrăjile. Acolo, Red îşi dădu jos haina din blană de vulpe şi ataşă al şaptelea talisman la brăţară. Când Tanya şi Fabian îi spuseră ce se-ntâmplase cu Florence, faţa ei ascuţită păli.

— Poate ar fi mai bine să vedeţi ce mai face, spuse ea.

Tanya încuviinţă şi plecă, lăsându-i pe Red şi pe Fabian singuri, uitându-se ciudat unul la celălalt şi la bijuteria blestemată.

— Suntem doar la jumătatea drumului, rosti Fabian. Mai avem de găsit şase talismane. Dacă nu mai avem noroc şi n-o să putem să le găsim pe toate?

— Noroc? întrebă Red pe un ton ironic, dar auzind teama din propria voce. Ştia că Fabian o putea auzi şi el. Crezi că norocul ne-a adus până aici? Mai gândeşte-te. Dacă ar fi vrut, zânele ar fi putut ascunde talismanele oriunde – chiar oriunde, dar le-au pus în locurile în care ştiau că le vom găsi.

— Ce spui?

— Totul e un joc, răspunse Red. Dacă n-ar fi vrut ca noi să găsim talismanele, s-ar fi asigurat ca asta să fie imposibil. Aşa că n-am avut noroc. Am fost conduşi exact unde au vrut ele să mergem – cu vreo câteva sperieturi pe drum. Ele vor ca noi să găsim talismanele, nu mă-ndoiesc de asta.

— Dar de ce? întrebă Fabian. Doar nu vor ca noi să câştigăm?

— Bineînţeles că nu vor. Înseamnă că e vorba despre altceva, ceva mai important. Doar că nu mi-am dat seama de asta până acum.

— Crezi că o să-l elibereze vreodată pe tatăl meu? întrebă el cu o voce îngrijorată.

Era o întrebare de care Red se temea, aşa că fu recunoscătoare pentru vocile din afara camerei care le distraseră atenţia.

— Eşti sigură că eşti bine acum? întrebă Tanya.

Răspunsul lui Florence veni iute.

— Da, da, sunt bine. Nu ştiu ce mi-a venit.

Scările scârţâiră când Florence coborî, iar Tanya reveni în cameră, închizând uşa în urma ei.

— E bine, rosti ea, cu o voce slăbită şi uşurată. Talismanul nu mai are putere asupra ei.

Red bătu în geam. Cerul după-amiezii se înnorase, iar nori cenuşii, murdari se învârteau, plutind ca într-o fiertură a vrăjitoarelor.

— După ce Florence merge la culcare, o să plecăm pe furiş la cimitir, spuse Fabian. Avem toată după-amiaza să ne pregătim. O s-adun cât de multe lanterne şi lumânări pot.

— Dar ce vom folosi pentru protecţie? întrebă Tanya. Dacă zânele vor crede că ne-apropiem prea tare, ne-ar putea ataca.

— Red consideră că ele vor ca noi să găsim talismanele, răspunse Fabian şi continuă să-i povestească discuţia lor de mai devreme.

— Totuşi, ar trebui să fim pregătiţi, spuse Red. În caz că se-ntâmplă ceva.

După-amiaza trecu greoi, întreruptă doar de chemarea lui Florence la cină – din care nimic nu putu fi dus pe furiş lui Red. De-abia la ora zece reuşiră să-i ducă o farfurie cu nişte resturi de mâncare rece şi, tot atunci, Fabian, care cercetase informaţia din jurnalele lui Elizabeth, descoperise o altă posibilă ascunzătoare.

— Biserica! exclamă el, lovind cu pumnul în pat şi făcându-le pe Tanya şi pe Red să tresară.

Tanya se uită urât la el.

— Mai încet, idiotule!

— Scuze, rosti Fabian, împingându-şi ochelarii în sus pe nas, dar ar fi logic ca unul dintre ele să fie acolo, pentru că acolo s-au căsătorit soţii Elvesden.

— Merită să-ncercăm, dacă putem intra, spuse Tanya.

— Şi dacă o s-avem destul timp – habar n-avem cât o să ne ia să căutăm prin tunel şi în mormânt, adăugă Red, îndesându-şi un cartof întreg în gură.

Era trecut de unsprezece când Florence, cu paşii scârţâind pe scări, urcă pentru ultima dată în seara aceea. O auziră ducându-i lui Amos băutura, apoi coborând până în camera ei. Mai aşteptară douăzeci de minute, ca să-i permită să adoarmă, apoi se strecurară până jos, unul câte unul, şi, după ce-l luară pe Oberon din bucătărie, la insistenţele Tanyei, merseră în bibliotecă.

Degetele lui Red găsiră adânciturile panoului din lemn, rotund, de la marginea raftului pentru cărţi. Îşi roti încheietura o dată, de două ori, iar mecanismul porni cu un pocnet. Îl simţi pe Fabian tremurând de nerăbdare în spatele ei. Era prima dată când intra prin deschiderea secretă din bibliotecă. Când peretele despărţitor se dădu la o parte, descoperind o deschizătură mică şi neagră, îl simţi pe Oberon împingându-se pe lângă picioarele ei, gata să exploreze. Aerul prăfuit care-i întâmpină îl făcu să se dea repede înapoi şi să se ascundă după picioarele Tanyei.

— Laşule, murmură Fabian, dar nici el nu părea a fi mai curajos.

Red intră în pasaj, agitând o lanternă.

— Aveţi grijă, şopti ea, coborând scările din piatră. Treptele astea sunt abrupte. Dacă unul dintre noi se-mpiedică, o să cădem toţi.

Fabian intră după ea în tunel, ţinând o lanternă subţire şi argintie între dinţi. Mâinile lui erau fixate în lateral, pe zidurile umede, ca să se sprijine.

— Haide, Oberon, şuieră Tanya când îi urmă şi ea în locul acela strâmt.

Red privi în urmă, pe lângă Fabian, şi văzu botul lung şi maroniu al lui Oberon ivindu-se de după raftul pentru cărţi. Părea împietrit de spaimă, bâţâindu-se de pe o labă pe alta.

— Hotărăşte-te! îi spuse Tanya supărată. N-avem toată noaptea la dispoziţie!

— Lasă-l! rosti Red, şoptind furioasă. N-avem timp pentru asta!

Un scârţâit slab le anunţă că peretele despărţitor se închidea, iar Red îşi aminti că intrarea rămânea deschisă doar pentru scurt timp înainte ca mecanismul să revină la poziţia iniţială. Având la dispoziţie doar câteva secunde, Oberon se strecură prin deschizătură şi li se alătură, gândul de a fi lăsat în urmă fiind evident mai înspăimântător decât tunelul întunecos.

Uşa se închise cu un ţăcănit final. Nu mai aveau unde să meargă decât în jos. Continuară să coboare pe scări cu paşi nesiguri. Pâlpâirea lanternelor îi dezorientă, iar mirosul umed de mucegai le invadă plămânii.

— Fiţi cu ochii-n patru după talisman, spuse Red, îndreptându-şi lanterna în toate direcţiile.

— Nu cred c-o să mai scap de gustul ăsta din

gură, zise Fabian, scârbit, când ajunseră la baza scării, îndreptând lumina lanternei sale spre zidurile înverzite care picurau. Ajunseseră într-o mică peşteră, cu patru tuneluri în faţa lor.

Red cercetă pământul cu lanterna ei. În scurt timp, ridică o piatră mare, crestată, cu o sfoară înnodată în jurul ei, care ducea într-unul dintre tuneluri.

— Urmaţi-mă, spuse ea.

Nimeni nu vorbi când intrară în tunel. Simţiră şi văzură că spaţiul devenea tot mai strâmt deasupra capetelor lor. Aerul era mai greu şi mai rece, ca o supă îngheţată şi stricată. Oberon scheună, ţinându-şi coada vârâtă bine între picioare.

Când aerul se răci mai mult – dar se şi curăţă – Red ştiu că peştera era înaintea lor. Doar Fabian se opri ca să se uite la patul demodat, la masa şi la scaunul care fuseseră abandonate acolo. Trecură repede pe lângă locul în care cameră subterană se închidea şi începea încă un tunel, urmând sfoara întinsă pe pământ.

— Nu suntem departe de mormânt, spuse Red. Dacă nu găsim niciun talisman în tunel, putem căuta şi la întoarcere.

Urmând exemplul Tanyei, Red purta brăţara în buzunarul ei, într-un săculeţ legat cu sfoară, plin cu sare. Chiar dacă niciunul dintre talismane nu arătase niciun semn de vrajă după ce fusese ataşat la brăţară, nu voia să rişte. De câteva ori rămăsese fără răsuflare din cauza unor alarme false, când lumina lanternei îi arătase câte-o sclipire umedă în întuneric, dar se dovedi, de fiecare dată, a fi o

picătură de apă sau un ciob de sticlă spartă în urmă cu mult timp.

Fabian fu cel care-l zări.

— Aici e!

Nu era vârât într-o crăpătură subterană, nici ascuns după vreo piatră desprinsă. Era pe pământ, la vreo trei metri depărtare, chiar în drumul lor, aşteptând, sfidător să fie descoperit. Se opriră, cu lanternele îndreptate spre el şi cu lumina lor reflectată de argintul neted.

— Care e? întrebă Tanya, clănţănind din dinţi. Oberon se apăsă pe picioarele ei.

— Cred… că e Lumina, spuse Red, păşind nesigură spre ea. Când făcu asta, lanterna ei pâlpâi. O scutură până-şi reveni, apoi lumină mai departe. Ieşirea e înainte. La vreo douăzeci de metri depărtare.

Lanterna Tanyei pâlpâi, apoi se stinse, lăsându-le lumina redusă cu o treime. În întunecimea tunelului, diferenţa era foarte mare.

— Fabian, ai pus baterii noi în astea? întrebă ea, scuturând lanterna supărată şi apăsând pe comutator de câteva ori.

— Noi-nouţe, toate, răspunse Fabian cu o voce joasă. Îşi băgă mâna în rucsac şi scoase o lumânare şi câteva chibrituri. Aprinzând una, i-o înmână Tanyei.

Red făcu încă un pas spre talisman. Lumina lanternei îi slăbi pentru o clipă, apoi reveni la puterea maximă. Începu să respire mai repede.

— Asta nu e o coincidenţă, şopti ea.

— Vorbeşti despre felul în care ne tot pâlpâie

lanternele? întrebă Tanya. Mâna îi tremura şi tresări când ceara fierbinte a lumânării îi picură pe piele.

Red încuviinţă.

— Ţine lumânarea, rosti ea. Vreau să continui să mergi prin tunel şi să ieşi prin cimitir. Când ieşi, încearcă lanterna din nou. Dacă merge, va trebui s-o foloseşti ca să ne ghidezi spre ieşire.

— Ce vrei să fac? întrebă Fabian, fără să mai încerce să-şi ascundă frica.

— Rămâi unde eşti şi îndreaptă lumina lanternei înainte, ca s-o ghidezi pe Tanya.

Tanya trecu pe lângă ei, ocolind cu grijă talismanul. Când ea şi Oberon trecură pe lângă el, lumânarea îi pâlpâi, apoi se stinse, lăsând tunelul din faţa ei în beznă.

— Continuă să mergi, îi spuse Red şi, când Fabian îşi ridică lanterna, ea îi ceru s-o îndrepte spre cele mai îndepărtate cotloane ale tunelului. Umbrele păreau însă să se-ntindă tot mai departe şi Tanya fu înghiţită de întuneric.

În cele din urmă, o auziră strigându-i.

— Sunt aici, dar nu pot ridica lespedea!

Red înjură în şoaptă. Uitase de piatra grea. Era greu de mişcat, dar nu imposibil. Cu toate astea, Red era mai mare şi mai puternică decât Tanya, iar ridicarea lespezii de jos era de două ori mai grea decât de deasupra.

— Mergi şi ajut-o, îi spuse ea lui Fabian.

— Dar tu?

— Dacă am nevoie de tine, poţi să te-ntorci după ce muţi lespedea, răspunse ea. Du-te.

Îşi ridică lanterna când Fabian o luă la fugă, tot înainte, prin întuneric, pentru că, aşa cum se aşteptase, lanterna lui se stinse când trecu pe lângă talismanul blestemat. Îi auzi vocea şi pe cea a Tanyei, dar nu şi cuvintele lor, apoi frecarea şi mişcarea pietrei pe piatră. După câteva secunde, rafale de aer rece şi proaspăt intrară în tunel, iar ea le inspiră, recunoscătoare. Auzi deasupra ei un strigăt de încurajare, apoi lumina lanternelor străluci de sus. Tanya şi Fabian reuşiseră să iasă, să scape de întuneric. Acum era singură.

Adunându-şi curajul, făcu încă un pas spre talisman. Părea inofensiv. Ar fi putut fi un gablonţ căzut, nimic mai mult. Nu imaginaţia ei era însă cea care întindea umbrele pe zidurile tunelului. Acestea se lungeau şi se îngroşau. După următorul pas, lanterna lui Red deveni inutilă. Cu o izbucnire slabă, lumina se stinse de tot. Încercând să-şi păstreze calmul şi mintea limpede, îşi băgă lanterna în buzunar şi continuă. Talismanul era la cinci paşi depărtare şi tot ce avea ea la dispoziţie era lumina slabă care venea dinspre lanternele lui Fabian şi Tanyei, aflate la douăzeci de metri mai în faţă, şi care de-abia ajungea până la ea.

— L-ai găsit? strigă Fabian.

— Nu încă! răspunse ea, ecoul vocii răsunându-i între ziduri. Mai făcu un pas. La început, crezu că luminile din faţă slăbiseră dar, când o dâră de întuneric i se învârti în faţa ochilor, înţelese că umbrele creşteau. Se întindeau de-a lungul zidurilor tunelului cât vedea cu ochii, îndepărtându-se şi venind spre ea în acelaşi timp. De câteva ori i

se păru că vede forme în umbre... o faţă sau o mână. Totuşi, încercarea de a distinge ceva real era ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă formele dintr-o formaţiune noroasă. Se temea, nesigură de ceea ce se-ntâmpla. Încet, încet, îngenunche pe pământul rece de-i îngheţa oasele şi începu să se târască spre Lumină.

Iar atunci, totul se întunecă.

Tanya şi Fabian inspirau aerul proaspăt de toamnă, uşuraţi după ce fuseseră blocaţi în tunelul umed şi rece. Luna atârna deasupra capetelor lor, evidenţiind toate lespezile de mormânt din jur; era o îmbunătăţire faţă de tunel, dar una mică. Doar Oberon părea complet relaxat în acel loc.

Tanya se aplecă prin deschizătura din mormânt, întinzându-se cât de mult putea şi ţinându-şi lanterna pentru a o ajuta pe Red. Şi ea văzuse întunericul îngroşându-se când Red se apropiase de talisman.

— Se-ntunecă acolo jos, murmură ea. Lanternele noastre nu mai sunt bune de nimic.

— Mă-ntorc, spuse Fabian. Uite, ţine-mi lanterna.

Începu să coboare cu greu în tunel, strecurându-se prin pătratul îngust al scărilor. În faţa lui, o văzu pe Red îngenunchind în patru labe şi începând să se târască după talisman. Lumina lanternelor îi arăta mişcările şi micul obiect din argint. Dintr-odată, ea împietri şi îşi întinse mâinile orbeşte în faţa ei.

— Nu mai văd! strigă ea. Mai sunteţi aici?

— Suntem aici! îi răspunse Fabian. Mă-ntorc la tine!

— Nu! Rămâi unde eşti – se-ntâmplă ceva! S-a-ntunecat totul! Lanternele sunt aprinse?

— Lanternele luminează chiar în faţa ta! strigă Tanya speriată. Vrei să spui că nu le vezi?

— Nu văd nimic! Red se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa la tunel, înapoi spre drumul pe care veniseră. Vocea ei era ascuţită, nu ca a lui Red cea calmă şi cu sânge rece pe care-o cunoştea Tanya.

— Intră în panică, spuse Fabian. Trebuie s-o scoatem!

— E vina talismanului, rosti Tanya. Puterea lui lucrează împotriva ei – îi ia toată lumina şi o lasă în întuneric total.

Văzură formaţiuni de siluete umbroase care se învârteau în jurul lui Red. Erau înceţoşate şi fragmentate, dar, când una dintre ele îşi întinse mâinile întunecate, ţinându-le peste ochii lui Red, amândoi le văzură. Acea privelişte îl făcu pe Fabian să dea înapoi, dar reuşi să rămână pe poziţie.

— Fabian, ieşi de-acolo, îi spuse Tanya cu o voce joasă. Dacă unul dintre noi coboară acolo, atunci umbrele ne vor prinde şi pe noi şi nu-i vom mai fi de folos. Avem nevoie ca ea să-şi păstreze calmul, ca s-o ghidăm spre ieşire.

Fabian nu avea nevoie să i se spună asta de două ori.

Red îşi ţinea mâna în faţă şi n-o putea vedea. Nu era nimic acolo, doar întuneric, de parcă ar fi

fost răsturnată o călimară, iar conţinutul ei i-ar fi intrat în ochi. Găsi zidul tunelului şi se agăţă de el pentru sprijin, gândurile despre talisman ieşindu-i din minte.

Întunericul veşnic… acela urma să fie blestemul ei? Să nu mai vadă niciodată lumina, să nu mai vadă nimic niciodată? Ceva îi ieşi cu forţa din gât, un suspin amestecat cu un ţipăt, izbucni ca un sunet înăbuşit care i se păru străin de ea.

— Red! strigă Tanya. Încearcă să nu intri în panică. Putem face asta – după ce-o să găseşti talismanul, totul va fi bine. Ai încredere în mine! O să te scoatem de acolo.

— Cum? întrebă ea. Nu văd nici măcar la doi centimetri în faţa mea!

— Calmează-te, strigă Fabian. Întunericul te-a zăpăcit – eşti cu faţa în direcţia greşită. Întoarce-te, ascultă-ne vocile şi te vom ghida.

Red se răsuci, încă ţinându-şi o mână pe perete ca să se sprijine, şi începu să meargă în partea cealaltă.

— Bine, rosti Fabian. Acum, trebuie să ajungi în mijlocul tunelului. Fă trei paşi mici la dreapta. Se opri cât timp ea îi urmă instrucţiunile. Acum aşază-te iar în patru labe şi mişcă-te încet în direcţia asta. Talismanul e chiar în faţa ta.

Red se târî înainte, pietrişul intrându-i într-un fel dureros în genunchi şi în podul palmei. Întunericul înghiţea totul; vocea lui Fabian era singura ei lumină. Încercă să ignore orice altceva şi să se concentreze doar la ce-i spunea el să facă.

— Acum, opreşte-te, o îndemnă el. Talismanul

e chiar în faţa ta! Întinde-ţi mâna încet, până-l găseşti.

Red lovi uşor pământul din faţa sa, cu grijă să nu împingă talismanul mai departe. Mâna ei îl găsi, rece şi tare. Îşi strânse degetele în jurul lui şi îşi pipăi buzunarul cu mâna cealaltă.

— Ce faci?

— Scot brăţara. Dacă pot să pun talismanul înapoi…

— Nu! strigă Tanya. Ai putea să-l scapi. Doar ia talismanul şi ieşi de-acolo.

Fără tragere de inimă, Red împinse brăţara adânc în buzunar, deşi instinctul o îndemna să facă orice pentru a-şi recăpăta vederea. Ataşarea talismanului la brăţară era singurul lucru care putea opri blestemul…

Se ridică, nesigură, şi începu să meargă mai departe. Nici bine nu trecu de locul în care zăcuse talismanul, că aerul se schimbă din nou, îngreunându-se şi învârtindu-se în jurul ei în rafale violente. Dintr-odată, îşi dădu seama că nu era doar aerul… erau umbrele, luptându-se furioase ca să n-o lase să plece…

— Red, continuă să mergi! strigă Tanya. Umbrele sunt peste tot în jurul tău – tu continuă să mergi spre noi, aproape-ai ajuns! Braţul o durea din cauza presiunii de a ţine lanterna îndreptată spre Red. Fabian îşi luase lanterna şi o ţinea şi el îndreptată spre fata care mergea, împleticindu-se orbeşte, către ei, cu mâinile întinse. Peste tot în jurul ei se vedeau umbrele înghiţind-o, devenind tot mai agitate de la o clipă la alta.

— Treptele sunt în faţa ta! strigă Fabian.

Red se-mpiedică şi căzu cu toată greutatea pe piatra rece. Ţipă când încheietura ei resimţi şocul, dar, cumva, reuşi să-şi păstreze pumnul strâns în jurul talismanului. Aproape să-i dea lacrimile, urcă scările târându-se, simţind aerul bine-venit de afară pe obrajii ei. Apoi, nişte mâini o atinseră, trăgând-o afară din groapa aceea şi punând-o pe spate, unde zăcu pe iarba udă şi buretoasă în cea mai neagră noapte pe care o trăise vreodată.

Tanya apucă pumnul încleştat al lui Red, deschizându-l. Descoperi talismanul din palma ei şi avu grijă să nu-l atingă. Se uită în ochii fetei şi îi văzu întunecaţi, goi şi orbi. Era o privelişte îngrozitoare şi se rugă ca, orice blestem aruncase talismanul asupra ei, să dispară odată ce ajungea înapoi pe brăţară.

Fabian scoase săculeţul cu sfoară din buzunarul lui Red şi ridică, atent, brăţara din grămăjoara de sare dinăuntru. O atinse de Lumină. În clipa în care talismanul se reataşă, Red suspină şi vederea i se limpezi.

În acelaşi timp, un fuior şuierător de umbre ieşi din intrarea tunelului, ca lava dintr-un vulcan, vâjâind pe lângă ei şi ridicând părul Tanyei spre cer. Se învârti prin aer, apoi pătrunse în pământ, aşezându-se în crăpăturile întunecate ale cimitirului. Umbrele ajunseseră unde trebuiau să fie.

Red rămase pe spate, pe jumătate râzând şi pe jumătate plângând, cu Oberon lingându-i faţa cu entuziasm şi cu Tanya şi Fabian privind-o uşuraţi.

Cerul bleumarin era plin de nori, permiţând doar celor mai strălucitoare stele să lumineze printre ei.

Era departe de a fi perfect, dar lui Red i se păru frumos. Îşi dădu voie să-l admire pentru un minut. Apoi, se ridică, alungându-şi din minte orice gânduri de înfrângere sau de vulnerabilitate, şi se întoarse cu faţa spre Tanya şi Fabian.

— Sunteţi pregătiţi să îl căutăm pe următorul?

Capitolul 30

Sub falsa lespede de mormânt de la intrarea în tunel era un cadru din piatră care o ţinea ridicată deasupra pământului. Piatra avea trei secţiuni, bucata centrală fiind cea care ascundea tunelul. Dacă cele trei ar fi fost unite, ar fi fost imposibil de ridicat. Sub secţiunea finală era doar pământul. În cadru, era o adâncitură prin care căutară, prin noroi, frunze uscate, insecte moarte şi şoareci, ţinându-şi respiraţia, următorul talisman.

— Aminteşte-mi de cele pe care trebuie să le mai găsim, spuse Fabian, împingând o crenguţă în altă crăpătură. Am putea să ne pregătim... ştiţi, pentru ce ne aşteaptă.

— Pentru blesteme, vrei să spui? întrebă Red.

Fabian încuviinţă.

— Au rămas Toiagul care dă putere, Pumnalul din care picură sânge, care poate vindeca orice rană, Masca fermecată, Cheia care deschide orice uşă – chiar şi spre alte lumi – şi Cartea Cunoaşterii.
Tanya cercetă o mână de pământ.

— Nu cred c-o să găsim un talisman în cimitir.

— Ei bine, un lucru e sigur, spuse Red încruntată. Nu e nimic aici. Îşi scutură murdăria din poală şi rămase acolo, uitându-se spre marginea cimitirului.

— Ar trebui să punem lespedea înapoi la loc? întrebă Tanya. Red scutură din cap.

— Las-o deschisă, în caz că va trebui să plecăm repede.

Se ridică, îndepărtându-se de centrul cimitirului şi luând-o spre locul unde era adevăratul mormânt. Îi simţi pe Tanya şi pe Fabian mergând cu greutate şi fără tragere de inimă în urma ei şi le arătă locul în care îngrijitorul lăsase două lopeţi grele.

— De ce nu te duci să vezi dacă poţi găsi o cale de-a intra în biserică? o întrebă ea pe Tanya, după ce Fabian aduse lopeţile.

Tanyei nu-i plăcu ideea, dar prefera să facă asta decât să rămână prin preajmă atunci când era deschis mormântul lui Elizabeth Elvesden. Dispăru în partea laterală a bisericii, lăsându-i pe Red şi pe Fabian holbându-se la pământ.

— Lasă-mă pe mine să sap iarba, spuse Fabian în cele din urmă. Pot s-o fac pe bucăţi, ca s-o punem la loc după aceea.

— Vrei să spui, ca pe gazon? întrebă Red. Bine.

Fabian se apucă de treabă, scoţând secţiuni mici şi pătrate de iarbă, bucată cu bucată. Umezeala pământului îi uşura munca şi, din fericire, iarba rămânea unită. După ce îndepărtă suficient, Red luă cealaltă lopată şi începu să sape.

— Nu-mi vine să cred că facem asta, murmură Fabian. Ştii că am putea ajunge la închisoare.

— Întâi ar trebui să fim prinşi, spuse Red, aruncând deoparte încă o lopată de pământ.

În curând, ajunseseră la un metru adâncime în mormânt. Cu cât săpau mai adânc, cu atât mai puţin vorbeau, emoţiile copleşindu-i total. După o vreme, Tanya se întoarse dinspre biserică.

— Cred că am găsit o cale de intrare, spuse ea, evitând intenţionat să se uite în mormânt. În spate – e una dintre ferestrele care n-au sticlă. Are plasă, dar se desprinde. Am putea să o scoatem. Sunt sticle cu terebentină şi alte lucruri pe pervaz, cred că trebuie să fie un depozit. Fereastra e prea strâmtă pentru ca un adult să poată intra, dar eu aş putea să mă descurc.

— O să încercăm biserica la urmă, rosti Red.

Tanya se întoarse cu spatele la ei şi se aşeză un pic mai departe, lângă unul dintre celelalte morminte nesfinţite.

— Nu ştiu cum poţi suporta asta, spuse ea. Eu n-o să mă pot uita când o să deschideţi sicriul.

— N-a mai rămas mare lucru, rosti Fabian. Doar praf şi oase. Procesul descompunerii se-ntâmpla mult mai repede pe vremea aceea, când…

— Mersi, Fabian, îl întrerupse Tanya. Nu voiam o lecţie de ştiinţă.

Fabian tăcu şi continuă să sape. Când împlântă lopata adânc în pământ, o chiorăială zgomotoasă se auzi din apropiere. Red se opri.

— A cui burtă a fost asta?

Fabian se uită la Oberon, care stătea la marginea mormântului, privind înăuntru.

— Nu a mea. Trebuie să fi fost maţele lacome

de-acolo.

— Nu e lacom, începu Tanya supărată. Nu se poate abţine, pentru că are un apetit mare...

Chiorăitul se auzi din nou, mai tare de data asta şi mai mult ca un sunet cutremurător, ca o huruială.

— Ce-a fost asta? întrebă Fabian.

Apoi, se auziră alte sunete, un scârţâit şi un geamăt, venind din locul în care stătea Tanya. Aceasta sări în picioare imediat, ţipând.

— Vine de... de sub noi!

Peste tot prin cimitir, pământul se surpa, scârţâia şi se cutremura. Rădăcinile ieşeau din pământ, iar când Red se uită în jos la pământul agitat, văzu mulţimi de creaturi subterane ieşind din habitatul lor: viermi, gândaci, miriapode şi limacşi. Îşi scutură un vierme de pe picior şi făcu un pas înapoi, punându-şi mâna pe o parte a mormântului, apoi tresări şi azvârli ceva lipicios în care nimerise.

— Ce se-ntâmplă? şopti Fabian. E ca şi cum ceva ar scoate tot ce-i în pământ!

Îşi primiră răspunsul exact în secunda în care ţipă Tanya; un sunet ascuţit şi pătrunzător care răsună prin cimitir. Ceva lung şi palid ieşi brusc din pământ şi se strânse în jurul gleznei lui Red, ţinând-o pe loc. Fata înşfăcă lanterna de lângă mormânt şi o îndreptă repede în direcţia Tanyei. Îi luă o clipă ca s-o vadă bine, pentru că Tanya se lupta cu ea. Când Red văzu ce era, lanterna îi alunecă din mână şi căzu pe pământ.

— Spune-mi că nu e o mână! ţipă Fabian. Sau,

ca să fiu mai exact – o mână de schelet!

Dar exact asta era. Cu un strigăt şi o lovitură a piciorului, Tanya se eliberă de lucrul hidos care o prinsese şi începu să fugă – dar o a doua mână scheletică scăpă din mormânt şi zgârie aerul din faţa ei. Se feri de ea, doar ca să se confrunte cu o alta.

Red îşi deschise gura ca să-i strige Tanyei ceva, dar amuţi când pământul de sub ea şi Fabian se cutremură.

— Ieşi, acum! strigă el, ţâşnind din mormânt. Îi întinse mâna lui Red, dar ea îl ignoră şi rămase pe loc.

— Trebuie că suntem aproape de un talisman! exclamă ea. E singura explicaţie – trebuie să fie unul în mormânt! Nu putem pleca acum!

— Eşti nebună! strigă Fabian. Nu poţi să stai aici, uite ce se-ntâmplă – uită-te-n jurul tău!

— Exact – suntem aproape!

Oberon scheună când nişte degete osoase ieşiră din noroi şi-i atinseră coada. Fugi lângă Tanya, schelălăind.

Red auzi pe sub ea un scârţâit şi bătaia oaselor pe lemnul slab şi putrezit. Red îl auzi cedând, crăpându-se atunci când fiinţa dinăuntru, care trebuia să fie moartă, îl împinse, forţându-l să cedeze. Apoi, din pământ, o mână osoasă, ivorie, îşi croi drum prin aerul nopţii, pentru prima dată după două secole. O pânză ferfeniţoasă atârna de încheietura ei, ca o pasăre rănită; erau resturile dantelate ale unei rochii grandioase de înmormântare, care acum arăta ca o pânză de

păianjen. Mâna se întinse cu violenţă, căutând ceva de care să se-apuce ca s-o ajute să se ridice din mormânt. Red se dădu înapoi, pe jumătate speriată şi pe jumătate hotărâtă. Încă o zgârietură şi mai mult lemn crăpat. A doua mână, strânsă în pumn, scăpă din adâncul pământului. În golurile dintre oase văzu ceva mic şi argintiu.

— Cheia, şopti Red, cu părul scurt de pe ceafă ridicându-i-se ca la o pisică. Acum înţeleg.

— Ce înţelegi? strigă Fabian, sărind de pe un picior pe altul, ferindu-se de numărul tot mai mare de mâini care apăreau peste tot în cimitir. Din mormintele proaspete se auzeau doar bufnituri şi gemete înăbuşite. Aveau sicrie noi, cu lemnul încă bun şi tare, care păstra conţinutul înăuntru. Şi, dintr-odată, Red se gândi la părinţii ei, morţi şi îngropaţi.

— Cheia poate deschide alte lumi, spuse Red încet. Teama îi trecu odată cu înţelegerea. A deschis lumea morţilor, ducându-ne la ei sau pe ei la noi. Nu trebuie să ne temem de ei.

Tanya sări pe o placă mare şi pătrată, care era înălţată deasupra pământului, şi cercetă cimitirul de parcă ar fi fost pe o insulă pietroasă înconjurată de rechini.

— Cum să nu ne fie frică de ei, când ne apucă de picioare… din morminte? ţipă Fabian când de-abia reuşi să nu mai fie prins încă o dată.

— Pentru că asta e tot ce sunt, răspunse Red cu simplitate. Sunt morţi. Uită-te în jurul tău, uită-te la numele lor. Uită-te la cum au murit. Se întoarse şi citi de pe mormântul cel mai apropiat

de ei, din interiorul cimitirului. „Thomas Goodfellow, mort în 1907, la treizeci şi şase de ani. Şi-a dat viaţa ca să salveze o alta”. Nu sunt demoni sau vampiri care ies să ne prindă. Au fost oameni, la fel ca noi. Nu trebuie să ne temem de ei – chiar dacă asta e exact ce vor zânele să facem. Au vrut ca noi să ne speriem şi să fugim – dar eu n-o să fac asta. Se aplecă şi, hotărâtă, îşi întinse palma şi atinse uşor mâna încleştată şi osoasă. Era rece şi netedă, iar la atingerea ei se deschise ca o floare, dezvăluind talismanul. Îşi încleştă fălcile când văzu că era prins într-un oscior şi, pentru o clipă, se întrebă cum avea să-l scoată. Apoi, îşi aminti cum funcţiona brăţara. Scoţând-o, o atinse de mâna moartă a lui Elizabeth Elvesden şi, când o îndepărtă, talismanul veni cu ea, înapoi la locul lui de drept, pe brăţară.

Odată cu reconectarea lui, viaţa se scurse din cei morţi. Mâinile şi picioarele scheletice – şi, într-un caz, un craniu cu smocuri rare de păr încă ataşate de el – se cufundară înapoi în mormintele lor, oftând pentru că-şi regăseau pacea. În scurt timp, doar unul mai rămase: cel care se ţinea de mâna lui Red.

— Odihneşte-te în pace, Elizabeth, îi spuse ea şoptit, dând drumul mâinii. Rămase acolo pentru câteva momente, apoi se retrase înapoi în pământ ca un melc care revine în cochilia lui.

— Red, eşti curajoasă, murmură Tanya, coborând din locul pe care se căţărase.

— Au fost doar nişte oameni, repetă Red, uitându-se în jos, la brăţară. Atâta tot.

— Eu tot cred că eşti nebună, spuse Fabian, dar în vocea lui se simţea o admiraţie plină de invidie. Împinse un bulgăre de pământ înapoi la locul lui, apoi se opri ca să scruteze restul cimitirului. E nelalocul lui mult pământ. Ar trebui să-ncercăm să-l punem din nou la loc.

— Da, fu de acord Red, căţărându-se şi ieşind din mormântul gol în care stătea. Aşeză brăţara în punguţa din piele şi îşi luă din nou lopata, aruncând grămezi de sol înapoi înăuntru. Tanya şi Fabian se învârtiră pe la marginea cimitirului, umplând gropile cu grămezi de pământ şi gazon răsturnat. În cele din urmă, când tot pământul fu pus la loc în mormântul lui Elizabeth, îl acoperiră cu gazonul pe care-l scoseseră la început.

După aceea, hainele lui Red i se lipiră de piele, ude din cauza sudorii. Era epuizată. Nici Tanya şi nici Fabian nu arătau mai bine; băiatul se murdărise cu noroi deasupra buzei superioare, făcându-şi cadou o mustaţă extraordinară, iar Tanya tremura de frig şi se uita cu dor în direcţia conacului.

— Duceţi-vă acasă, dacă vreţi, le spuse Red cu blândeţe, dar eu rămân. Cât mai stau aici, o să-ncerc să caut prin biserică.

Tanya scutură din cap, părul ei dansându-i în jurul feţei în bucle bătute de vânt.

— Suntem cu toţii implicaţi în chestia asta.

Red simţi un val de căldură din partea amândurora. O durere surdă îi cuprinse gâtul şi înghiţi în sec înainte ca aceasta să-i afecteze vocea.

— Atunci, hai să mergem, spuse ea cu asprime.

Tanya îi conduse într-o parte a bisericii, pe lângă o fântână din piatră, cu găleata spartă. Ascunsă în zidul bisericii, aşa cum o descrisese, era o ferestruică aflată cu aproximativ o lungime de braţ mai sus decât înălţimea lui Red.

— Crezi c-o să poţi să te strecori prin asta? o întrebă Red pe Tanya, neîncrezătoare.

— S-ar putea, răspunse Tanya. Merită să-ncerc.

— Întâi trebuie să scăpăm de plasa aia, spuse Fabian.

— Hm.

Red era de acord. Îşi ridică lopata, folosind capătul cozii ca să lovească în plasă. Era tare, dar loviturile o slăbiră şi cedă în cele din urmă. Sticlele şi borcanele care stătuseră în echilibru pe pervaz căzură şi se sparseră pe podea aflată de cealaltă parte.

— Şi pentru asta am putea să intrăm la închisoare, spuse Fabian, resemnat.

Tanya îşi dădu jos jacheta şi i-o înmână lui Fabian, întorcându-se spre Red.

— Am nevoie să mă ridici.

Serviabilă, Red se apropie de zid şi îşi împleti degetele. Tanya călcă pe locul de sprijin creat de Red şi sări spre fereastră, apucându-se de pervaz. Se căţără pe el, găsindu-şi un echilibru nesigur pe marginea strâmtă şi abruptă şi ţinându-se de margini până fu sigură. Deja Red putea vedea că silueta subţire a Tanyei avea să intre cu uşurinţă prin fereastră.

— Dă-mi o lanternă, spuse Tanya.

Fabian îi înmână una, iar ea îi îndreptă lumina spre crăpătura subţire.

— E o magazie, rosti ea. Sunt multe sticle, un mop şi o găleată. Şi o uşă – e închisă, dar poate e descuiată. Intru.

— Aşteaptă, spuse Red, apucând-o de gleznă. Întâi vezi dacă ai pe ce să te urci ca să ieşi, în caz că nu poţi trece de uşa aia.

Tanya se aplecă mai mult pe fereastră, ridicând lanterna.

— Nu-i nimic... o, stai – e un scaun. Ar trebui să fie destul de înalt ca să ajung iar sus.

— Bine. Red îi dădu drumul gleznei. Ai grijă. Dacă observi ceva ciudat, orice, întoarce-te aici şi ieşi.

Tanya alunecă prin fereastră, răsucindu-se ca să-şi treacă picioarele, urmate de umeri. Apoi, dispăru cu totul în fereastra întunecată şi o auziră căzând repede pe podea. Prin fereastră, văzură lumina pâlpâitoare a lanternei Tanyei, apoi se auzi scârţâitul unei uşi deschizându-se. După aceea, lumina lanternei dispăru şi se făcu linişte. Oberon rămase nemişcat, cu botul înclinat într-o parte şi cu privirea fixată pe locul întunecat în care dispăruse Tanya.

Red şi Fabian aşteptară, tot mai îngrijoraţi cu fiecare moment în care Tanya lipsea.

— Dacă a găsit ceva? întrebă Fabian. Dacă a găsit alt talisman... şi acum suferă din cauza unui blestem oribil? Cum vom intra ca s-o ajutăm?

— Nu se va apropia de el dacă-l va vedea,

răspunse Red; în sinea ei, era însă îngrijorată. Tanya era impulsivă – şi, după ce se întâmplase mai devreme, ştia că niciunul dintre ei nu trebuia să se apropie prea tare de talisman pentru ca acesta să aibă efect. Mai rău, Tanya era singură, iar Red şi Fabian nu aveau cum să intre s-o ajute.

O strigă pe Tanya pe nume de câteva ori şi aşteptă un răspuns. Când nu veni niciunul, Fabian începu să-şi roadă unghiile, iar Red începu să meargă dintr-o parte într-alta.

— Asta e, spuse ea în cele din urmă. Fabian, vino aici. Merg după ea.

— N-o să încapi, pufni Fabian. Deschiderea e prea mică pentru tine – chiar şi pentru mine e prea mică.

— Trebuie să-ncerc, spuse ea. Ajută-mă să mă ridic.

Cu greutate, Fabian îşi împleti degetele, imitând felul în care o făcuse Red pentru Tanya, şi o ridică în aer. Fu o încercare lipsită de îndemânare. Fabian nu era destul de puternic să o ţină, iar fata nu reuşi să se prindă de pervaz. Alunecă pe zid, julindu-şi palmele şi lovindu-se la genunchi, iar mâinile lui Fabian se umplură de noroi din cauza ghetelor ei.

— Ce faceţi? îi întrebă o voce amuzată.

— Mergeam să te căutăm pe tine! îi răspunse Fabian în timp ce se întoarseră şi o văzură pe Tanya privindu-i.

— Există o uşă laterală, spuse ea, făcându-le semn. Are un lacăt din acela vechi şi un zăvor – era blocat la început.

O urmară spre cealaltă parte a bisericii, unde o uşă ghintuită din lemn se deschidea într-o arcadă îngustă din piatră. Uşa era foarte mică, mărturie a vechimii locului. Tanya fu singura dintre cei trei care nu trebui să se aplece ca să intre.

În biserică nu era mai cald decât afară. Red era îngrijorată. Dacă erau prinşi în biserică, intrau într-o mare belea. Singurul lor avantaj era faptul că biserica era destul de izolată, la aproape un kilometru de cel mai apropiat vecin, din orice direcţie. Totuşi, gândul că ar fi putut fi prinşi când erau atât de aproape de a-l găsi pe James o umplea de tot mai multe emoţii.

— Am găsit lumânările, spuse Tanya. Să le-aprind?

— Nu, îi răspunse Red. Foloseşte lanternele şi fii discretă.

Era o biserică simplă, construită în formă de „T”, cu strane simple din lemn şi un altar la fel de simplu, dotat doar cu un pupitru şi o masă joasă. Puţine lucruri păreau a fi de valoare; chiar şi sfeşnicele erau din alamă. Singurul lucru frumos era un vitraliu mare, aflat sus, pe perete, care parcă supraveghea toată biserica. O dată sau de două ori, razele rătăcite ale lanternelor lor îl atinseră, luminând sticla în culori vibrante. Rezemată de peretele de sub el era o schelă, pe care ziua aveau loc nişte lucrări.

— Oare suntem în siguranţă aici? întrebă Tanya. Ce meşteresc la zidul ăla?

— Se pare că îl restaurează, răspunse Fabian, arătând spre o grămadă de cărămizi noi, aşezate

într-o ladă din apropiere. Lucrarea din piatră e veche şi se prăbuşeşte – probabil că zidul se dărâmă treptat.

— Nici nu ştiu de unde să-ncep, spuse Tanya, întorcându-se de la schelă.

— Dacă e un talisman aici, îl vom găsi, spuse Red. Sunt sigură de asta.

Îşi îndreptară lumina lanternelor pe sub strane şi pe podeaua tare, cercetând chiar şi cu vârfurile degetelor, mergând în patru labe până când îşi învineţiră genunchii şi le înţepeniră mâinile de frig. Odată cu trecerea timpului, aerul devenea tot mai rece. Noaptea trecea pe lângă ei.

— Cred c-ar trebui să renunţăm, rosti Fabian. Nu e nimic aici.

Se apropiară încă o dată de zidul cel mai îndepărtat, cel pe care era montată schela, luminându-l cu lanternele pentru ultima dată. În drumul lor spre uşă, Oberon sări dintr-odată pe schelă, adulmecând pe lângă două căni unse de-ale muncitorilor şi într-un pachet de biscuiţi pe jumătate mâncaţi. Înfulecase deja unul sau doi când Tanya ajunse la el şi îl dădu jos. Avu nevoie de ambele mâini ca să lupte cu patrupedul lacom, şi cât timp făcu asta, îşi puse lanterna pe schelă. Doar când se întoarse să şi-o ia înapoi, Red observă ce arăta raza ei.

— Stai, spuse ea, cu ochii privind fix la zid.

Tanya îi urmă privirea, iar Fabian, care ajunsese aproape de uşa laterală, se grăbi să se întoarcă. Vârât în lucrarea de piatră care se surpa, ceva mic şi argintiu se afla direct în lumina

lanternei.

— E Toiagul, spuse Red, uitându-se mai îndeaproape. Vocea îi era sigură, deşi în interior nu era aşa. Toiagul puterii. Se căţără pe schelă şi merse spre zid. E înţepenit între pietre.

— Poţi să-l scoţi? întrebă Tanya.

— Asta e problema, răspunse Red. Îl atinse foarte uşor. Doar o bucăţică de lungimea unghiei ei de la degetul mare era vizibilă, împreună cu veriga. Restul era îngropat în piatră. Îşi simţi fruntea gâdilată de o transpiraţie bruscă. Dacă-l scoatem, nu ştim ce pagube o să facă. E evident că zidul e instabil, altfel n-ar avea nevoie de reparaţii. Dacă scoatem o piatră ca să-l luăm, atunci totul s-ar putea prăbuşi.

— Toiagul puterii, într-un zid slăbit, spuse Fabian, încruntându-se. Se căţără lângă ea şi se aplecă să-l atingă.

— Ai grijă! izbucni Red. Trebuie să ne gândim bine. Îşi scoase cuţitul şi plimbă vârful lamei în jurul marginilor pietrei. Chiar şi la o presiune uşoară, mortarul care ţinea piatra în loc se fărâmiţă un pic, un praf fin căzând pe schela din lemn.

— E sfărâmicios, spuse Fabian. Îl putem răzui şi scoate piatra repede.

— E uşor s-o scoatem, rosti Red. Tot ce trebuie să facem e să-l atingem cu brăţara şi se va reconecta. Problema e s-o facem în aşa fel încât să avem destul timp cât să ieşim dacă se prăbuşeşte zidul. Dacă ar cădea pe noi, am putea fi omorâţi.

— Nu şi dacă suntem destul de rapizi, spuse

Tanya, dându-i lui Oberon, fără să vrea, încă un biscuit. Schela va fi ca un sprijin şi ne va oferi ceva timp – destul cât să-l apucăm şi să fugim.

— E riscant, spuse Red.

— Dar n-avem altă cale, susţinu Tanya. Ascultaţi, eu pot să fug repede. Lăsaţi-mă pe mine s-o fac. Dacă am calea liberă până la uşă, pot s-o fac în câteva secunde.

Toţi trei măsurară din priviri distanţa dintre schelă şi uşă. Nu erau departe una de cealaltă. Planul Tanyei părea foarte realist.

— Să fii rapidă, îi spuse Red, înmânându-i Tanyei săculeţul cu brăţara. Apoi, ea şi Fabian îşi croiră drum spre uşă împreună cu Oberon, îndepărtând obstacolele din calea lor – uneltele muncitorilor şi câţiva stâlpi de schelă, nefolosiţi.

Tanya se urcă pe nivelul de jos al schelei, apropiindu-se de talisman. Cu o ultimă privire spre uşă, scoase brăţara şi o ţinu lângă Toiagul din argint care ieşea din zid. Când acesta se ataşă, îşi retrase mâna uşor, permiţând lungimii talismanului să iasă, alunecând, din crăpătură. Un praf fin, ca o pudră, pluti odată cu el când o parte a cărămizii sfărâmicioase se mişcă.

— L-am luat! strigă ea, strângând bine brăţara în mână şi rostogolindu-se de pe schelă. Când picioarele ei atinseră podeaua, o bufnitură îi confirmă că o cărămidă se desprinsese şi căzuse din zid pe schela din lemn. Înainte de a cădea a doua cărămidă, Tanya deja era în centrul bisericii.

Văzând-o că se apropie de uşă, Fabian o ţinu larg deschisă pentru ca ea să poată ieşi cu

uşurinţă. Nici bine nu ajunsese lângă ei, în siguranţă, afară, că Oberon, neputând suporta gândul biscuiţilor nemâncaţi, trecu prin uşă într-o clipită, sărind pe schelă. În spatele acesteia, câteva cărămizi alunecară din zid, loviră platforma din lemn, iar apoi se sparseră pe podea.

— Oberon, NU! strigă Tanya. Înainte ca Red sau Fabian să poată reacţiona, fata se năpusti înapoi în biserică.

— Tanya, pleacă de-acolo! strigă Fabian. Te-ar putea ucide!

Înşfăcând blestemaţii de biscuiţi de pe schelă, Tanya îi azvârli cu toată puterea, ferindu-se pe măsură ce tot mai multe bucăţi de piatră care zburau îi tăiau calea. Pachetul cu biscuiţi zbură prin uşa deschisă şi ateriză afară, iar după o clipă, i se alătură Oberon, care începu să înfulece trataţiile fără să stea pe gânduri.

Tanya nu fu atât de rapidă şi nici atât de norocoasă. Ajunsese aproape de uşă când o bucată din zidărie se rostogoli înăuntru, alunecând pe schelă, şi se prăbuşi pe podea, în faţa ei, forţând-o să se oprească. În locul ei rămase o gaură mare în partea de sus a zidului. Mai multe bucăţi se dezintegrară. În câteva secunde, peretele se prăbuşi, prăbuşindu-se ca un umăr care se lăsa în jos, învins. Distrugerea lui însemnă şi sfârşitul vitraliului, pentru că, fără nimic care să-l susţină, zbură prin biserică şi se sparse. Aproape ajunsă lângă uşă, Tanya ţipă. Un scârţâit îngrozitor şi ameninţător se auzi de deasupra. Neajutoraţi, Red şi Fabian putură doar s-o încurajeze pe Tanya să

continue să se mişte, dar fata înţepeni şi se uită în sus.

— Fugiţi! gâfâi ea. Îndepărtaţi-vă de uşă! Tavanul…

Red şi Fabian nu auziră dacă îşi termină propoziţia, pentru că, însoţită de un sunet care ar fi putut rivaliza cu tunetul, o bucată din tavanul bisericii căzu în faţa lor, blocându-le accesul pe uşă – şi prinzând-o pe Tanya înăuntru.

— TANYA! strigă Fabian, grăbindu-se să înainteze. Red îl prinse şi-l opri.

— Fereastra! şuieră ea.

Fugiră până în spatele bisericii, pe lângă zidul pe jumătate demolat, şi la fereastra prin care intrase Tanya. Fabian îşi făcu mâinile căuş şi o strigă pe nume. Red i se alătură, iar Oberon, care-şi dădu seama dintr-odată că îi lipsea stăpâna, începu să latre neliniştit.

După un minut de strigat, nu auziseră încă niciun răspuns. Red îl ridică pe Fabian până la fereastră, chinuindu-se sub greutatea lui, iar el privi înăuntru. Oberon lătra neîncetat. Pentru prima dată, Red nu fu deranjată de asta, era un sunet care ar fi liniştit-o pe Tanya… dacă îl mai putea auzi. Bâjbâind cu lanterna, Fabian îi îndreptă lumina spre fereastră.

— E foarte mult praf, cârâi el, tuşind dintr-odată. Tanya!

— Nu mai pot să te ţin mult, se plânse Red. Pe lângă asta, nu ştim cât de stabil mai e zidul ăsta acum!

— O văd! exclamă Fabian dintr-odată. E lângă

uşa magaziei, pe podea! Îşi înăbuşi un zgomot ca un suspin. Nu... nu se mişcă. Trebuie să fi fugit încoace când s-a prăbuşit zidul. Tanya, trezeşte-te... te rog!

Red nu mai avu putere şi îi dădu drumul lui Fabian. El continuă s-o strige, în timp ce ea îşi scutură mâinile îndurerate. Încă nu venea niciun răspuns. O altă bufnitură se auzi din interiorul bisericii. Se prăbuşea, treptat, cu totul.

— Nu mai avem timp, spuse Fabian. Nici nu putem intra ca s-o ajutăm – întreaga clădire s-ar putea prăbuşi.

— Probabil e doar inconştientă, rosti Red. Dacă am avea nişte apă să i-o aruncăm pe faţă – am putea s-o scoatem din starea asta.

— Apă, repetă Fabian. Fântâna!

Fugi înapoi în direcţia cimitirului, dispărând dincolo de faţada bisericii. Trecură câteva minute în care lătratul lui Oberon deveni un scheunat şi mai multe bufnituri se auziră din biserică în timp ce zidurile ei se crăpau şi cădeau. În cele din urmă, apăru Fabian, cărând o găleată cu apă de fântână.

Adunându-şi ultimele puteri, Red îl ridică pe Fabian din nou la fereastră. De data asta fu mai dificil, având greutatea adăugată a găleţii pline, iar pe lângă asta, când Fabian se sprijini, vreo jumătate de litru de apă căzu pe Red şi picură, rece ca gheaţa, pe faţa şi pe gâtul ei. Ţintind cât putea de bine, Fabian aruncă apa prin fereastră, găleata sărind de cealaltă parte când o scăpă.

— Se mişcă! strigă el. Tanya! Tanya! Ridică-te!

O voce slabă îi răspunse.

— Fabian? Mă doare capul…

— Nu, nu te culca la loc, trebuie să te ridici, acum!

Se auzi un târşâit, urmat de un acces de tuse.

— Sunt ameţită. Vocea Tanyei era foarte slabă.

— Bineînţeles că eşti ameţită, îi spuse Fabian, panicându-se. Ai o rană enormă la frunte şi – Au!

Red, disperată să-i închidă gura şi neavând mâinile libere ca să-l ciupească, îl muşcă de picior.

— Nu-i spune asta, idiotule!

— Ei bine, nu e chiar atât de rău, pe bune, bombăni Fabian. Doar o zgârietură. Acum, urcă-te pe scaun şi ia-mă de mână.

Scaunul scârţâi şi hurui pe podea. Red gemu când Fabian îşi schimbă centrul de greutate.

— Uşor, spuse el. Încearcă încă o dată. Fă-o însă mai încet.

— Nu prea încet, rosti Red printre dinţii care-i scrâşneau. Părul îi intrase în ochi şi, mai rău, fundul lui Fabian era în faţa ei. Un bocănit şi un scârţâit se auziră din acoperiş. Grăbeşte-te!

— Asta e! spuse Fabian. Acum, prinde-te de mine. Bine!

Întorcându-şi privirea, Red văzu capul şi trunchiul Tanyei trecând prin ferestruică, ţinându-şi braţele în jurul gâtului lui Fabian. Arăta îngrozitor şi, aşa cum spusese Fabian, avea o tăietură oribilă la cap. Faţa îi era mânjită de sânge.

— Mi-e rău, gemu ea. Mă doare.

— Vomită, dacă simţi nevoia, spuse Fabian, încercând să o încurajeze, dar doar dacă ai mare, mare nevoie.

Braţele o ardeau şi Red nu mai putu să-i ţină.

— Vă dau drumul, ţine-o bine!

Fabian alunecă din strânsoarea ei, căzând cu Tanya peste el. Când alunecă prin fereastră, piatra dură îi sfâşie bluza şi-i zgârie pielea, făcând-o să ţipe încă o dată. Fabian se ridică imediat în picioare şi, împreună cu Red, o ridicară şi o târâră pe Tanya mai departe de zidul bisericii şi prin cimitir, cu Oberon sărind pe lângă ei.

Se opriră doar pentru a închide intrarea în tunelul secret – pentru că niciunul dintre ei nu mai voia să se întoarcă pe acolo, în timp ce Red şi Fabian împingeau lespedea la loc, Tanya ieşi împleticindu-se din cimitir şi-şi vomită conţinutul stomacului pe iarbă. Deşi faţada bisericii rămăsese intactă, se auzi o ultimă bufnitură lungă când zidul din spate se prăbuşi de tot.

Murdari, ciufuliţi şi năuciţi, părăsiră cimitirul şi se îndreptară spre conac. Deasupra lor, poalele cerului se îmbujorau în lumina zorilor de zi, iar copiii realizară că fuseseră afară toată noaptea.

Capitolul 31

În baia alăturată camerei Tanyei, Red îi îngriji rănile. Fabian zăbovi în cadrul uşii, refuzând să meargă la culcare.

Lumina ştearsă a săritului trecea, filtrată, prin fereastră.

Dacă n-ar fi avut feţe murdare, însângerate şi trase, noaptea nu le-ar fi părut nimic altceva decât un vis urât.

— Cum te simţi? o întrebă Red.

— Mai bine, răspunse Tanya. Îşi ridică mâna ca să atingă bandajul improvizat pe care Red i-l făcuse sfârşind unul dintre prosoapele curate ale lui Florence.

— Arăţi mai bine, îi spuse Red, dar e o tăietură urâtă. Va trebui să mergi la un control.

— Dar asta va însemna să-i zic bunicii, rosti Tanya.

Red ezită.

— Ştiu. Şi cred... cred că e timpul să afle şi ea. Totul. Pentru că devine prea periculos.

— Dar n-o să ne mai lase să căutăm talismanele, protestă Fabian, şi mai avem trei de găsit.

— Poate să vă oprească pe voi doi, le răspunse Red, calmă, dar n-o să mă oprească pe mine, pentru că eu o să plec.

Tanya îşi ridică privirea, Fabian îşi deschise gura ca s-o întrerupă, dar Red continuă.

— Nu cred că ultimele talismane sunt în casă. Cred că sunt în locurile despre care-am discutat – vechea căsuţă a lui Elizabeth şi Hanul Tâlharului. O să merg acolo azi. Singură.

— Dar sunt doar două, spuse Tanya. Cum rămâne cu al treilea?

— Cred că ştiu unde e, rosti Red, încruntându-se. Nu trebuie însă să vă faceţi griji în legătură cu asta.

— Red? o întrebă Tanya cu o voce joasă. Ce-o să faci când o să-l găseşti pe James? Vreau să spun, unde-o să mergeţi? Te-ai ascuns atâta timp...

ce-o să ţi se-ntâmple când va trebui să ai grijă şi de James? Nu poţi continua să trăieşti aşa. Dacă o să fiţi amândoi trimişi înapoi la casa de copii?

— Nu mă-ntorc acolo, răspunse Red cu un glas tăios. Şi nici James n-o s-o facă. O să găsesc o cale, un mod prin care să dispărem. Poate ne alăturăm unor nomazi, găsesc ceva de lucru… vom continua să mergem. Nu ştiu, o să mă gândesc la ceva. Dar nu mă-ntorc niciodată acolo.

Ignoră schimbul de priviri îngrijorate dintre Tanya şi Fabian şi se ridică, îndreptându-se spre dormitor. Îşi scoase rucsacul de sub patul Tanyei şi începu să-i verifice metodic conţinutul.

Fabian o urmă când ieşi din baie.

— Pleci acum?

Ea încuviinţă din cap, întinzând haina din blană de vulpe peste rucsac şi verificând încă o dată brăţara.

— O să iau primul autobuz.

— Atunci, cred c-o să vrei să ştii cum s-ajungi acolo, spuse Fabian cu o voce joasă. Se strecură afară din cameră, lăsându-le pe Tanya şi pe Red singure.

— Aşadar, ne luăm acum rămas-bun, spuse Tanya.

Red îşi frecă nasul, jenată.

— Poate doar pentru o vreme. Încercă să zâmbească. Poate nu pentru totdeauna. Cine ştie? Când o să mai creştem şi lumea o să uite de mine, poate într-o zi vom putea să ne-ntâlnim în siguranţă.

Fabian se întoarse, oferindu-i lui Red o bucată

de hârtie, acoperită cu scrisul lui subţire şi ascuţit, şi o bancnotă rulată, de zece lire, din puşculiţa lui.

— Uite. O să ai nevoie de bani de bilet. Căsuţa e cea mai îndepărtată. Ar fi mai bine să ajungi acolo mai întâi şi să mergi la Hanul Tâlharului pe drumul de întoarcere.

Red se uită chiorâş la hârtie, încercând să descifreze mâzgăliturile lui Fabian.

— Cunosc satul, spuse ea încet. Knook… Mătuşa mea locuieşte acolo – nu-mi amintesc exact unde, a trecut prea mult timp. Sau, cel puţin, locuia acolo. Nu ştiu dacă mai stă acolo.

— Mătuşa ta? se miră Tanya. Nu ştiam că ai rude. Astă-vară spuneai că nu ai unde să mergi.

Red ridică din umeri.

— E adevărat. Doar pe ea. Sora mai mică a mamei mele, Primrose – sau Rose, cum insistă să i se spună. E ciudata familiei. N-am prea avut de-a face cu ea câtă vreme au trăit părinţii mei, deşi mi-a plăcut de ea. Părinţilor mei însă nu le plăcea s-o viziteze din nu ştiu ce motive. Când au murit, am sperat că ne va lua la ea pe mine şi pe James. Dar când au contactat-o cei de la casa de copii, era prea târziu.

— Poate mai încerci, spuse Tanya. Dacă mai mergi s-o vezi… poate o să vă ajute.

Red păru nesigură.

— Poate.

Îşi aruncă ultimele lucruri în rucsac şi îşi umplu din nou sticla cu apă din baie. Se uită în oglinda de deasupra chiuvetei. Ochii îi erau roşii din cauza lipsei somnului, iar faţa îi era slabă şi trasă. Părul îi

stătea în sus, în smocuri ca de spiriduş. În cele din urmă, îşi închise rucsacul şi îl ridică pe umăr. Era timpul să plece.

Tanya şi Fabian o priviră pe Red din verandă, privind cum se strecoară pe poarta Conacului Elvesden şi cum o apucă pe cărare, în scurt timp dispăru din raza lor vizuală.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? îl întrebă Tanya pe Fabian în şoaptă.

— Dacă te gândeşti să continuăm să căutăm talismanele, atunci da, răspunse Fabian cu hotărâre. Nu pot să nu fac nimic, când tata a fost luat prizonier – trebuie să continuăm căutările.

— Atunci, trebuie să plecăm de-acasă înainte să se trezească bunica mea şi Nell, spuse Tanya. Făcu un semn spre capul ei. Când o să vadă asta, s-a terminat cu joaca.

— Cred că joaca s-a terminat deja, rosti Fabian. N-am spus-o în faţa lui Red, dar, când m-am întors în camera mea ca să aduc harta spre vechea casă a lui Elizabeth, notiţele pe care le-am făcut despre talismane – şi ascunzătorile lor – erau în dezordine. Cineva mi-a umblat prin lucruri.

— Hai să mergem acum, până când nu ne opreşte cineva, spuse Tanya.

Fabian încuviinţă.

— Dacă mergem direct la Hanul Tâlharului, vom găsi talismanul până când ajunge Red. Aşa, o s-o putem aştepta şi o s-aflăm dacă a avut succes la căsuţă.

— Şi dacă e în siguranţă, încheie Tanya. Apoi o s-o facem să ne spună unde crede că e ultimul

talisman, ca să-l putem căuta toţi – împreună.

Primul autobuz spre Knook pleca imediat după ora opt. Având timp liber, Red merse pe cărările dintre Conacul Elvesden şi Tickey End ca să economisească bani şi stătu în autobuz cinci minute, cât acesta rămase în staţie, gata de plecare. Aţipi pentru câteva clipe, în următoarea oră tot adormind şi trezindu-se din somn. Când, în sfârşit, maşina intră încet în Knook, se dădu jos din autobuz în grabă, cu nişte mulţumiri murmurate şoferului, şi porni în ceea ce spera că e direcţia corectă.

Satul nu avea multe puncte forte, care să atragă străinii. Unele zone erau mai vechi decât Tickey End, deşi acolo clădirile dărăpănate erau, în general, căsuţe, şi exista o lipsă vizibilă a magazinelor şi a hanurilor care ajutau Tickey End să prospere. Aşezată lângă o fântână cu apă potabilă, Red consultă o hartă a satului şi, după ce-şi dădu seama încotro s-o ia, porni din nou la drum.

După ce o luă pe o cale greşită şi făcu un drum lung pentru a se întoarce, găsi, în cele din urmă, strada pe care o căuta – Aleea Coţofenei – şi-şi începu drumul de-a lungul ei. Casa pe care o căuta avea un nume în loc de un număr şi, deşi Fabian o avertizase că era posibil să se fi schimbat de-a lungul anilor, îi scrisese îndatoritor că, cel puţin pe hărţile vechi, era singura casă separată. Celelalte de pe stradă erau împerecheate sau îngrămădite una într-alta în rânduri mici, terasate.

— Căsuţa Caprifoiului, murmură ea, ca pentru

sine. Unde eşti?

Trecuse cu puţin de jumătatea drumului când lucrurile începură să i se pară cunoscute. Se opri, observând într-o grădină un mic heleşteu, decorat cu pitici, şi un leagăn vechi în alta. Se uită la el, observând urmele de vopsea, care fusese albastră şi luminoasă ultima dată când o văzuse. Cunoştea acea stradă. Mai fusese acolo. O siluetă se mişcă în fereastra din spatele leagănului, iar perdeaua netedă se legănă uşor. Red continuă să meargă, ţinându-şi capul în jos. Amintirile îi fuseseră stârnite: ea la cinci sau şase ani, legănându-şi picioarele pe bancheta din spate a maşinii părinţilor ei, în timp ce mergea pe acelaşi drum.

— *O oră, şi-apoi plecăm, spusese tatăl ei*. *Şi, dacă Rowan cere să rămână la ea, spune-i că avem alte planuri*.

— *Dar ştii că o să continue să ceară asta, îi răspunsese mama ei, cu o privire nervoasă spre fiica ei*. *Aşa face întotdeauna*.

— *Atunci o să continuăm să-i zicem nu, spu*sese *tatăl ei*. *Va trebui să înţeleagă*.

— *De ce nu pot să stau la mătuşica Primrose*? *întrebase Rowan, distrată*. *Tocmai văzuse doi copii pe un leagăn, într-o grădină*. *Părea distractiv, iar Rowan* îşi *dorea să se dea şi ea, dar, în scurt timp, maşina se îndepărtase de ei, iar ea uită, mintea ei de copil căutând următoarea distracţie*.

— *Rose, draga mea, o corectase mama ei*. *Ai uitat că nu-i place să i se spună Primrose*?

— *O, da, spusese Rowan*. Î*mi place mătuşa Rose*. *Are părul roşcat, ca mine*.

— Bineînţeles că poţi să stai la mătuşa Rose, *îi răspunsese mama ei, dar nu în noaptea asta*. *Poate în altă noapte*.

— Aşa spui de fiecare dată, *se plânsese Rowan*. Î*mi place casa ei*. Î*mi plac toate animalele*. *De ce nu putem avea şi noi un animal*?

Tatăl ei bombănise ceva ce ea nu auzise.

Amintirea se încheia aici, iar Red se opri puţin în faţa singurei clădiri separate; o căsuţă care nu arăta diferit de cum fusese ultima dată când o văzuse, în urmă cu mulţi ani. O poartă din lemn, vopsită în roşu, se deschidea în faţa unei cărări pietruite care ducea la o uşă de aceeaşi culoare. Zidurile erau albe, deşi, în umbra tufişurilor dese şi a copacilor care-i înconjurau, păreau aproape albastre. Pe un indicator de pe uşă, pictat cu nişte fructe de pădure roşii, cunoscute, ca să se asorteze cu cele din grădină, scria *Căsuţa Scoruşului*. Era casa mătuşii Rose.

Înţelegerea acelui fapt o umplu cu o mare groază. Mătuşa lui Red trăise acolo de când şi-o amintea Red, dar în tot acest timp fusese casa în care locuise Elizabeth Elvesden. Coincidenţa era extraordinară, dar Red era conştientă că trebuia să fie mai mult decât atât. Brăţara o adusese în acel loc pentru un motiv.

Perdelele erau toate date la o parte, dar Red nu îndrăzni să bată la uşă. Trebuia să intre cumva în casă fără să fie văzută, dar nu ştia dacă mătuşa ei era înăuntru sau nu. Riscând, se strecură pe poartă şi se îndreptă spre partea laterală a casei, unde era a doua poartă, mai mare, din fier forjat,

care ducea spre grădina din spate. Fixat pe ea era un alt indicator, iar pe acesta scria: *Feriţi-vă de câini*, *de capră şi de gâşte*!

Rowan înjură cu voce tare. Nu-şi făcea griji din cauza câinilor, ci mai degrabă din pricina gâştelor pe care le ţinea mătuşa ei. Erau nişte fiinţe rele, care o ciupeau până o învineţeau, cu fiecare ocazie, şi se temuse foarte tare de ele când era mică. Acum, când privi în grădina năpădită de plante, văzu doar două gâşte: una mare şi albă, pe nume Boris, şi alta cenuşie, despre care-şi aminti că era Tybalt. Urmăreau prin grădină, cu ferocitate, o răţuşcă maronie.

Lângă casă, aproape de şopron, era o capră bătrână, cenuşie şi cu un singur corn. Din fericire, era legată cu o sfoară lungă şi ocupată cu rumegatul.

Nu se vedea nici urmă de câini, şi când ridică zăvorul, îşi dădu seama că nu erau în grădină, altfel ar fi lătrat. Înţelese imediat că Rose trebuie să-i fi luat pentru plimbarea de dimineaţă şi că avea ocazia perfectă de a intra în casă. Se furişă în grădină, închizând încet poarta în urma ei. Grădina era atât de bine ascunsă de casă şi de cei mai apropiaţi vecini, încât nu trebuia să-şi facă griji că va fi văzută. Aplecându-se pe sub sârma pentru rufe, îşi croi drum către uşa din spate. Era, bineînţeles, încuiată, dar asta nu o împiedică. Căută prin grădină, ridicând ghivece, uitându-se pe sub preş şi verificând orice alt loc în care mătuşa ei ar fi putut ascunde o cheie de rezervă, dar nu găsi niciuna.

Auzi un sâsâit în spatele ei. Se întoarse şi văzu un gâscan alb şi gras venind clătinându-se către ea.

— Pleacă, Boris, bombăni ea, ferindu-se de el, dar fiinţa aceea nu putu fi oprită. Se repezi la fluierul piciorului ei, aplicându-i o ciupitură dureroasă, apoi se dădu în spate, gâgâind ca şi cum ar fi râs.

— O, ţi se pare amuzant, nu-i aşa? începu Red, frecându-şi cu putere fluierul piciorului – dar apoi îi veni o idee minunată. Hai să vedem cât de amuzantă o să ţi se pară chestia asta!

Dându-şi jos rucsacul de pe umeri, îl deschise şi-şi scoase haina din blană de vulpe. Ascunzându-şi rucsacul în siguranţă, după un tufiş din apropiere, îşi puse haina pe ea şi o încheie, lăsând vraja să-şi facă efectul. Rezultatul fu, într-adevăr, foarte plăcut şi nu se putu abţine să nu latre ameninţător de câteva ori, doar ca să se revanşeze pentru toate ciupiturile din trecut.

La vederea vulpii, Boris gâgâi din nou, dar de data asta o făcu de frică, în timp ce se retrase grăbit în celălalt capăt al grădinii. Tybalt, care terminase de terorizat raţa şi se gândise să-şi lanseze propriul atac asupra lui Red, se răzgândi rapid. Doar capra părea total dezinteresată, mestecând un lucru alb care arăta ciudat de asemănător cu un chilot. Red stătu în mijlocul gazonului simţindu-se mulţumită de ea însăşi, dar senzaţia îi trecu atunci când îşi aminti de ce era acolo. Trebuia să intre în casă.

Răspunsul îi veni când auzi poarta laterală

deschizându-se. Deghizarea ei era soluţia perfectă, pentru că Rose n-ar fi observat-o niciodată. Tot ce trebuia să facă era să se folosească de mila mătuşii ei.

Când câinii apărură de după casă, gâfâind şi obosiţi după plimbare, li se ridică părul la vederea ei şi începură să latre.

Red înţepeni de frică, până când îşi dădu seama că erau încă în lesă şi, oricât de mult se întindeau şi se forţau, mătuşa ei îi trăgea înapoi. Femeia apăru o clipă mai târziu, cu faţa ei palidă, ascuţită şi încruntată, în timp ce încerca să afle pentru ce se făcea atâta gălăgie.

— Ce-i cu voi – începu ea, apoi se opri când o văzu pe Red ghemuită pe gazonul ei. Linişte, băieţi, spuse ea, legând lesele câinilor de o ţeavă de scurgere.

Red se întoarse şi şchiopătă într-un fel pe care-l spera a fi convingător.

— O, draga mea, o auzi pe Rose spunându-i întristată, iar pantofii ei scârţâiră în curtea interioară când se apropie.

Red mai făcu vreo câţiva paşi, apoi se prăbuşi pe iarbă, închizându-şi ochii. Simţi parfumul mătuşii ei, de lavandă amestecată cu mirosul câinilor, în timp ce Rose îngenunche lângă ea. Fu învelită în ceva moale şi pufos: mătuşa ei luase un prosop de pe sârma de rufe.

Red scheună un pic.

— Şşşt, nu-ţi fac rău, murmură Rose, ridicând-o cu pricepere în braţe.

Red se simţi mutată uşor pe un braţ când Rose

căută în buzunar cu mâna cealaltă. Apoi, auzi zăngănitul cheilor şi uşa din spate fiind descuiată. Intrară.

Rose îşi aruncă cheile pe tejgheaua din bucătărie. Red îşi deschise un pic ochii şi văzu că aterizară lângă o pisică durdulie care căuta resturi de mâncare pe tejghea. Mirosul cunoscut al casei o copleşi; mirosul permanent de câine, amestecat cu mirosul hranei cu peşte pentru pisici. Toată casa era dominată de animalele care locuiau în ea, dar mirosul lor era ciudat de liniştitor. Îi aminti de alte lucruri: de prima dată când gustase un *milkshake* cu îngheţată într-o vară caniculară (completat cu garnitură din păr de pisică), de bălăcitul în lighean, în curtea din spate, când era bebeluş (împreună cu puiuţul de câine agitat al mătuşii ei) şi de cum i se citeau poveşti în camera de zi a lui Rose (poveşti cu animale, bineînţeles). Nu avea nicio amintire neplăcută, iar Red se întrebă din nou ce stârnise aversiunea părinţilor ei faţă de Rose.

Gândurile ei încetară când mătuşa ei o duse în camera de zi şi o aşeză pe covor, în faţa sobei cu lemne. Desfăcând prosopul, îşi plimbă uşor mâinile peste haina din blană de vulpe a lui Red, apăsând-o uşor din loc în loc, căutând rănile. Părul lung al lui Rose îi gâdilă botul lui Red când se aplecă deasupra ei.

— Nu văd nicio rană, murmură ea. Ciudat… doar dacă nu cumva e otravă. Doamne fereşte, asta ar putea să fie. O înveli pe Red din nou cu prosopul, apoi se ridică şi merse înapoi în coridor, întorcându-se o clipă mai târziu cu legătura de chei

în mână. N-o să dureze mult, spuse ea, îngrijorată. Mă duc după veterinar. O să te facă bine, sunt sigură de asta. Ieşi din cameră, trăgând uşa după ea şi, o clipă mai târziu, Red auzi uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se. Rămase singură în casă.

Se ridică într-o clipită, aruncându-şi haina din blană de vulpe. Planul îi funcţionase mai bine decât sperase. Acum trebuia doar să găsească talismanul şi speră ca mătuşa ei să nu se întoarcă în momentul nepotrivit şi să fie în pericol.

În ciuda terenului generos, casa nu avea etaj, ci doar un singur nivel. Red o cunoştea la perfecţie şi, cu excepţia tapetului şi a unor piese de mobilier, puţine se schimbaseră. Erau doar trei camere: bucătăria, camera de zi şi un dormitor, pe lângă o baie mică, adăugată în ultimii ani, pentru că, pe vremea lui Elizabeth, nu existase nicio baie, ci doar o latrină. Din acest motiv renunţă să mai caute în baie şi se hotărî să se concentreze pe restul casei.

Bucătăria nu era foarte diferită de cea din Conacul Elvesden, doar că era mai mică. Tavanul şi cadrele uşilor erau joase. Grinzi negre se întindeau deasupra, pe lungimea camerei. Cotrobăi prin dulapuri şi sertare, găsind nenumărate conserve de hrană pentru animale, manuale de îngrijire a animalelor, abţibilduri cu mesaje caritabile şi facturi de la veterinar. Pereţii erau împodobiţi cu poze înrămate ale numeroaselor animale şi câteva cu Red, dinainte de a se naşte James. După aceea, nu prea o mai văzuse pe mătuşa ei. Red se

încruntă când cercetă pozele, pentru că toate erau puse strâmb pe perete, în unghiuri oblice.

Pisica de pe tejghea o privi cu lene, înainte de a se întinde şi de a-i întoarce spatele. Când se ridică, văzu că stătuse pe un teanc de scrisori nedesfăcute şi, dintr-odată, îşi aminti că mătuşii ei nu-i plăcea să deschidă scrisorile; de fapt, nu-i plăcea să aibă niciun contact cu lumea din afara micului ei cerc de animale. Nu avea nici măcar telefon. Se gândi scârbită că nu era de mirare că cei de la casa de plasament avuseseră probleme când încercaseră să o contacteze.

Ieşi pe furiş din bucătărie, pe sub o potcoavă din fier care atârna deasupra cadrului uşii. Era câte una deasupra fiecărei uşi din fiecare cameră şi îşi aminti că Rose îi spusese că erau acolo pentru a aduce noroc.

Merse în dormitorul mătuşii ei. Un pat de o singură persoană era încărcat cu perne şi două pisici adormite. Deasupra patului era încă o poză aşezată strâmb. La jumătatea coşului de fum, deasupra şemineului, era o poliţă de cămin cu bibelouri şi alte obiecte decorative, iar ea le cercetă pe toate. În mijloc era o altă poză cu Red, făcută când avea aproximativ şase ani, într-o ramă realizată chiar de ea din beţişoare de acadele. Fusese un cadou pentru Rose. O ridică şi, când făcu asta, o altă fotografie alunecă din spatele ei şi se îndepărtă, plutind pe lângă ea, aterizând apoi în vatra goală.

Doar că vatra nu era tocmai goală. Deşi fusese curăţată, mai rămăsese o grămăjoară de cenuşă la

care mătura nu reuşise să ajungă. Şi, în acea cenuşă, era o mască mică şi înnegrită. Fără să stea pe gânduri, o ridică din cenuşă şi o frecă între degete. Funinginea se duse, dezvăluind argintul dedesubt. Era Masca fermecată. Băgându-şi mâna în buzunar, îşi scoase tremurând brăţara, legă talismanul la ea, apoi o băgă înapoi în săculeţul cu şnur. Găsise lucrul pentru care venise şi fusese cel mai uşor de obţinut, dar acest fapt o nelinişti profund. Luă poza din vatră şi îşi întinse mâna după rama din care căzuse. Pentru prima dată, îşi dădu seama ce era în poză şi fu şocată.

O Rose mult mai tânără fusese fotografiată pe un pat de spital, părând obosită şi palidă. Părul ei roşcat îi stătea umflat în jurul capului, ca un nor sălbatic, şi ţinea un bebeluş în braţe. Dar în loc să fie fericită, Rose părea îngrijorată şi vulnerabilă.

Red strecură încet poza în spatele imaginii cu ea, neştiind ce să creadă. Ştia că dăduse peste un secret din trecutul mătuşii ei, dar nu-şi putea imagina ce se întâmplase. N-o auzise pe mama ei spunând vreodată că Rose avusese un copil, deşi era clar din poză că aşa era, iar Rose părea să iubească copiii. Se întâmplase ceva cu acel copil?

Se pregăti să iasă din cameră, dar ezită. Un sentiment sâcâitor nu o lăsă să plece până când nu încerca măcar să afle ce se-ntâmplase în trecutul lui Rose. Un gând înspăimântător îşi făcu loc în mintea ei. Se apropie de dulapul de lângă şemineu. Deschizându-l, inspiră mirosul permanent de păr de câine de pe hainele care atârnau pe suport, dar nu îl luă în seamă şi se uită în sus, unde zări un raft

pe care se aflau o grămadă de lucruri, inclusiv o cutie şi un teanc de cărţi cu paginile deteriorate. Dând jos cutia, o deschise şi găsi o grămăjoară de haine de bebeluş. Trânti capacul înapoi şi o împinse pe raft, cu inima bătându-i ca nebuna. Era ceva straniu la acele haine. Doar nişte haine, fără niciun bebeluş…

Când îşi retrase mâna, şi-o prinse într-una dintre acele cărţi, iar cele două de sus alunecară spre ea. Ea le prinse şi se holbă la titlurile lor, primul fiind: *Apărarea de spiriduşi*, iar al doilea: *Ghid de apărare*: *puterea protecţiei împotriva magiei*.

— Nu se poate, şopti ea ca pentru sine, răsfoind cărţile, neîncrezătoare. Nu se poate…

Se opri ca să citească o pagină care fusese îndoită la colţ.

Zânele pot fi descurajate să nu mai vină în casa ta dacă păstrezi obiecte din fier, *foloseşti ierburi şi flori* (*vezi pagina 122*) *şi dacă foloseşti cu grijă sarea*. *Mijloacele de apărare mai puţin eficiente includ păstrarea tablourilor şi a oglinzilor în unghiuri oblice*, *pentru a descuraja zânele să se aşeze pe ele*.

— Pozele strâmbe, rosti Red, trecând la cealaltă carte, unde o pagină fusese însemnată cu un plic.

Protecţie naturală împotriva tuturor felurilor de zâne, *scria pe prima pagină*. *Ca să scapi de atenţia nedorită a spiriduşilor*, *există numeroase plante uşor de obţinut care sunt cunoscute pentru descurajarea activităţii spiriduşilor*.

— Frasin, citi ea cu voce tare. Dafin, mure, trifoi, usturoi, tei, scoruş, lemn de santal, alunul vrăjitoarelor... Privirea îi zăbovi pe cuvântul „scoruş”[4], apoi coborî pe pagină, unde citi un alt fragment. Plante pe care să le eviţi... clopoţei, soc, degeţelul-roşu, păducelul, ciuboţica-cucului[5]...

— Rowan? Tu... tu eşti?

Red se întoarse, scăpând cartea din mână. Mătuşa Rose stătea în pragul uşii, holbându-se la ea de parcă ar fi fost fantomă. Încă mai avea haina pe ea şi ţinea cheile în mână.

— Nu înţeleg... ce... ce faci aici?

— Eu, şovăi Red, căutând un fel de explicaţie sau o posibilă scăpare – dar nu exista niciuna. Era cu adevărat încolţită şi, într-un mod stupid, îşi lăsase haina din blană de vulpe în camera de zi. Sesiză ironia – găsise Masca fermecată, dar tocmai de acest lucru nu reuşise să se folosească.

— Am... lăsat o vulpe rănită în camera de zi, şopti Rose. Veterinarul era plecat din cauza unui apel de urgenţă... Se scutură. Iar acum, acolo e doar o haină din blană... şi tu eşti aici. Tu ai fost, nu-i aşa? E un fel de vrajă. De ce?

Red scutură din cap, îngreţoşată. Era prea mult pentru ea – cunoştinţele bine ascunse ale mătuşii ei despre zâne şi talismanul. Ascuns atâta timp şi acum descoperit.

— Căutam... ceva, spuse ea.

— Ce? o imploră Rose, încă înlemnită în cadrul uşii. Nu înţeleg. Ce anume căutai?

---

4 În engleză, Rowan înseamnă scoruş (n.tr.)

5 În engleză, Primrose înseamnă ciuboţica-cucului (n.tr.)

— Un talisman, răspunse Red. Un talisman micuţ...

O umbră îi întunecă faţa lui Rose.

— Te referi la Mască, nu-i aşa? Ochii ei cercetară şi găsiră vârfurile degetelor lui Red pline de funingine. A apărut, pur şi simplu, într-o zi, de niciunde. Am ştiut că era ceva ce avea de-a face cu... ei, aşa că am încercat să scap de ea. La început am aruncat-o la coşul de gunoi. S-a întors. Aşa că am aruncat-o în pârâu... Tot şi-a găsit drumul înapoi. Speram că focul mă va scăpa de ea pentru totdeauna... dar evident că n-a făcut-o. De ce o vrei? Unde e?

— Într-un loc sigur, şopti Red. Nu-şi putea lua ochii de la mătuşa ei, acea femeie pe care crezuse că o cunoaşte. Nu trebuie să ştii de ce. E mai bine aşa.

— Rowan, te caută nişte oameni, spuse Rose cu tristeţe. E adevărat că ai luat copiii aceia? De ce-ai face aşa ceva?

Red nu-i oferi niciun răspuns.

— Micuţa mea Rowanberry. Ce s-a-ntâmplat cu tine?

— Nu-ţi dai seama? întrebă Red cu amărăciune. Arătă spre cărţile cu zâne. Chiar e atât de greu? De ce nu mi-ai spus că poţi vedea zânele? Trebuie că ai ştiut că şi eu le puteam vedea! De ce nu mi-ai împărtăşit nimic din cunoştinţele astea de protecţie? Ai păstrat toate astea pentru tine, împreună cu alte secrete. O, nu fi atât de surprinsă. Furia ei ajunse la punctul de fierbere. Am găsit fotografia şi hainele de bebeluş.

Ştiu marele tău secret. Ai avut un copil, nu-i aşa? Cred că pot să ghicesc ce s-a-ntâmplat cu el – acelaşi lucru care s-a-ntâmplat cu fratele meu când am fost la casa de copii! A fost luat, nu-i aşa? Luat de spiriduşi!

Rose îşi strânse mâna în jurul gâtului, de parcă ar fi fost înţepată de o insectă otrăvitoare.

— James… vrei să spui că ei l-au luat?

— Da! izbucni Red. Am încercat să-l recuperez, încă de-atunci. Dar poate, poate dacă ai fi împărtăşit acele cunoştinţe cu mine sau dacă ţi-ar fi păsat de noi îndeajuns încât să vii să ne iei mai devreme, după ce-au murit părinţii noştri, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! Ne-ai lăsat acolo săptămâni întregi!

— N-am făcut-o intenţionat, răspunse Rose, slăbită. N-am ştiut ce s-a-ntâmplat decât la patru săptămâni de la accident. Am fost în străinătate, am lucrat la un adăpost pentru animale. M-am întors când am aflat veştile îngrozitoare. Aş fi vrut să vin mai devreme, dar m-am îmbolnăvit de malarie – am fost ţintuită la pat săptămâni întregi. Intră în dormitor şi se trânti pe pat, fără să mai blocheze uşa. Drumul de scăpare al lui Red era acum deschis, dar cuvintele mătuşii ei o străpunseră şi nu mai fu în stare să se mişte.

— M-am întors după voi, după amândoi, continuă ea, ţinându-şi capul între mâini, dar era prea târziu. James dispăruse… la fel şi tu.

— De ce nu mi-ai spus despre zâne? repetă Red cu încăpăţânare. De ce nu mi-ai spus că le poţi vedea?

Rose îşi ridică privirea, cu ochii strălucindu-i din cauza lacrimilor.

— Pentru că nu pot.

— Te-aştepţi să cred asta?

— E adevărat. Ştiu că există, dar nu le văd, cel puţin... nu aşa cum le vezi tu. Nu sunt clarvăzătoare.

Red continuă s-o privească.

— Atunci, ce-i asta? De ce trăieşti singură în căsuţa asta, înconjurată de scoruşi şi de potcoave din fier? De ce ţi-e frică? Ce s-a-ntâmplat cu copilul tău?

Rose se holbă în propria poală, apoi inspiră adânc, tremurând.

— Dacă vrei să ştii, atunci aşază-te şi o să-ţi spun. E timpul să ştii tot adevărul.

Red ezită, apoi merse încet spre pat şi se aşeză la un capăt, departe de mătuşa ei. Arăta ca o nebună, stând acolo cu părul ei creţ şi roşcat, ca o cascadă, pe spate şi cu mâinile răsucite pe fustă, ca un copil certat.

— Toată lumea ştie că-mi place să mi se spună Rose, începu femeia. Nu Primrose, care e numele meu adevărat. Totuşi, nimeni, nimeni nu ştie motivul în afară de mine. Am jurat că o să-l duc cu mine-n mormânt, pentru că, dacă aş fi spus cuiva, nu m-ar fi crezut.

Întotdeauna mi-a plăcut numele meu, continuă ea. Până într-o zi, într-o vară, când aveam şaptesprezece ani. Era zi de sărbătoare. Se făcea un astfel de eveniment în fiecare an la solstiţiul de vară, iar eu am fost aleasă atunci regina

carnavalului. Tema din acel an a fost: fete cu nume de flori. Fireşte, au fost o grămadă de tinere care au participat: o Jasmine, o Lily, două Rose şi două Ivy. Eu eram însă singura Primrose. Bineînţeles, ne-am îmbrăcat în aşa fel încât să ne reprezentăm numele. Eu am purtat o rochie galbenă, drăguţă, cu o panglică verde cusută pe ea, şi o coroniţă pe care am făcut-o din flori adevărate şi proaspete de ciuboţica-cucului.

După ce parada a trecut pe străzi şi s-a apropiat de pădurea lângă care locuiam, am observat un tânăr zâmbindu-mi din mulţime. Avea cel mai negru păr şi ochii la fel. A urmat mulţimea peste tot, până când procesiunea s-a încheiat, apoi a avut loc un dans în stradă.

Am dansat cu el toată noaptea, până când m-au durut picioarele şi am făcut băşici. Nici atunci n-a vrut să se oprească. Avea ochi numai pentru mine, în ciuda altor fete care îl priveau, aşteptând, sperând la un dans. Noaptea a trecut ca un vis, m-am zăpăcit şi am ameţit.

L-am întrebat de ce m-a ales pe mine, dintre toate celelalte fete. El doar a râs şi mi-a spus că i-a plăcut numele meu. Mi-a zis că i-a plăcut foarte mult şi mi-a mai spus că, dacă sunt întrebuinţate corect, florile de ciuboţica-cucului pot fi folosite în vrăji pentru a vedea zânele.

Am crezut că glumea sau că era poate un nomad care credea în genul acela de lucruri. Atunci mi-am dat seama că încă nu aflasem numele lui. Când l-am întrebat despre asta, el a râs, pur şi simplu, şi mi-a spus că e mai bine să nu-

l ştiu.

Când n-am mai putut să dansez, mi-a luat o floare de ciuboţica-cucului din păr. „Ca să-mi amintească de tine”, mi-a spus. Ca o prostuţă, l-am întrebat ce-o să-mi lase el mie ca amintire, la care singurul lui răspuns a fost un zâmbet ciudat, după care şi-a văzut de drum. Rose îşi agită degetele în poală. Nu l-am mai văzut niciodată după noaptea aceea. Nimeni nu l-a mai văzut şi nimeni nu ştia cine a fost. Dar, oricine-ar fi fost mi-a lăsat o amintire. Inconştientă de gest, îşi puse o mână pe burtă. După nouă luni, am avut un copilaş, un bebeluş cu părul de foc.

— Un copil de spiriduş? şopti Red. Ai avut un copil-spiriduş?

Rose încuviinţă cu amărăciune.

— Desigur, am înţeles ce mi se-ntâmpla cu mult timp înainte de a se naşte copilul, chiar dacă nu avea logică. La început, am negat că ar fi posibil, dar a fost în zadar. Corpul mi s-a schimbat şi n-am putut face nimic pentru a opri asta. Mi-am amintit zâmbetul lui ciudat şi discuţia despre zâne. Cum a fost atât de fascinat de numele meu, dar a refuzat să mi-l spună pe-al lui. Zâmbi strâmb. După câteva cercetări, totul a căpătat sens. El era un spiriduş şi m-a lăsat cu un copil. Am fost îngrozită să am creatura aceea crescând în mine, creatura aceea pe care nici n-am vrut-o, nici n-am cerut-o. Aveam viaţa planificată – urma să devin medic veterinar. Nu aveam loc în viaţa mea pentru un copil.

I-am spus surorii mele, adică mamei tale, şopti

ea. Nu i-am putut spune că tatăl copilului era un spiriduş, dar nici n-a fost nevoie. Mă văzuse dansând cu acel tânăr la carnaval şi a tras singură concluziile.

— Eram disperată. Eram tânără şi prostuţă, încă mai eram eu însămi un copil, iar Anna, care era deja căsătorită cu tatăl tău de patru ani, tânjea să aibă un prunc. Ea mi-a sugerat ideea. Soluţia perfectă. Am mers să locuiesc cu ei, ascunzându-mă până când am născut copilul, iar între timp, Anna s-a prefăcut însărcinată şi mi-a luat copilul, când l-am născut. Planul a mers ca pe roate, doar că, atunci când s-a născut copilul, am ştiut că am făcut o greşeală. N-am mai vrut să renunţ la el. L-am iubit imediat ce l-am văzut… dar era prea târziu. Am fost de acord să dau copilul. Ştiam că i-aş fi frânt inima Annei dacă nu m-aş fi ţinut de cuvânt. Aşa că m-am ţinut – şi mi-am frânt propria inimă.

— Părinţii mei au avut un alt copil? Înaintea mea? şopti Red.

Rose scutură din cap, privirea ei întâlnind ochii verzi ai lui Red, atât de asemănători cu ai ei…

— Nu, Rowan, rosti ea cu blândeţe. Nu a existat niciun alt copil. Copilul despre care vorbesc… eşti tu.

Red se trase mai în spate.

— Nu-i adevărat, şopti ea. Spune-mi că nu-i…

— Îmi pare rău, cârâi Rose. Îmi pare foarte rău. Nu ar fi trebuit să afli niciodată, nu aşa. Poate chiar deloc…

— Ai renunţat la mine? şopti Rose îngrozită. M-

ai dat? Cum ai putut să faci asta?

— Am crezut că aşa e mai bine. Rose îşi întinse mâna spre ea, rugătoare, dar Red se îndepărtă şi mai mult.

— Şi James? întrebă Red, cu buza tremurându-i.

— El e fiul lor. Nu e fratele, ci verişorul tău…

— NU! strigă Red.

— I-am rugat să-mi promită, înainte să te naşti, că mă vor lăsa să-ţi aleg numele…

— O, mare lucru! mârâi Red. M-ai dat altcuiva şi aştepţi să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai ales numele? Asta te face cumva o mamă mai bună? Gura ei se strâmbă la acel cuvânt. Nu eşti mama mea. Nu! Nu cred asta – n-o să cred asta niciodată!

Totuşi, expresia feţei lui Rose – faţă care era atât de asemănătoare cu a ei, acum că ştia adevărul – o convinse.

— Am ales numele Rowan înainte să te naşti, continuă Rose. Ştiam că ţi se va potrivi, indiferent dacă erai băiat sau fată. Conta doar să te protejez şi am crezut c-o pot face doar prin numele tău. Pentru că, vezi tu, numele meu m-a băgat în belea de la-nceput… el l-a adus la mine, ca pe un fluture de noapte la o flacără. Aşa că acum sunt Rose. Banala şi ştearsa Rose…

— Nu! Nu are niciun sens – dacă ar fi adevărat, atunci aş fi pe jumătate zână! Nu pot fi aşa ceva… nu sunt! Pot să le văd, aş fi ştiut…

Rose scutură din cap.

— Numele a creat o barieră, protejându-te de orice – chiar şi de a şti cine eşti – şi i-a împiedicat

pe alţi clarvăzători să vadă cine eşti…

Red auzise destul. Cu un suspin înăbuşitor, sări în picioare şi fugi prin casă. Apoi ieşi, înşfăcându-şi rucsacul de după tufiş. În timp ce fugea prin grădină, ieşind pe poarta laterală şi trecând pe lângă câini, auzi vocea lui Rose strigând-o disperată.

— Rowan, întoarce-te! Te rog, întoarce-te!

Sări peste poarta din faţă şi fugi, amintindu-şi prea târziu de haina din blană de vulpe. O lăsase în urmă; sursa ei de magie. Demascată, expusă, o deghizare inutilă. O prefăcătorie care nu mai era valabilă… exact ca mama ei adevărată.

Toată viaţa ei fusese o minciună, doar o mare mască înşelătoare. Zânele ştiuseră asta şi o lăsaseră să facă un târg din care nu putea câştiga niciodată. Cum ar mai fi putut să îl dea pe James acum? Cum ar fi putut să-i dea fratele înapoi, dacă ea nici nu avea un frate?

Capitolul 32

Red se întoarse la Conacul Elvesden. Nu ştia unde altundeva ar fi putut să meargă.

Uită de Hanul Tâlharului şi de ultimele două talismane. Nimic nu mai conta, pentru că James nu era fratele ei şi nu avea cum să-şi îndeplinească misiunea. Fusese învinsă înainte de-a începe, iar zânele ştiuseră asta tot timpul.

Nu făcu niciun efort ca să încerce să intre pe furiş. Nu mai avea nici voinţa şi nici motivaţia pentru că îşi dăduse seama că, de-acum, Tanya şi

Fabian îi spuseseră lui Florence adevărul despre ce se-ntâmplase cu Warwick. Pentru prima dată, se îndreptă spre uşa din faţă – dar, când îşi întinse mâna să bată, se opri brusc. Era pătată cu ceva umed şi roşu.

O cuprinse un fior rece. Bătu la uşă.

Fabian fu cel care-i răspunse.

— Red! exclamă el cu gura căscată. Te-ai întors – trebuie să vii repede!

O trase înăuntru fără să o lase să vorbească. Graba din tonul lui o alertă că se-ntâmplase ceva şi, când el închise uşa împingând-o cu piciorul, ea îl urmă, simţindu-se uluită şi amorţită.

— E Nell, spuse el pe nerăsuflate, grăbind-o spre camera de zi. E într-o stare foarte rea – aşteptăm doctorul.

Intrară. Nell zăcea pe canapea, cu ochii închişi. Respira adânc şi greoi. Tanya şi Florence stăteau lângă ea. Bunica ţinea braţul lui Nell în aer şi îi apăsa pe piele o pânză, care se îmbibă şi se înroşi rapid.

— Red? Repede – brăţara! Cuvintele îi ieşiră Tanyei în grabă. Nell a găsit Pumnalul – dar acum nu i se mai opreşte sângerarea!

Ceaţa din mintea lui Red se risipi când văzu scena din faţa ei. Scoase săculeţul din piele aflat în buzunar.

— Nu înţeleg, începu ea. Cum de s-a implicat Nell? Unde e?

Fabian arătă spre o masă de lângă un fotoliu.

— E acolo. Nu se mai opreşte... din picurat. Ridică din umeri.

Pumnalul zăcea într-o băltoacă roşie care se întinsese până la marginea mesei. Când Red îl privi, sângele picură pe podea, îmbibând covorul ca un vin roşu.

Nell îşi deschise ochii şi încercă să se ridice.

— L-am găsit... pentru tine, spuse ea slăbită şi tuşi. Mi-a luat ceva timp, dar am reuşit. Cumva, mi s-a deschis o veche cicatrice de pe braţ... atât de mult sânge... şi e tot mai rău...

— Stai liniştită, rosti Florence, ajutând-o pe Nell să se aşeze înapoi pe scaun.

Red se grăbi spre măsuţă. Scoţând brăţara din săculeţ, o legănă deasupra bălţii care se tot lărgea, mânjind-o de sânge. Le auziră toţi legându-se, iar Red o vârî înapoi în săculeţ, roşie şi încă picurând.

Florence mai ţinu apăsat braţul lui Nell pentru o vreme, dar se vedea clar cum îi revenea culoarea în obraji.

— Fabian, du-te şi fă un ceai cald şi dulce, spuse Florence. Cred că toţi avem nevoie de câte o cană. O privi pe Red de sus până jos. Iar tu, fată, ai nevoie de o masă bună. Îşi scutură capul, apoi se întoarse la Nell, ridicând cu grijă prosopul. Sub el, Red văzu o rană urâtă şi purpurie pe pielea femeii. În jurul ei erau straturi de sânge uscat, roşu-maroniu, dar, când Florence şterse restul de sânge lipicios, oftă uşurată.

— S-a oprit. Rana s-a vindecat din nou.

Coborî braţul lui Nell şi îl sprijini de pieptul ei.

— Stai aici câteva minute, spuse ea amabilă. Ai trecut printr-un mare şoc.

Le făcu semn, cu degetul la buze, lui Red şi

Tanyei să iasă din cameră.

— Are nevoie de odihnă, rosti ea, odată ce ieşiră pe hol. Le duse la bucătărie, unde Tanya explică tot ce se-ntâmplase.

— Nell ne-a găsit notiţele despre talismane în camera lui Fabian, spuse ea. A mers la Hanul Tâlharului să-l caute de una singură. Voia să facă un gest prin care să-şi ceară iertare pentru rolul jucat în ce i s-a-ntâmplat fratelui tău. A închiriat camera pe care hoţul a folosit-o ca să ascundă bunurile furate şi a găsit talismanul imediat – era ascuns în horn, unde tâlharul obişnuia să-şi ţină prada. Dar, imediat ce l-a atins, a început să picure sânge… şi nu sângele vindecător al comorii. Cu fiecare picătură izvorâtă din pumnal, vechea ei cicatrice a sângerat şi ea.

— Atunci, cum a ajuns înapoi aici? întrebă Red, mirată.

Tanya se îmbujoră.

— După ce-ai plecat, eu şi cu Fabian am continuat căutările. N-am vrut să te lăsăm singură, aşa că planul era să-l găsim şi să ne-ntâlnim cu tine când ajungeai acolo. În schimb, am găsit-o pe Nell. Atunci am trimis după bunica, să vină să ne ia…

— Şi, în cele din urmă, mi-a spus ce s-a-ntâmplat, interveni Florence cu asprime.

Fabian puse un ceainic pe masă şi turnă din el. Red rămase cu ochii la cana ei pentru un minut, înainte de a o ridica, mecanic, ca să soarbă din ea. N-avea niciun gust.

— Dar tu? o întrebă Tanya. Ai găsit căsuţa lui

Elizabeth?

Ea încuviinţă.

— Am găsit-o, şi talismanul, şi multe altele.

— Cum ar fi? întrebă Tanya. De ce eşti atât de tristă? Mai avem doar un talisman de găsit!

— Nu contează, răspunse Red în şoaptă. Totul a fost degeaba.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Fabian.

— A fost doar un joc, răspunse Red. Un joc pe care nu l-aş putea câştiga niciodată, pentru că James nu e fratele meu. E verişorul meu. Toată viaţa mea a fost o minciună, iar zânele au ştiut asta. Nu aveau de gând să mi-l dea înapoi.

— N-are sens ce zici, spuse Tanya cu blândeţe. De unde ştii că James nu e fratele tău?

Povestea îi ieşi pe gură cu întreruperi. După ce Red termină, Tanya, Fabian şi Florence rămaseră tăcuţi.

— Aşa că vedeţi? încheie ea, cu un surâs amarnic. Nu sunt Rowan Fox şi nu am niciun frate. Nu mai ştiu cine sunt.

— Dar eşti Rowan, spuse Tanya înflăcărată, iar James încă e verişorul tău. A crescut cu tine şi te-a iubit – contează dacă e verişorul tău şi nu fratele tău? Dacă spui că locul lui e lângă tine, atunci aşa e. Şi nimeni nu poate schimba asta.

— Şi nu poţi renunţa acum, o rugă Fabian. Cum rămâne cu tatăl meu? El încă e acolo, iar tu eşti singura lui speranţă!

— Exact, spuse Tanya. Nu putem să-l lăsăm pe Warwick acolo. Trebuie să-ncerci, de dragul lui, la fel de mult ca pentru James. Trebuie doar să găsim

ultimul talisman… Cartea Cunoaşterii.

— Ştiu unde e, rosti Red încet. În ultimul loc în care ar putea fi.

— Unde? întrebară Tanya şi Fabian deodată.

— În ultimul loc în care a ajuns brăţara, răspunse ea. E la Marea Curte de pe tărâmul zânelor. E locul în care s-a făcut târgul.

— Bineînţeles! lovi Fabian în masă, răsturnând cana.

Red se uită la săculeţul din faţa ei. Apoi, pentru ultima dată, îl deschise şi scoase brăţara.

— O s-o fac, spuse ea. O să mă-ntorc. Oricum, acum nu mai au ce fura de la mine. Şi, înainte de-a se putea răzgândi, îşi puse brăţara pe încheietura mâinii.

În ochii ei, feţele Tanyei şi a lui Fabian, la fel şi bucătăria Conacului Elvesden, se deformară de parcă le-ar fi privit pe sub apă. Culorile şi trăsăturile se amestecară într-o mare baltă învolburată şi i se păru c-o aude pe Tanya strigând-o, dar de la o mare distanţă. Noi feţe apărură treptat în câmpul ei vizual.

Se trezi îngenunchind şi uitându-se în jos la o podea de marmură. Auzi ecourile râsetelor în urechi şi le urmări până la două tronuri cunoscute din faţa ei. Curtea zânelor se adunase încă o dată, împărţită în întregimea ei, aşteptând cu nerăbdare. De data asta, nu mai aveau măşti şi nu mai sărbătoreau. Era doar ea şi curtea, împărţită în mod egal la mijloc, şi doar un tron era ocupat. Celălalt rămăsese gol, doar o coroană din flori maronii şi ofilite de vară fiind aşezată pe el.

Când totul se concentră şi se clarifică, silueta de pe tronul de iarnă se ridică, iar ea se uită în sus, întâlnind privirea tânărului care purtase masca încornorată în noaptea în care fusese făcută înţelegerea. Acum purta o coroană din fructe de pădure şi frunze, dar coarnele de cerb erau acolo. Pentru prima dată, Red observă că nu făceau parte din mască, ci din el. Bărbatul îi zâmbi, dar avea zâmbetul unui prădător; un lup sau poate un vulpoi. Era un zâmbet triumfător, victorios.

— Bine-ai revenit, spuse el cu o voce moale.

Red se ridică, smulgându-şi brăţara de pe încheietura mâinii şi aruncând-o pe podea.

— Poftim! rosti ea răutăcioasă. Iată-ţi talismanele, preţioasele tale Treisprezece Comori. Mi-am îndeplinit partea din înţelegere. Am venit după fratele meu – şi după prietenul meu.

Zâmbetul lui ca de vulpoi se lărgi, devenind mai mult un rânjet decât un zâmbet adevărat. Regele iernii pocni din degete şi un spiriduş slujitor se grăbi să ridice brăţara de unde o azvârlise Red. Punând-o pe o pernă mare din catifea, merse până la tânăr şi se aplecă într-un fel umilitor care-i întoarse stomacul pe dos lui Red.

Cu o mişcare îndemânatică şi teatrală, brăţara fu ridicată de degetele bărbatului-cerb, care apoi făcu un spectacol din numărarea talismanelor, spre deliciul publicului său.

— Doar douăsprezece? întrebă el batjocoritor. Nu aşa ne-am înţeles.

— Asta pentru că al treisprezecelea e aici, îi răspunse Red, susţinându-i privirea. A rămas la

tine, aici, unde a fost făcut pactul. N-a părăsit niciodată curtea.

— Eşti isteaţă, rosti bărbatul-cerb. Sunt impresionat. Cu o viteză care o uimi, îi aruncă înapoi brăţara.

Cumva, din pur reflex, o prinse înainte de a o lovi în faţă. Întorcând-o în mână, numără treisprezece talismane. Cartea Cunoaşterii era ataşată şi ea. Brăţara era completă. Ştia însă că misiunea nu se încheiase. Urma să mai fie aruncat un ultim blestem.

— Ce s-a-ntâmplat cu fratele meu? întrebă ea. Unde-a fost dus după ce-a fost furat?

Furia o cuprinse când îl văzu pe bărbatul-cerb făcându-şi mâna căuş în spatele urechii.

— Am întrebat unde e fratele meu! ţipă ea. Vocea sa umplu sala de judecată, întinzându-se până în toate ungherele întunecate. Animale asemănătoare şoarecilor şi şobolanilor ieşiră în fugă din colţuri, deranjaţi din somnul lor de ţipătul ei.

Bărbatul-cerb se relaxă pe tronul lui, părând mulţumit.

— Deja ştii răspunsul la întrebarea asta, spuse el, cu ochii precum două lacuri negre. Nu ai un frate. N-ai avut niciodată.

Izbucni în râs, iar curtea i se alătură. Un sunet urât se răspândi prin aer, dar ea rămase pe poziţie.

— Vreau să ştiu ce i s-a-ntâmplat, repetă Red. Am făcut înţelegerea cu tine crezând că acel copil e fratele meu, aşa că nu-mi pasă ce spui. Înţelegerea încă e valabilă. Locul lui e lângă mine

şi îl iubesc. Asta îl face să fie fratele meu, chiar dacă nu de sânge.

Ea tremura vizibil, aşteptând o izbucnire teribilă a mâniei lui. În mod ciudat, nu se-ntâmplă aşa ceva. Regele îşi lăsă capul pe o parte şi o studie.

— Chiar vrei să ştii ce s-a-ntâmplat cu acel copil?

— Da, răspunse ea, conştientă că încă ţinea în mână Cartea. *Cartea Cunoaşterii răspunde la orice întrebare*...

— Aduceţi copilul! strigă regele-cerb.

În fundul sălii se stârni o agitaţie. Red se întoarse şi văzu două uşi uriaşe din lemn, în spatele scării spiralate, apoi intrară trei paznici spiriduşi care trăgeau după ei o familie de zâne. Red îşi ţinu respiraţia când se apropiară, mânaţi ca vitele în faţa sălii de judecată. Zâna plângea amarnic, iar în braţele ei era un copilaş cu părul auriu care se lipea de ea, îngrozit, cu faţa îngropată în gâtul femeii.

Bărbatul îşi ţinea braţul în jurul umerilor ei, într-o încercare de a o alina, dar Red putu să vadă că şi ochii lui erau plini de lacrimi. Când se apropiară, oprindu-se la mică distanţă de ea, în faţa tronului, fuseră destul de aproape încât Red să vadă că băiatul nu avea urechile ascuţite specifice spiriduşilor. Erau rotunde, umane... dar când, fără tragere de inimă, femeia puse copilul jos, inima lui Red se îngreună când el se întoarse.

— James? şopti ea.

Copilul o privi – cu multă curiozitate, dar nimic

mai mult. Nicio urmă de recunoaştere sau de iubire nu-i lumină faţa. Red văzu şi că acel copil era mult mai în vârstă decât fratele ei; avea, mai degrabă, şase ani decât trei, cât ar fi trebuit să aibă James în acel moment. Un amestec de emoţii se dezlănţui în ea: dezamăgire, furie şi indignare pentru că zânele credeau că o pot trage pe sfoară cu un impostor. Apoi urmă însă ceva care îi topi acele sentimente. Pe obrazul copilului era un semn din naştere de culoarea unei pete de ceai, în formă de peşte… o dovadă, dincolo de orice îndoială, că acel copil era James.

— Ia-l, îi spuse regele-cerb cu un zâmbet larg. E al tău.

— Nu! plânse în hohote zâna, căzând în genunchi şi trăgând copilul spre ea. Îşi întoarse faţa spre Red, cu toată suferinţa ei pură. Te rog, nu-l lua de la noi, te implor!

— Îl iubim, spuse tatăl spiriduş cu o voce răguşită. E fiul nostru… al doilea fiu al nostru – primul a murit! Te rog, e singura noastră fericire…

Red înghiţi în sec nodul pe care-l simţea în gât. Aşadar, James nu fusese furat din răutate sau din durere, îşi dădu ea seama, ci fusese luat ca să înlocuiască un copil care fusese iubit şi pierdut.

— Îmi pare rău, rosti ea cu sinceritate, dar el a fost fericirea mea înainte de a fi a voastră. Îşi îndepărtă privirea de la cuplul de zâne şi îngenunche în faţa lui James.

Întorcându-se spre tron, întâlni încă o dată privirea triumfătoare.

— E mai în vârstă, spuse ea. Fă-l înapoi cum

era.

Regele-cerb îşi ridică mâinile, într-un gest de nevinovăţie.

— Timpul trece altfel aici. Nu pot să desfac ceva imposibil. Nu pot să dau înapoi timpul care a trecut.

— Poţi, cu siguranţă, spuse Red furioasă. Poţi face o vrajă care să-l ajute să arate mai tânăr – nu pot să-l duc înapoi aşa! Nu aşa merg lucrurile în lumea mea!

— Cum doreşti. Regele-cerb se înclină. Când o să părăseşti tărâmul, se va face. Făcu un semn din cap spre spatele curţii şi, încă o dată, uşile cele mari se deschiseră. De data asta, un singur prizonier fu adus în lanţuri şi aruncat cu răutate în genunchi când ajunse lângă Red. Warwick îşi ridică ochii spre ea – şi, dintr-o singură privire, Red îşi dădu seama că el nu se aşteptase s-o mai vadă vreodată.

Mormăind, paznicul îi dădu jos lanţurile şi se retrase, lăsându-l pe Warwick pe podea. Părea mai slab, dar era nevătămat.

— Sunteţi liberi să plecaţi, le spuse bărbatul-cerb cu amabilitate.

Zâna continuă să plângă pe umărul soţului ei.

Red se apleacă spre copil. Cu blândeţe, îşi întinse mâna şi îi mângâie semnul din naştere cu degetele. Apoi, întinzându-şi mâna mai în jos, îi luă palma într-a ei.

— Haide, James. E timpul să mergem acasă.

Copilul îşi trase imediat mâna înapoi, scuturându-şi capul şi lipindu-se de femeia pe care

o considera mama lui. Buclele sale blonde îi săltau în jurul capului odată cu mişcarea, iar zâna plângea tot mai tare.

— James, haide, îl rugă Red. Nu îngreuna lucrurile... Îşi puse braţul în jurul copilului şi încercă să-l tragă.

— NU! ţipă el, lovind-o cu picioarele. Nu vreau să merg cu tine!

— Ei bine, o să mergi, îi spuse Red. Ridică băiatul în ciuda împotrivirii lui. Vederea îi era înceţoşată de lacrimi la auzul cuvintelor sale. James, locul tău nu e aici!

— Nu sunt James! plânse copilul în hohote, căzând epuizat lângă ea. Ăsta nu e numele meu! Nu vreau să merg cu tine, nu te cunosc! Vreau la mama mea!

Red începu să plângă şi ea, fără să se mai ascundă, pentru că, în sfârşit, înţelese că, orice-ar fi făcut, era într-adevăr prea târziu. James nu-şi mai amintea de ea. Dacă l-ar fi luat atunci, tot ce şi-ar fi amintit ar fi fost smulgerea lui dintr-o familie pe care o iubea de către o străină pe care n-o cunoştea şi n-o voia. Era alegerea cea mai crudă. Era alegerea egoistă. Şi ştia că nu o putea duce până la capăt.

Se lăsă în genunchi, dând drumul copilului, care fugi la mama lui şi fu ridicat în braţele ei. Zâna mamă se holbă la ea printre lacrimi de jale şi confuzie.

— Nu pot, spuse Red învinsă. Nu pot s-o fac.

— De ce nu? întrebă regele-cerb, sărind în picioare. Asta e ce-ai vrut. Aşa că ia-l!

Red se uită la chipul lui, arogant şi crud, şi văzu adevărul: nu asta era ce voia el. El voia haosul şi supărarea.

— N-o să-l iau, spuse ea. Şi, dintr-odată, îi veni în minte imaginea lui Rose şi felul în care-i vorbise despre a face tot ceea ce credea că e mai bine. Acum, Rowan înţelese. Se numea sacrificiu. Nu pot, pentru că-l iubesc prea mult. Se pregăti pentru râsete batjocoritoare din partea curţii, dar numai tăcerea îi întâmpină urechile.

— Atunci, ce zici de un compromis? sugeră cu viclenie regele-cerb.

— Ce fel de compromis?

— Genul în care tu stai aici, cu noi… ca una de-a noastră. Până la urmă, acum ştii ce eşti, nu-i aşa?

— Vorbeşti de tatăl meu adevărat, nu-i aşa? întrebă ea. Pentru că era spiriduş.

Dinţii lui mici şi ascuţiţi mai străluciră o dată.

— Exact.

Îl văzu pe Warwick ridicându-şi ochii miraţi spre ea şi încuviinţă foarte discret, ca să-l informeze că tot ceea ce fusese spus era adevărat.

— Vei putea chiar să vizitezi copilul, continuă regele cu vocea lui mieroasă. Uite. El o să aibă parte de ce e mai bun din ambele lumi, iar tu vei avea, în sfârşit, un loc al tău.

Vorbele lui îi ajunseră la inimă, într-o parte a ei pe care se luptase s-o păstreze ascunsă. Era gata să-i spună cât de absurdă era ideea de a rămâne pe tărâmul zânelor, până când el îşi rostise ultimele cuvinte, care erau adevărate. Întotdeauna

se simţise ca o străină, dar acum chiar nu-şi mai găsea locul niciunde şi lângă nimeni.

— Ai pentru ce să te-ntorci? încercă s-o convingă regele-cerb. În afară de mai multe probleme?

— Red, nu-l asculta. Warwick se ridică, înălţându-şi chipul. Nu asculta niciun cuvânt din ce-ţi spune. Totul e un joc, sunt numai vorbe.

— Dar e adevărat, spuse Red, cu vocea la fel de frântă precum spiritul. La ce să mă-ntorc? La nimic. Nimic în afară de necazuri. Şi, dacă sunt pe jumătate zână, atunci poate că ar trebui să rămân... poate că aici e locul meu.

Warwick o prinse şi o scutură.

— Ascultă-mă! Asta vor ei să crezi! Ei vor ca tu să renunţi, să gândeşti ca ei şi să fii ca ei! Şi poate că eşti pe jumătate zână, dar eşti şi pe jumătate om, iar jumătatea aceea are o inimă şi un loc în lumea noastră, nu în asta sucită. Ai un loc al tău – împreună cu noi. La Conacul Elvesden! Te vrem acolo. Îi dădu drumul brusc la umeri, temându-se că poate spusese prea mult. Red, doar tu poţi alege. Trebuie să hotărăşti ce vrei.

— Dar ce-o să spun dacă mă-ntorc? Lacrimile curgeau pe faţa lui Red. Am făcut lucruri, lucruri care nu pot fi îndreptate uşor.

— Fuga n-o să le îndrepte, spuse Warwick cu tristeţe. Iar unele lucruri nu sunt uşor de îndreptat, dar asta nu înseamnă că e imposibil.

— Dar e! strigă Red. Nu văd cum aş putea să le-ndrept!

— Întotdeauna există o cale, îi răspunse

Warwick.

Red se holbă la el, uitându-se de la ochii lui blânzi la cei negri şi lipsiţi de emoţii ai regelui-cerb. Se gândi la Tanya şi la Fabian – chiar şi la Nell – şi la tot ce făcuseră ei ca s-o ajute. Şi se gândi din nou la Rose – atât de singură şi de disperată să obţină iertarea fiicei pierdute. Încă mai avea alegeri de făcut şi lucruri de îndreptat, dar niciunul dintre ele nu era acolo. Simţea asta în inima ei.

— Aleg să plec, spuse ea.

— Nu cred că vorbeşti serios, îi spuse regele-cerb, aşezându-se în locul lui relaxant de pe tron.

— Ba da. Vorbesc serios.

Din faţa mulţimii ieşiră două siluete care priviseră totul de departe: erau Corbul şi Gredin. Îi făcură semne din capetele lor, încurajând-o să continue.

— Nu cred, repetă regele-cerb. Nu-ţi cunoşti mintea şi nici pe tine însăţi. Nici măcar nu ştii cine eşti.

Focul mâniei lui Red începu să se stingă, agăţându-se acum doar de cele mai slabe lumini ale speranţei. Regele-cerb strălucea, hrănindu-se cu speranţa şi puterea ei vlăguită, întărindu-se din slăbiciunea ei. Repetă cuvintele lui în mintea sa până când rămase un singur lucru, singurul adevărat.

— Ştiu destule, spuse ea, pentru că ştiu că numele meu e Rowan.

Toţi suspinară în jurul ei, inclusiv Warwick. Expresia încrezută a regelui-cerb dispăru.

— Red, ce faci? şuieră Warwick. Nu le poţi

spune... Se opri când văzu lumina triumfătoare din ochii ei.

— E numele pe care mi l-a dat mama mea, continuă ea, recuperându-şi puterea. Totul avea sens... ceea ce încercase Rose să-i spună, Vrăjitoarea de la Gard şi Hoţomanul... totul se potrivea. Numele pe care l-am avut toată viaţa, doar că, după ce a dispărut fratele meu, l-am negat, l-am păstrat secret, l-am ascuns. Dar, chiar şi-aşa, m-a protejat – m-a apărat de rău. Am învins-o pe Vrăjitoarea voastră de la Gard, chiar dacă n-am înţeles atunci cum – dar acum înţeleg. Am învins-o pentru că a încercat să-mi facă rău, dar n-a putut din cauza numelui meu şi a semnificaţiei lui, iar ea a plătit preţul din cauza asta. Sunt Rowan... iar tu nu ai nicio putere asupra mea! strigă ultimele cuvinte către regele-cerb, care stătea încruntat pe tronul lui. Nu putea face nimic – pentru că ştia, la fel de bine ca şi ea, că spunea adevărul.

— Nu mă poţi răni, continuă Rowan. Tot ce-ai putut face a fost să prăbuşeşti ce era în jurul meu – minciuna din viaţa mea. Dar acum ştiu adevărul şi îl accept. Mă întorc şi o să fac faţă consecinţelor lucrurilor pe care le-am făcut, orice s-ar întâmpla, pentru că mai degrabă vreau să fiu acolo decât aici, cu tine!

Se întoarse spre James şi spre părinţii lui din lumea zânelor, uitându-se lung, pentru ultima dată, la băieţelul cu păr auriu.

— Aveţi grijă de el, le spuse ea. Ştiu c-aşa veţi face. Îşi întinse mâna şi ciufuli părul băieţelului. La

revedere, îi şopti ea. La revedere, James.

Lacrimi proaspete se scurseră din ochii zânei în timp ce-şi îmbrăţişă fiul.

— Într-o zi, rosti femeia, o să te răsplătim pentru bunătatea ta, când o să ai nevoie…

Rowan scutură din cap.

— Nu-mi datoraţi nimic. Doar… aveţi grijă de el. Începu să se îndepărteze, cu Warwick lângă ea. Apoi, brusc, se întoarse. Staţi! strigă ea către părinţii din lumea zânelor, care se îmbrăţişau şi plângeau.

Ei îşi ridicară privirile, cu nişte expresii temătoare, iar ea ştiu că ei credeau că se va răzgândi. Grăbită, îşi dădu jos rucsacul şi căută prin el până când găsi ce căuta. Scoţând-o, le-o oferi lor.

— Mai puteţi să faceţi ceva, spuse ea, ţinând în mâini cartea cu basme. A fost a mamei noastre. Îşi plimbă degetele peste materialul dur al copertei şi atinse marginile moi şi aurite ale paginilor pentru ultima dată. Poate… poate-i citiţi din ea, din când în când.

Mama-zână o acceptă, zâmbindu-i printre lacrimi, apoi Rowan şi Warwick dispărură în mulţimea care acum clocotea de emoţie şi de furie. Regele-cerb rămase pe tronul lui, cu faţa învăluită în furie din cauza înfrângerii, dar neputând să-i oprească.

Când urcară pe scări, paznicii se îndepărtară cu grijă, făcându-le loc.

La jumătatea drumului, Red îşi întinse mâna şi o cuprinse pe cea a lui Warwick.

— Cusutule? şopti ea, neîndrăznind să-i şoptească numele adevărat. Mi-e frică. Ce-o să se-ntâmple cu mine când ne-ntoarcem? Cum o să-ndrept lucrurile? Ce-o să spun?

Warwick îi strânse mâna în timp ce continuară să urce. Intrarea din vârful dealului era aproape deasupra lor.

— O să spui doar adevărul, îi răspunse el, privind drept înainte. Atât. O să le spui că ţi-a fost dor de fratele tău, că l-ai vrut înapoi, dar că, orice-ai făcut, indiferent de copilul pe care l-ai luat, nimeni nu l-a putut înlocui. Pentru că ăsta e adevărul, nu-i aşa?

Aerul rece le mângâie feţele când coasta dealului se dădu la o parte ca să-i lase să treacă. Făcură ultimii paşi alergând, sărind de pe scări şi aterizând în iarba umedă, plină de apă de ploaie. Stropi mari cădeau din cer, udându-i leoarcă în câteva secunde, iar când coasta dealului se închise în urma lor, un strigăt groaznic de furie se auzi dinspre regele-cerb, aflat jos. Fu întrerupt când intrarea se zăvorî din nou, rupând legătura dintre cele două lumi.

Sau poate că nu.

Un tunet înfundat se auzi în depărtare, rostogolindu-se peste dealurile şi văile care îi înconjurau. Când îşi începură coborârea pe cărarea din piatră, Warwick se întoarse spre ea şi-i zâmbi.

— Cred că vine o furtună, spuse el.

Epilog

Un strat gros de zăpadă acoperise pământul când Land Roverul opri în faţa Conacului Elvesden.

Doi oameni coborâră din el: un bărbat cu părul lung, negru şi cu şuviţe cărunte, şi o adolescentă înaltă şi subţire. Din spatele vehiculului, bărbatul scoase o valiză maronie, învechită, apoi, împreună, merseră pe cărarea pietruită din faţa casei, cocoşaţi de frigul aspru.

Holul mirosi un pic a mucegai când intrară, aşa cum miros majoritatea locurilor vechi; totul era liniştit şi nemişcat, cu excepţia unei cozi încâlcite şi roşcate care se furişă pe sub masa de telefon, dornică să se-ascundă.

Mai încolo, în casă, voci şi un miros de mâncare friptă veneau din bucătărie ca o invitaţie invizibilă. Când uşa de la bucătărie se deschise şi nou-veniţii intrară, vocile dinăuntru tăcură, apoi izbucniră într-un cor de strigăte şi urale. Scaunele scârţâiră când ocupanţii lor săriră de pe ele, iar adolescenta care intrase împreună cu bărbatul fu învăluită de nenumărate îmbrăţişări, un câine mare şi maroniu sărind pe ea şi un papagal cotcodăcind emoţionat în tot acest timp.

Doar o persoană rămase aşezată la masa veche din lemn de stejar: o femeie cu o faţă ascuţită, palidă, şi un păr lung şi roşcat, despletit. Îşi ridică privirea spre fată, cu nişte ochi căutători.

— Ţi-a crescut părul, rosti ea. Îţi stă bine.

Red îşi ridică o mână spre cap, unde părul ei, de aceeaşi culoare roşcată ca al femeii care vorbise, acum îi atingea linia fălcii într-o tunsoare dreaptă şi scurtă. Îi zâmbi cu timiditate.

— Mersi.

Rose se ridică şi, pentru o clipă, se priviră jenate înainte să se îmbrăţişeze.

Când îşi dădură drumul, Tanya înaintă şi o trase pe Rowan de mânecă.

— Hai să-ţi arăt camera ta, spuse ea cu ochii licărindu-i. E lângă a mea, aşa că împărţim baia…

— Şi locuitorul din canalul de scurgere! cârâi Fabian. Deja a furat un colier de-al lui Nell…

— Şi un degetar din trusa mea de cusut, preciză Florence, zâmbind. E un personaj tare buclucaş.

— Nu mă deranjează, spuse Rowan, râzând în timp ce Tanya şi Fabian o târâră afară din bucătărie. Îi urmă, alergând pe scări, pe lângă ceasul cu pendulă, oprindu-se în faţa unei uşi de la primul etaj.

Atârnând de un cui din fier, pe uşă, era o cunună din frunze verzi şi grămezi de fructe de pădure, uscate şi roşii.

Rowan inspiră adânc, îşi închise ochii… şi intră.

Mulțumiri:

Familiei şi prietenilor – mulţumiri speciale lui Darren, pentru că mi-a făcut mii de căni de ceai când eram plecată departe, cu zânele, şi lui Carolyn şi lui Janice, pentru că m-au ajutat să cercetez casele de copii.

Juliei Churchill şi lui Becky, lui Maddie şi tuturor celor de la Agenţia Darley Anderson.

Ultimii, dar nu cei din urmă, mulţumiri şi Venetiei, lui Jane şi tuturor celor din echipa copiilor de la S&S.

MICHELLE HARRISON
s-a născut în 1979 în Grays, Essex. A fost fascinată de povești încă din copilărie, grație celor două surori mai mari, care îi citeau sau îi inventau basme și alte povestioare. A început să scrie propriile povești la paisprezece ani, dorindu-și, încă de atunci, să devină un scriitor adevărat. A debutat cu romanul *13 comori,* prima parte a unei fermecătoare serii fantasy care i-a adus, în 2009, *Waterstones Children's Book Prize.*

Povestea legăturii misterioase dintre tărâmul oamenilor și cel al zânelor continuă în acest al doilea volum al trilogiei *13 comori*. Acum, Red pornește în căutarea fratelui ei, răpit de creaturile magice. Captivă într-o lume fermecată și înșelătoare, Red trebuie să îndeplinească o misiune: să găsească treisprezece talismane vrăjite. Curând, ea va afla că, pe tărâmul zânelor, lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par. Va reuși, oare, să ducă la bun sfârșit sarcina pe care a primit-o? Și, dacă da, își vor respecta zânele promisiunea făcută?

Tinerii cititori vor fi captivați de acest al doilea volum al seriei 13 comori *și vor aștepta, cu sufletul la gură, ultimul capitol al poveștii.*

VOYA

editura rao

ISBN 978-606-776-168-9

9 786067 761689

www.raobooks.com